

PRĂBUȘIREA IMPERIULUI GROAZEI

PRAXIS

„Această carte are tot ce îi trebuie: acțiune, aventură... romance, suspans...

O poveste captivantă.” – BATON ROUGE ADVOCATE

WALTER JON WILLIAMS

www.virtual-project.eu

Walter Jon Williams

PRĂBUȘIREA IMPERIULUI GROAZEI
PRAXIS

Traducere din limba engleză de
CRISTINA și ȘTEFAN GHIDOVEANU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ANTONIA KACSÓ
Tehnoredactare computerizată: CORINA HUȚAN,
CORNELIU FRUMOSU

Walter Jon Williams,
DREAD EMPIRE'S FALL.
THE PRAXIS

Copyright © 2002 by Walter Jon Williams
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA, imprint
al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-102-309-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILLIAMS, WALTER JON

Prăbușirea Imperiului Groazei. Praxis / Walter Jon Williams; trad.:
Cristina și Ștefan Ghidoveanu. - București: Leda, 2010
ISBN 978-973-102-309-0

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
II. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

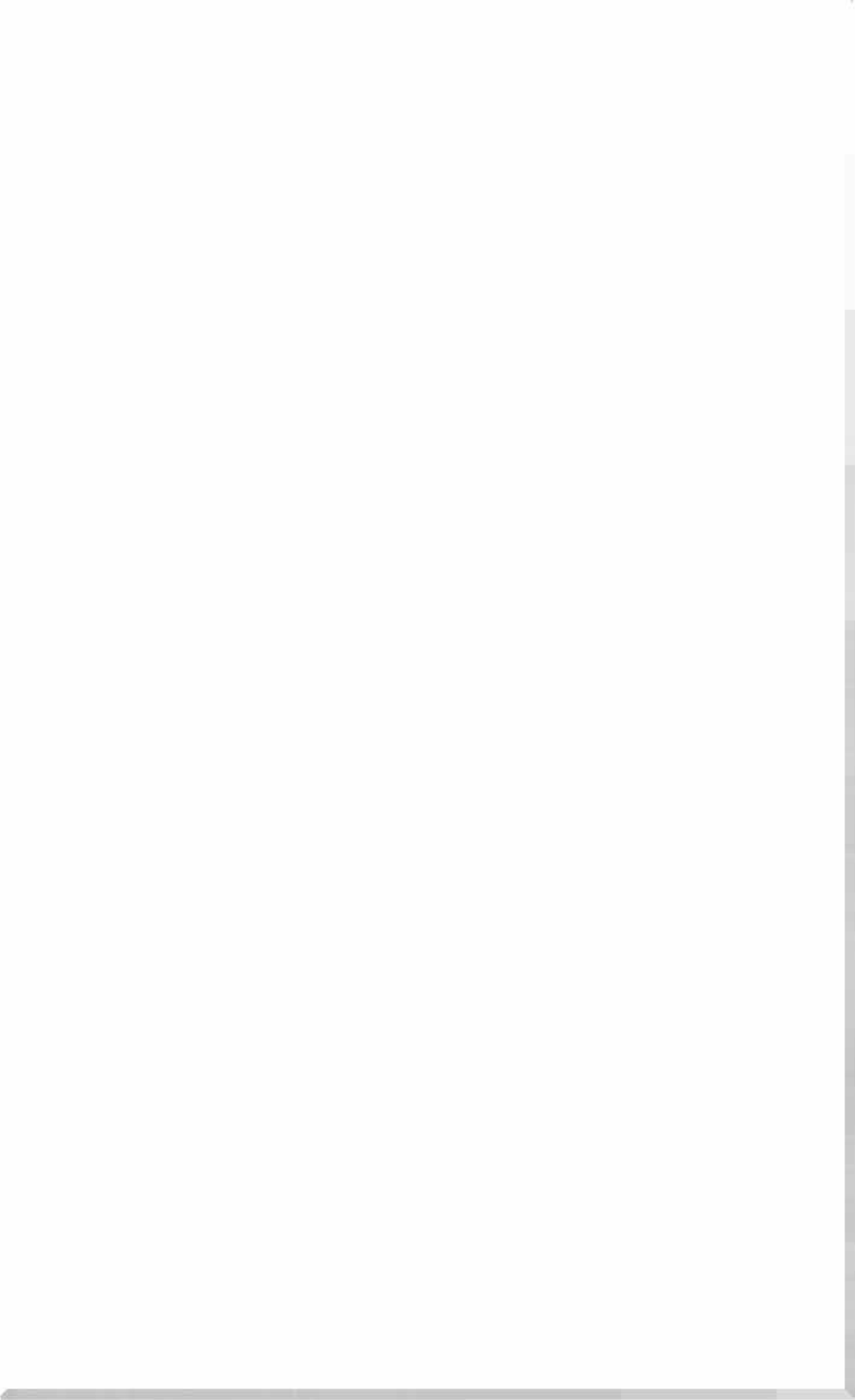
Pentru comenzi și informații adresați-vă la:

Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr.145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel./fax: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77;
Fax: 021.319.88.66
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.ledabooks.ro

Format: 16/54x84
Coli tipo: 31

Tiparul realizat la FED PRINT S.A.

Pentru Kathy Hedges

Și, cu mulțumiri speciale, lui Geoffrey Landis,
pentru fizica găurilor de vierme, lui Steve Howe
pentru informații privind folosirea antimateriei și lui
Tracy Clark pentru că mi-a verificat matematica.

Datorez mulțumiri de asemenea lui Daniel Abraham,
Melinda Snodgrass, Sage Walker, Terry England,
Yvonne Coats, S. M. Stirling, George R. R. Martin,
Sally Gwylan, Emiliy Mah, Trent Zelazny,
John Miller, Terry Boren, și în special lui
Caitlin Blasdel, fără de care... etc.

Tot ceea ce este important este cunoscut.

PRAXIS, *Preambul*

PROLOG

Creatura shaa era ultima de felul ei. Zăcea pe o canapea în Marele Refugiu, uriaşa clădire acoperită de o cupolă făurită din marele platou de granit al Oraşului Înalt — acel edificiu masiv din care pornise cândva rasa shaa la cucerirea imperiului său, din care consiliile lor domniseră peste destinele a miliarde de fiinţe şi unde — acum — veneau să moară.

Acel shaa era numit Prevestirea Victoriei — se născuse în primele zile ale Praxisului, când shaa se apucaseră să facă planuri de cuceriri, dar nu le începuseră încă, iar în decursul lungii sale vieţi, asistase personal la gloria şi triumfurile care urmaseră. Alte rase căzuseră, una câte una, sub jugul shaa, şi asupra acestora shaa şi pairii lor impuseseră uniformitatea stăpânirii lor.

În ceea ce-l priveşte pe Prevestirea Victoriei, acesta nu mai părăsise Marele Refugiu de secole. Era înconjurat în permanenţă de îngrijitori şi de funcţionari, membri ai raselor supuse care aduceau rapoarte şi cereri, care îi transmiteau ordinele către marginile cele mai îndepărtate ale stăpânirilor sale. Servitorii îl spălau şi îl îmbrăcau pe shaa, întreţineau imensa reţea

de computere la care îi fuseseră conectați nervii și aduceau cele mai bune mâncăruri pentru a-i potoli apetitul din ce în ce mai slab. Deși nu era niciodată singur, nici măcar pentru o clipă, ultimul shaa era torturat de săgețile amare ale singurătății.

Nu mai rămăsese nimeni care să înțeleagă. Nimeni cu care să-și împărtășească amintirile gloriei.

Amintirile acelor prime zile erau nestinse. Shaa își amintea cu o limpezime de cristal înfrigurarea care ardea printre semenii săi, impulsul de a-i subjuga pe toți ceilalți, de a subjuga universul însuși, adevărului perfect al Praxisului. Își aducea aminte de splendoarea primelor victorii, de felul în care primitivii naxizi fuseseră aduși în serviciul rasei shaa, apoi cum alții căzuseră — tereștrii, torminelii, lai-own și alții.

Și totuși, cu fiecare cucerire veniseră și așteptări împlinite, o ușoară scădere a înflăcărării care ardea în shaa. Fiecare rasă trebuia să fie ridicată până la cunoașterea datoriei sale, cultivată cu o grijă extraordinară, ca arborii crescuți din răsaduri, arbori ale căror crengi trebuiau să fie legate și răsucite și modelate astfel încât să obțină perfecțiunea și unirea cu Praxisul. Și, la fel ca arborii, rasele menite să-i slujească trebuiau tunse, tunse cu gloanțe și bice și cuțite de jupuit, cu marele foc distrugător al bombelor cu antimaterie, cu pustiierea lentă a radiației și cu decăderea și mai lentă, inexorabilă, a foametei. Munca fusese uriașă, povara enormă, iar rezultatul nesigur.

Măcar dacă shaa ar fi avut mai mult timp! Dacă măcar ar mai fi avut câteva mii de ani în care să-și cultive grădina perfecțiunii, Prevestirea Victoriei ar fi putut muri cu siguranța că îndatorirea lui glorioasă avea să fie îndeplinită.

Dar shaa nu avuseseră timpul necesar. Cei mai bătrâni se stinseră primii, cu amintirile ștergându-se — nu amintirile

vechi, care rămâneau limpezi, ci amintirile mai noi, care, neputând să le înlăture pe cele vechi, nu reușeau să-și găsească un loc în mintea lor.

Shaa deveniră incapabili să-și amintească înflorirea propriului lor vis. Pierdură nu trecutul, ci prezentul.

Căutară ajutoare artificiale — memorii masive de computer care puteau fi conectate la propriul lor sistem nervos și le puteau înregistra viața în cele mai mici detalii. Dar, cu timpul, accesarea acestor memorii deveni obositoare și, până la urmă, un chin dureros, care nu mai merita efortul.

Astfel încât, pas cu pas, marea constelație a rasei shaa începu să pâlpâie și să se stingă. Shaa nu se temeau să provoace moartea, nici nu se temeau să moară ei înșiși. Triști, cunoscând faptul că deveniseră o povară apăsând asupra propriului lor vis, aleseră să moară, și când mureau, mureau cu solemnitate.

Iar acum, Prevestirea Victoriei zăcea pe canapeaua lui, printre mașinile mari prin care își căuta amintirile, și știa că în curând avea să vină vremea când să renunțe la responsabilitățile sale.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință să îndrume rasele mai tinere pe căile potrivite. La vremea lui, împărțise atât mari bogății, cât și pedepse îngrozitoare. Crease un sistem prin care Praxisul putea fi menținut după moartea sa și astfel se putea păstra stabil imperiul.

Cea mai mare speranță a lui era că, după ce murea, nimic nu avea să se schimbe.

Absolut nimic. Și niciodată.

Unu

— Desigur, după moartea Marelui Maestru, mă voi sinucide.

Locotenentul Gareth Martinez, încercând să țină pasul alături de mult mai înaltul comandant de flotă Enderby, simți că se împiedică la auzul acestor cuvinte.

— *My lord?*

Își sili picioarele să evite poticnirea, să pășească încă o dată lângă umărul stâng al lui Enderby. Tocurile le răsunară din nou la unison pe materialul lustruit, sclipitor, adus de pe asteroizi, din care era făcută podeaua Comandamentului.

— M-am oferit voluntar, reluă Enderby pe tonul său prozaic, sec. Familia mea are nevoie de un reprezentant pe rug, iar eu sunt candidatul cel mai potrivit. Sunt la apogeul carierei, copiii mei sunt bine situați, iar soția mi-a acordat divorțul.

Îl privi pe Martinez pe sub sprâncenele albe, drepte.

— Moartea mea va asigura faptul că numele meu și cel al familiei vor fi cinstate pe vecie.

Și îi va ajuta pe toți să uite de micul scandal financiar în care a fost amestecată soția ta, se gândi Martinez. Era păcat

că nevasta lui Enderby nu putea reprezenta jertfa familiei în locul comandantului de flotă.

Păcat în special pentru Martinez...

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, *my lord*.

— Am vorbit despre tine cu căpitanul Tarafah, continuă Enderby. A fost de acord să te ia la bord pe *Corona*, ca ofițer de comunicații.

— Mulțumesc, *my lord*, răspunse Martinez și încercă să nu-și lase vocea să reflecte disperarea care-i vibra înghețată în oase.

Familia Martinez făcea parte dintre pairi, clanurile pe care Marii Maeștri — shaa — le puseseră deasupra întregii creații. Deși toți pairii erau egali în ochii shaa, vederile pairilor înșiși se dovedeau mai puțin olimpiene. Nu era suficient doar să fii pair. Trebuia să fii din *categoria potrivită* de pair.

Iar Martinez făcea parte, cu siguranță, din categoria nepotrivită. Deși aproape atotputernici pe îndepărtata lor lume de baștină, Laredo, cei din clanul Martinez erau niște nimeni-de-provincie pentru pairii din casta superioară, ale căror palate împodobeau Orașul Înalt de pe Zanshaa. Gradațiile subtile de rang percepute de pairi nu aveau nici un statut în fața legii, dar greutatea lor se simțea pretutindeni în societate. Nașterea lui Martinez îl îndreptăța la un loc la academia militară a pairilor, urmat de o funcție, dar asta era tot.

În șase ani de serviciu, avansase până la gradul de locotenent. Până aici ajunsese tatăl lui în doisprezece ani, înainte ca Marcus Martinez să demisioneze, frustrat, și să se întoarcă pe Laredo ca să se dedice activității de a face bani pe scară mare.

Fiul lui știa că are nevoie de un patron puternic, care să-l ajute să avanseze în ierarhia de serviciu. Iar Gareth Martinez credea că găsise un asemenea patron în comandantul de flotă Enderby, ce părea impresionat de capacitățile sale și era

dispus să-i treacă mereu cu vederea căminul obscur și jalnicul accent provincial pe care, oricât încercase, nu reușise să-l piardă.

Ce să faci când ofițerul tău superior își anunță intenția de a se sinucide? se întrebă Martinez. Să încerci să-l convingi să se răzgândească?

— Tarafah e un bun ofițer, îl asigură Enderby. O să aibă grijă de tine.

Tarafah e doar căpitan-locotenent, se gândi Martinez. Așa încât, chiar dacă Tarafah ajungea la concluzia că este cel mai sclipitor ofițer pe care-l întâlnise vreodată — iar șansele ca *asta* să se întâmple nu erau prea mari — n-ar fi fost în măsură să-i acorde o avansare la gradul următor. Nu putea decât să-l recomande unui superior, iar acest superior ar fi fost patronul unui alt grup de clienți, ale căror nevoi, Martinez știa, ar fi contat mai mult decât ale lui.

Sunt în rahat până-n gât, conchise. În afară de cazul în care putea să-l facă să-și schimbe intențiile în legătură cu propria distrugere.

— *My lord*, începu el, și fu întrerupt când un alt ofițer, comandantul senior de escadrilă Elkizer, se apropie, împreună cu anturajul său.

Elkizer și echipa sa erau naxizi, membri ai primei specii cucerite de shaa, iar Martinez își înăbuși iritarea în timp ce aceștia traversau grăbiți podeaua lustruită, îndreptându-se spre Enderby. Nu numai că întrerupeau o discuție vitală pentru cariera lui Martinez, dar naxizii erau o specie care-l făcuse întotdeauna să nu se simtă în largul lui.

Poate că era felul în care se mișcau. Aveau șase membre, patru picioare și încă o pereche mai sus, care putea fi folosită fie ca mâini, fie pe post de picioare. Păreau să aibă numai două viteze: *pe loc* și *foarte, foarte repede*. Când se deplasau,

cele patru picioare erau în mișcare continuă, călcând solul, indiferent de teren sau chiar de rezultat. Picioarele le aruncau trupul înainte cât de repede puteau, iar când voiau să meargă cu o viteză deosebit de mare, își coborau corpul ca de centaur la nivelul solului și foloseau și cele două membre din față, șerpuind dintr-o parte în alta într-o mișcare fluidă, ca de bici, și care, sincer, îi dădea fiori lui Martinez.

Trupurile naxizilor erau acoperite cu solzi negri, mărgelați, împodobiți cu un desen roșu, schimbător. Modelele stacojii care se modificau rapid erau folosite pentru comunicarea dintre ei, un limbaj pe care alte specii îl socoteau dificil sau imposibil de descifrat. Pentru a nu împiedica această comunicare, ofițerii naxizi purtau uniforme dintr-o țesătură-cameleon, duplicând fidel tiparele care licăreau dedesubt.

Pe lumea lor de origine, în stare primitivă, naxizii umblaseră în grupuri conduse de o personalitate dominantă — și încă făceau astfel. Chiar și fără însemne ale gradului, îți puteai da seama după limbajul trupului și după comportament care dintre naxizi erau dominanți și care subordonați. Naxizii de rang înalt erau imposibil de aroganți, iar castele inferioare incredibil de docile.

Comandantul de escadrilă Elkizer păși către comandantul de flotă Enderby și se opri brusc, cu partea de sus a corpului dată pe spate, dezgolindu-și gâtul pentru lovitura ucigașă.

Ucide-mă dacă așa dorești, my lord: acesta era idealul de subordonare al Serviciului.

Anturajul lui Elkizer — Martinez prefera să folosească pentru ei cuvântul cu sens colectiv — își imită superiorul. În poziție de drepti, îi ajungeau lui Enderby până la bărbie, având corpul de mărimea unui câine foarte mare.

— Pe loc repaus, domnilor, începu Enderby cu amabilitate, apoi intră într-o discuție cu Elkizer despre faptul dacă

unul dintre crucișătoarele sale urma să iasă de la docuri la timp pentru moartea Marelui Maestru — și pentru sinuciderea lui Enderby, desigur.

Acest lucru era complicat de împrejurarea că nimeni nu știa când avea să se petreacă moartea Marelui Maestru, deși cu toții erau destul de siguri că avea să vină curând.

— Nu lăsa nimic nefăcut, îi spuse Enderby lui Martinez după ce reptilele cu sânge cald își văzură de drum. Nu te deranjează să muncești puțin în plus ca să mă ajuți cu pregătirile?

— Sigur că nu, *my lord*.

Ceea ce, la naiba, însemna că trebuia să-și amâne întâlnirea cu aspirantul Amanda Taen.

— Nu cunoaștem ziua, spuse Enderby, dar trebuie să fim pregătiți când sosește.

Martinez simți un nor umed și dens de întuneric apăsându-i craniul.

— Da, *my lord*, răspunse el.

Biroul lui Enderby avea un miros slab, aromat, semănând oarecum cu vanilia. Ocupa colțul de sud-est al Comandamentului, cu o fereastră curbată care alcătuia doi dintre pereți. Priveliștea magnifică includea întinderea nesfârșită, deprimantă, a Orașului de Jos, iar deasupra, inelul accelerator de pe Zanshaa — arcu subțire de argint strălucitor, luminat de soare, care traversa cerul verde-albăstrui și înconjura întreaga planetă.

Dar Enderby fusese întotdeauna indiferent la priveliște. Biroul lui era așezat cu spatele la fereastra uriașă, către interiorul Comandamentului, și dincolo de asta, către Marele Refugiu al Maestrilor, aproape gol, acolo unde se manifesta datoria lui.

Martinez trebuia să-și înăbușe admirația pentru priveliște, atunci când se afla împreună cu comandantul de flotă. Enderby avea un talent deosebit în a-și impune să fie indiferent la toate, în afară de treburile din acel moment, dar atenția lui Martinez era mai ușor de abătut. Ar fi putut visa la fereastră toată ziua.

În calitate de ofițer pentru comunicații al comandantului de flotă, supraveghea mesajele dintre Enderby și numeroasa lui echipă de comandă, care includea zecile de nave aparținând flotei locale; instalațiile militare de la sol de pe Zanshaa și de pretutindeni din sistem; Serviciul paramilitar al Antimateriei, care întreținea inelul accelerator; instalațiile, bazele de antrenament, docurile și depozitele de pe inelul propriu-zis; ascensoarele care duceau personalul și mărfurile de la suprafața planetei până la inel și înapoi; comunicațiile cu Comitetul de Control al Flotei, superiorii lui Enderby; și dirijarea rețelei complicate de comunicații care lega toate acestea laolaltă.

În ciuda dimensiunilor și complexității îndatoririlor sale, Martinez avea de obicei la dispoziție timp din belșug. Flota locală lucra conform unei rutine bine rodite, stabilite de-a lungul miilor de ani de stăpânire de către shaa. Cele mai multe dintre mesajele ajunse la el aveau de-a face cu probleme care nu prea cereau atenția lui Enderby: rapoarte de rutină asupra situației, informații despre stocuri și rechiziții, despre întreținere și despre personalul intrat la academiile de instruire sau care le absolvea. Pe toate acestea, Martinez le îndosaria fără măcar să le trimită pe ecranele comandantului de flotă. Pentru atenția lui Enderby erau marcate comunicațiile din partea prietenilor și a clienților, rapoartele privind victimele accidentelor — care aveau întotdeauna drept rezultat o notă personală de condoleanțe din partea comandantului de flotă — și, încă și mai important, apeluri la sentințele impuse în cazul

încălcărilor disciplinei sau al activităților criminale. Enderby acorda întotdeauna multă atenție acestor cazuri, și câteodată trimitea o serie de întrebări dureros de tăioase ofițerului acuzator, ceea ce ducea deseori la renunțarea la acuzații.

Martinez se simțea ușurat ori de câte ori se întâmpla acest lucru. Văzuse destule decizii ale justiției Serviciului ca să știe cât era de dură, și cât de leneș putea fi ofițerul investigator. Și mai știa că, dacă ar fi fost vreodată supus pedepselor draconice ale legii, ar fi vrut să aibă pe cineva ca Enderby, care să revadă cazul.

De-a lungul timpului petrecut ca aghiotant al comandantului de flotă, nu se petrecuse niciodată nimic asemănător cu o urgență adevărată, sau care să tulbure curgerea ordonată a rutinei. Procedurile erau atât de bine reglate... Dar ritmul tihnit al muncii sale obișnuite nu însemna nimic în comparație cu afacerile personale asupra cărora se concentra Enderby în acel moment. Chiar dacă Martinez lucrase cu Enderby aproape zilnic, vreme de luni de zile, nu avea nici cea mai mică idee despre cât de complexă era viața comandantului de flotă.

Enderby avea o mie de amănunte pe care trebuia să le rezolve — legate testamentare în favoarea prietenilor, copiilor, rudelor, persoanelor care depindeau de el și subordonaților. Era colosal de bogat, un fapt de care Martinez nu-și prea dăduse seama. Deși comandantul de flotă stătea într-o locuință modestă la Comandament, era proprietarul unui palat în Orașul Înalt, pe care-l închisese, după cum se părea, după divorț. Acesta era lăsat ca moștenire fiicei sale mai mari, care deținea un post important în Ministerul Pescuitului, deși apartamente mai erau lăsate și celorlalți copii, pe timpul vieții lor. Trebuia să se ocupe de asemenea de alte proprietăți de pe Zanshaa și din alte părți, de conținutul conturilor din bănci, ca și

de acțiuni, obligațiuni și o mulțime amănunțite de instrumente financiare complexe.

Martinez stătea la o masă în biroul lui Enderby și prelucra aceste moșteniri, laolaltă cu traficul normal de semnale. În acest trafic, reuși să introducă un element personal, o cerere către aspirantul Taen, implorând o amânare a întâlnirii.

Secretarul lui Enderby, un sublocotenent mai în vârstă pe nume Gupta, care-i fusese alături ani de zile, era și el foarte ocupat, având grijă de alte aspecte ale unei vieți lungi, bogate, complexe, care acum se îndrepta spre o încheiere.

Cu ocazia retragerii, comandanților de flotă le era permis să recomande un anumit număr de avansări. Dar dacă exista vreo listă, ea nu traversase biroul lui Martinez, iar acesta avea destulă minte încât să nu-l întrebe pe Gupta dacă nu cumva ajunsese pe al lui.

Și-ar fi dorit însă foarte mult să știe dacă numele său se afla pe acea listă.

În cursul zilei, ajunsese la Martinez un mesaj personal. Nu de la aspirantul Taen, din nefericire, ci chiar de la sora lui, Vipsania. Îl privi alene de pe ecranul de pe birou și-și aruncă părul pe spate, cu un gest studiat.

— Avem o petrecere la începutul lunii viitoare...

Tonul ei era încă și mai moale, dacă era posibil, decât ultima oară când o auzise.

— Am fi încântate să vii, Gareth dragule, dar îmi închipui că o să fii prea ocupat.

Martinez nu trimise nici un răspuns. Își cunoștea sora destul de bine ca să-și dea seama că tocmai auzise un ordin de a fi prea ocupat pentru a participa la petrecere — „Gareth dragule” era un indiciu care nu-i putea scăpa.

Vipsania și celelalte două surori Martinez, Walpurga și Sempronia, apăruseră pe Zanshaa doar la câteva luni după ce

el își începuse serviciul. Închiriaseră jumătate din vechiul palat Shelley și pătrunseseră în societatea de pe Zanshaa. Se presupunea că Sempronia urma cursurile universității, iar celelalte aveau grijă de ea, dar dacă exista vreun fel de educație, aceasta nu părea să fie din manuale.

Amintirile mai vechi ale lui Martinez despre cele trei surori ale lui fuseseră despre copii — copii enervanți, inteligenți, complici la pozne, sâcâitori, de acord, totuși copii. Formidabilele tinere care își țineau curtea acum la palatul Shelley păreau nu numai mature, dar fără vârstă — ca niște nimfe împodobind o fântână păreau eterne, aflate, în mod straniu, în afara timpului.

Ar fi fost de așteptat să aibă nevoie de ajutorul lui Martinez ca să se stabilească în capitală, dar veniseră cu scrisori de prezentare și nu avuseseră nevoie de el câtuși de puțin. De fapt, voiau ca el să stea deoparte. Își pierduseră accentul de pe Laredo cândva, în timp ce crescuseră, iar felul lui de a vorbi amintea în permanență de originea lor comună provincială, una care le-ar fi putut stânjeni în fața noilor prieteni mondeni.

Câteodată, Martinez se întreba dacă nu-i displăceau surorile lui. Dar ce le păsa nimfelor de la fântână dacă erau plăcute sau nu? Ele pur și simplu *erau*.

La ora la care Enderby își termină treaba, soarele apusese și inelul accelerator argintiu al planetei Zanshaa, pe jumătate eclipsat de umbra planetei, era vizibil acum doar ca o constelație de lumini arcuindu-se peste cerul nopții. Păsări nocturne vânau insecte dincolo de fereastra curbată. Sudoarea acră se adunase sub brațele lui Martinez și sub gulerul tunicii de la uniformă verde-închis. Îl durea noada. Voia să facă un duș și s-o pună pe aspirantul Taen să-i maseze umerii cu degetele ei lungi, hotărâte.

Comandantul de flotă Enderby semnă exemplarele printate ale documentelor rămase și își puse amprenta pe ele. Martinez și Gupta jucară rolul de martori pentru documente, acolo unde era necesar. Apoi Enderby opri ecranele și se ridică de pe scaun, rotindu-și umerii și întinzându-se discret, potrivit cu demnitatea funcției sale.

— Mulțumesc, domnilor, rosti el, apoi se uită la Martinez. Locotenent Martinez, vrei să ai grijă ca invitațiile pentru comandantii de navă să fie expediate?

Lui Martinez i se strânse inima. „Invitațiile” — nu din categoria celor pe care vreun comandant ar îndrăzni s-o refuze — erau la o întâlnire privind dispozițiile date flotei în ziua morții Marelui Maestru și, potrivit cutumelor militare, asemenea solicitări trebuiau înmânate personal.

— Da, *my lord*, răspunse el. O să le duc sus, pe inel, de îndată ce reușesc să le scot la imprimantă.

Ochii blajini, căprui, ai comandantului de flotă se întoarseră spre el.

— Nu-i nevoie să te duci chiar tu, îi zise. Trimite pe unul dintre cadeții de serviciu.

Un strop de compasiune, cel puțin.

— Mulțumesc, lord comandant.

Sublocotenentul Gupta primi mulțumirile lui Enderby, salută încordat și ieși. Martinez așeză hârtie specială, groasă, în imprimantă — fuseseră folosiți copaci adevărați la fabricarea ei — și printă invitațiile lui Enderby. Când le termină de pus în plicuri, ridică ochii și-l văzu pe Enderby privind lung pe fereastra mare, curbată. Nenumăratele licăriri ale Orașului de Jos îi luminau și-i îndulceau profilul. În privirea lui se simțea nesiguranță, o absență stranie, pierdută.

Măcar de data asta, Enderby putea să stea în birou și să contemple priveliștea. Nu-l aștepta nici o îndatorire.

Nimic nu fusese lăsat nefăcut.

Martinez se întrebă dacă un om atât de plin de succes ca Enderby avea vreun regret la capătul vieții. Chiar acceptând faptul că făcea parte dintr-un clan din casta cea mai înaltă, se descurcase bine. Deși poziția lui îl ajutase la câteva avansări, nimănui nu-i era *garantat* postul de comandant de flotă. Era bogat, sporise onoarea casei sale, copiii lui erau cu toții bine situați în viață și reușiseră în carieră. Adevărat, soția era o problemă, dar investigatorii făcuseră tot ce le stătea în putință ca să clarifice faptul că actele ei de delapidare nu reprezentau o pată pe reputația comandantului de flotă.

Poate că o iubea, se gândi Martinez. Căsătoriile dintre pairi erau de obicei aranjate de către familie, dar uneori apărea și dragostea. Poate că, într-o situație ca a comandantului, cineva își regreta iubirea, nu căsătoria.

Dar nu era momentul potrivit să speculeze asupra vieții personale a comandantului de flotă. Martinez știa că venise timpul să facă uz de toată iscusința lui, să-și folosească tot farmecul pe care avusese intenția să i-l arate aspirantului Taen.

Acum ori niciodată, își zise, adunându-și curajul.

— *My lord?* vorbi el.

Enderby tresări surprins, apoi se întoarse spre el.

— Da, Martinez?

— Ați spus ceva adineaori. Dar n-am auzit prea bine ce anume...

Martinez nu știa cum să înceapă discuția, așa că spera să ajungă cumva la o înțelegere reciprocă potrivit căreia chiar Enderby o începuse.

— Am vorbit?

Enderby era surprins. Clătină din cap.

— Probabil nu era important.

Mintea lui Martinez se învârtea ca un titirez în timp ce încerca să întrețină conversația.

— Armata este pe cale să treacă printr-o perioadă dificilă, zise el.

Enderby dădu din cap.

— Posibil. Dar am avut destul timp să ne pregătim.

— În vremurile care vor veni, o să avem nevoie de conducători ca dumneavoastră.

Pe buzele lui Enderby apăru o strâmbătură de respingere.

— Nu sunt unic.

— Permiteți-mi să fiu de altă părere, *my lord*, replică Martinez.

Se apropie cu un pas de comandant.

— Am avut onoarea de a lucra îndeaproape cu dumneavoastră în aceste ultime luni, și sper că nu mi-o luați în nume de rău dacă spun că, după părerea mea, darurile dumneavoastră sunt rar întâlnite.

Buzele lui Enderby tresăriră din nou, și ridică o sprânceană.

— N-ai mai lucrat cu alți comandanți de flotă, nu-i așa?

— Dar am lucrat cu o mulțime de *oameni*, *my lord*. Și cu o mulțime de pairi. Și...

Martinez știa că intrase adânc în mocirlă. Parcă simțea mîlul ridicându-se până la subsuoară. Luă o gură de aer, neîndrăznind să se oprească.

— ...și am văzut cât de limitați sunt cei mai mulți dintre ei. Și că dumneavoastră, *my lord*, aveți un orizont mult mai larg, cu atât mai valoros pentru armată și pentru...

Martinez îngheță când Enderby îl fixă cu o privire mînioasă.

— Lord locotenent, rosti el, vrei să fii atât de amabil să treci la chestiune?

— Chestiunea, lord comandant... — vorbi Martinez — chestiunea este...

Își caută curajul în adâncul ființei sale și-l scoase șovăitor la lumină.

— Chestiunea este că speram să vă conving să vă mai gândiți la problema retragerii.

Spera la o îmblânzire a privirii lui Enderby, la o emoție bruscă, provocată de îngrijorare. Poate la o mână paternă așezată pe umărul lui, la o întrebare șovăitoare de genul: *Chiar înseamnă atât de mult pentru tine?*

În schimb, chipul lui Enderby împietri, iar bărbatul mai în vârstă păru să se umfle, cu coloana vertebrală ca de fier devenind oarecum mai rigidă și pieptul ridicându-i-se. Își scoase în față maxilarul de jos, dezvăluind șirul alb și egal al dinților.

— Cum *îndrăznești* să presupui că-mi poți pune la îndoială judecata? întrebă el.

Martinez își simți palmele străpunse de ace.

— Lord comandant, răspunse el, pun la îndoială necesitatea de a înlătura un conducător splendid într-un moment atât de critic...

— Nu-ți dai seama că eu nu înseamnă *nimic*? strigă Enderby. Nimic! Nu înțelegi acest fapt elementar al Serviciului nostru? Noi... toate astea... — făcu un gest furios cu mâna către ferastră, cuprinzând tot ceea ce era dincolo de transparență —, milioanele din Orașul de Jos, arcul larg al inelului de antimaterie, navele și stațiile găurii de vierme de dincolo — totul e *gunoi*!

Vocea lui era o șoaptă imperioasă, ca și cum emoția copleșitoare îi paralizase în parte coardele vocale.

— *Gunoi*, în comparație cu adevăratul, eternul, singurul lucru care dă un înțeles vieților noastre mizerabile...

Enderby ridică un pumn și, pentru o singură secundă îngrozitoare, Martinez se temu că avea să-l doboare dintr-o lovitură.

— *Pentru Praxis!* exclamă Enderby. Praxisul e tot ce contează — e tot ceea ce este adevărat — tot ceea ce e frumos!

Enderby își flutură din nou pumnul.

— Și *asta* este cunoașterea pentru care au suferit strămoșii noștri. Pentru care am fost *biciuiți!* *Milioane* au trebuit să *moară în agonie* înainte ca Marii Maeștri să ardă adevărul Praxisului în mintea noastră. Și dacă alte milioane — miliarde! — ar trebui să moară pentru a susține dreptatea Praxisului, ar fi de datoria noastră să *provocăm aceste morți!*

Martinez ar fi vrut să facă un pas înapoi ca să scape de focul pârjolitor din ochii comandantului de flotă. Cu un efort de pură voință, rămase cu pantofii înfiți în covorul din birou, și-și ridică bărbia, arătându-și gâtul.

Simți saliva comandantului pe gât, în timp ce Enderby continua să răcnească.

— Trebuie să murim cu toții! striga el. Dar singura moarte care are sens este una în serviciul Praxisului. Pentru că sunt cine sunt, *în acest moment perfect din timp*, am privilegiul de a avea parte de *o moarte onorabilă*, una care să dea un înțeles atât vieții mele, cât și Praxisului. Știi cât de rar se întâmplă așa ceva?

Făcu iar semn spre fereastră, spre milioanele invizibile de dedesubt.

— Câți dintre *aceștia* crezi tu că vor avea o moarte care să însemne ceva? Practic nici unul!

Comandantul de flotă Enderby se apropie de Martinez.

— Iar tu vrei să mă lipsești de o moarte semnificativă? De moartea potrivită pentru un pair? Cine ești tu ca să faci așa ceva, locotenent Martinez?

Instinctul reuși să-l ajute să găsească vorbele printre norii de teamă care întunecau mintea lui Martinez. Învățase de timpuriu că, atunci când era prins pe picior greșit, trebuia întotdeauna să recunoască și apoi să ceară iertare în modul cel mai fermecător cu putință. Sinceritatea, descoperise el, avea propriul ei soi de atracție.

— Regret foarte mult sugestia pe care am făcut-o, lord comandant, zise el. Mă gândeam numai la dorințele mele egoiste.

Enderby se uită încruntat la Martinez timp de câteva clipe nesfârșite, apoi făcu un pas înapoi.

— În următoarele câteva ore o să fac tot ce-mi stă în putință să uit până și de simpla ta existență, locotenente, replică el. Ai grijă ca scrisorile alea să fie trimise.

— Da, lord comandant.

Martinez se întoarse și porni spre ușă, împotrivindu-se impulsului puternic de a o lua la fugă. *Vezi tu dacă o să mai încerc să-ți salvez vreodată viața mizerabilă*, gândi el.

Și, oricum, la naiba cu Praxisul!

Extratereștrii shaa, Marii Maeștri, erau cei care își impuseseră etica absolută, Praxisul, asupra omenirii, atunci când Pământul se predase, după distrugerea cu bombe cu antimaterie a orașelor Delhi, Los Angeles, Buenos Aires și a altor câteva. Omenirea era a doua specie inteligentă care simțise biciul shaa. Primii fiind naxizii asemănători unor centauri cu solzi negri, care, la vremea capitulării Pământului, erau suficient de îmblânziți pentru a forma cea mai mare parte a echipajelor navelor shaa.

Nimeni nu cunoștea originea speciei shaa, iar aceștia nu erau prea binevoitori în legătură cu asta sau cu oricare alt

aspect al istoriei lor. Capitala, orașul Zanshaa sau planeta Zanshaa, cu siguranță nu era locul lor de baștină, și fusese aleasă pentru poziția convenabilă în mijlocul a opt porți de găuri de vierme prin care shaa puteau avea acces la teritoriul pe care-l stăpâneau. „Anul” shaa, 0,84 ani tereștri, nu avea nici o legătură cu perioada de revoluție a planetei Zanshaa în jurul stelei primare, sau cu orbita oricărei alte planete din imperiul lor. Orice referire la originea lor fusese ștearsă din consemnări la vremea în care speciilor supuse le fusese acordat accesul la ele.

O altă curiozitate era sistemul de datare shaa, care începea în „anul unu al Păcii Praxisului”, cu vreo 437 de ani înainte de apariția lor pe cer, deasupra lumii de baștină a naxizilor. Acest lucru sugera că exista o vreme dinainte ca Praxisul să fi câștigat devoțiunea rasei lor, dar nici un shaa nu putea fi convins să confirme această bănuială. Shaa nu-l venerau nici pe acel shaa — dacă *era* un shaa — care formulase pentru prima oară Praxisul, sau nu-și aminteau numele lui.

Shaa erau inflexibili în ideea că fiecare specie — ba chiar *universul fizic însuși* — trebuia să se supună termenilor dictați de Praxis. Categoriile întregi de tehnologie erau absolut interzise — inteligența și autonomia mașinilor, transferul inteligenței organice în formă mecanică sau electromagnetică și mașinile construite pentru a manipula materia la nivel molecular și atomic. Manipularea genetică era și ea interzisă — shaa preferau procesul mai lent al selecției naturale, cu cât mai puțin sentimental, cu atât mai bine.

Voința de fier din spatele acestor interdicții era demonstrată în repetate rânduri. Cei care comiteau infracțiuni împotriva Praxisului erau pedepsiți cu moartea, deseori oribilă și publică, pentru că Praxisul însuși impunea ca „toți cei care încalcă legea fundamentală să fie pedepsiți în proporție mai mare decât crima lor, astfel încât virtutea publică să poată fi

menținută prin acest exemplu”. Shaa și discipolii lor nu se sfiau de asemenea să folosească armele cele mai nocive și mai distrugătoare pentru a-și susține etica. Bombe cu antimaterie distrugeau câteodată orașe întregi pentru crimele câtorva cetățeni și, într-o anumită ocazie, când un mic grup de tereștri a fost descoperit folosind tehnologie genetică în speranța de a cultiva o molimă care să-i omoare pe shaa, întreaga lor planetă a fost bombardată mortal, uriașele explozii ridicând nori imenși de fum și de praf care trăsese o cortină deasupra soarelui, condamnând supraviețuitorii la o moarte înceată, înghețată, într-o atmosferă glacială otrăvită de radiații.

Tereștrii supraviețuitori, copleșiți de modul cuprinzător în care shaa își distrugeau propriii supuși, se simțiră norocoși la culme că planeta implicată nu era Pământul.

Asemenea exemple își aveau efectul lor. După moartea lentă a planetei Dandaphis, interdicțiile antitehnologie întru-chipate de Praxis nu mai fură supuse niciodată unei asemenea provocări radicale.

Alte elemente ale Praxisului erau dedicate organizării sociale, fiecare ființă conștientă de sine din imperiu primind un loc într-o ierarhie foarte bine definită, fiecare clan fiind mai jos în rang decât următorul, cu pairii deasupra tuturor. Celor din vârf le era acordată responsabilitatea pentru bunăstarea celor de la bază, în timp ce din partea claselor inferioare se aștepta ca acestea să-i cinstească pe pairi și pe shaa cu obediința lor umilă.

O altă clauză a Praxisului interzicea ființelor conștiente de sine să „aducă asupra lor blestemul nemuririi” — o interdicție curioasă, pentru că shaa erau chiar ei nemuritori. Dar unii dintre shaa, într-o rară manifestare a rațiunilor din spatele uneia dintre interdicțiile lor, recunoșteau deschis că imortalitatea lor fusese o greșeală, o eroare suficient de mare ca să-i împingă

să nimicească cu glonțul, cu cuțitul de jupuit sau cu bomba cu antimaterie pe toți ceilalți care îndrăzneau să caute propria lor nemurire fizică.

Despre ei înșiși, shaa nu spuneau nimic. Rămânea o enigmă de ce aceste ființe nemuritoare, binecuvântate cu puterea absolută, începuseră să se sinucidă unul câte unul. Shaa refuzau să considere propria lor moarte ca fiind o tragedie. „Nici o ființă n-ar trebui să fie nemuritoare”, era răspunsul lor invariabil la orice întrebare.

Oricare ar fi fost cauza, Marii Maeștri aleseră să moară unul câte unul, fiecare dintre ei urmat în moarte de zeci de subordonați loiali. Iar acum, în anul 12481 al Păcii Praxisului, rămânea numai unul.

Iar acest ultim shaa nu era de așteptat să mai trăiască mult.

De la un capăt la altul al holului Comandamentului, o hartă a imperiului afișa rutele găurilor de vierme care conectau Zanshaa cu stăpânirile sale. Harta nu semăna câtuși de puțin cu sistemele stelare adevărate care înconjurau Zanshaa; găurile de vierme săreau peste toate stelele din apropiere și, de fapt, puteau lega oricare două puncte din univers. Multe dintre sistemele stelare care apăreau pe hartă erau atât de îndepărtate de Zanshaa, încât nu se știa unde se aflau în raport cu orice altă parte a imperiului. Iar găurile de vierme treceau peste timp, în aceeași măsură ca și peste distanțe — o gaură de vierme care sărea peste opt sute de ani-lumină putea la fel de bine să sară peste opt sute de ani fie în trecut, fie în viitor, sau cu orice durată de timp în acest interval.

Dar nu exista nici un paradox când se întâmpla așa ceva. Din cauza limitelor impuse de viteza luminii, era imposibil să

ajungi la o altă stea suficient de repede ca să-i modifici istoria — în afară de cazul în care folosești o gaură de vierme, caz în care descoperi că shaa ajunseseră deja înaintea ta.

Realitatea copleșitoare a istoriei era aceea că nu puteai scăpa de shaa. Nu puteai scăpa de istoria care făcea din Gareth Martinez un lord provincial, obiect al condescendenței pentru cei mai presus de el. Nu exista nici o cale de a te întoarce în timp pentru a corecta greșeala care-l făcuse pe comandantul de flotă Enderby să se înfurie pe el.

Nu exista nimic care să-l salveze de propriile-i greșeli, sau de greșelile civilizației, sau chiar de istorie. Trebuia să trăiască cu toate acestea.

Martinez ținea sub brațul stâng plicurile grele, voluminoase, care conțineau invitațiile lui Enderby. Le mută sub brațul drept și-și continuă drumul spre camera de serviciu a cadetilor. Pe drum, verifică pe ecranul de la mânăcă dacă primise vreun mesaj.

Poate altă dată.

Cuvintele aspirantului Taen erau afișate pe manșeta stângă din țesătură-cameleon a jachetei de la uniformă. Nu exista sunet sau imagine, ceea ce ar fi putut să indice dacă Amanda Taen era furioasă, dar, după toate semnele, nu-l respinsese cu totul.

Poate că aceasta era o greșeală din care își putea reveni.

Martinez declanșă butonul argintiu de la manșetă, care juca rol de cameră, și trimise atât imagine, cât și sunet ca răspuns.

— Sunt liber acum. E prea târziu să ne întâlnim? Sau, dacă e prea târziu, pot să te sun mâine și să stabilim o nouă întâlnire.

Flori, se gândi el. Dacă nu primea curând vești de la Amanda Taen, avea să trimită flori, împreună cu scuze scrise.

Opri ecranul, iar țesătura-cameleon a jachetei de la uniformă reveni la obișnuitul verde-închis, exact culoarea cerului verde-albăstrui al planetei Zanshaa. În clădirea Comandamentului întâlni puțină lume la această oră târzie, în drum spre

camera de serviciu a cadeților, iar tăcânitul tocurilor pe podeaua de marmură stârnea ecouri pe coridoarele înalte, pustii. La ușă, își aranjă gulerul cu însemnele triumphiulare roșii de stat-major, își îndreptă spinarea și păși înăuntru.

Cei patru cadeți de serviciu nu-l văzură. Așa cum se aștepta Martinez, urmăreau o transmisie sportivă pe videopereti încăperii — după cum își aducea aminte din anii în care fusese chiar el cadet, a privi sau a practica sportul era activitatea principală, și orice cadet care nu reușea să devină obsedat de sport era privit ca un tocilar, ca un trăsnit.

Nici vorbă de tocilari aici. Sunetele meciului de fotbal urlau dintr-un perete, de lupte libere din altul, de curse de iahting din al treilea. Cadeții stăteau tolăniți pe o canapea pe care o trăseră cu fața la peretele care afișa cursa de iahting, și se trântiseră pe perne cu jachetele descheiate și cutiile de bere în mână.

Exista o problemă pusă de cadeții care absolviseră una sau alta dintre academiile militare, dar nu căpătaseră încă experiență în serviciu. Trebuiau găsite pentru ei sarcini astfel încât să se poată maturiza fără să aibă ocazia de a provoca daune, lor înșiși sau altora. Cadeții ar fi trebuit să folosească cei trei ani dintre absolvire și examenele pentru gradul de locotenent pentru a câștiga experiență și pentru a studia numeroasele aspecte tehnice ale profesiei lor, dar mulți dintre ei preferau programul mai tentant format din beții, din risipirea și pierderea la jocuri de noroc a fondurilor disponibile. „Mondeni”, așa erau numiți asemenea oameni.

Martinez își aducea aminte foarte bine de propriile lui ispite, și încă și mai bine de vremurile în care cedase în fața lor. Reușise să susțină un oarecare grad de mondenitate — de fapt, descoperise că se pricepea la asta, și numai un impuls interior de a fi cumva folositor îl împiedicase să se transforme într-un parazit absolut.

Cadeții din camera de serviciu erau folosiți ca mesageri până când se putea găsi pentru ei vreo muncă utilă. În mod normal, cineva care avea nevoie de un mesager ar fi sunat aici și ar fi chemat un curier care să treacă să ia corespondența, ceea ce ar fi dat unuia dintre acești trântori ocazia de a-și termina băutura, de a-și aranja uniforma și de a se transforma în ceva care să semene a ofițer sprinten și zelos, înainte de a se prezenta în fața autorității.

Martinez se opri chiar în spatele canapelei lor, fără ca nimeni să-l observe. O plăcută siguranță de sine îi umplea mintea. Luase urma cadetului leneș până în bârlogul lui, unde se irosea și tândălea fără nici un gând la datorie.

— *Lepădătuuri!* tună el.

Cadeții nu-și primiseră până acum brevetul, și nu trebuia să li se adreseze cu *lord*, chiar dacă erau, aproape sigur, pairi.

Cei patru cadeți — o femeie și trei bărbați — săltară de pe canapea, își traseră umerii spre spate și luară poziție de drepti.

— *My lord!* răspunseră ei.

Martinez îi privi cu răceală. Tocmai își văzuse demnitatea și norocul făcute ferfeniță de un superior, și simțea o nevoie foarte puternică și foarte umană de a transmite necazul altcuiva. Nu scoase nici un cuvânt timp de câteva secunde, vrând să vadă dacă îndrăznesc să se destindă, odată ce-și dădeau seama că aveau în față un simplu locotenent — și, pe deasupra, un provincial.

Cadeții rămaseră neclintiți. Băiețandrul de bani gata Foote, cu părul lins în dezordine și cu o crispare vizibilă pe chipul de obicei plin de trufie... Chatterji, cu pistruii și cu părul ei roșu strâns la ceafă... Martinez nu-i cunoștea pe ceilalți doi.

În cele din urmă, catadicsi să vorbească.

— Cine dintre voi este primul la rând?

— Eu sunt, *my lord*.

Cel care vorbise era unul dintre necunoscuți, un tânăr scund, zvelt, cu pielea cafenie, care emana mirosul berii pe care și-o împrôscase pe piept când sărise de pe canapea.

Martinez făcu un pas mai aproape, dominându-l cu statura lui. Martinez era înalt, și dominarea era ceva ce el socotea folositor, așa că exersase până când ajunsese s-o facă bine.

— Cum te cheamă, insectă? vru el să știe.

— Silva, *my lord*.

Martinez întinse scrisorile.

— Astea trebuie înmânate personal pe fiecare navă amplasată pe inel. Căpitanilor, personal, sau aghiotanților lor. Vor fi adunate semnături de primire și vor fi duse înapoi la biroul lordului comandant Enderby.

Privi insistent către pata de bere care împodobeja jacheta descheiată a cadetului și bluza de dedesubt.

— Ești destul de treaz pentru această sarcină, cadet Silva?

— Da, *my lord*!

Din plămânii lui Silva se răspândi un iz de orz și de hamei, dar acesta nu se clătină, nici măcar cu călcâiele lipite și cu Martinez înălțându-se deasupra lui. Prin urmare, probabil că nu era atât de beat încât să facă de rușine propria lui persoană, pe Martinez și echipa de comandă a lui Enderby.

— Următoarea navetă pentru liftul spațial pleacă în jumătate de oră. Asta o să-ți lase destul timp să faci un duș și să te schimbi în haine potrivite înainte să mergi la nivelul de sus.

Un gând îi trecu prin cap, și adăugă:

— Nu ești atât de beat încât să vomیți în ascensor, nu-i așa, insectă?

— Nu, *my lord*!

Martinez îi întinse scrisorile.

— Ai grijă să n-o faci. Mai bine pune astea într-o geantă rezistentă la apă, pentru orice eventualitate.

— Scuzați-mă, *my lord*, rosti altcineva.

Cel care vorbise era Jeremy Foote, blondul înalt cu părul lins, ciufulit pe partea dreaptă. Deși cadetul stătea drept, reușea să pronunțe cuvintele cu un ton care semăna foarte mult cu tărăgăneala lui molatică obișnuită. Era o voce pe care-o folosisese probabil din leagăn, o voce care emana creștere aleasă și încredere în sine în societate, invocând imagini cu camere exclusive pentru fumat, cu baluri mascate și cu servitori tăcuți. O lume în care Martinez, în ciuda poziției sale ca pair, nu putea intra, nu în afara cazului în care implora favoruri din partea vreunui patron din casta superioară.

Martinez se întoarse spre el.

— Da, cadet Foote?

— Aș putea la fel de bine să duc eu scrisorile, *my lord*, replică el.

Martinez îl cunoștea destul de bine pe Foote ca să știe că această aparentă generozitate masca un motiv ascuns.

— Și de ce ești atât de amabil cu Silva în seara asta? întrebă el.

Foote îngădui unui strop de insolență să-i apară într-un colț al buzelor.

— Unchiul meu este căpitanul navei *Bombardamentul orașului Delhi*, *my lord*, răspunse el. După ce duc mesajele, putem lua micul dejun împreună.

Exact stilul lui, să-și pomenească relațiile, se gândi Martinez. Ei bine, să-l ia naiba, cu relațiile lui cu tot.

Până la intervenția lui Foote, Martinez plănuise să-i lase pe cadeți să scape cu o prelegere scurtă despre cum să se îmbrace și să se comporte corect în camera de serviciu. Acum, Foote

îi oferise o scuză serioasă pentru a le provoca tuturor teamă și nefericire.

— Mă tem că va trebui să păstrezi mesele tihnite de familie pentru altă dată, cadet Foote, replică Martinez. Smuci bărbia în direcția lui Silva și-i dădu încă o dată invitațiile.

— Urcă la stație, Silva, zise el. Și dacă nu prinzi următorul ascensor, crede-mă, o să aflu.

— *My lord!*

Silva luă invitațiile și se îndepărtă în grabă, încheindu-se din mers la jachetă. Martinez îi cercetă pe ceilalți trei, unul câte unul.

— Pentru voi, ceilalți, am alte planuri, spuse el. Am să vă fac plăcerea să vă cer să vă întoarceți și să vă uitați la cursa de iahting, dacă vreți.

Cadeții făcură întoarceri militare corecte ca să ajungă cu fața la ecranul de pe peretele video — în afară de Chatterji, care se clătină amețită de băutură, în timp ce se rotea. Ecranul de perete dădea iluzia celor trei dimensiuni, cu șase iahturi aflate în competiție, împreună cu o planetă și sateliții săi, afișate pe fundalul unei simulări convingătoare a vidului înstelat.

— Ecran, îi spuse Martinez peretelui. Închide sunetul.

Sporovăiala comentatorilor se întrerupse brusc.

— Închide fotbalul, continuă el. Închide luptele.

Iahturile manevrau acum în tăcere, încrucișându-se printre cei doisprezece sateliți ai gigantei gazoase cu dungi galben-brune Vandrith, a cincea planetă din sistemul Zanshaa. Sateliții nu erau tocmai obiectul cursei; în schimb, fiecărui vehicul i se cerea să treacă la o anumită distanță de o serie de sateliți artificiali amplasați pe orbită în jurul planetoizilor. Pentru a evita transformarea cursei într-un simplu exercițiu matematic mai potrivit pentru a fi rezolvat de către un computer de navigație, sateliții erau programați să-și modifice

aleator propriile orbite, silind piloții să găsească soluții improvizate menite să le testeze tăria de caracter, mai curând decât viteza computerelor.

Martinez păstra un oarecare interes în cursele de iahting, în parte pentru că se gândise să se apuce de asta, nu numai pentru că ar fi putut să-i înalțe poziția într-un mod acceptabil din punct de vedere social, dar și pentru că socotea că s-ar putea să-i placă. Căpătase cele mai mari note la simulările manevrelor de luptă și, în calitate de cadet, se calificase pentru fulgerele de argint ale unui pilot de șalupă. Fusese câștigător constant în cursele de șalupe organizate în timpul stagiului la bordul navei *Bombardamentul planetei Dandaphis*, iar șalupele nu erau prea deosebite de iahturile de curse — ambele erau modele dedicate unui scop precis, care constau în mare măsură din rezervoare pentru combustibil pe bază de antimaterie, din motoare și din sisteme de susținere a vieții pentru un singur pilot.

Martinez știa că *s-ar fi putut* să reușească să-și permită un iaht personal — avea o alocație generoasă de la tatăl lui, care putea fi mărită dacă dovedea tact în privința asta. Micile aparate erau niște lighioane costisitoare, având nevoie de o echipă la sol și întreținere frecventă, și ar fi fost obligat să intre într-un club de iahting, ceea ce presupunea taxe pipărate de andocare și cheltuieli pentru combustibil și întreținere. În foarte mare măsură conta și probabilitatea umilitoare că nu ar fi fost luat în considerare pentru cele mai bune cluburi de iahting, cum erau acelea care — de exemplu — sponsorizau cursa transmisă acum.

Așa că își amânase decizia de a deveni sau nu pilot de iaht, sperând că asocierea cu comandantul de flotă Enderby avea să servească la fel de bine scopurilor sale. Acum, când gestul lui de a încerca să-i salveze viața lui Enderby părea să nu fi

declanșat altceva decât aversiunea acestuia, poate că venise vremea să se mai gândească la strategia legată de iahting.

Martinez se uită la ecran, îl sorbi din priviri. Cursa, deși transmisă „în direct”, era de fapt întârziată cu douăzeci și patru de minute, durata de care aveau nevoie semnalele de telemetrie ca să parcurgă distanța dintre Vandrith și Zanshaa.

— Cadet Chatterji, vorbi Martinez, poți lămuri strategia arătată de concurentul numărul doi?

Chatterji își linse buzele.

— Să lămuresc, *my lord*?

Martinez oftă.

— Spune-ne doar ce face pilotul...

Aparatul concurentului numărul doi — ecranul nu afișa numele pilotului, iar Martinez nu recunoștea desenul de un stacojiu țipător de pe aparat — tocmai se rotise la o nouă altitudine și pornise motorul principal.

— Decelerează, *my lord*, răspunse Chatterji.

— Și de ce face așa ceva, Chatterji?

— M-micșorează delta-v ca să... ca să...

Își linse buzele.

— ...ca să manevreze mai bine, încheie ea neconvingător.

— Și la ce manevră ar ajuta această decelerare?

Ochii lui Chatterji cercetară cu disperare ecranul.

— Delta-v sporește numărul opțiunilor, *my lord*, zise ea — un truism pe care-l învățase la ora de tactică și, în mod clar, primul lucru care apucase să-i vină în minte.

— Foarte adevărat, Chatterji, încuviință Martinez. Sunt sigur că instructorul tău de tactică ar fi mândru să știe că ai reținut un minimum din cunoștințele pe care-a încercat să ți le îndese între urechi. Dar, continuă el cu voioșie, pilotul nostru *micșorează* delta-v, și, prin urmare, își reduce opțiunile. Așa că spune-mi *de ce*, cadet Chatterji. De ce?

Chatterji se concentrează intens asupra ecranului, dar nu reușește să răspundă.

— Sugerez să treci în revistă tactica de bază, cadet Chatterji, o sfătuiește Martinez. Stăruința s-ar putea să dea roade până la urmă, deși în cazul tău mă îndoiesc. *Tu* — viermele de colo...

Se adresa cadetului al cărui nume nu-l știa.

— Parker, *my lord*.

— Parker. Poate că *tu* o poți lumina pe Chatterji în legătură cu tactica pilotului nostru.

— Scade delta-v pentru a fi capturat de gravitația lui V9.

Se referea la al nouălea satelit natural al lui Vandrith, cel de pe orbita cea mai apropiată de planetă fiind socotit numărul unu. Shaa nu erau prea pasionați pentru numirea obiectelor astronomice în feluri interesante sau poetice.

— Și de ce intră în puțul gravitațional al lui V9, Parker?

— Plănuiește să se lase propulsat către satelitul artificial din apropiere de V11, lord.

— Și numărul patru — asta înseamnă căpitanul Chee...

Recunoștea desenul în albastru și argintiu.

— Ea de ce nu scade delta-v? De ce accelerează în schimb?

— Presupun...

Parker înghiți în sec.

— Presupun că încearcă o tactică diferită.

Martinez oftă încet.

— Dar de ce, vierme, de ce? Ecranul ar trebui să-ți spună. E evident.

Parker examinează ecranul în zadar, apoi tonul molatic al cadetului Foote întrerupse tăcerea disperată.

— Căpitanul Chee accelerează, *my lord*, pentru că are intenția să ocolească în întregime V9 și să treacă printre V11 și satelit ca să marcheze punctul. Din moment ce V11 are

atmosferă, o să încerce probabil să folosească frânarea atmosferică pentru a micșora viteza și pentru a face ca manevra să atingă satelitul în ultima clipă.

Martinez se roți spre Foote și se răsti:

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut părerea, cadet!

— Vă implor să mă iertați, *my lord*, rosti târăgănat Foote.

Martinez își dădu seama, spre exasperarea lui, că Foote tocmai reușise să devină vedeta acestei întâlniri. Martinez avusese intenția să provoace puțină teroare justificată câtorva pierde-vară prinși beți în timpul serviciului, Foote schimbase cumva regulile. Cum *făcuse* asta?

În literatura de școală pentru copii, exista întotdeauna bățaușul cel rău care îi chinuia pe cei mai mici, și apoi apărea eroul, care încerca să stea între bățauș și victimele sale. Foote făcuse un gest ca să-l ajute pe Silva, iar acum tocmai îl salvase pe Parker.

Iar eu sunt bățaușul, gândi Martinez. Eu sunt superiorul hapsân care-și torturează subordonații doar ca să-și domolească propriile sentimente patetice de insuficiență.

Foote, își dădu seama Martinez, îl aranjase la fix.

Totuși, își zise, dacă trebuie să fie personajul negativ în această mică dramă, ar putea foarte bine s-o facă așa cum trebuie.

— Parker ar trebui să învețe că n-o să fii mereu de față ca să-l salvezi de propria lui prostie, îi zise el lui Foote. Dar, din moment ce ai decis să-ți exprimi o părere, presupun că o să-mi spui dacă manevra lui Chee o să reușească.

— N-ar trebui să reușească, *my lord*, răspunse prompt Foote.

— *N-ar trebui?* replică Martinez batjocoritor. *Și de ce oare n-ar trebui?*

Tonul lui Foote nu se schimbă.

— Satelitul lui V11 și-a schimbat traiectoria, dar Chee nu l-a văzut pentru că se afla pe partea opusă a planetoidului în acel moment. Va ajunge prea târziu ca să se corecteze când o să-și vadă greșeala.

Tonul lui Foote devenise aproape familiar.

— Desigur, căpitanul Blitsharts pare să fi ținut seama de această posibilitate. Viteza lui nu e atât de mare, dar își păstrează mai multe opțiuni.

Martinez se uită la iahtul cu numărul unu și văzu faimosul desen negru, lucios, cu dungi galben-ocru, ale lui Blitsharts. Blitsharts era un pilot celebru și plin de succes, un monden de prim rang, cunoscut nu numai pentru victoriile sale, ci și pentru faptul că întotdeauna concura împreună cu câinele lui, un retriever negru pe nume Orange, care avea propria lui cușetă de accelerație în cabina *Alergătorului Noptii*, lângă cea a stăpânului său. Blitsharts pretindea că lui Orange îi plăcea apăsarea suprasarcinii intense și, cu siguranță, câinele nu părea să se simtă cu nimic mai rău din cauza aventurilor sale.

Blitsharts avea și o reputație de glumeț. Întrebat odată de către un entuziast al iahtingului de ce îi spunea câinelui Orange, Blitsharts se uitase la el și ridicase cu surprindere din sprâncene, deasupra ochilor căprui, blajini.

— Pentru că este *numele* lui, desigur, răspunsese el.

O, da, își zise Martinez, găsești un spirit rar întâlnit prin cluburile de iahting, sigur că da.

— Crezi că Blitsharts va câștiga? întrebă Martinez.

— În această etapă, e foarte probabil.

— Presupun că Blitsharts nu e rudă cu tine, nu-i așa? întrebă din nou Martinez.

Pentru prima oară, Foote ezită.

— Nu, *my lord*, răspunse.

— Cât de generos din partea ta, comentă Martinez, să-i pomenеști numele în discuție — și fu răsplătit văzând gâtul și urechile cadetului înroșindu-se.

Chee se năpusti în atmosfera lui V11, și aparatul ei lăsa în urmă un șuvoi de ioni, în timp ce traversa bezna de hidrocarbon a satelitului. Văzu prea târziu schimbarea de curs a țintei sale, își modifică direcția și arse antimateria pentru a încerca să-și atingă scopul. Oasele trebuie să-i fi trosnit din cauza accelerației feroce la care le supusese, dar ajunse câteva secunde prea târziu.

Blitsharts, pe de altă parte, izbi atmosfera cu obișnuita lui punctualitate impecabilă, porni motoarele în direcția satelitului și trecu de el fără nici cel mai mic efort. Apoi continuă să accelereze, arderea propulsându-l înainte, pe lângă țintă.

— Poate, cadet Foote, ne vei acorda favoarea unei analize a tacticii lui Blitsharts *acum*, îi ceru Martinez.

— Desigur, *my lord*. El...

Vocea lui Foote se stinse treptat.

Vehiculul lui Blitsharts se afla la capătul unei cozi imense de foc generat de anihilarea materie-antimaterie și motoarele îl propulsau perpendicular pe planul eclipticii. Foote privea fix ecranul, nedumerit. Blitsharts părea să se îndepărteze de următoarea sa țintă, la mare distanță de toate celelalte ținte.

— Blitsharts e... face...

Foote se lupta încă să-și găsească vorbele.

— Încearcă...

— Rahat! exclamă Martinez, și porni în goană către ușă.

Doi

Departamentul de Conducere a Operațiunilor nu se afla în aripa terestră a Comandamentului, dar tereștrii erau de serviciu la această oră, nefiind însă nici unul conștient de vreo situație de urgență, până când Martinez nu se năpusti pe ușă. Ofițerul de serviciu, locotenentul Ari Abacha, stătea tolănit cu picioarele pe consolă, cu o coajă de măr în formă de spirală perfectă căzându-i din cuțitul de curățat, pe șervețelul întins în poală, în timp ce trei tehnicieni de serviciu moțăiau peste ecranele care-i ajutau să supravegheze sistemele automate destinate dirijării traficului de rutină.

Martinez lovi picioarele lui Abacha, dându-le la o parte din drum, în timp ce se grăbea către o consolă neocupată. Spirala din coajă de măr căzu pe podea și Abacha se aplecă s-o culeagă. Pe unul dintre ecranele sale, jucători de fotbal alergau pe un teren puternic luminat — locotenentul era un supporter înfocat al echipei Andiron, își aminti Martinez.

— Care-i problema, Gare? întrebă Abacha de undeva din apropierea podelei.

— Cursa de calificare Vandrith. Un iaht a scăpat de sub control.

Martinez se trânti pe un scaun proiectat pentru un extraterstru lai-own și porni ecranele.

— Da? comentă Abacha. Al cui?

— Al lui Blitsharts.

Abacha făcu ochii mari.

— La naiba! exclamă el, și sări de pe scaun ca să se uite peste umărul lui Martinez.

Semnalele telemetrice de la *Alergătorul Noptii* se pierduseră, așa încât Martinez trebuia să găsească iahtul folosind detectorii pasivi de pe inelul de accelerație al planetei Zanshaa. Iahtul lui Blitsharts oprise motorul principal și începuse să se rostogolească. Din modul dezordonat în care se clătina aparatul, se părea că propulsoarele de manevră încă se aprindeau. Era posibil ca Blitsharts să încerce să recapete controlul, dar dacă era așa, manevra nu-i reușea. Orice impuls al propulsoarelor nu părea decât să sporească haosul.

Și toate astea, își aduse aminte Martinez, se întâmplaseră cu douăzeci și patru de minute în urmă, iar decalajul de timp creștea pe măsură ce *Alergătorul Noptii* gonea spre sudul galactic.

Martinez ceru computerului să calculeze ce suprasarcină provocase accelerația asupra corpului lui Blitsharts. Maximum 7,4, descoperi el, extrem de incomod, dar căreia îi putea supraviețui, în special un pilot de iaht la apogeul condiției sale fizice. Blitsharts ar fi putut fi încă în viață.

Un comunicator bâzâi pe consola lui Abacha. Acesta se duse spre el și făcu legătura cu ecranul de pe mâneca uniforme.

— Operațiuni, locotenent Abacha.

Vocea se auzi din mâneca lui Abacha.

— *My lord*, aici Panjit Sesse de la Rețeaua Polisportivă de pe Zanshaa. Sunteți la curent cu faptul că iahtul căpitanului

Blitsharts, *Alergătorul Noptii*, se rostogolește scăpat de sub control?

— Ne ocupăm de asta, da.

Martinez abia dacă auzea acest dialog. Le ceru computerelor să presupună unde va fi *Alergătorul Noptii* în aproximativ jumătate de oră și să marcheze zona cu lasere de mică energie țintite de pe inel. Acest lucru ar fi putut ușura urmărirea aparatului de către salvatori.

Vocea reporterului continuă:

— Cine se ocupă de asta, *my lord*?

Abacha se uită din nou la ecrane, peste umărul lui Martinez.

— În acest moment, îl avem pe locotenentul Martinez.

— Doar un locotenent, *my lord*?

— Este aghiotantul comandantului senior al flotei, Enderby.

Tonul lui Abacha dădea dovadă de nerăbdare. Doi paiiri se ocupau de situație. Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru oricine.

Martinez solicită o listă cu toate navele aflate pe o rază de trei ore-lumină de Vandrith. Cel mai aproape de Blitsharts erau concurenții de pe iahturi, dar aceștia păreau încă prinși în cursa lor, și nici unul dintre aparate nu era potrivit ca vehicul de salvare. În timp ce observaseră cu siguranță deriva lui Blitsharts, erau probabil prea ocupați ca să analizeze semnificația traiectoriei sale, în afara faptului de a fi mulțumiți cu un competitor mai puțin. Iar transportorul mare care adusesse iahturile în preajma planetei Vandrith ar fi avut nevoie să recupereze celelalte ambarcațiuni, înainte de a face orice altceva, și fusese construit mai mult pentru confort decât pentru manevre și accelerații brutale. În plus, era nevoie de douăzeci și patru de minute pentru ca solicitarea lui Martinez să ajungă la ei, timp în care Blitsharts avea să-și continue deriva spre sud.

Martinez scrută ecranul și găsi ceea ce căuta. Căpitanul senior Kandinski de pe *Bombardamentul orașului Los Angeles*,

unul dintre marile crucișătoare de bombardament. Tocmai terminase o revizie la șantierul de pe inel și zbura acum, cu o accelerație constantă de 1,3 g, către poarta găurii de vierme Zanshaa 5, îndreptându-se către baza flotei a treia de pe Felarus. În următoarele 4,2 ore standard, un vehicul de salvare lansat de pe *Los Angeles* ar putea profita măcar de o parte din viteza crucișătorului pentru a accelera către *Alergătorul Noptii*. Nu era o poziție ideală pentru lansarea unei misiuni de lansare, dar ar trebui să meargă.

Kandinski era el însuși într-o oarecare măsură pilot de iaht — de aceea *Los Angeles* arăta ca o navă bine lustruită, strălucitoare pe dinăuntru și pe dinafară, cu un desen în alb și albastru palid, pe care Kandinski îl plătise din propriile lui buzunare adânci. Chiar și șalupele și rachetele crucișătorului aveau aceeași finisare lucioasă, albastru-deschis. Poate că va simți o simpatie pentru Blitsharts și pentru iahtul lui sclipitor...

Martinez întinse mâna spre consola de comunicații și o conectă la ecranul de pe mânecă.

— Transmisie către *Los Angeles*, dădu el instrucțiuni. Situația codificării: în clar. Prioritate: extrem de urgent, personal adresată căpitanului.

— Identificare? vru să știe sistemul automat de comunicații.

— Gareth Martinez, locotenent, aghiotant al lordului comandant Enderby.

O pauză de o clipă, apoi:

— Aprobă.

— Îmi poți spune ce pași au fost făcuți? murmură vocea lui Sesse în urechea lui Martinez, de pe ecranul de la mâneca lui Abacha.

Martinez o ignoră.

Un alt clopoțel dinspre comunicator; altcineva care dorea să vorbească.

— Suntem foarte ocupați în acest moment, vorbi Abacha.
La revedere.

— Nu ne poți lăsa măcar să *ascultăm*? rosti Sesse cu frenezie.

Martinez își trecu pentru o clipă degetele prin părul întunecat, apoi își smuci gulerul, ca să se asigure că este la locul lui.

— Transmite, video și audio, zise el.

Așteptă ca semnul portocaliu de pe mâneca lui să-l anunțe că transmisia începuse, apoi se uită la camera din nasturele mânecii și vorbi:

— Căpitan Kandinski, sunt locotenentul Gareth Martinez din statul-major al lordului comandant Enderby. Iahtul *Alergătorul Noptii*, avându-l la bord pe căpitanul său, Ehrler Blitsharts, se rostogolește scăpat de sub control, îndreptându-se spre sud față de Vandrith. Nu există semnale telemetrice și n-am avut nici o comunicare din partea căpitanului Blitsharts înainte de începutul acestei situații. S-ar putea să fie încă în viață, dar incapabil să recupereze comenzile aparatului său. Dacă situația vă permite, aș dori să vă cer să lanșați o șalupă sau mai multe, într-o misiune de salvare. Vă voi trimite cele mai noi date privind cursul. Vă rog să informați Departamentul cât mai curând posibil despre felul în care plănuiți să acționați. Urmează datele...

Mesajul, Martinez știa, era deja expediat către *Los Angeles* de către puternice lasere militare de comunicații, dar avea să dureze totuși peste douăzeci și patru de minute până ca semnalul deplasat spre roșu să ajungă la crucișător, și cel puțin încă tot pe-atât la întoarcere, înainte de a afla hotărârea lui Kandinski.

Martinez adăugă la sfârșitul mesajului cursul real și cel proiectat al lui Blitsharts, apoi încheie transmisia. Încercă să se rezeme de spătar, dar se răsuci și aproape că se răsturnă din

scaunul lai-own. Abacha vorbea cu încă un reporter, pe care îl întrerupse în mijlocul frazei.

— Primește numai comunicații militare, comandă Abacha consolei sale. Înregistrează-le pe celelalte pentru a li se răspunde mai târziu.

Abacha se întoarse spre Martinez.

— Și acum?

Martinez se ridică de pe scaun și-l dădu la o parte cu o lovitură de picior.

— Așteptăm o oră sau mai mult un răspuns, în timp ce tu prinzi apeluri de la fiecare fan al lui Blitsharts de pe planetă.

Apoi îl izbi un gând.

— Oh, adăugă Martinez. Presupun că ar trebui să-l informăm pe lordul comandant Enderby.

Martinez era ocupat, încercând să analizeze felul în care se rostogolea vehiculul lui Blitsharts, astfel încât orice misiune de salvare să poată să-și dea seama mai bine cum să-l abordeze, când Enderby ajunsese la Departament. Detectoarele optice ale inelului prindeau numai reflectări ale soarelui planetei Zanshaa strălucind pe suprafața neagră și lucioasă a iahtului, informații departe de a fi ideale pentru o analiză. Chiar și ecranele 3D de la Operațiuni ar fi fost prea mici pentru tipul de detalii de care era nevoie în cazul unui vehicul mic aflat atât de departe, așa că Martinez scoase o cască din depozit și proiectă un mediu virtual în centrul vizual al creierului său. Minteă îi fu inundată de o beznă infinită, pustie, care părea să se stingă ani-lumină dincolo de limitele craniului, și construi o simulare cu ajutorul unei imagini și al specificațiilor aparatului, pe care le culesese, folosind codul prioritar al lui Enderby, din

dosarele de la Registrul Vehiculelor. Îndată ce avu la dispoziție modelul *Alergătorului Noptii*, creă un soare virtual în unghiul potrivit și cu intensitatea luminoasă potrivită, apoi puse modelul să se rostogolească de nenumărate ori, într-o serie nesfârșită de simulări, până când începu să semene cu imaginea compusă din fulgere pe care-o primea de la detectoarele optice ale inelului. Putea fi perfecționat mai târziu, după ce începea să primească reflectările de la laserele de reglare pe care le declanșase de-a lungul traseului presupus al lui Blitsharts.

În împrejurări normale, o șalupă a flotei ar fi trebuit să se poată întâlni cu un iaht ca *Alergătorul Noptii* fără prea mari probleme. Aparatele erau cam de aceeași mărime și erau construite aproape pentru același scop: să poarte un singur pasager prin accelerații, decelerații și schimbări de curs bruște. În cazul lui Blitsharts, acest lucru era menit să-i permită pilotului să facă schimbările de direcție necesare pentru a câștiga o cursă de iahting; în cazul vehiculului flotei, trebuia să evite distrugerea suficient de mult timp pentru a-și îndeplini misiunea.

Lui Martinez îi trecu prin cap că nimeni nu executase vreodată o asemenea întâlnire. Rotirea iahtului era extrem de complicată, ca și cum ar fi avut scopul de a încurca pe oricine ar fi încercat să-l abordeze, și nu-și închipuia că Blitsharts ar fi putut rămâne prea mult în acel aparat rotitor, fără să-și piardă cunoștința. Exista o singură trapă pe *Alergătorul Noptii*, care se rostogolea continuu, într-o serie haotică de tumbe. Trapa se afla în față, în raport cu centrul de greutate în jurul căruia se rotea iahtul, și nu exista nici o modalitate prin care s-ar fi putut conecta la ea un vehicul de salvare. Ar fi fost ca și cum s-ar fi conectat la capătul unui băț fluturat prin aer de un copil zburdalnic.

Martinez se chinuia cu problema asta, mintea învârtindu-i-se la fel de înnebunită ca și iahtul scăpat de sub control.

Construi un model al unei șalupe standard a flotei și încercă s-o manevreze în apropierea iahtului, doar ca s-o vadă lovită de nenumărate ori, suferind ciocniri potențial zdrobitoare, una după alta.

Se părea că, dacă muncea cu adevărat din greu, putea să ajute la uciderea a doi piloți, atât a lui Blitsharts, cât și a salvatorului său!

Mirosul de măr curățat fu cel care îl scoase din adâncurile studiului său — mărul lui Abacha, sau poate doar coaja, aruncată undeva prin preajmă și aducându-i aminte că nu mai mâncase de la masa de prânz, cu mai mult de o jumătate de zi în urmă.

Salvă simularea și-și scoase casca.

— Ari, zise el, întorcându-se către consola lui Abacha. Ți-a mai rămas ceva din mărul ăla? Sau orice altceva de mâncare?

Abia atunci își dădu seama că persoana pe care o simțise stând în spatele lui avea mult prea multe fireturi pe uniformă ca să fie un simplu locotenent.

— *My lord!*

Sări în picioare, smucindu-și bărbia spre spate. Îl cuprinse o durere agonizantă între picioare, după ce stătuse cocoțat pe un scaun extraterestru timp de mai mult de o oră.

Comandantul de flotă Enderby îl privi cu blândețe.

— Continuă, locotenente, vorbi el.

— Da, *my lord*.

Enderby se uită la ecrane, care afișaseră soluția lui Martinez.

— O problemă dificilă, nu-i așa?

— Mă tem că așa este, *my lord*.

Martinez își încheștă dinții pentru a-și domoli durerea. Ori-care ar fi fost tulburarea care-l stăpânise pe Enderby în timpul ultimei lor întrevederi, acum trecuse; comandantul de flotă era din nou el însuși, ținându-se la curent cu ceea ce se întâmpla în departamentul lui, dar mulțumit să lase ființele inferioare să

rezolve amănuntele. Martinez nu reușise niciodată să se decidă dacă acesta era un rezultat al faptului că Enderby era extrem de prost sau extrem de înțelept.

— Mă tem că Blitsharts a zburat în ultima lui cursă, spuse Enderby. Cu siguranță n-o să permit ca un vehicul al flotei să se facă bucăți, încercând o salvare fără speranță.

Un regret îndepărtat străbătu trăsăturile lui Enderby, apoi acesta se uită din nou spre Martinez.

— Cheamă aprovizionarea și comandă ceva, dacă vrei. Folosește-te de autoritatea mea.

— Da, *my lord*.

Întinse mâna să se uite la ecranul de pe mânecă, apoi șovăi.

— Doriți ceva, *my lord*?

— Nu, am luat cina. Mulțumesc.

Martinez își dădu seama că îi era o foame de lup. Comandă supă, o salată, niște sandvișuri și o oală cu cafea. Încercând să nu șchiopăteze, dădu la o parte scaunul *lai-own* și-l înlocui cu unul proiectat pentru oameni. Cu prudență, se așează și se uită din nou la simulările înghețate pe ecrane.

Nările îi fremătară la mirosul de măr, și se întoarse către locul unde Abacha stătea la consola lui, privind-și ecranele. Rigiditatea spinării și gâtului lui Abacha, și felul ostentativ în care își vedea de treabă arătau că era conștient de faptul că însuși comandantul flotei locale stătea în spatele lui.

Batista lui Abacha se afla pe consola lungă dintre ei, cu spirala de coajă de măr abandonată pe ea. Fără să se gândească, Martinez întinse mâna după ea — îi intrase în reflex să păstreze curățenia în preajma comandantului de flotă — și căută un loc unde s-o arunce.

Ochii îi coborâră asupra batistei, asupra cojii spirale perfecte încolăcite pe suprafața albă, și îngheță.

— Lord comandant, zise el încet, cred că știu cum s-ar putea rezolva asta.

Femeia pe nume Caroline Sylla se luptă să scape de coșmar, de senzația de a fi sufocată cu o pernă, de apăsarea moale care-i umplea nările, gura, strigătul tensionat din piept amplificându-i-se, în timp ce încerca să tragă aer în plămâni...

Se trezi cu un țipăt, cu mâinile zbatându-se să țină la distanță un atacator invizibil. Apoi își dădu seama unde se află, prinsă în chingi pe scaunul de comandă al șalupei, și se luptă cu întunericul într-un mod mai rațional, încleștându-și maxilarul și mușchii gâtului pentru a forța sângele oxigenat să urce la creier. Bezna care-i acoperea privirea se risipi îndeajuns ca să poată vedea ecranele din cabină aflate chiar în fața ei. Un chip complet străin o privi și spuse:

— O să trebuiască să te *înșurubezi* pe traiectorie.

După care motorul principal porni din nou, vehiculul gemu și panica se reaprinse înăuntrul ei, când întunericul îi inundă încă o dată mintea.

Mai târziu cu nu se știe cât timp, se trezi icnind, încercând să-și recapete răsuflarea, luptând cu tona de plumb care-i apăsa cutia toracică. Senzorii din costumul de presiune îi monitorizau starea: computerele de pe șalupă aveau instrucțiuni s-o țină *în viață*, dar programul nu spunea nimic despre *confort*.

În bezna din fața ochilor săi, exista o spărtură prin care se zărea o luminiță. Sylla focaliză spărtura asupra ecranului motorului și descoperi că șalupa se deplasa cu o accelerație constantă de 6,5 g, ceea ce, după cât se părea, computerul hotărâse că era valoarea optimă atât pentru a o ține pe ea în viață, cât și pentru a o duce către țintă.

Întunericul i se șterse puțin din privire. Sylla găfâia, încercând să-și recapete răsuflarea. Simțea o nevoie presantă să urineze.

Își sili privirea să se mute către indicatorul de viteză. Se simțea ca și cum ar fi trebuit să-și miște ochii în orbite cu o rangă. Descoperi că zbura cu 7,6 % din viteza luminii.

Păcat. Însemna că toate astea n-aveau să se termine prea curând.

Decelerația brutală se sfârși în cele din urmă. Presiunea exercitată de costumul lui Sylla, moale ca o spumă dar rezistent ca oțelul, i se retrase de pe brațe și de pe picioare, readucându-le la viață în timp ce sângele îi invada mușchii. Funicăturile din spate, provocate de micile valuri care vibrau prin cușeta de accelerație — pentru a împiedica sângele să se acumuleze și totodată să prevină rănilor datorate presiunii — încetară atunci când femeia începu să plutească liber în hamuri. Întunericul moale dispăru din percepțiile sale, și reuși să-și umple plămânii cu aer.

Își verifică semnele vitale, găsind pulsul și tensiunea mărite, dar nu la valori critice. Nu se lovise în timpul accelerării — ceea ce se întâmpla uneori chiar și celor mai bine antrenați cadeți tineri — nici nu căpătase vreun soi ciudat de murmur sau de aritmie cardiacă.

Materialele organice compozite din carcasa vehiculului trosniră și pocniră, reacționând la încetarea accelerației necruțătoare. Sylla cercetă ecranele, apoi ridică o mână ca să trimită un mesaj atât către *Los Angeles*, cât și către Departamentul Operațiunilor de pe Zanshaa.

— Cadet Sylla raportează. Diagnosticul arată condiții optime în urma decelerării.

Mulțumesc că nu m-a omorât, adăugă în sine ea.

Își întinse articulațiile în cușeta de accelerare, forțând sângele leneș să pătrundă în mușchi. Cabina șalupei era minusculă, iar Sylla în costumul ei de presiune ocupa cea mai mare parte a volumului disponibil. Era chiar mai puțin loc decât în mod normal, pentru că zbura într-un aparat de antrenament cu două locuri, pentru cazul în care trebuia să-l ia la bord pe Blitsharts.

Nostim. Se oferise voluntară pentru serviciul pe șalupă în mare parte pentru că însemna să petreacă mult timp singură, departe de cabinele de pe navă, unde cadeții erau înghesuți laolaltă, locuind fiecare în coasta celuilalt. Ceea ce descoperea însă era faptul că până și aici, singură în infinitatea spațiului, nu avea destul loc să-și întindă brațele deasupra capului.

O lumină se aprinse pe panoul de comunicații, semn că fuseseră înregistrate mesaje pentru ea. Observase lumina încă de când se terminase decelerarea, dar până acum nu se simțise în stare să interacționeze cu structura de comandă. Deschise ecranul și descoperi un flux continuu de date de la senzorii de detecție din jurul planetei Zanshaa, care arătau aparatul rotitor al lui Blitsharts. Un alt flux consta într-o comunicare de la Departamentul Operațiunilor, un mesaj pe care șalupa îl primise direct, urmat de o copie a aceluiași mesaj expediat de ofițerul de comunicații de la bordul lui *Los Angeles*.

Sylla rula mesajul înregistrat. Un tânăr cu sprâncene negre, tras la față, o privea din ecran. Avea pe guler însemne de stat-major, semnul favoritului unui lord comandant, și Sylla se trezi că-l detestă de la prima vedere.

Locotenentul vorbi:

— Locotenent Martinez de la Operațiuni, către orice pilot de salvare. Am analizat felul în care se rostogolește vehiculul țintă, și rezultatele nu arată prea promițător...

O simulare a *Alergătorului Noptii* umplu ecranul, iar Sylla se aplecă în față, studiind buclucul în care se băgase căpitanul Blitsharts.

Vocea continuă:

— Nu văd nici o altă cale de conectare la trapa aparatului, care este prea mult în față. În cel mai bun caz, o să te alegi cu lovituri urâte; în cel mai rău, o să muriți tu, Blitsharts și câinele lui, Orange.

Ha, ha, se gândi Sylla. Cățelușul lordului comandant are simțul umorului. Minunat!

— Am descoperit o cale prin care te poți cupla la iaht, dacă nu la trapă, continuă Martinez. Va trebui să reproduci fidel, cu propriul tău aparat, modul în care se rostogolește Blitsharts, apoi să te strecorei înăuntrul mișcării sale de rotație pentru a-l aborda.

O șalupă apăru în simulare, învârtindu-se și balansându-se la fel ca iahtul lui Blitsharts, apoi cele două se mișcă împreună pentru a se cupla, șalupa intrând cu grijă în conul spiralat, de forma unui vârtej, format de vârful rotitor descentrat al *Alergătorului Noptii*.

— Va trebui să te *înșurubezi* pe traiectorie, zise Martinez, iar Sylla simți valul amintirii năpădind-o.

Auzise mesajul, în direct, atunci când îl primise — numai că zăcuse fără cunoștință în timpul celei mai mari părți din el.

— Nu ai acces la trapă din această poziție, continuă Martinez, dar odată ce te-ai fixat de el, poți folosi propriile tale propulsoare de manevră ca să oprești mișcările aparatului lui Blitsharts. Când ai adus iahtul sub control, poți muta șalupa în față, ca să te cuplezi la trapa lui Blitsharts.

Sylla se încruntă văzând simularea, care arăta exact acest lucru. Părea posibil, dar experiența îi demonstrase că o simulare nu se potrivea întotdeauna cu realitatea.

Cadrul se mută asupra lui Martinez.

— Există două probleme, zise el. Prima este că propulsoarele *Alergătorului Noptii* încă pornesc din când în când, ceea ce ar putea face rostogolirea și mai haotică până când ajungi tu.

O, grozav, își zise Sylla. Putea să facă totul perfect, și în acel moment să intervină propulsoarele lui Blitsharts și să provoace o ciocnire.

— A doua problemă — aici Martinez își trase răsuflarea — va fi să rămâi conștientă. Dacă încerci să imiți mișcările vehiculului lui Blitsharts, te vei supune unei serii nemiloase de accelerări, urmate de o combinație haotică de ruliu, tangaj și devieri. Vei fi în mare pericol de a-ți pierde cunoștința.

— Oh! Grozav!

Sylla închise ochii și-și rezemă ceafa de căptușeala căștii.

Cuvintele de încheiere ale lui Martinez îi răsunară în difuzoarele montate în lateral:

— Tu ești pilotul de la fața locului. Tu, singură, decizi dacă să încerci această manevră sau nu. Îți spun, din partea lordului comandant al flotei locale, că nici un reproș nu-ți va păta numele dacă hotărăști că salvarea este prea riscantă.

Sylla deschise ochii. *Lordul comandant al flotei locale...*

Nu era ca și cum s-ar fi făcut vreo presiune sau ceva de genul ăsta. Avea doar să evolueze — sau să demonstreze lașitate, să se sinucidă ori să o facă de oaie dincolo de orice ispășire posibilă — în fața individului care comanda cea mai mare secțiune a flotei, apărarea capitalei și, desigur, propriul ei viitor personal.

Mulțumesc frumos.

De pe ecrane, imaginea lui Martinez o fixa neclintit cu privirea.

— Voi continua să-ți trimit date noi de la senzorii noștri de aici, deși, desigur, tot ce vei primi de la mine va fi vechi de o oră. Mă tem că nu te pot ajuta prea mult. Ești cu adevărat pe cont propriu. Noroc!

Imaginea se stinse, înlocuită de simbolul portocaliu semnificând final de transmisie.

Pumnul lui Sylla șovăi deasupra butonului de transmisie.

— Mulțumesc pentru că mă trimiți într-o misiune care mă pune să aleg între sinucidere sau dizgrație. De ce nu vii s-o faci chiar tu, dacă ești atât de deștept?

Ținu pumnul pe loc, lovi butonul de transmisie și vorbi:

— Cadet Caroline Sylla către locotenent Martinez, Departamentul Operațiunilor. Am primit mesajul. Mulțumesc.

Nu ajunsese atât de departe purtându-se ca o proastă...

Sylla reuși să rămână conștientă în timpul următoarei secvențe lungi de decelerare, în timp ce șalupa se năpustea pe deasupra polului nord al planetei Vandrith pentru a fi aruncată spre sud, direct pe urmele lui Blitsharts. Pe Sylla o dureau maxilarele pentru că-și ținuse dinții încheștați.

Începu să primească date de la laserele de reglare care urmăreau *Alergătorul Noptii*, și putu să actualizeze simularea lui Martinez referitoare la aparatul care se învârtea. În rotirea lui exista un balans suplimentar — cu siguranță, propulsoarele de manevră ale iahtului trebuie să se fi declanșat și adăugaseră acrobației puțină complexitate în plus.

Se întrebă ce anume le putea face să pornească la întâmplare în acest fel. N-avea nici un sens. Dacă ar fi fost inițiat un program automat de ruliu și tangaj pentru a stabili aparatul, propulsoarele s-ar fi declanșat cu mai mare regularitate și potrivit unui plan, ceea ce ar fi domolit oscilațiile, nu le-ar fi sporit.

Ar fi putut Blitsharts să facă scurte încercări de a rezolva această problemă? Recăpătându-și cunoștința pentru perioade scurte, cât să pornească un propulsor, dar atât de dezorientat încât nu făcea decât să-și înrăutățească situația?

Nici asta n-avea prea mult sens, dar era cea mai bună presupunere pe care o putea face.

Studie simularea. Mâncă niște batoane din rația de alimente. Trase un pui de somn. Și, pentru că nu mai putu să reziste până la urmă presiunii din vezică, urină în costum.

Eliminarea era lucrul pe care-l ura cel mai mult când purta un costum de vid. Știa că partea dintre picioare a costumului era bine căptușită cu un material absorbant, ticsit de straturi hidrostatice și de bacterii fericite și fără minte, care aveau să transforme urina în apă demineralizată și săruri inofensive; asta avea să o curețe și să o lase „mai proaspătă ca înainte” — erau chiar cuvintele folosite în manualul costumului.

Înainte de *ce*? ar fi vrut ea să mârâie. Înainte de a fi înghesuită în acest *scutec* imens, greoi, rezistent la vid? Dar dacă Serviciul i-ar fi putut oferi o *toaletă* autentică, ar fi preferat să se ocupe singură de treaba cu împrăștierea, mulțumesc foarte mult.

Chiar înainte ca șalupa să se orienteze pentru următoarea decelerare, Sylla declanșă radarele, ca să capete o imagine mai bună a țintei sale rotitoare. Apoi șalupa coti, își alinie motoarele foarte precis și începu decelerarea.

Simți din nou costumul strângându-i cu blândețe brațele și picioarele, silind sângele să urce la creier. Din nou, greutatea accelerației intense îi apăsă pieptul. Simți întunericul adunându-i-se în privire, lumina diminuându-se într-un tunel îngust, ducând doar drept înainte.

Și simți din nou perna apăsându-i fața, sugrumând țipătul pe jumătate născut.

Blitsharts, se gândi ea, ar fi bine să fii naibii în viață!

Enderby se duse la culcare cu ore în urmă. Odată cu zorii, sosi un nou schimb — format nu din oameni, ci din lai-own, membri ai unei rase aviare nezburătoare. Erau mai înalți decât

oamenii, acoperiți cu un păr cenușiu înspicat cu negru, asemănător penelor, și arătau niște dinți amenințători, ca niște cuie, în botul alungit.

Lai-own oferiseră flotei singurele bătălii spațiale din lunga sa istorie. Toate celelalte specii de pe teritoriul stăpânit de shaa fuseseră bombardate de către forțe copleșitoare aflate în siguranță în spațiu, până când se supuseseră. Chiar și cele care reușiseră să dezvolte suficientă tehnologie pentru a ajunge în spațiu, precum națiunile-triburi primitive umane de pe Pământ, nu aveau o prezență armată suficient de puternică pentru a-i opri pe shaa, fie și numai pentru câteva secunde.

Dar pentru nezburătorii lai-own, spațiul era doar o extindere a mediului lor natural, tărâmul aerian prin care zburaseră strămoșii lor. Se răspândiseră prin tot sistemul lor stelar natal, și avuseseră flota necesară pentru a-și apăra așezările. Dacă ar fi reușit să descopere și să exploateze găurile de vierme de pe orbita stelei lor, ar fi putut fi primii care să-i contacteze pe shaa, nu invers.

Așa cum stăteau lucrurile, lai-own au dat câteva lovituri detașamentelor shaa, atunci când cuceritorii s-au revărsat prin gaura de vierme a sistemului. Erau tacticieni naturali, creierul lor aviar fiind adaptat să funcționeze într-un mediu tridimensional. Iar războaiele pe care le purtaseră între ei le ofereau o doctrină tactică bazată pe experiență. Singurul lor dezavantaj erau oasele ușoare, goale pe dinăuntru, care le îngăduiseră strămoșilor lor să zboare, dar care nu ar fi rezistat accelerațiilor brutale ale luptei spațiale.

Shaa calculaseră să distrugă rezistența în câteva ore. În loc de asta, au avut nevoie de șase zile ca să nimicească ultima navă de luptă lai-own și să proclame o cerere de capitulare. Una dintre inovațiile lai-own care au surprins flota a fost folosirea șalupei, un vehicul mic menit să însoțească rachetele de atac către

țină și să actualizeze instrucțiunile mai repede decât puteau s-o facă navele mai mari, care puteau să se țină în umbră, la câteva minute-lumină depărtare în afara razei de contact.

Șalupele erau valoroase din punct de vedere tactic, dar puține supraviețuiseră luptei adevărate. Totuși, în anii care trecuseră de la războiul lai-own, cadeții începuseră să se întreacă pentru dreptul de a purta fulgerele argintii de pilot de șalupă, și acest lucru devenise atât un simbol al statutului, cât și o intrare în lumea la modă, fascinantă, a iahtingului.

Era de discutat câți dintre acești cadeți ar mai fi concurat cu atâta râvnă ca să fie piloți de șalupă, dacă s-ar fi desfășurat cu adevărat un război. Martinez bănuia că ar fi fost relativ puțini.

Stând împreună cu aviarii la Operațiuni, se trezi dorindu-și ca echipajul navei *Los Angeles* să fie format din lai-own, și nu din oameni. Un lai-own ar fi fost capabil să folosească planul lui complex de a salva *Alergătorul Noptii* fără prea multe probleme, și fără nici cea mai mică șansă de a-și pierde cunoștința.

În schimb, o ființă umană necunoscută, mai mult ca sigur un cadet fără experiență, avea să facă toată treaba. Martinez aproape că regreta că venise cu un plan — dacă n-ar fi făcut-o, pilotul de salvare n-ar fi fost în pericol.

În timpul lungii așteptări, primi două mesaje. Primul era de pe *Los Angeles*, anunțând că, la cererea lordului comandant, o șalupă fusese lansată într-o misiune de salvare. Al doilea era chiar de pe șalupă, un anunț scurt, doar audio, că mesajul lui fusese primit.

Cadet Caroline Sylla... Martinez auzise de numele lui Sylla, dar nu-și putea aduce aminte unde. Văzuse un palat Sylla în Orașul Înalt, ceea ce însemna că Sylla era o familie veche. Pairi de cel mai înalt rang. Dar nu auzise despre nici unul dintre membrii familiei, nici în guvern, nici în serviciul civil, nici în cel militar, lucru neobișnuit pentru o familie cu

poziție atât de înaltă. Se întrebă dacă această femeie cadet era ultima dintre ei.

Ezită o clipă, apoi folosi codul comandantului flotei, Enderby, ca să-i consulte dosarul. Enderby ar putea dori un raport despre pilot.

Vai de mine! Martinez, prăbușit în scaun de oboseală, se îndreptă ca să vadă mai bine fața lui Caroline Sylla când aceasta se materializă pe ecran. Era extraordinară — un ten palid, aproape translucid, ochi verzi de smarald, păr alb-auriu pe care-l purta lung până la guler. Poza o prinsese cu un strop de umor la colțurile buzelor, ca și cum ar fi fost pe cale să facă o remarcă ironică față de fotograf. Iar aparatul o adora, era limpede — Martinez trecu imaginea în 3D și o roti, iar Sylla nu avea nici măcar un singur unghi nefavorabil.

Sper că nu e măritată, fu primul lui gând. Al doilea fu că nu-i păsa prea mult dacă era.

Și apoi observă titlul care împodobește documentele oficiale. Caroline, *Lady Sylla*. De ce oare nu auzise de ea până atunci?

Răsfoi prin actele de serviciu. Nemăritată — ei, bine... Nașterea ca pair îi garantase un loc într-o academie militară, iar rapoartele venite de acolo erau amestecate — note mici în primul an, mai bune în al doilea, maxime în al treilea. După absolvire, primise rapoarte favorabile din partea superiorilor — cuvintele „inteligentă” și „eficientă” apăreau deseori — deși existau două comentarii privind „simțul nepotrivit al umorului”. Se oferise voluntară pentru antrenamentul pe șalupă după primul an, și căpătase din nou note maxime ca pilot — calificativele pentru accelerație ridicată și pentru mediu derutant erau bune, și-l făcuseră pe Martinez să se simtă ușurat că o trimisese în această misiune.

Părea că încearcă din greu să fie un ofițer bun, chiar excepțional. Dar Martinez se întreabă de ce. Pairii de rang superior socoteau că este un semn de proastă-creștere să muncești atât de mult, indiferent pentru ce. Cineva care avea un palat în Orașul Înalt ar fi trebuit să avanseze în grad fără efort.

Se gândi să verifice familia lui Sylla, și acolo găsi răspunsul.

Amândoi părinții lui Caroline Sylla, înalți funcționari în Ministerul Lucrărilor, fuseseră găsiți vinovați de a fi conspirat să fure milioane de la contractanții guvernamentali. Cu nouă ani în urmă, ei și asociații lor fuseseră jupuiți și dezmembrați la locul pentru execuții publice din Orașul de Jos. Proprietățile le fuseseră confiscate, iar restul familiei exilată de pe Zanshaa.

Martinez scoase un fluierat lent, prelung. Palatul Sylla nu mai aparținea familiei Sylla.

Poate că nimic nu le mai aparținea...

Cadetul Caroline Sylla privea iahtul căpitanului Blitsharts rotindu-se și dându-se peste cap, pe fundalul beznei catifelate și reci. Îl luminează cu proiectoarele și îl examinează cu atenție, în timp ce se balansa și se învârtea. Nu părea să fie nimic în ne-regulă cu *Alergătorul Noptii*, nici o stricăciune vizibilă, nici un indiciu privind motivul pentru care scăpase de sub control. Nici cea mai mică jultură pe vopseaua strălucitoare.

Indiferent ce era defect, se afla înăuntru. La naiba!

Își mută șalupa într-o poziție aflată pe axa rotației *Alergătorului*, linia de-a lungul căreia va trebui să se strecoare pentru a se conecta cu aparatul fugar. Izbucniră alarmele de apropiere, dar Sylla le întrerupse. Poate că alarmele aveau dreptate. Priveliștea nu arăta încurajatoare de aici, de unde

privea, cu prova rotitoare a iahtului năpustindu-se către ea la fiecare bătaie a inimii. Se hotărî să dea dovadă de înțelepciune și să ia niște medicamente care să-i atenueze răul provocat de mișcare. După ce se risipea adrenalina, avea să fie somno-roasă, dar era oricum preferabil decât să-i fie rău.

Sau decât să fie moartă.

Încarcă un injector medical cu medicamentul standard antigreacă și-l duse la gât, deasupra arterei carotide. Și ezită.

Secundele treceau. Când îndepărtă injectorul, mâna îi tremura.

Nu așa.

Puse injectorul la loc în trusa medicală și scoase doi plasturi. Își dădu jos casca, desprinse polimerul transparent de pe spatele plasturilor și puse câte unul după fiecare ureche. Plasturii aveau nevoie de mult timp ca să-și facă efectul, dar măcar nu va mai avea coșmaruri după aceea.

Gura i se uscaseră. Luă o înghițitură de apă din tubul inclus în spătarul scaunului, își puse casca, o închise, și întinse mâna către panoul de comunicații ca să-și transmită deciziile către Departamentul Operațiunilor.

Apoi se gândi mai bine. Era singură. O trimiseseră aici singură. Ar fi fost nevoie de jumătate de oră ca semnalul să ajungă la Operațiuni cu viteza luminii, o oră pentru ca semnalul să se întoarcă. N-o puteau ajuta să-și facă treaba mai mult decât o făcuseră deja.

Trebuie să te înșurubezi pe traiectorie. Cuvintele pluteau în mintea lui Sylla, și ea izbucni în râs.

În regulă, locotenent Martinez, oricine-ai fi. Asta-i pentru tine.

Atinse butonul de emisie, trimițând atât audio, cât și video.

— Cadet Sylla către locotenent Martinez, Departamentul Operațiunilor. Sunt pe cale să încerc întâlnirea cu *Alergătorul*

Noptii. Voi trimite semnale telemetrice pe tot timpul manevrei.

Șovăi, apoi ridică o sprânceană în direcția camerei:

— Vă rog să țineți minte că nu m-am mai înșurubat nicio dată în acest fel până acum.

Încheie transmisia, aranjă ca aparatele să emită continuu semnale telemetrice și radar către inelul planetei Zanshaa, și evită în mod ostentativ să trimită vreun fel de date dinăuntru al șalupei — semnale vizuale sau semne vitale, de la monitoarele costumului. Dacă leșina, dacă spunea sau făcea ceva stupid, își murdărea pantalonii sau se lăsa în voia unei crize de tipete de groază, măcar lordul comandant Enderby n-avea să vadă.

Trase adânc în piept aerul conservat în costumul de vid. Avea din nou gura uscată.

Se hotărî să treacă pe imagini virtuale ca să vadă mai bine mediul exterior. Închisoarea strâmtă a cabinei dispăru din receptorii ei vizuali, înlocuită de imaginile precise ale monitoarelor exterioare, cu afișaje ale sistemelor critice ale navei deasupra capului și comenzile suprapuse peste peisajul de afară. Se gândi imediat că făcuse o greșeală. *Alergătorul Noptii*, văzut prin hiperrealitatea lumii virtuale — cu sentimentul că toate astea se petreceau *în propriul ei cap* — era mult mai înfricoșător decât dacă s-ar fi uitat printr-o fereastră la aceeași imagine. Putea să *simtă* masa acelei prove îndreptându-se spre ea ca o măciucă, apropiindu-se cu fiecare bătaie a inimii, și să perceapă reaua-voință pură, în felul în care părea să se *întindă* după ea...

Vino-ți în fire, își zise. Se luptă cu teama care îi pulsa în vine și inspiră de câteva ori intenționat, vrând să-și domolească bătăile ca de baros ale inimii. Întinse mâinile către comenzile de manevră de pe brațele scaunului. Încercă să măsoare balansul prorei *Alergătorului Noptii*. Și declanșă propulsoarele.

Câte un singur plan, pe rând. Manevrele erau calibrate pentru ruliul, tangaj și rotire. Începu cu rotirea, împinse maneta din pumnul stâng. Amețeala îi pâlpâi prin urechea stângă, atunci când simți aparatul începând să se rostogolească, dar și-o stăpâni. Mișcarea *Alergătorului Noptii* se modifică față de a ei, începu să pară mai puțin excentrică. Își menținu atenția concentrată nu asupra iahtului fugar, ci asupra ecranului de deasupra capului și asupra indicatorului de rotație. Continuă să mărească treptat rotația vehiculului până când văzu că se potrivește cu numărul pe care-l prevăzuse simularea pentru iahtul lui Blitsharts.

Bun. Dar asta era partea ușoară. Urechea internă se putea adapta destul de bine la rotația pe o singură axă, dar când începu să modifice ruliul și tangajul, cabina — care era așezată tot în fața aparatului, la fel ca a lui Blitsharts — începu să se balanseze și să se învârtă într-o serie de arce fanteziste, ca și cum ar fi fost agățată de un pendul dezordonat.

Sylla începu să împingă comanda tangajului cu mâna dreaptă. La început, senzația fu abia perceptibilă, dar pe măsură ce tangajul creștea și prova șalupei se legăna în cercuri din ce în ce mai mari, amețeala se accentuă. Teamă îi înfioră mintea. S-ar putea să nu fie în stare să facă astea prea mult timp, probabil nu pe durata necesară ca să crească treptat tangajul și ruliul.

Fă totul dintr-odată, își zise. Spori ruliul din mișcare, lucrând cu amândouă mâinile. Își menținu privirea concentrată cu îndârjire asupra *Alergătorului*, încercând să nu ia în seamă stelele care se învârteau sălbatic pe fundal. Mișcările complexe ale iahtului începură să se domolească în raport cu șalupa, până când *Alergătorul Noptii* rămase în sfârșit pe loc în fața ochilor femeii, cu prova care nu se mai năpustea asupra ei, ci stătea suspendată deasupra câmpului rotitor de stele.

Amețeala plutea în valuri prin mintea lui Sylla, ca o maree neînduplecată. Costumul o strângea cu blândețe de brațe și de picioare, forțând sângele să iasă din extremități. Câmpul vizual începea să i se îngusteze. Știa că era timpul să termine cu asta.

Împinse comenzile pentru a-și întoarce aparatul cu pupa înainte, în direcția iahtului. Se simțea ca și cum mâțele ar fi încercat să-i urce în gât — Sylla înghiți cu greutate și își scutură lacrimile apărute brusc în ochi. Mai avea doar câteva secunde până la prindere, și atunci ar fi putut să silească ambele aparate să se oprească.

Moment în care Sylla văzu albul înflorind în proiectoarele ce luminau scena și o groază bruscă îi năvăli prin vine. Propulsoarele de manevră tocmai se declanșaseră — propulsoarele lui *Blitsharts*. Prova iahtului începu să oscileze. Cuprinsă de spaimă, Sylla împinse ambele manete înainte, încercând să se îndepărteze — apoi urmă o izbitură bruscă, puternică, atunci când tonele iahtului îi îmbrânciră șalupa, urmate de un huruit înfiorător și de un scrâșnet oribil ce vibră de-a lungul carcasei. O alarmă asurzitoare îi zdruncină nervii. Vreme de câteva secunde teribile, simți contactul prelungit până în măduva oaselor, apoi se eliberă, departe de îmbrățișarea *Alergătorului*.

Câmpul vizual i se micșorase până aproape de zero. Se luptă cu mișcarea de pendul a vehiculului doar cu ajutorul simțurilor, înfruntând amețeala care-i inunda mintea. Fu sigură că a stabilizat mișcarea șalupei abia când bezna începu să dispară din privire și văzu din nou lumea virtuală cu ecranele ei.

Durerea îi înțepa sinusurile. Opri alarma de coliziune, închise ecranele virtuale pentru a aduce din nou la vedere cabina, apoi se întinse în cușeta de accelerație și inspiră de mai multe ori, tremurând, în timp ce se străduia din greu să nu vomite. Probabil că singurul lucru care-o oprea era gândul că

eficiența costumului ei era mult mai mică atunci când trebuia să prelucreze voma decât atunci când era vorba de urină.

Până la urmă, nevoia de a vomita dispăru, ca și bătăile tunătoare ale inimii. Sylla își deschise casca și-și șterse sudoarea de pe față; abia atunci își aduse aminte că ar fi trebuit să verifice integritatea carcasei, înainte de a-și deschide costumul către mediu.

Se duse la ecrane, declanșă programele de diagnostic ale șalupei și nu găsi nici un semn de avarie. Controlă apoi ecranele exterioare și găsi zgârietura lungă de pe carcasa șalupei, din locul unde aparatul lui Blitsharts se lovise de al ei, cu vopsea albastră ce fusese odinioară mândria lui Kandinski răzuită până la carcasa din rășini de culoare deschisă.

Sylla se șterse din nou pe față. Mută ecranele exterioare pe *Alergătorul Noptii*, care se îndepărta încet în timp ce încă se învârtea. Mișcarea iahtului era diferită: ciocnirea, plus propulsoarele lui Blitsharts, sporiseră complexitatea mișcării *Alergătorului*.

La naiba! Își șterse iar fața și speră că era prezentabilă pentru video, că următorul ei mesaj nu-i va arăta lui Enderby un ofițer junior cu ochi sălbăticiți, cuprins de panică.

Porni panoul de comunicații și-și înțepeni bărbia, pentru a împiedica maxilarul și vocea să-i tremure.

— Cadet Sylla către Departamentul Operațiunilor. Acostarea a eșuat, din cauza declanșării propulsoarelor lui Blitsharts în timpul manevrei. A avut loc o ciocnire, dar integritatea carcasei nu este compromisă, iar sistemele vehiculului nu au suferit nici o avarie. Voi evalua mișcarea actuală a *Alergătorului Noptii* și voi încerca să descopăr dacă este posibilă o altă întâlnire.

Sylla încheie transmisia, privi *Alergătorul* învârtindu-se tot mai departe în abis, și ajunse încet să-și dea seama că

scăpase din încurcătură. Semnalele telemetrice ale vehicului pe care le trimisese la operațiuni aveau să arate propulsoarele lui Blitsharts pornind și împiedicând întâlnirea. Nu putea fi învinuită pentru că nu încerca din nou abordarea, nu cu o țință care se rostogolea în felul cel mai primejdios.

Misiunea eșuase, și nu era vina ei. Tot ceea ce avea de făcut era să se uite mai bine la noul mod, și mai complex, în care se rotea *Alergătorul Noptii*, apoi decise că era prea periculos ca să încerce.

Iar eșecul ar fi din vina lui Blitsharts. *Nici un reproș nu-ți va păta...* Măcar o dată, poate pentru singura dată în cariera ei de serviciu, această declarație ar fi chiar adevărată.

Era liberă să-și abandoneze misiunea.

Vreme de câteva clipe nesfârșite, Sylla ascultă aerul circulând prin cabină și se întrebă de ce nu simțea nevoia să sărbătorească.

Manevră comenzile și-și trimise șalupa după *Alergătorul Noptii*. Se instalează din nou de-a lungul axei de rotație a *Alergătorului* și cercetă încet iahtul, în timp ce se rostogolea. Da, mișcarea era mai complexă.

Mai periculoasă.

Dacă ar încerca din nou abordarea, ar trebui s-o facă mai repede, să termine înainte de a leșina.

Ce vrei să spui cu „dacă”? se întrebă singură. Cu siguranță n-o să meargă mai departe cu asta.

— Ecran, treci pe virtual, ordonă ea.

Spațiul se extinse în craniul ei în timp ce imaginea cabinei se estompă. Iahtul se învârtea în vidul cu stele.

— Ecran, arată doar imaginile de pe o rază de o secundă-lumină.

Stelele și astrul mai strălucitor care era Vandrith se stinseră. Când șalupa se rotea, dansul frenetic al stelelor îi distrăgea

atenția și o predispunea în același timp la greața provocată de mișcare.

— Ecran, oprește mișcarea. Ecran, conectează indicatorul la comenzile manuale. Ecran, indicatorul este acum pe țintă. Ecran, atașează un orizont artificial al țintei din dreptul indicatorului. Ecran, reia mișcarea. Ecran, conectează comenzile manuale la propulsoarele de manevră...

Cu aceste comenzi, Sylla își folosi comenzile de poziție pentru a manevra un „indicator” virtual pe ecran, atașând un orizont artificial — o rețea plană, deschisă, colorată într-un portocaliu artificial intens, fluorescent — învelișului aparatului lui Blitsharts. Acesta făcea acum tumbe și piruete, odată cu deplasarea iahtului, o suprafață plană care dansa într-un cerc frenetic în jurul ei.

Cu alte comenzi, îngustă orizontul artificial până când rămase doar o fâșie, un covor portocaliu care ducea de-a dreptul în punctul de pe *Alergătorul Noptii* unde îl putea agăța cu succes.

— Ecran, comandă ea, inversează unghiul.

Instantaneu, perspectiva se mută dinspre iaht spre exterior, și văzu doar orizontul artificial, în dansul lui nebunesc în jurul ei. Nu exista nimic în imagine care să-i abată atenția, nici o provă masivă care să se îndrepte spre ea, s-o amenințe. Tot ce ar fi trebuit să facă era să potrivească mișcarea propriului vehicul cu orizontul artificial, apoi din nou de-a lungul covorului portocaliu, până când întâlnea *Alergătorul*.

Și, desigur, s-o facă fără să fie ucisă. Asta dovedindu-se partea cea mai grea.

Își dădu seama că se hotărâse să facă încercarea, și se întrebă când apăruse acea hotărâre. Avea toate motivele din lume să dea înapoi — nu exista nici o justificare să creadă că

Blitsharts era în viață — și toate temeiurile de a se teme de rezultat.

Și totuși, se gândi. Și totuși...

Poate că era doar încăpățânată.

Își închise casca și declanșă comunicatorul.

— Cadet Sylla către Controlul Operațiunilor. O să încerc încă o dată.

De îndată ce încheie transmisia, mâinile i se îndreptară spre comenzile de manevră și — înainte de a apuca să se răzgândească — începu să declanșeze motoarele. De data asta nu pornea încet, nu creștea cu prudență ruliul, tangajul și rotația, ci se mișca în toate planurile deodată. *Nu te gândi la asta*, își spuse, *doar fă-o*.

Amețeala se năpusti prin capul lui Sylla. Simți smucitura accelerației pe buze și pe obraji, simți costumul încleștându-i brațele și picioarele. Își fixă ochii asupra dansului benzii portocalii, strălucitoare, asupra sarcinii de a face covorul portocaliu să stea pe loc.

Orizontul portocaliu se mișca acum numai în două planuri. Acidul întepător i se ridica în gât, și-l sili să coboare la loc, încordându-și maxilarele și mușchii gâtului pentru a trimite sânge la creier. Acum, orizontul se mișca într-un singur plan, legănându-se în sus și-n jos ca vâsla unei bărci, până când opri și acea mișcare. Stomacul îi săltă brusc în gât, și se luptă să-l potolească.

— Ecran, inversează unghiul.

Cuvintele i se revărsau de pe buze ca o rugăciune slabă. Brusc, unghiul se inversă, și văzu *Alergătorul Noptii* stând pe loc în întuneric, cu covorul portocaliu strălucitor fixat în spate. Împinse ambele comenzi, și iahtul se târî mai aproape. Putea simți lacrimile biciuindu-i fața în timp ce accelerația sălbatică a aparatului i le smulgea din ochi, și fu recunoscătoare pentru

faptul că lacrimile nu puteau să înceteze ecranul virtual care-i ardea în minte.

Dar accelerația putea. Covorul portocaliu nu mai era la fel de strălucitor ca înainte. Vederea i se întuneca. Abia mai vedea prova neagră și strălucitoare a *Alergătorului* în timp ce aluneca dedesubtul ei. Frână, sperând că încetinise mișcarea șalupei până când abia se mai târa și, în timp ce vederea i se stinge, strigă:

— Ancore, lansați!

Atât iahtul cât și șalupa flotei erau făcute din straturi de rășini polimerizate întărite cu traverse longitudinale de policarbon — nimic la care să poată adera o ancoră magnetică. Însă de-a lungul carcasei se întindeau benzi de fier pentru demagnetizare, încărcate electric pentru a respinge radiațiile, și acestea ofereau un loc bun pentru prinderea ancorelor.

Se auzi un bubuit răsunător când cele două carcase se lipiră una de alta, urmat de un ton în casca lui Sylla care-i spusese că ancorele aderaseră cu succes. Și apoi, manevră din nou comenzile, împotrivindu-se rostogolirii nebunești a celor două vehicule prin pustietate.

— Ecran, întrerupe orizontul artificial! Ecran, arată planul eclipticii!

Cuvintele îi ieșiră din gură într-un strigăt înecat. Două aparate erau mai grele decât șalupa singură, și răspundeau mai lent la comenzi. Abia reușea să vadă planul eclipticii, chiar și proiectat direct în centrul ei vizuali — o rețea verde care scânteia în lung și-n lat, și peste tot în jur...

Se luptă cu greutatea oscilantă a vehiculelor unite, apoi un nou val de groază îi urlă în nervi, când simți altceva rezistând la eforturile ei — *propulsoarele Alergătorului porneau din nou. Blitsharts lupta împotriva ei*. Furia provocată de această trădare îi vuia în inimă. Continuă bătălia, împotrivindu-se

mișcării haotice, străduindu-se să rămână conștientă în timp ce privirea i se întuneca... Un vaiet i se înalță în gât, un țipăt de frustrare și de mânie.

Vehiculul tremura și gemea în timp ce accelerația îi forța structura. Apoi Sylla scoase un strigăt de victorie când își dădu seama că vederea îi revenea. Văzu planul eclipticii rotindu-se în jurul ei într-o mișcare simplă... aplică un impuls, încetinind oscilațiile șalupei, apoi simți un val de oboseală triumfătoare când rețeaua plană se liniști, întinsă ca un covor sub picioarele ei, de la un orizont la altul.

Iahtul lui Blitsharts declanșă un singur impuls din propulsoare, iar Sylla îl corectă cu ușurință, fără să simtă altceva în afară de iritare la această ultimă revoltă.

Întrerupse ecranul virtual, apoi fu nevoită să-și scuture lacrimile și sudoarea din ochi înainte de a se putea ocupa de carcasă. Istovită, străduindu-se să-și recapete răsuflarea și luptând cu stomacul revoltat care încă se clătina și se rostogolea înăuntrul ei, apelă programele de diagnostic ale șalupei. Nici o stricăciune, nici o gaură în carcasă, antimateria adăpostită în siguranță.

Deschise vizorul căștii și se șterse pe față. Acidul îi ardea gâtul, limba, motiv pentru care luă o înghițitură prelungă de apă.

Își șterse fața din nou, întinse mâna spre panoul de comunicații și începu să transmită.

— Cadet Sylla către Controlul Operațiunilor. Abordare încheiată. Ambele nave stabilizate. În câteva clipe voi ancora la trapa *Alergătorului Noptii* și voi încerca să intru...

Odată ce transmisia se termină, nu se grăbi să se miște, așteptând ca amețeala să înceteze să-i mai plutească prin cap și ca stomacul să nu mai încerce să-i iasă pe gât. Apoi desprinse ancorele, rostogoli șalupa pe spate și alunecă înainte, de-a lungul carcasei *Alergătorului Noptii*, până când cele două trape dorsale se putură conecta.

Închise din nou casca și atinse butonul de transmisie.

— Din nou cadet Sylla. Am ancorat cu succes la trapa *Alergătorului Noptii*. Mă duc la bord.

Porni camera de la cască pentru a trimite tuturor celor de la Operațiuni aceeași imagine pe care-o avea și ea și se lăsă să plutească în cabină lipsită de greutate. Atentă să nu-și lase picioarele nefolositoare să lovească vreo comandă, se învârti, roti butonul ecranului antiradiații care bloca ieșirea din spatele cabinei, apoi pluti de-a lungul tunelului care lega cabina de mica ecluză a șalupei. Odată aflată acolo, etanșă tunelul în urma ei, porni lampa căștii și comandă trapei exterioare să se deschidă.

Trapa se dădu la o parte ascultătoare, oferindu-i o imagine a trapei dorsale, negre și lucioase, a lui Blitsharts. Pluti către trapă, se uită la comenzi și îi ceru să se deschidă.

Aceasta se supuse fără zgomot. Sylla se trase cu capul înainte în ecluza mică a *Alergătorului*, își propti picioarele pe pereții laterali și trase de maneta care ar fi trebuit să deschidă ecluza către interior. Aceasta refuză. Comenzile scoteau un țuit iritant. Se uită la ecranul de control al ecluzei și surpriza dădu alarma în toți nervii ei.

— S-ar putea să dureze puțin, zise ea. Înăuntru e vid total.

Trei

O greutate rece apăsa inima lui Sylla. Știa ce va găsi înăuntru.

Opri alarma ecluzei.

— Trebuie să închid și să depresurizez ecluza, vorbi ea către ascultătorii îndepărtați. Cu trapa închisă, nu veți mai primi transmisiile mele, așa că voi înregistra și voi emite mai târziu.

Închise trapa iahtului în urma ei și ascultă șuieratul aerului revărsându-se în vid, șuierat care deveni din ce în ce mai slab, până când nu mai rămase nimic în ecluză care să poarte sunetul. Sylla își sprijini din nou picioarele spre exterior, pe pereții ecluzei, și trase maneta. Trapa interioară se deschise într-o tăcere perfectă, apoi se înțepeni la jumătate.

Spre deosebire de cea a șalupei, ecluza *Alergătorului Noptii* se deschidea direct în cabină. Cu casca proptită de rama trapei, Sylla vedea partea din spate a cușetei de accelerație a lui Blitsharts, cu casca adăpostită în chingi. Mâna lui stângă plutea deasupra comenzilor propulsoarelor, gata parcă să coboare și să declanșeze încă o manevră haotică.

Sylla își înclină corpul ca să scaneze cabina cu ajutorul lămpilor căștii, și inima îi tresări cuprinsă de un șoc.

Interiorul cabinei era frumos amenajat și proporționat, proiectat la comandă pentru Blitsharts în persoană, făcut pentru lungimea brațului lui, pentru plăcerea ochilor lui. Culoarea principală era crem, subliniată cu dungi roșii, verzi și galbene. Dar ceva spărsese cabina — arăta ca și cum cineva trecuse peste ea cu un baros. Se vedeau creștături și zgârieturi pe panourile de instrumente, pe pereții cabinei, și chiar unele dintre instrumentele de afișare — făcute să reziste accelerațiilor intense — fuseseră zdrobite.

Mai rău, ecranele erau mânjite cu păr, și cu ceva ce semăna a sânge. Sylla se întrebă îngrozită dacă nu cumva cineva îl asasinase pe Blitsharts. Îl ciopârțise cu... cu ce? Ce putea provoca o asemenea oroare?

Încercă să deschidă trapa cu forța, și simți o rezistență din ce în ce mai mare. Ceva se desprinsese și fusese prins în spatele ei, împiedicând-o să se miște liber.

Sylla băjbâi orbește în spatele trapei cu mâna înmănușată. La început nu ajunsese la obstacol, și trebui să plutească în ecluză în timp ce plimba mâna pe marginea trapei. Mișcarea era dificilă și stângace în costumul de vid, iar mușchii dureroși erau încordați. Răsuflarea îi șuiera în cască, și simțea transpirația gâdilându-i fruntea. În cele din urmă, descoperi problema: ceva umed, și însângerat, și păros, și cât se poate de mort.

Câinele Orange. Nu că se mai putea recunoaște că era câine; acum arăta ca o masă zdrobită de carne însângerată și, după cât se părea, fusese aruncat ca o rachetă prin cabină când iahtul se rostogolea, rotirea dezordonată supunând bietul animal la o serie întreagă de accelerații feroce.

Câinele fusese cel care lovise interiorul cabinei, zdrobind instrumentele și mânjind compartimentul cu propriul lui sânge. Câinele lovise comenzile propulsoarelor și declanșase tumbele dezordonate ale aparatului.

După ce-l văzuse pe Orange, Sylla nu mai avea nici o speranță pentru Blitsharts. Îl găsi pe căpitan prins în chingi în cușeta de accelerație, cu casca ridicată, deschisă către vid. Orange fusese cel care declanșase propulsoarele de manevră, nu căpitanul. Fața lui Blitsharts, deși mânjită de sângele câinelui, fusese protejată de rama căștii și părea nevătămată. Avea chipul încordat și acuzator. Era mort de ceva vreme.

Se spune că hipoxia e o modalitate bună de a muri, că, pe măsură ce creierul începe să ducă lipsă de oxigen, lasă loc euforiei, că ultimele clipe ale victime sunt extatice.

Amintirile lui Sylla erau diferite. Își amintea de convulsiile trupului, de zvâcnetele călcâielor, de diafragma cuprinsă de spasme, în timp ce plămânii se străduiau să respire...

Își amintea cum plângea pe pernă, în timp ce prietena ei se lupta pentru viață. Senzația pernei în mână, moale precum carnea. Perna trasă peste fața prietenei sale, pentru a-i pune capăt zilelor.

Enderby îl chemă pe Martinez de la Departamentul Operațiunilor la începutul schimbului, dar îi dădu permisiunea de a monitoriza misiunea de salvare când nu era ocupat să transmită sau să inventarieze comunicările flotei.

Și astfel, Martinez urmărea ecranele când Sylla își frână aparatul ca să-și potrivească viteza cu *Alergătorul Noptii*, când făcu manevre de apropiere ca să vadă mai bine iahtul rotitor.

Într-un fel, spera că ea n-o să încerce. Nu voia ca planul lui să omoare pe cineva.

Și apoi sosi mesajul, adresat lui în mod special. Sylla, cu frumusețea ei uluitoare neștirbită de ecranul transparent care-i închidea casca, spunând:

— Nu m-am mai înșurubat niciodată în acest fel până acum.

Cu o sprânceană ridicată, și cu un amuzament răutăcios în ochii verzi.

Martinez credea că-și înăbușise accesul de râs, dar îl surprinse pe Enderby aruncându-i o privire tăioasă de la birou, și afișă o mască solemnă peste veselie.

Chipul lui Sylla se stinse de pe ecran, iar Martinez urmări semnalele telemetrice când ea începu să folosească propulsoarele, sincronizând rotirea șalupei cu aceea a iahtului. Mâinile lui tresăreau manevrând niște comenzi imaginare. Inima îi săltă până în gât când porniră propulsoarele *Alergătorului*, când *Alergătorul Noptii* începu să se rostogolească peste șalupa lui Sylla, ca o balenă uriașă năpustindu-se peste o barcă de pescuit... *Pleacă de-acolo, pleacă de-acolo*, gândea el cu furie, și teama îi înfioră nervii când văzu ciocnirea. Își țină răsufierea până când Sylla scăpă și își stabilizează aparatul.

— O să mai încerc o dată...

Sylla arăta destul de liniștită în costumul de vid, dar de data asta nu mai exista nici o scânteie malițioasă — își dăduse seama destul de bine că nu era ceva de râs. Admirația pentru curajul fetei se lupta în mintea lui Martinez cu disperarea provocată de nesăbuința ei.

Dar trebui să recunoască faptul că o făcu minunat — mai repede, de data asta. Își învățase lecția, iar vehiculul ei dansa în toate cele trei planuri deodată. Și apoi abordarea, lupta împotriva inerției de rotație a iahtului și, în cele din urmă,

marele triumf, în care cele două aparate zburau, legate, prin splendoarea tăcută a spațiului...

Martinez ar fi vrut să ștepească și să danseze. Se trezi chiar că se uită la Enderby, ca pentru a-i cere permisiunea — dar lordul comandant stătea tăcut la biroul lui, ușor încruntat, absorbit de ceea ce vedea pe propriile lui ecrane. Dansul nu avea să facă parte din program.

Următoarea transmisie a lui Sylla arăta o femeie epuizată, moleșită în cușetă, cu buclele părului auriu lipite de frunte din cauza sudorii. Martinez își putea închipui bătălia prin care trecuse. Dar strălucirea din ochii ei revenise, și de data asta era o lumină de cuceritoare.

— Mă duc la bord.

Bătălia se terminase; acum rămânea numai cercetarea trofeului.

Când sosi vestea că nu era aer în cabina lui Blitsharts, inima lui Martinez se strânse numai puțin. Având la dispoziție atâtea ore în care să se gândească la asta, ajunsese la concluzia că era puțin probabil ca pilotul de iaht să mai fie în viață.

Următorul raport veni după liniștea provocată de ușa ecluzei, care întrerupsese transmisiile lui Sylla.

— Blitsharts și câinele sunt morți.

Se întorsese în cabina șalupei, plutind în apropierea camerei din cabină.

— A fost o scurgere undeva și cască era deschisă, iar el oprise cea mai mare parte a alarmelor din cabină. Presupun că închizi o mulțime de alarme când participi la curse — alarme de apropiere, de accelerație — iar când s-a declanșat alarma de depresurizare, probabil a închis-o fără să observe ce era. La un moment anume, a dat drumul câinelui din cușeta de accelerație, dar mă îndoiesc că mai era în deplinătatea

facultăților mintale până atunci — probabil că și le pierduse chiar înaintea acelei lungi perioade de accelerație.

Păru să ridice din umeri în interiorul costumului de vid.

— După această transmisie va urma înregistrarea pe care am făcut-o la bordul *Alergătorului Noptii*. Aici cadet Caroline Sylla. Încheierea raportului.

Martinez privea totul fascinat. Caroline Sylla care rostise aceste cuvinte nu părea să fie nici cadetul pilot malițios, nici luptătoarea obosită, triumfătoare, ci o persoană cumva pierdută... aproape rătăcită în timp, mai bătrână și mai tânără decât vârsta ei adevărată. Mai bătrână, pentru că părea măcinată de timp, aproape fragilă. Mai tânără, pentru că avea ceva neajutorat în privire, ca un copil rănit.

Se bizuise atât de mult pe șansa ca Blitsharts să fie în viață? se întrebă Martinez. Sau poate că îl *cunoscuse*, poate chiar îl iubise...

Era ispitit să reia transmisia, ca să înțeleagă mai bine de ce reacția ei părea atât de exagerată.

— Locotenent Martinez, vorbi Enderby.

Martinez tresări.

— Lord comandant?

— Te rog, comunică-i cadetului Sylla felicitările mele pentru manevra ei reușită. Cerea atât pricepere, cât și curaj.

Surpriza copleși creierul lui Martinez.

— Da, *my lord*.

— Am hotărât să-i acord Medalia de Merit — Enderby șovăi — ...clasa a doua. Te rog să aduci documentele necesare pe biroul meu până la sfârșitul schimbului.

— Foarte bine, *my lord*.

Enderby privise tot timpul, își dădu seama Martinez. Privise transmisiile în timp ce stătea la birou, lipsit de expresie, ca de obicei.

O altă idee îi trecu prin minte lordului comandant. Enderby continuă:

— Redactează un document pentru a fi expediat Serviciului de Știri al Flotei, apoi trimite-mi-l să-l corectez.

— Foarte bine, *my lord*.

— Oh... și încă ceva.

— Da, *my lord*?

— În mesajul tău, te rog să-i faci observație cadetului Sylla pentru natura nepotrivită a unuia dintre comentariile sale. Comunicările oficiale nu trebuie folosite pentru frivolități.

— Foarte bine, *my lord*.

Martinez își dădu seama că avea să-i fie dor de bătrân când acesta va fi mort.

Enderby îi trimise acasă devreme pe Martinez și pe Gupta, ca să se poată duce la meciul de fotbal dintre echipele de pe *Gloria Praxisului* și *Adevărul Sublim al Praxisului*, două dintre navele uriașe din clasa Praxis care formau nucleul flotei locale.

Comandanții de flotă se dovedeau deseori la fel de fanatici în legătură cu sportul ca oricare cadet. Sportul era lucrul cel mai apropiat de o luptă adevărată, de care oricine din flotă ar fi putut să aibă parte.

Martinez participase la meciuri destul de des, dar astăzi nu-și dorea nimic mai mult decât un duș, un pat și — dacă se gândea mai bine — o băutură care să-l ajute să-și destindă cărceii din mușchi. În drum spre ieșirea din Comandament, se opri la clubul ofițerilor juniori și se întâlni cu Ari Abacha, care prindea puteri înainte de schimbul la Controlul Operațiunilor. Abacha îi făcu semn să se apropie de bar când intră, iar

Martinez își luă un scaun rotitor, tresărind de durerea provocată de scaunul acela inuman de la Operațiuni.

— Îți fac cinste?

— Mulțumesc, Ari. O să iau niște Sellaree...

Un pahar de vin rubiniu fu așezat în fața lui Martinez. Era unul dintre paharele speciale ale Comandamentului, în formă de lalea, tivit cu aceeași ceramică albă din care fusese modelat barul, și cu o dungă în aceeași nuanță de verde pal ca și covorul, o schemă de culoare menită să pună în valoare verdele mai închis al tunicilor ofițerilor.

— Voiam să spun... Gare...

Vorbele lui Abacha erau neobișnuit de nesigure.

Martinez se uită la el.

— Da, Ari?

Abacha izbucni în râs.

— Nu știu dacă vei fi enervat de asta sau nu — de fapt, cred că e amuzant — dar se pare că ești celebru.

Martinez ridică sprâncenele stufoase.

— Eu? Celebru?

— Mă tem că da. Îți aduci aminte de ieri, când individul acela de la Rețeaua Polisportivă a sunat la Controlul Operațiunilor?

Martinez își scărpină barba nerasă de două zile.

— Panjit și nu-mai-știu-cum, nu-i așa?

Abacha râse nervos.

— Panjit Sesse, da. Păi — lucrurile se încingeau, îți amintești — și eu mă pregăteam să-i întrerup legătura. Dar *n-am întrerupt-o* — a sugerat să-i transmit în continuare, și se pare că *așa am făcut*. Fără să mă gândesc la asta. A auzit *totul*.

— Totul..., repetă Martinez, încercând să-și aducă aminte dacă spusese ceva deosebit de stânjenitor.

— Totul, până când mi s-a terminat schimbul și am plecat. Tot ce-am făcut a fost transmis pe Rețeaua Polisportivă.

— Iar cenzorii n-au...?

— Cenzorii par să-și fi luat liber în noaptea asta. Poate că se uitau la meciul de fotbal — era Lodestone contra Andiron, știi...

Martinez tatonă cu grijă, ca o limbă care cercetează un dinte dureros.

— Eu... *noi*... n-am spus nimic care...

— O, nu.

Abacha râse.

— Nimic care să ne sâcăie. Ai fost extrem de hotărât, de fapt — i-ai trimis mesajul lui Kandinski, cerând o misiune de salvare, înainte de a-l informa măcar pe lordul comandant că exista o situație de urgență.

Râsul anemic al lui Martinez fu o imitație neconvingătoare a celui al lui Abacha, iar mintea lui zumzăia de calcule în timp ce râdea.

Știa Enderby? Dacă nu, cu siguranță avea să-i spună cineva. Desigur însă că Enderby știa că cineva trebuie să fi cerut o misiune de salvare de la Kandinski.

Măcar dacă informatorul lui Enderby n-ar insista să-i spună, nu i-ar da un cot la meciul de fotbal ca să-i spună: „Pe legea mea, Enderby, permiți aghiotanților tăi multă libertate de acțiune!”

Dar cineva trebuia s-o facă. Flota nu naviga atât de mult în vidul înstelat cât plutea într-o mare de zvonuri, o masă incoerentă de informații, speculații, bârfe, intrigi, interese și înțelegeri. Martinez, fără să le caute intenționat, era totuși la curent cu un număr scandalos de secrete, dintre care unele — dacă erau adevărate — îți înghețau sângele în vine. Dar nu conta prea mult dacă se dovediseră adevărate sau nu, erau lucruri

pe care flota le *cunoștea*. Se *știa* că Toshueen, comandantul de flotă naxid, dezamăgit de fiul lui, îi retezase capul tânărului și i-l mâncase; se *știa* că Rafi, comandant de escadrilă, ordonase cadetilor să-l lege și să-l bată; cât despre soția lui Enderby... ei bine, se *știau* o mulțime de lucruri despre soția lui Enderby.

Era prea puțin important faptul că Martinez avea motive solide, din surse cu autoritate, să nu creadă toate aceste povești; flota spusese întotdeauna povești despre ea însăși, iar soiul de povești pe care le spunea erau eterne. Există *o nevoie* de povești în rândul flotei, și acum apăruse una nouă, despre cum fusese făcut de râs lordul comandant Enderby de către aghiotantul său.

Martinez sperase întotdeauna că va fi subiectul uneia dintre aceste povești, dar aceasta nu era exact ceea ce avusese el în minte. Tocmai încerca senzația că avansarea lui, deja strecurându-i-se printre degete, zburase undeva departe, unde n-o mai putea atinge.

Sentimentul de amărăciune fu totuși doar temporar. Era prea obosit ca să mai simtă altceva pentru prea multă vreme.

Își luă la revedere de la Abacha și plăti un taxi până la apartamentul pe care-l ținea în Orașul Înalt, își lăsă hainele să cadă pe podea ca să le adune ordonanța și se prăbuși în pat.

Ordonanța îl trezi la ora obișnuită, iar Martinez se târî să ia micul dejun. Locotenenții aveau dreptul la doi servitori plătiți de flotă — Serviciul era cât se poate de generos cu ofițerii săi — dar Martinez nu găsisese destule îndatoriri pentru mai mult de unul singur. Acesta era Khalid Alikhan, un maestru armurier cu peste treizeci de ani de serviciu, un om pe care Martinez îl salvase de la ieșirea la pensie când vechea *Criză* fusese

scoasă din uz. Era înalt și serios, cu părul cenușiu ca oțelul și purta mustața cârlionțată și barbișonul preferate de subofițerii și de maiștrii militari cu vechime.

Ca servitor, Alikhan se dovedea corespunzător; deși păstra curățenia și avea grijă de uniformele lui Martinez, era un bucătar mediocru și avea atât manierele cât și accentul grosolane. Dar asta nu conta — Martinez știa că putea angaja oricând alți servitori cizelați dacă dorea să petreacă. Cei treizeci de ani petrecuți de Alikhan în calele de arme ale flotei erau cei pe care Martinez îi găsea de neprețuit, fondul de înțelepciune și de experiență din flotă la care îi oferea acces ordonanța.

Alikhan știa mai multe *povești* ale flotei decât orice om pe care-l întâlnise Martinez vreodată.

— Sunt destul de multe mesaje, *my lord*, îi spuse Alikhan când îi turnă prima cafea a zilei. Au început să sosească ieri-dimineață.

Cuvintele lui Alikhan aduseră primul nor de disperare pe cerul zilei; Martinez își simți capul cufundându-i-se între umeri.

— Reporterii, presupun?

— Da, *my lord*.

Alikhan îi aduse lui Martinez micul dejun, format din budincă și crap-de-mare în saramură. Peștele gelatinos, întins pe blazonul din farfurie al lui Martinez, tremura verzui în lumina dimineții.

— Am văzut transmisiile, *my lord*, continuă Alikhan. Când n-ați apărut noaptea trecută, am verificat pe video să văd dac-ar putea să vă rețină vreo criză.

— A fost captivant?

Martinez îndesă în gură niște budincă. Rareori era destul de treaz dimineața ca să-i pese ce gust avea micul dejun, iar

acesta, din câte își putea da seama, avea mai mult sau mai puțin același gust cu celelalte.

— Ei bine, zise Alikhan, difuzorii chiar nu știau cum să comenteze, dar pentru oricine cu experiență adevărată — prin asta el înțelegea flota — pentru oricine care știa ce se întâmplă, a fost...

Făcu un gest afirmativ cu mâna ca o lopată.

— A fost tensionat, *my lord*. Foarte interesant.

— Să sperăm că lordul comandant nu este prea *interesat*, comentă Martinez cu îndârjire.

— Ar putea ajunge la concluzia că sunteți o onoare pentru Serviciu, *my lord*, sugeră Alikhan, deși pe un ton de îndoială.

— Ar putea, fu de acord Martinez, apoi adăugă: O decorează pe acea femeie cadet, Sylla... nu s-a spus nimic despre decorarea mea.

Peștele în saramură se prelinse pe cerul gurii lui Martinez. Îl împinse pe gât cu o gură de cafea, iar Alikhan îi umplu din nou ceașca.

— *Oamenii* se interesează de dumneavoastră, replică el. Asta e.

— Asta-i plăcut, presupun. Dar n-o să conteze pentru Serviciu.

— Dar acești oameni ar putea fi, nu știu... folositori?

Ceva în purtarea lui Alikhan îl făcu pe Martinez să înalțe capul.

— Ce vrei să spui?

— Păi, începu Alikhan, îmi aduc aminte de un locotenent de pe vechea *Faima*, cu numele de Salazar. A fost o problemă cu unul dintre lansatoarele de rachete în timpul unui exercițiu — racheta s-a încins în tub, răspândea radiații gamma prin toată cala, ar fi putut să explodeze... Salazar era ofițerul aflat la comandă, și-a asumat responsabilitatea și a scos racheta din

tub — erau lansatoarele cele vechi, Mark 17, *my lord*, foarte nesigure dacă nu erau întreținute cum trebuie, iar astea nu erau. E ceea ce a stabilit comisia de anchetă — au fost excluși doi ofițeri din cauza respectivului, iar un maestru armurier și doi armurieri clasa întâi au fost degradați.

— Au luat lucrurile în serios, înseamnă, comentă Martinez.

Armurierii erau degradați destul de des, bănuia, dar dacă excluseseră din flotă doi pairi în loc să-i mute la cine știe ce îndatorire lipsită de însemnătate, atunci infrațiunea lor trebuie să fi fost gravă.

— A stricat un exercițiu foarte amplu al flotei, continuă Alikhan. Lordul comandant Fanaghee — ăsta-i patriarhul clanului Fanaghee care a căpătat escadrila naxidă de pe Magaria — a fost umilit în fața comandantului senior al flotei El-kay. Și desigur că am fi putut pierde *Faima*. Distrugerea navei *Căutarea* fusese deja pusă pe seama lansatoarelor Mark 17, și fuseseră trimise avertismente în toată flota.

— Înțeleg, zise Martinez. Și cum i-a mers lui Salazar?

— Păi, a fost decorat, desigur — eroul momentului. Era foarte popular. Dar ceea ce a făcut el *cu* celebritatea mi-a atras atenția.

Martinez uitase de existența micului dejun.

— Și ce anume a făcut?

— A dat interviuri. Și în interviuri, a accentuat disciplina flotei sub lordul comandant Fanaghee, exemplul dătător de inspirație al superiorilor, priceperea instructorilor care l-au învățat cum să mânuiască lansatoarele de rachete.

— A lingușit pe toată lumea, conchise Martinez.

— A transformat ceea ce ar fi fost o lovitură neplăcută pentru flotă în ceva care se răsfângea favorabil asupra Serviciului. Fanaghee a ordonat să fie promovat căpitan-locotenent,

chiar dacă abia trecuse examenul de locotenent cu nouă luni în urmă.

Martinez ajunse la concluzia că exemplul lui Salazar merita cu siguranță bine cumpănit. Se uită cu coada ochiului la Alikhan.

— Ce s-a întâmplat cu Salazar? N-am auzit niciodată de el.

— A murit, *my lord*, câteva luni mai târziu. Prea multe radiații gamma care au inundat cala aceea cu rachete.

Măcar în cazul lui Martinez nu existau radiații gamma.

— Nu pot vorbi cu reporterii fără să lămuiesc lucrurile cu lordul comandant, spuse el.

— V-aș sfătui să obțineți permisiunea, *my lord*, încuviință Alikhan.

— Oricum, lua-l-ar naiba pe Abacha! exclamă Martinez. E numai vina lui.

Alikhan se abținu să comenteze.

Martinez se concentrează asupra mâncării. Gustul, cugetă el, nu era rău deloc.

Enderby îi acordă lui Martinez permisiunea de a vorbi cu reporterii, liniștit probabil de faptul că cenzorii flotei aveau să aibă ultimul cuvânt în privința a ceea ce ajungea în final la public. Martinez găsi ocazia atunci când Enderby fu chemat la ședință. Gupta se duse cu el să ia notițe, dar Martinez nu avea nimic altceva de făcut în afară de a monitoriza traficul de semnale.

Martinez vorbi cu câțiva reporteri de la stația lui de comunicații din biroul lui Enderby. Le spuse că exemplul comandantului de flotă Enderby și al altor superiori îl inspiraseră în timpul misiunii de salvare. Enderby avea grijă ca flota

locală să fie instruită și disciplinată și la înălțime. Datorită lui Enderby, flota locală era gata pentru orice.

— Este unul dintre motivele de mândrie ale Praxisului faptul că liniile de responsabilitate sunt clar definite, zise el. Am un post și sunt responsabil în fața lordului comandant, așa cum alții sunt responsabili față de mine. Când îndeplinesc o sarcină, știu că lordul comandant mi-a încredințat-o și fac tot ce-mi stă în putință ca ea să fie realizată la nivelul așteptărilor sale.

Reporterii ascultau și luau notițe cu conștiinciozitate, fie și numai pentru că era genul de lucruri pe care cenzorii doreau să le vadă în rapoartele lor. Puseră întrebări despre trecutul lui Martinez, despre familia lui. Păreau totuși la fel de interesați de cadetul Caroline Sylla și de soarta câinelui Orange. Voiau să știe dacă era posibil să-i ia un interviu lui Sylla.

— O să întreb, răspunse Martinez. Dar trebuie să vă aduc aminte că se află încă la o oarecare distanță. N-o să fie tocmai un dialog scăpărător, cu răspunsurile care au nevoie de o oră ca să se întoarcă.

Trimise reporterilor atâtea informații despre Sylla câte socoti potrivit ca ei să știe, fără să pomenească nimic despre soarta nefericită a părinților ei. Le trimise poza, despre care era sigur că avea să le atragă interesul, dacă nu și dorințele.

Iar apoi, uitându-se la poză, la acel chip minunat, începu să se gândească la cadetul Sylla în persoană. Era singură acolo, la distanță de ore întregi chiar și de cel mai simplu mesaj, într-un vehicul micuț, fără nici un fel de confort. Vecinul ei cel mai apropiat era un cadavru.

Oare la ce se gândea? se întrebă el. Ultimul ei mesaj, imaginea șocantă a femeii fragile, îmbătrânite în mod straniu, sugerase că gândurile nu-i erau unele tocmai liniștite.

Dacă trebuia să se gândească la ceva, hotărî el, poate că s-ar cădea să fie Gareth Martinez acel ceva.

Întinse mâna către comunicator, să-i trimită cadetului un mesaj.

Sylla stătea întinsă în întunericul cabinei, temându-se să doarmă. Reușise să-și îndeplinească rolul în timpul evaluării situației de pe *Alergătorul Noptii*, al întoarcerii pe propria ei șalupă prin ecluză și al scurtului raport către Controlul Operațiunilor. Se descurcase bine când desprinsese ancorele, mutase șalupa ca să obțină o prindere mai bună a iahtului, lansase din nou ancorele și pornise motorul principal.

Alergătorul Noptii, scăpat de sub control și cu echipajul mort, fusese abordat de un vehicul al flotei. Asta făcea din el o navă salvată, proprietate a flotei. Datoria ei era să-l ducă pe Zanshaa, unde avea să fie vândut sau — foarte posibil — transformat în vehiculul personal pentru vreun comandant de rang înalt din flotă.

Sylla începu cu o accelerare foarte ușoară, în timp ce monitoriza cu atenție ancorele magnetice, și fu încântată să descopere că două vehicule puteau menține o accelerație de 0,5 g înainte de a deveni vizibilă orice tensiune asupra ancorelor.

O accelerație de 0,5 g putea fi menținută cu ușurință, blândă cu oasele ei lovite și cu cârceii din mușchi, care-o dureau încă de la accelerațiile brutale de mai devreme. Așa că își proiectă cursul cu 0,5 g în minte și începu accelerarea foarte, foarte lungă.

Aveau să treacă treisprezece zile și jumătate până la jumătatea drumului, unde urma să se întoarcă și să înceapă o decelerare de 0,5 g pentru încă treisprezece zile și jumătate.

Douăzeci și șapte de zile în total, singură, în această încăpere mică.

Odată ce totul era proiectat pe computer și combustibilul începea să ardă, nu mai avea nimic de făcut. Atunci era momentul în care tentaculele reci, lente, de coșmar, ale memoriei începeau să-i cuprindă mintea.

Partea cea mai rea era că știa ce se întâmplă. Știa că trupul asfixiat al lui Blitsharts scosese la iveală amintirile de care se temea cel mai mult, trecutul pe care încercase din răspuțeri să-l îngroape, să-l îngroape adânc în temelia înghețată, cea mai adâncă, a eului său... să-l îngroape acolo ca pe un cadavru.

Aveau să fie douăzeci și șapte de zile până pe Zanshaa. Zile petrecute în noaptea spațiului, singură cu un mort și cu niște amintiri vii. Dintre cele două, mortul era de preferat.

Sylla se gândi să ia ceva care să o ajute să doarmă, dar era îngrozită de clipa de dinainte ca medicamentul să-și facă efectul, de bezna care-i învăluia conștiința în aripile sale negre, urmată de capitularea în fața valului nopții...

Semăna prea mult cu sufocarea.

Rulă diagnostice ale navei de nenumărate ori, fără să găsească nimic în neregulă, dar sperând că repetiția avea s-o calmeze și să-i dăruiască un somn fără vise. Nu ajuta la nimic, desigur. Era condamnată la amintiri.

Amintiri ale fetei pe nume Gredel.

Amintirile cele mai vechi ale lui Gredel erau despre cum se ghemuia în întuneric în timp ce violența se dezlănțuia de cealaltă parte a ușii subțiri. Antony țipând la Nelda, sunetul

palmelor lui pe carnea lui Nelda, trosnetul mobilei în timp ce era izbită de alte mobile sau de pereți.

Antony era foarte brutal cu mobila.

Spre deosebire de mulți dintre copiii pe care-i cunoștea, Gredel chiar își cunoscuse tatăl, iar tatăl ei nu era Antony. Îl întâlnise pe tatăl ei de două ori, când trecuse prin Fabrici pe drumul spre alte locuri. În ambele ocazii îi dăduse bani lui Nelda, iar aceasta folosisese o parte dintre ei ca să-i cumpere o înghețată la Bonifacio, în orașul Maranic.

Nelda avea grijă de Gredel pentru că mama ei, Ava, era de obicei plecată. Când venea, Ava îi aducea de obicei bani lui Nelda, dar Nelda nu părea să aibă ceva împotriva când Ada nu-i aducea.

Ava și Nelda fuseseră împreună la școală.

— Mama ta a fost cea frumoasă, îi spunea Nelda. Toată lumea o iubea.

Se uita la Gredel și ofta, cu mâna dezmiardând gânditoare obrazul neted al lui Gredel.

— Iar tu o să ai aceeași problemă. Prea mulți oameni or să te iubească, și nici unul pentru motive juste.

Nelda locuia în Fabrici, cu multele străzi cu clădiri de apartamente prefabricate, toate la fel, de-a lungul râului Iola din orașul Maranic. Oamenii săraci trăiau în Fabrici, deși cu toții aveau măcar bani de chirie. Oamenii fără nici un ban dormeau pe stradă, până când patrula îi aduna și-i expedia în comunele agrare care acopereau cea mai mare parte a suprafeței de uscat a planetei Spannan — deși patrulele nu făceau raiduri prin Fabrici foarte des, și unii oameni trăiau pe străzi ani de zile.

Mama lui Gredel, Ava, petrecuse un timp într-o comună agrară — nu pentru că nu avea bani, ci pentru că era amestecată în niște afaceri ale tatălui lui Gredel. El nu fusese arestat, dar trebuise să plece din Fabrici pentru multă vreme. Nelda îi

explicase lui Gredel că tatăl ei avea „relații” care împiedicau patrula să-l aresteze, deși relațiile nu funcționaseră și pentru Ava.

— Cineva trebuia să plătească, zicea Nelda, iar oamenii au hotărât că mama ta era aceea.

Gredel se întreba cine hotăra asemenea lucruri. Nelda spunea că totul era foarte complicat, și ea oricum nu știa întreaga poveste.

Nelda lucra ca electrician, ceea ce era bine plătit atunci când muncea. De obicei însă, nu avea de lucru, și câștiga bani conectând ilegal oamenii la magistralele electrice.

Antony, bărbatul care tuna și urla și o bătea pe Nelda, era soțul ei. Nu stătea prea mult prin preajmă, pentru că hoinărea din oraș în oraș și din slujbă în slujbă. Când se întorcea în Fabrici, era din cauză că nu mai avea de lucru și avea nevoie de banii lui Nelda ca să-și plătească băutura. Și când bea, era mai înțelept să stai departe de ochii lui.

Când Ava se întoarse în Fabrici de la sentința ei de la țară, nu părea să fi suferit foarte mult — era frumoasă, cu același păr auriu și piele catifelată ca și fiica ei, și cu ochii mari, albaștri-cenușii. Era minunat îmbrăcată — o bluză albastră, cu guler înalt care se transforma într-o rețea sclipitoare, încrustată cu pietre prețioase, pentru păr, și o fustă care se înfășura în jurul ei de două ori și-i scotea în evidență silueta. Mâinile aveau unghii lungi, curbate, vopsite cu o nuanță lucioasă de albastru-cenușiu, asortat cu ochii. Parfumul pe care-l folosea o făcea pe Gredel să dorească să nu facă altceva decât să stea pe loc și să tragă mirosul pe nări. Ava găsisese deja pe cineva care să aibă grijă de ea.

O luă pe Gredel în poală, sufocând-o cu sărutări, îi spuse ce făcuse la țară.

— Am prelucrat mâncare, explică Ava. Am copt cereale pentru naxizi și am prelucrat terci de soia pentru tereștri. N-a fost o muncă grea. Doar plictisitoare.

Cea mai mare parte din munca la ferme era automatizată, povesti Ava. Nu era nevoie de prea mulți oameni la țară, motiv pentru care cea mai mare parte din zona rurală era pustie și toți oamenii stăteau înghesuiți în orașe, cei mai mulți în locuri precum Fabricile.

Gredel își adora mama, dar nu avusese niciodată ocazia să locuiască împreună cu ea. Bărbații ce-i purtau de grijă lui Ava — și fuseseră câțiva de-a lungul anilor, toți cu „relații” de un fel sau altul — nu voiau copii prin preajmă, iar când Ava nu avea un bărbat, n-o voia pe Gredel lângă ea pentru că asta ar fi făcut mult mai grea găsirea unuia.

Gredel se gândea că nu-i era atât de mult dor să stea cu Ava. Avea locul ei alături de Nelda, iar Antony nu era prea des prin preajmă. Nelda avea doi copii ai săi, un băiat și o fată, și un băiat pe nume Jacob, de care avea grijă pentru o altă prietenă. Îi plăcea să aibă copii în jur și să fie sigură că aveau de mâncare și haine și că se duceau la școală.

Școala îi plăcea lui Gredel, pentru că învăța despre locuri care nu erau Fabricile. Petrecea ore întregi la ecranul terminalului, atât acasă cât și la școală, lucrând cu programe educative legate de temele din clasă, și deseori căutând lucruri din proprie inițiativă.

Erau și avantaje când lucra la terminal. Dacă nu făcea zgomot, Antony n-o observa.

Odată, dădu peste o imagine a Arcului din Macedoin, cu turnurile sale triple. Fu zguduită de priveliște: arhitectura ornamentată, spectrală, a Arcului, era atât de diferită de Fabrici... Era diferită chiar și de orașul Maranic. Mută ecranul în proiecție tridimensională și se uită la el mai atent, văzând

turnurile încununate de turlle ascuțite care arătau ca și cum ar fi fost făcute din gheață albă, și Coloșii din Macedoin amplasați în nișe.

Coloșii, fu surprinsă să descopere, erau cu toții tereștri. Ludovic al XIV-lea, citi ea, Henric al VIII-lea, M. Portius Cato, Shih Huangdi, V. I. Lenin, Alexandru, fiul lui Filip, Mao Zedong, Marcus Aurelius, Confucius... Cu toții eroi de pe Pământ, află ea, care, înaintea venirii cuceritorilor shaa, năzui-seră să creeze ceva asemănător Praxisului, care, desigur, era cea mai perfectă formă de guvernământ posibilă.

Pământul, învăță ea, mai era numit și Terra, un cuvânt care însemna același lucru într-o altă limbă moartă — Pământul avusese, după cât se părea, *o mulțime* de limbi, ceea ce trebuie să fi fost dificil pentru oameni când voiau să vorbească între ei. Pământul, mai află, era locul de unde veniseră strămoșii ei.

Gredel căpătă o fascinație pentru Pământ. Știa că nu era o planetă importantă în stăpânirea shaa, pentru că cele mai multe dintre porțile sale de găuri de vierme nu duceau către nici un loc folositor, dar existau încă miliarde de tereștri locuind acolo, sau în sistemul său stelar. Cei mai mulți dintre ei, descoperi ea cu dezamăgire, trăiau în locuri mai asemănătoare cu Fabricile decât cu Arcul din Macedoin, dar existau încă orașe străvechi pe Pământ, de mare frumusețe și măreție. Bizanț, Nanjing, SaSuu, Lima...

Gredel devoră tot ce putuse găsi despre Pământ. Cunoștea succesiunea dinastiilor în China, învăță numele regilor Franței și putu spune diferența dintre un tun ușor și unul de asediu. Învăță chiar să vorbească cu un accent de pe Pământ, urmărind videouri cu oameni de pe Pământ. Ava, la una dintre vizite, fu surprinsă că fetița ei vorbea despre membrii curții

capețiene în aceiași termeni familiari cu care se referea la vecinii săi.

Prietenii începură să-i spună „Pământeanca”. Nu era menit să fie în mod special un compliment, dar lui Gredel nu-i păsa. Istoria Pământului părea cel puțin la fel de interesantă ca orice-ar fi pus la cale cineva din Fabrici.

Dar până la urmă interesul ei pentru istoria Pământului se stinse, pentru că predicțiile lui Nelda se adeveriră.

Gredel crescuse mare și — se spunea — frumoasă. Și, așa cum prevăzuse Nelda, era iubită, și numai pentru motive greșite.

— Hei, Pământeanco! Ți-am adus să cunoști pe cineva!

Stoney era emoționat. De fapt, părea aproape *întotdeauna* emoționat. Era unul dintre locotenenții lui Lamey, un băiat care „deturna” mărfuri venite pe mare în portul Maranic și le vindea apoi prin rețeaua de desfacere a lui Lamey din Fabrici. Stoney purta cizme moi de fetru și o jachetă matlasată pufoasă, cu șiruri de clopoței de metal micuți, care sunau când se mișca, plus o pălărie de plastic fără bor, tare și rotundă — hainele pe care le purtau toți băieții de legătură ai lui Lamey, atunci când voiau să fie observați.

Gredel intră în încăpere la brațul lui Lamey. O îmbrăcase într-o rochie de piele kantarană cu părul scurt, împodobită cu guler și manșete de satin alb, bijuterii mari, zornăitoare, din ceramică albă încrustată cu aur, cizmulițe lucioase de plastic cu suprafețe zgrunțuroase și tocuri înalte. Culmea modei, cel puțin din punctul de vedere al Fabricilor.

Lui Lamey îi plăcea să facă cumpărături pentru Gredel. O ducea în magazine și îi cumpăra ceva nou de îmbrăcat de două sau trei ori în fiecare săptămână.

I se spunea Lamey¹ pentru că avusese cândva un defect care-l făcea să umble cu un ușor șchiopătat. Fusese ceva ce se rezolvase de îndată ce avusese bani, și când Gredel îl întâl-nise pentru prima oară, mergea plutind ca un prinț, punând fiecare picior jos cu o grijă deliberată, exagerată, ca și cum ar fi pășit pe hârtie de orez și n-ar fi vrut s-o rupă. Lamey avea doar douăzeci și cinci de ani după măsurătoarea shaa, dar conducea deja un grup de băieți de legătură, și avea relații proprii, care duceau până la urmă la unii dintre pairii responsabili cu conducerea unor locuri ca Fabricile. Avea milioane, totul în bani gheață, ascunși în diferite locuri, trei apartamente și vreo șase magazine mici prin care rula materialele procurate de echipele lui.

Avea de asemenea o prietenă de șaptesprezece ani, pe nume Pământeanca.

Lamey se oferise s-o instaleze într-un apartament, dar Gredel încă locuia cu Nelda. Nu era prea sigură de ce. Poate pentru că spera s-o protejeze pe Nelda împotriva lui Antony. Sau poate pentru că, odată mutată într-un loc cumpărat de Lamey pentru ea, ar fi trebuit să-și petreacă tot timpul acolo, așteptându-l să vină s-o vadă. N-ar fi putut să plece, de teamă că el ar trece pe-acolo și ar descoperi că e plecată și s-ar înfuria; și nu și-ar fi putut chema prietenii în vizită pentru că ar fi putut fi acolo când venea Lamey, și asta l-ar fi înfuriat la fel de mult.

Acesta era felul de viață pe care-l dusese Ava întotdeauna, așteptând în cine știe ce apartament ca să apară cine știe ce bărbat. Gredel voia o altfel de viață pentru ea însăși. Nu avea

¹ *Lamey* — Șchiopu (în limba engleză) (n. trad.).

nici cea mai mică idee cum s-o obțină, dar era foarte atentă, și poate că într-o zi urma să afle.

Gredel mergea încă la școală. În fiecare după-amiază, când pleca de la cursuri, îl găsea pe Lamey în mașină, așteptând-o, pe Lamey sau pe unul dintre băieți, care-o ducea în locul unde o aștepta Lamey.

Mersul lui Gredel la școală era ceva extrem de amuzant pentru Lamey.

— Mă întâlnesc cu o școlăriță, râdea el, iar uneori îi aducea aminte să-și facă lecțiile, atunci când el trebuia să plece cu băieții săi la vreo treabă sau alta.

Nu că asta îi lăsa prea mult timp pentru lecții. Notele ei se prăbușiseră până în punctul în care probabil că avea să fie dată afară din școală înainte de absolvire.

În seara asta, în ajunul Festivalului Primăverii, Lamey o dusesse pe Gredel la o petrecere în locuința lui Panda. Panda era un alt băiat de legătură al lui Lamey, și lucra la partea de distribuție. Îi arătase lui Stoney și echipei sale o magazie plină cu vin importat de pe Cavado și medicamente care așteptau să fie transportate la un spital al flotei de pe inelul lui Spannan. Vinul importat se dovedise greu de vândut, în Fabrici nefiind cine știe ce piață pentru ceva atât de select; dar medicamentele se mișcau repede prin rețeaua lui Panda, și toată lumea avea chef să sărbătorească.

— Vino, Pământeanco! o îndemnă Panda, trebuie s-o cunoști!

Un avertisment murmură prin nervii lui Gredel când îi văzu pe toți cei de la petrecere uitându-se la ea cu ochi care scânteiau nu numai din cauza a ceea ce consumaseră mai de vreme în cursul serii. Era acolo o așteptare care nu-i plăcea lui Gredel. Așa că lăsă brațul lui Lamey și își îndreptă spatele —

pentru că nu voia ca acești oameni să vadă că se teme — și păși spre locul unde o aștepta Stoney.

— Pământeanco! exclamă Stoney. Ea e Caro!

Practic, sălta de colo până colo de exaltare și, în loc să se uite încotro arăta Stoney, Gredel îi aruncă doar o privire lungă, rece, pentru că era atât de nesuferit când se purta așa...

Când întoarse privirea, primul ei gând fu: *E foarte frumoasă*. Iar apoi, șocul întreg al chipului celeilalte fete o izbi din plin.

— Ah... Ha! rosti ea.

Caro o privi cu un surâs nesigur. Avea păr lung, auriu, ochi verzi și pielea netedă ca untul, fără cusur...

— E sora ta geamănă!

Stoney aproape că striga.

— Sora ta geamănă secretă!

Gredel rămase cu gura căscată, când toți ceilalți izbucniră în râs, dar Caro doar se uită la ea și întrebă:

— Chiar ești de pe Pământ?

— Nu, răspunse Gredel. Sunt de aici.

— Ajută-mă să construiesc piramida asta.

Gredel ridică din umeri.

— De ce nu? comentă ea.

Caro purta o rochie scurtă și o jachetă jerpelită cu catarame negre de metal, și cizme care urcau mai sus de glezne — chestii scumpe... Stătea lângă masă, construind cu atenție o piramidă din pahare de vin din cristal.

— Am văzut asta odată, zise ea. Torni vin numai în paharul de sus și, când dă pe-afară, le umple pe toate celelalte. Dacă o faci cum trebuie, umpli toate paharele și nu verși nici o picătură.

Caro vorbea oarecum tărăgănat, ca pairii sau ca oamenii bogați când țineau discursuri sau dădeau anunțuri pe video.

— O să facem o mizerie..., prezise Gredel.

— Și asta e în regulă, ridică din umeri Caro.

Când piramida fu terminată, Caro îl puse pe Stoney să înceapă să deschidă sticlele. Era vinul pe care echipa lui îl furase din magazia din portul Maranic. Avea o culoare argintie strălucitoare și umplea paharele ca mercurul lichid.

Caro încercă să toarne cu grijă, dar, așa cum prevăzuse Gredel, făcu o mizerie cumplită, vinul prețios bolborosind pe masă și de pe ea pe covor. Caro părea să găsească amuzante toate astea. După o vreme, toate paharele fură pline până la buză, iar ea lăsă sticla din mână și chemă pe toată lumea să bea. Luară paharele, ovaționară și sorbiră. Râsetele și clinchetul de pahare răsunau în văzduh. Paharele erau atât de pline, încât covorul mai făcu un duș.

Caro își luă un pahar și strecură altul în mâna lui Gredel, apoi luă un al doilea pahar pentru ea și o conduse pe Gredel către canapea. Gredel sorbi cu prudență din vin — exista ceva subtil și greu de definit în gust, ceva care-o făcea să se gândească la un parc în timpul primăverii, la felul în care arborii și florile aveau o prospețime delicată. Nu mai gustase niciodată până acum un vin ca acesta.

Gustul era mai seducător decât ar fi vrut ea să fie orice băutură cu alcool. Nu luă o a doua înghițitură.

— Așadar, vorbi Caro, suntem rude?

— Nu cred, răspunse Gredel.

Caro înghiți jumătate din conținutul unui pahar dintr-odată.

— Tatăl tău n-a fost niciodată pe Zanshaa? Aproape că aş garanta că tatăl meu n-a fost niciodată aici.

— Am moștenit înfățișarea de la mama, iar ea n-a fost niciodată nicăieri, replică Gredel.

Apoi, surprinsă:

— Ești de pe Zanshaa?

Caro făcu o mică strâmbătură din buze, urmată de o ridicare din umeri.

Interpretând gestul ca pe o afirmație, Gredel întrebă:

— Cu ce se ocupă părinții tăi?

— Au fost executați, răspunse Caro.

Gredel șovăi.

— Îmi pare rău, zise ea.

În mod evident, părinții lui Caro avuseseră relații dubioase.

Nu era de mirare că fiica lor stătea cu gloata asta.

— Și mie, vorbi Caro cu un mic surâs plin de curaj, dar dădu pe gât rămășițele de vin din primul pahar, apoi luă o înghițitură din al doilea. Ridică ochii spre Gredel.

— Poate că ai auzit de ei? Familia Sylla?

Gredel încercă să-și aducă aminte de oricare dintre relațiile sale cu acest nume, dar nu reuși.

— Îmi pare rău, nu, răspunse.

— Nu-i nici o problemă, continuă Sylla. Familia Sylla era mare pe Zanshaa, dar acolo, în provincii, n-ar însemna prea mult.

Caro Sylla își termină al doilea pahar cu vin, luă încă două din piramidă și le bău, apoi se întinse după cel al lui Gredel.

— O să bei asta?

— Nu prea beau.

— De ce nu?

Gredel șovăi.

— Nu-mi place să fiu beată.

Caro ridică din umeri.

— Asta-i frumos.

Goli paharul lui Gredel, apoi îl puse împreună cu celelalte pe bufet.

— Nu faptul că sunt beată îmi place, spuse ea, ca și cum s-ar fi hotărât chiar atunci. Dar nici nu-mi displace. Ceea ce

nu-mi place, continuă ea cu atenție, este să stau pe loc. Să nu mă mișc. Să nu mă schimb. Mă plictisesc repede, și nu-mi place *liniștea*.

— În acest caz, ai venit la locul potrivit, zise Gredel.

Nasul ei e mai ascuțit, gândi Gredel. Iar bărbia e diferită. Nu seamănă cu mine, nu tocmai.

Pariez totuși că aș arăta bine în jacheta aceea.

— Așadar, locuiești pe undeva pe aici? întrebă Gredel.

Caro clătină din cap.

— În orașul Maranic.

— Aș fi vrut să locuiesc în Maranic.

Caro o privi surprinsă.

— De ce?

— Pentru că nu e... aici.

— Maranic e o văgăună. Nu e ceva ce să-ți dorești. Dacă e să-ți dorești ceva, dorește-ți să mergi pe Zanshaa. Sau Sandama. Sau Esley.

— Ai fost în locurile astea? întrebă Gredel.

Aproape că spera ca răspunsul să fie nu, pentru că știa că ea n-o să ajungă niciodată în asemenea locuri, că avea să ajungă în orașul Maranic doar dacă avea noroc.

— Am fost acolo când eram mică, răspunse Caro.

— Aș vrea să fi trăit în Bizanț, adăugă Gredel.

Caro îi aruncă din nou o privire.

— Unde-i asta?

— Pământ. Terra...

— Terra e o văgăună, zise Caro.

— Tot mi-ar plăcea să merg acolo.

— Probabil că e mai bine decât în orașul Maranic, conchise Caro.

Cineva programă niște muzică de dans, iar Lamey veni să danseze cu Gredel. Cu câțiva ani în urmă, nu putea nici să

meargă bine, acum însă era un bun dansator, iar lui Gredel îi plăcea să danseze cu el, reacționând la dispozițiile lui schimbătoare în dansurile rapide, mulându-și trupul după al lui când ritmul încetinea.

Caro dansa și ea cu un băiat sau cu altul, dar Gredel își dădu seama că nu se pricepea deloc să danseze, doar țopăia în sus și-n jos în timp ce partenerul evolua în jurul ei. După un timp, Lamey se duse să discute afaceri cu Ibrahim, unul dintre băieții lui, care credea că cineva din Maranic ar fi putut distribui vinul furat, iar Gredel se trezi din nou pe canapea, alături de Caro.

— Nasul tău e altfel, observă Caro.

— Știu.

— Dar ești mai drăguță decât mine!

Era opusul a ceea ce crezuse Gredel. Oamenii îi spuneau mereu că e frumoasă, iar ea trebuia să creadă că o vedeau astfel, dar când se uita în oglindă, nu vedea nimic altceva decât o imensă colecție de defecte.

O fată tipă în camera cealaltă, și se auzi un zornăit de sticlă. Dintr-odată, dispoziția lui Caro se schimbă total; se uită cu furie în direcția celeilalte camere, ca și cum ar fi urât pe toată lumea de acolo.

— E momentul să schimbăm muzica, zise ea.

Scormoni în buzunar și scoase un injector medical. Se uită la ecran, formă un număr și puse injectorul la gât, pe carotidă. Mici impulsuri de alarmă pulsară prin corpul lui Gredel.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

— Ce-ți pasă? mârâi Caro.

Ochii ei scoteau scântei verzi. Apăsă declanșatorul și, o clipă mai târziu, furia i se stinse și un zâmbet moleșit îi apărui pe buze.

— Acum e mai bine, zise ea. Panda are marfă adevărată, zău așa.

— Vorbește-mi despre Zanshaa, îi ceru Gredel.

Caro clătină alene din cap.

— Nu. N-am decât amintiri neplăcute de acolo.

— Atunci despre Esley.

— Sigur... Ce pot să-mi aduc aminte.

Caro vorbi despre piscurile de granit negru de pe Esley, cu o spumă albă de zăpadă spulberându-se în vântul veșnic de la înălțime, și despre yormacii păroși care trăiau acolo, având grijă de vitele lor la fel de păroase. Describe ghețarii revărsându-se într-o mișcare lentă, eternă, de-a lungul văilor montane, și povesti despre pășunile înalte acoperite cu flori parfumate în formă de stea, sau despre lacurile reci, atât de limpezi încât puteai vedea totul, până la fund.

— Desigur, am fost numai la acea stațiune montană, pentru câteva săptămâni, adăugă Caro. Restul planetei ar putea fi un deșert arzător, din câte știu eu.

Lamey reveni ca să mai danseze și, când Gredel se întoarse pe canapea, Caro își pierduse cunoștința, cu injectorul medical în mână. Părea totuși să respire cum trebuie, zăcând adormită, cu un surâs nedefinit pe față. După o vreme, Panda trecu pe la ele și încercă s-o pipăie, dar Gredel îl plesni peste mâini.

— Care-i problema ta? întrebă el.

— Nu-ți face de cap cu sora mea când e leșinată, se răsti Gredel.

El izbucni în râs, nu tocmai cu amabilitate, dar se retrase.

Caro încă dormea când petrecerea se termină. Gredel îl puse pe Lamey s-o ajute s-o ducă pe Caro în mașina ei, apoi îi ceru să conducă spre orașul Maranic, la apartamentul acesteia.

— Dacă nu se trezește la timp ca să ne spună unde e? se plânse Lamey.

— Orice-ar fi luat, o să-și piardă efectul mai devreme sau mai târziu.

— Dacă se întâmplă săptămâna viitoare?

Dar demară oricum, îndreptându-se spre Maranic, în timp ce Gredel stătea cu Caro pe bancheta din spate și încerca s-o dezmeticească. Aceasta se trezi pentru destulă vreme ca să murmure că locuia în apartamentele Volta. Lamey se rătăci pe drum și umblă printr-un cartier torminel. Torminelii nocturni se aflau în plin ciclu activ, iar Lamey se înfurie pentru felul în care se holbau la el cu ochii lor imenși, în timp ce hoinărea pe străzile lor.

Lamey era furios când găsi clădirea de apartamente. Deschise ușa pentru pasageri și practic o trase pe Caro afară din mașină, pe trotuar. Gredel ieși cu greutate de la locul ei și încercă să tragă unul dintre brațele lui Caro pe după umeri, ca s-o ajute să se ridice în picioare.

Un portar ieși din clădire.

— A pățit ceva lady Sylla? vru el să știe.

Lamey se uită surprins la el. Portarul se uită lung la Gredel, apoi la Caro, uluit de asemănare. Dar Gredel se uită la Caro. Lady Sylla? gândi ea.

Sora ei geamănă era pair.

Ah, își zise. *Ha!*

Atingerea rece a injectorului medical.

Apăsarea pe gât.

Urmată de şuierat...

Cadetul Sylla se zbătu să se trezească din amintirea de coșmar, smulgându-i doar cu greu ghearele înghețate din

mințea ei. O lumină fulgeră pe panoul cu instrumente, însoțită de un ton slab.

Sosește o transmisie. Bine.

— Afișează, comandă ea.

Era locotenentul de stat-major cel tras la față, Martinez.

— Cadet Sylla, vorbi el. Mă întrebam dacă ești singură.

Surpriza stârni un râs violent în gâtul lui Sylla. *Singură?*

Cum te poți gândi la asta?

— Îți trimit ceva ca să te distrezi, adăugă Martinez. Totul din colecția mea personală. Nu știu ce fel de lucruri îți plac, așa că trimit o varietate mai mare. Dacă îmi spui ce preferi, o să încerc să-ți fac rost.

Zâmbi.

— Distracție plăcută.

Apoi ezită și adăugă:

— Primesc cereri de la reporteri care vor să-ți ia un interviu în legătură cu salvarea lui Blitsharts. Lordul comandant ne-a dat permisiunea, așa că depinde de tine. Ai devenit celebră într-un fel, pe-aici.

Apoi se însenină din nou.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. Adică, în afară de o baie fierbinte.

Transmisia se termină. Sylla se uită la ecranul de comunicații și văzu lumina clipitoare permanentă care indica faptul că zona tampon pentru comunicații se umplea cu fișiere audiovizuale comprimate.

Îl văzu pe Spate în comedia trăsnită *Extrovertitul*, delectându-se cu sincronizarea excelentă, cu pură corporalitate a mișcărilor lui. Îi devoră pe Lorelee Pang și pe Far-frak din specia lai-own în melodramele *Doctorul An-ku investighează* și *Doctorul An-ku și craniul misterios*. O privi pe Aimee Marchant în comedia sofisticată *Exerciții ale flotei*, despre viața

absolut ireală la bordul unei nave de luptă, și pe Cannonball Li în freneticul, clasicul *Vacanță nebună*, despre care hotărî că era supraapreciat. Evită dramele *Dreptate* și *Viață de păcat* — explorările sumbre ale disperării și violenței nu erau câtuși de puțin ceea ce dorea să vadă în acest moment, în ciuda finalurilor fericite ordonate de cenzori.

— Mai trimite Spate, emise ea un mesaj personal către Martinez. Și zi-le reporterilor să-și vadă de treabă.

Martinez se dovedi un bun cunoscător al comediilor ușoare. Pe lângă alte filme cu Spate, îi trimise pe frații Deuce în *Băieții sus-jos* și pe Mary Cheung în *Cine-i pe lespede?*

În timp ce-l privea pe Spate făcându-și faimosul dans al ciupercii în *Mingea de baseball*, Sylla simți valul de amărăciune începând să se scurgă din ea, împins la o parte de o furtună de râs. Râse până când o crampă i se înfipse ca un pumn în stomac, până când lacrimile îi șiroiră din ochi. Simți tristețea retrăgându-se și dispărând până când putu s-o stăvilească iarăși, până când fu din nou în siguranță, în spatele zidului său de fier.

Mulțumesc, Martinez, gândi ea. Mulțumesc că m-ai salvat... de mine însămi.

Patru

Fusesse o petrecere la palatul Ngeni cu o noapte înainte, și încă se strângeau podoabele. Flori aurii, mai înalte decât un om, erau coborâte din partea de sus a sălii boltite, panglici aurii și albe erau desfăcute de pe coloanele care susțineau balcoanele lungi, și o echipă de servitori sub îndrumarea unui daimong în livrea frecau podeaua de marmură roșu-închis. Mirosuri amestecate de parfum și de descompunere pluteau dinspre sutele de flori ofilite, aruncate într-un container de lângă ușa din față.

Judecând după rămășițe, petrecerea fusese destul de mare, umplând sălile și coridoarele. Dacă Martinez ar fi fost genul care să dea atenție reportajele mondene, ar fi citit probabil descrieri entuziaste din acea dimineață despre decorațiunile, despre costumele și despre oaspeții care umpluseră palatul cu o noapte înainte.

Poate că *avea* să examineze reportajele mondene, cel puțin în ceea ce privește studierea listei de invitați. Ar fi fost interesant de speculat cine se dovedise vrednic de o invitație și cine nu, și de ce.

Martinez, de exemplu, nu primise invitație, în ciuda faptului că era unul dintre clienții lui Ngeni. Ngeni și clanul lui reprezentau interesele clanului Martinez aici, în capitală.

Dar lordul Ngeni era absent. Șeful clanului Ngeni preluase funcția de guvernator pe Paycah, lăsând treburile clanului în mâinile fiului său, lordul Pierre Ngeni. Petrecerea lui Pierre fusese cea care umpluse palatul în noaptea dinainte.

Martinez îl urmă pe majordomul palatului prin curte — plină cu șiruri ordonate de vegetație și de statui mai mari decât mărimea naturală ale strămoșilor familiei Ngeni — până în biroul lordului Pierre. Erau câțiva indivizi în sala de așteptare, nu toți umani, nu toți cu înfățișare respectabilă. Martinez nu fu lăsat să aștepte.

Măcar se bucura de o *oarecare* considerație.

Pierre Ngeni era un tânăr cu umeri lați și capul rotund, cu voce de bariton și maxilarele aducând cu ale unui bulldog. Ca și tatăl lui, purta uniforma roșu-închis care îl desemna drept un convocat — un membru al Convocării, corpul care oferea administratorii de vârf ai imperiului, și căruia îi era permis să înainteze „petiții” către shaa (iar când o petiție era acceptată de către shaa, își schimba statutul în cel de „lege”). Convocarea avea să preia responsabilitatea imperiului când ultimul dintre Marii Maeștri avea să-și încheie, în sfârșit, viața.

Uniforma lordului Pierre era bine croită, dar nu reprezenta chiar ultimul strigăt al stilului. Măcar nu era un monden. Dimpotrivă, era un om serios, rezervat, care dădea întotdeauna impresia că e ocupat. Biroul lui era acoperit cu teancuri ordonate de hârtii, și doi secretari se aflau în încăpere pentru a lua notițe sau pentru a scrie după dictare, după cum avea nevoie.

— *My lord*, vorbi Pierre, ridicându-se din spatele biroului.

— Lord convocat...

Martinez se încordă pentru câteva clipe, în stil militar, ținându-și bărbia ridicată, un salut adresat poziției superioare a celuilalt bărbat.

— Te rog, ia loc.

Martinez se așează într-un scaun cu spătarul drept, proiectat în mod limpede pentru a descuraja oamenii să răpească prea mult din timpul lordului convocat. Scaunul lordului Pierre era unul mai confortabil, și pernele oftară atunci când îi preluară greutatea. Pierre își înclină scaunul spre spate la un unghi generos și-l măsură pe Martinez cu ochii săi căprui-deschis.

— Te-am văzut la știri, continuă el. Acea salvare la a cărei punere la cale ai ajutat — se vorbește frumos despre ea.

— Mulțumesc, lord Pierre.

— Păcat că nu l-ai putut aduce pe Blitsharts înapoi în viață, sau măcar câinele...

Zanshaa, ori cel puțin părțile terestre ale ei, etalau o tristețe extravagantă pentru câinele Orange, mai mult decât păreau să arate pentru proprietarul lui.

Martinez ridică din umeri.

— Mă tem că n-a depins de noi.

— Bănuiesc că nu.

Urmă un moment de pauză, apoi Pierre, cu un aer de om de afaceri, se aplecă în față cu tot cu scaun.

— Cu ce te-aș putea ajuta în această dimineață?

— Speram că ați putea să aranjați o altă numire pentru mine.

Lordul Pierre păru luat prin surprindere.

— Din câte îmi aduc aminte, spuse el fără grabă, tatăl meu a făcut eforturi serioase să te recomande lordului comandant Enderby.

— Și îi sunt foarte recunoscător, *my lord*.

Pierre îl privi cu reproș.

— Dar n-a mers? Enderby nu te place?

— Ba da, din câte știu eu, îl asigură Martinez. Problema este că lordul comandant Enderby s-a hotărât să-l urmeze pe ultimul shaa în eternitate.

Ochii lui Pierre licăriră surprinși.

— Ah... Înțeleg.

Își mângâie maxilarul puternic.

— *Extrem* de neconvenabil, după tot ce-am făcut. Și n-ai nici un indiciu dacă în petiția lui de pe patul de moarte te va recomanda pentru avansare?

— Nu pot *conta* pe nici o asemenea recomandare, răspunse Martinez cu prudență.

Mâinile îi tresăriră pe cutele pantalonilor.

— A aranjat să preiau un post de ofițer de comunicații pe *Corona*. E mai mult sau mai puțin aceeași treabă pe care o fac acum, dar e o navă mică cu un comandant junior și...

— Un post mult mai puțin prestigios decât cel de aghiotant al comandantului flotei locale, comentă Pierre.

— Da.

— E ca și cum s-ar fi dat peste cap să te retrogradeze, zise Pierre. Problema este că am foarte puțină influență în flotă în acest moment — strămătușa mea a ieșit la pensie, și nimeni din Serviciu nu ne datorează favoruri în acest moment.

Se încruntă și coborî vocea, vorbind aproape singur:

— Dacă voiai un post în Serviciul Civil, aveam o șansă mai mare să-ți găsesc ceva.

— Aș aprecia orice-ați putea face, *my lord*, replică Martinez. Și poate că... celebritatea mea recentă... ar putea ajuta la ceva.

Lordul Pierre ridică o sprânceană gândindu-se la asta, apoi întinse mâinile pe brațele scaunului, ca și cum s-ar fi pregătit

să se ridice și să-l lase să plece atât din birou, cât și din gândurile sale. Dar păru să se răzgândească și se așeză la loc pe scaun.

— Ce mai fac doamnele, surorile tale? întrebă el. Le-am văzut din când în când, din moment ce și-au făcut prezentările aici, dar n-am avut ocazia să vorbesc cu ele.

— Fac bine, răspunse Martinez. Sunt foarte active în viața socială a capitalei.

— Ai planuri de căsătorie pentru ele?

Întrebarea îl luă pe nepregătite pe Martinez.

— A... nu, spuse. Nici un plan.

N-aș îndrăzni, adăugă în sinea lui.

— Am un văr, continuă lordul Pierre, căruia cred că i-ar prinde bine căsătoria. Numele lui e tot Pierre, deși îi spunem P.J.

Martinez clipi.

— La care dintre surorile mele vă gândiți?

Lordul Pierre ridică din umeri.

— N-are importanță, presupun, atâta vreme cât aduce cu ea mijloace de trai. Și presupun că lordul, tatăl tău, ar putea găsi o slujbă pentru P.J. pe Laredo...?

Clopotete de alarmă răsunară îndelung și cu putere în mintea lui Martinez.

— Mi-ați putea spune ceva mai mult despre P.J., ceru el.

Răspunsul lordului Pierre făcu mare caz de personalitatea voioasă și de felul cuceritor de a fi al lordului P.J. Era un individ popular, după cât se părea, îndrăgit de toți cei care-l cunoșteau. În urma întrebărilor atente ale lui Martinez, fu dezvăluit faptul că P.J. nu terminase universitatea și nu intrase niciodată pe făgașul uneia dintre cele două cariere tradiționale pentru pairi, serviciul civil sau cel militar. De fapt, nu avusese nici un fel de carieră.

Când acest lucru ieși la iveală, mânia începuse să clocoțească periculos în vinele lui Martinez. Lordul Pierre avea un văr monden inutil, care-și risipise moștenirea și/sau stânjenise pe toată lumea cu purtarea lui, iar familia Martinez trebuia să-l ia de pe capul clanului Ngeni — și să fie *recunoscătoare*, probabil, pentru șansa unei căsătorii cu cineva de pe o treaptă socială superioară. Referirea la „mijloace de trai” și la găsirea unei slujbe în provincie pentru P.J. făcea limpede faptul că se aștepta ca familia Martinez să-l întrețină pe acest personaj, odată ce devenea rudă cu ei.

Martinez ar fi vrut mult de tot să-i îndese lordului Pierre oferta între dinții albi și perfecți, dar zise în schimb:

— Păi, am să vorbesc cu surorile mele, dar nu cred că se gândesc în prezent la căsătorie.

Lordul Pierre se încruntă ușor.

— Cu siguranță nu lași așa ceva la latitudinea lor?

Răspunsul care-i veni în minte lui Martinez era: *Dacă ai fi fratele lor, ai lăsa și tu.* Dar ceea ce rosti fu:

— Oricum, e alegerea tatălui meu. O să-i scriu cu toate amănuntele, dacă doriți.

— Poate că ar trebui doar să născocim ceva ca să-l introducem pe P.J. în cercul lor. Primesc deseori oaspeți, bănuiesc?

— Din cercul lor, replică Martinez.

Dacă lordul Pierre credea că o să-l târască pe acest individ, P.J., la una dintre petrecerile surorilor lui, se înșela foarte mult. Nu, gândi el, *o să trebuiască să ne inviți aici, ceea ce până acum ai evitat să faci în mod ostentativ.*

Cutele de pe fruntea lordului Pierre se adânciră, dar indiferent ce răspuns intenționa să dea, fu întrerupt de unul dintre secretari.

— Lord convocat, zise bărbatul, vă rog să mă iertați pentru întrerupere, dar tocmai am primit un semnal că a sosit un ordin potrivit căruia Convocarea trebuie să se întâlnească în această după-amiază, peste trei ore.

Atât Martinez, cât și lordul Pierre se îndreptară în scaunele lor la auzul anunțului. Exista o singură entitate care putea ordona Convocării să se întâlnească, și aceasta era Prevestirea Victoriei, ultimul dintre Marii Maeștri.

— Anulează-mi celelalte întâlniri, îi ceru lordul Pierre.

Se întoarse spre Martinez în timp ce se ridica de pe scaun.

— Te rog să mă ierți, *my lord*...

Martinez se ridică și el.

— Înțeleg.

Exista un singur motiv pentru a solicita Convocarea în acest moment, și acesta era anunțarea orei la care avea să se sinucidă Marele Maestru.

Odată ieșit din palat, Martinez porni la deal, spre Comandament. Știa că va fi nevoie de el acolo.

— Patruzeci și una de zile, o anunță Martinez pe Sylla. Destul timp ca veștile să ajungă în cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului, lăsând și vreo douăzeci de zile pentru pregătiri.

Iar patruzeci și unu, un număr prim, era un număr semnificativ pentru shaa, care aveau o pasiune pentru numere prime și pentru multiplii numerelor prime. Privirea lui Martinez se întunecă.

— Patruzeci și una de zile care-mi rămân ca să găsesc o numire mai bună decât cea cu care m-a căpătuit Enderby.

Sylla simțea amuzamentul picurându-i în minte. Văicăre-lile superiorilor ei îi stârneau rareori simpatia.

Măcar Martinez *avea* o numire, chiar dacă nu era una pe care și-o dorea în mod deosebit. Ea, pe de altă parte, nu avea nici o perspectivă după ce livra iahtul lui Blitsharts șantierului de la stația de pe inelul planetei Zanshaa. Puținele ei cunoștințe din flotă fuseseră lăsate în urmă pe *Los Angeles*, și nu cunoștea pe nimeni pe Zanshaa în afară de Martinez, pe care nu-l întâlnise niciodată în persoană. Putea fi trimisă oriunde, sau nicăieri, după capriciul serviciului.

Sylla nu-i răspunse lui Martinez. Se afla încă la mai mult de cincisprezece minute-lumină de Zanshaa, și era imposibil să aibă ceva asemănător unei conversații obișnuite. În schimb, transmisiile lui Martinez erau mai mult de natura unor video-scrisori, sărind de la un subiect la altul, după toane. Răspunsurile pe care le trimitea ea aveau tendința de a fi mult mai scurte, pentru că zilele ei dădeau naștere la foarte puține noutăți sau lucruri interesante.

Expresia lui Martinez se schimbă, deveni puțin șireată.

— Dacă ai cea mai mică idee despre natura scurgerii de aer de pe *Alergătorul Noptii*, ar fi o idee bună să-mi trimiți o urmare la raportul pe care l-ai înaintat deja. Sau, dacă te simți puțin mai ambițioasă, ai putea să-ți pui costumul și să încerci să dai de urma spărturii. Au existat deja unele contestații depuse în privința averii lui Blitsharts.

Chiar așa? se gândi Sylla. Se trezi aplecându-se în cușetă, cu mintea căutând deja posibilități.

— Se pare că Blitsharts era falit și avea datorii mari, continuă Martinez. Se pare că paria la curse, și nu doar la ale lui, și nu avea foarte mult noroc, în nici un caz. Creditorii lui se pregăteau să solicite confiscarea *Alergătorului Noptii*, și asta ar fi putut să fie ultima lui cursă. Creditorii au înaintat o petiție către flotă pentru a le fi predat *Alergătorul Noptii* — *slabe șanse*, părea să spună chipul lui Martinez, flota nu era gata să

predea intereselor private un aparat salvat de ea — iar compania lui de asigurări a trimis o petiție pentru examinarea vehiculului, o petiție pe care lordul comandant Enderby a fost încântat s-o ia în considerare. Dacă s-ar putea arăta că Blitsharts și-a sabotat propriul aparat pentru a se sinucide, compania de asigurări n-ar trebui să plătească. Dar creditorii *vor* ca asigurările să plătească, astfel ca aranjamentul să treacă la ei, așa că, în afară de cazul în care există dovezi fizice clare de un fel sau de altul, răspunsul la întrebarea despre cum a murit Blitsharts va fi decis în justiție.

Interesant, se gândi Sylla. Ultima secvență îndelungată de accelerație *ar fi putut* fi calculată să-l scoată din raza oricărei acțiuni de salvare, iar rostogolirea dezordonată care urmasse *ar fi putut* avea intenția de a face orice abordare imposibilă. Acțiunile lui puteau fi cu siguranță interpretate ca o încercare de a ascunde o tentativă de sinucidere.

Dar dacă Blitsharts *chiar* se sinucisese, cazul avea să fie dificil de dovedit. Sabotajul ar fi putut fi făcut foarte subtil: o conexiune slăbită aici sau ceva uitat desfăcut dincolo... În afară de cazul în care Blitsharts făcuse ceva bătător la ochi, cum ar fi să dea o gaură în carcasă cu un laser de mână, nu avea să existe nici o dovadă a intenției.

— Prietenii lui Blitsharts tună și fulgeră în legătură cu asta, desigur, continuă Martinez. Argumentul lor central este afirmația că Blitsharts n-ar fi făcut niciodată intenționat o faptă atât de crudă precum aceea de a-și ucide câinele.

Răspunsul lui Sylla la această observație fu un surâs de animal de pradă. Dacă Blitsharts era suficient de egocentric — și nu exista nimic în stare să indice că nu era — s-ar fi putut gândi la Orange ca la o simplă extensie a lui însuși. În care caz, l-ar fi sacrificat pe Orange fără să se gândească de două ori.

Martinez făcu o scurtă pauză, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, spuse el, poate că tu ai putea găsi ceva care să rezolve misterul.

Sylla știa că nu se va mai duce niciodată, cu nici un chip, la bordul acelei nave a morții, cu nici un chip, în afară de un ordin direct, și ar opune rezistență chiar și la asta. Ieșise dintr-un abis întunecat, de coșmar, și nu avea intenția să coboare în altul. Misterul, dacă exista vreunul, putea fi rezolvat fără ea.

Martinez trecu la alt subiect.

— Am cam rămas fără Spate de trimis, zise. Am găsit totuși un interviu vechi, și o să ți-l trimit în continuarea acestei transmisii. O să anexeze și două comedii cu frații Deuce, una dintre ele o mică operă de artă, plus ultimul episod din *Oberon* și cele mai recente planuri pentru funeraliile Marelui Maestru.

Chipul lui adoptă o amabilitate calmă.

— Sper că la tine e vreme frumoasă. O să transmit din nou când îmi permit îndatoririle.

Ecranul se întunecă. Sylla se gândi să-l reia, apoi se hotărî să-l salveze pentru mai târziu, dacă ajungea să se simtă destul de singură.

În afară de a monitoriza panourile de control ale motorului și ale sistemelor de susținere a vieții, de exercițiile izometrice și de consumarea rațiilor fără gust, practic nu avea nimic de făcut și, desigur, nici un loc în care să se ducă. Șalupa fusese proiectată pentru drumuri de câteva ore, nu de multe zile. Transmisiile lui Martinez, în medie două pe zi, reprezentau singurul contact uman de care se putea aștepta să aibă parte până în clipa când avea să ceară instrucțiuni de andocare pe inelul planetei Zanshaa.

Se întrebă de ce se ostenea atâta Martinez. Desigur, bărbații îi aduceau aminte în permanență că o socoteau atrăgătoare, dar cu siguranță erau și alte femei pe Zanshaa. În

plus, să curtezi o femeie la distanță de ore-lumină părea exagerat.

Poate că doar îi părea rău pentru ea, blocată aici, în mijlocul pustietății, având drept companie doar un cadavru mumificat de vid.

Dar, deși Sylla își puna întrebări în legătură cu motivele sale, descoperi că nu-i păsa care erau. Apărea de două ori pe zi pe ecranul ei, îi aducea vești, comentarii și căldură umană; nu cerea nimic; și îi trimitea lucruri cu care să se distreze și să-și mențină buna dispoziție în întuneric. Era profund recunoscătoare. Se apropia chiar de punctul în care abia îi mai observa accentul.

— Aș aprecia dacă mi-ai putea trimite niște texte, zise Sylla. Nu pot să mă uit tot timpul la distracții pasive, oricât de plăcut ar fi. Mi-ar plăcea ceva de rumegat.

Martinez sorbi din cocktail în timp ce arunca o privire pe lista pe care-o adăugase ea la mesaj: *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo; Lucrările celei de-a șaptesprezecea conferințe de pe Quee-ling asupra cartografierii texturale a spațiului găurilor de vierme; Porțelanurile terestre din epoca dinaintea Cuceririi: Asia*. Nu tocmai cele mai ușoare lecturi.

Începea să creadă că Sylla era genul care muncea din greu.

— Dacă trebuie să dai bani pe texte, o să ți-i restitui, spuse ea.

Costurile de descărcare, dacă existau, erau nesemnificative, dar era plăcut să știi că își făcea scrupule în acest fel.

Martinez se uită la ecran. Sylla era întinsă în cușeta de accelerație, cu casca și jumătatea de sus a costumului de vid scoase — partea de jos fusese probabil păstrată în scopuri

sanitare. Avea părul lipit de cap, bluza mototolită și pătată de transpirație și părea să aibă mare nevoie de un duș, dar altfel privirea îi era vioaie și interesată, și arăta mult mai bine decât stafia palidă, zguduită, pe care-o văzuse după ce îl găsisese pe Blitsharts mort în cabină.

— Mulțumesc pentru că te interesezi atât de mult de mine, continuă Sylla. Îmi plac mesajele tale și tot ce mi-ai trimis, și aș dori doar să-ți pot trimite mesaje măcar la fel de interesante și de amuzante ca ale tale. Dar — scoase un mic oftat — mă tem că veștile de aici sunt destul de plictisitoare. Cele mai incitante evenimente ale zilei se referă la agitația măruntaielor, și te scutesc de asemenea date, în afară de cazul în care ai o criză mentală neobișnuit de morbidă.

Așadar, putea încă să glumească, observă Martinez. Dintr-un motiv oarecare, asta îl înveseli. Mai luă o înghițitură de cocktail ca să sărbătorească.

Sylla se foi în cușetă, mișcându-se ușor în gravitația redusă la jumătate a șalupei.

— Mulțumesc pentru informațiile despre asiguratorii și creditorii lui Blitsharts. Totuși, n-am să mă duc să scormonesc prin *Alergătorul Noptii* — nu vreau ca investigatorii oficiali să se plângă că un cadet prea zelos le-a dat peste cap dovezile. Îmi pare rău.

Zâmbi palid.

— Sper că mă vei ierta pentru ocazia de a transmite ceva interesant, pentru variație.

Martinez ridică din umeri. Știa că, în aceeași situație, el personal ar fi umblat peste tot prin *Alergătorul Noptii* cu o lupă și o periută de dinți ca să afle ce se întâmplase cu Blitsharts. În cel mai rău caz, ar fi descărcat tot ce putea din computerul de bord.

Oh, bine. Poate că Sylla n-avea acest gen de curiozitate.

— Mulțumesc încă o dată pentru că ai păstrat legătura cu mine, zise Sylla. O să mă străduiesc să născocesc ceva captivant pentru următoarea transmisie.

Ochii ei se mutară brusc de la cameră.

— Computer, ordonă ea. Încheie transmisia.

Simbolul de sfârșit apăru pe ecran.

Mecanismul pneumatic oftă când Martinez își lăasă corpul lung înapoi pe scaunul de la birou. Era în apartamentul lui, petrecându-și în mod plăcut clipele dintre sfârșitul schimbului și ora la care va trebui să plece la o cină programată cu surorile lui.

Se gândi să-i trimită un răspuns lui Sylla, apoi ajunse la concluzia că nu are destul timp. Își termină cocktailul și era pe cale de a stinge ecranul, când acesta sună ca să anunțe sosirea unui apel. Răspunse și se trezi privind-o drept în față pe aspirant Amanda Taen.

— Alo? rosti ea pe ton interogativ. M-am întors pe stație.

Un surâs larg îi apăru pe față, când văzu că Martinez răspunsese personal.

El fu derutat un moment, încercând să-și mute gândurile de la Sylla la femeia după care alergase până de curând. Aspirantul Taen reprezenta opusul cadetului Sylla în aproape fiecare detaliu: în timp ce Sylla era blondă, cu pielea de culoare deschisă, Taen avea un păr castaniu bogat, lucios, ochi întunecați și ten trandafiriu. Silueta lui Sylla — oricum, atât cât își putea da seama Martinez din video — era cu siguranță feminină, dar era și subțire; în timp ce a lui Taen era atât de luxuriantă, încât era aproape tropicală în abundența ei.

Taen emana un sentiment de zburdălnicie și de înclinație spre distracție care-o aureola ca un nor de feromoni. Martinez bănuia că nu e câtuși de puțin familiarizată cu *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo*.

— Unde-ai fost? o întrebă.

— Întreținerea sateliților. Ca de obicei.

Aspirantul Taen era ofițer secund al unei nave mici care întreținea, înlocuia și repara sutele de sateliți de comunicații și de detecție din sistemul Zanshaa. Lipsea deseori zile în șir, dar permisiile ei erau la fel de lungi, și compensau din plin lungimea misiunilor.

— Am o obligație în seara asta, zise Martinez. Ce faci mâine-seară?

Surâsul lui Taen se lărgi. Avea o privire atât de directă, încât Martinez o simți mai mult în vîntre decât în minte.

— N-am nici un plan, răspunse ea. Sper că poți să faci tu unul pentru mine.

Martinez făcu unul, regretând în acest timp că nu era Sylla cea care tocmai aterizase, cu o permisie și timp la dispoziție.

Oh, bine, gândi el. Flota nu lua în considerație preferințele ofițerilor juniori când își făcea programul. Taen era disponibilă, iar Sylla nu era, și ar fi fost un prost să-și refuze o plăcere doar pentru că alta se afla la un sfert de oră-lumină.

După ce vorbi cu Amanda Taen, Martinez se schimbă în haine de seară semioficiale — nimic nu era *vreodată* neprotocolar cu surorile sale stilate — și luă un taxi către vechiul palat Shelley, unde fusese amenajat salonul familiei Martinez.

Pe drum, trecu pe lângă celebra statuie a Marelui Maestru Aducând Praxisul Altor Popoare, cu un shaa în mărime naturală — de două ori mai înalt decât un terestru — stând pe picioarele sale groase, cu capul în formă de provă de corabie ridicat spre orizont. Cute cenușii de piele atârnavă cu măiestrie de brațul care scotea în afară un ecran pe care fusese gravat

chiar Praxisul, începând cu declarația mândră, oarecum rău-pre-vestitoare: *Tot ceea ce este important este cunoscut*. În fața Marelui Maestru îngenuncheau reprezentanți ai raselor supuse, cu toții încremeniți în poziții de uimire și încântare.

Martinez se uită la statuie cu ochi posomorâți și-și văzu de drum.

Palatul Shelley era vechi și uriaș, câteva clădiri legate între ele prin galerii și pasaje construite de-a lungul secolelor în stiluri arhitecturale succesive, demoni cornuți din piatră fiind cocoțați pe acoperiș alături de sculpturi abstracte metalice lucioase, în stilul Devis. Lordul și lady Stanley locuiau acum într-o clădire mai mică și mai modernă, pe o stradă la modă, închiriau partea din față a palatului vechi surorilor Martinez și foloseau clădirile din spate ca adăpost pentru servitori bătrâni și pentru rude fără un ban, care erau văzuți deseori rătăcind prin grădină ca niște fantome străvechi, fără adăpost.

Martinez fu lăsat să intre în clădire de către o servitoare tânără, cu înfățișare comună — nici o femeie din personalul casei nu avea voie să le eclipseze pe surorile Martinez... Fu condus în salonul dinspre sud, cel cu vedere spre Orașul de Jos, unde le găsi pe surorile Vipsania și Walpurga. Se ridicară în picioare, ca el să le poată săruta pe obraji.

— Un cocktail? întrebă Vipsania.

— De ce nu?

— Tocmai am făcut o carafă de pepene albastru.

— Ar fi numai bun.

Martinez își luă băutura — care nu era nici albastră și nici nu conținea pepene — și se așeză pe un scaun, cu fața la surorile lui.

Vipsania purta o rochie mov, iar Walpurga una turcoaz. Altfel, surorile semănau foarte mult, având aceeași piele măslinie și păr și ochi negri ca și Martinez. Chipul lui Vipsania era

poate puțin mai ascuțit, iar maxilarul lui Walpurga ceva mai plin. Ca și Martinez, erau înalte, și tot la fel ca el, înălțimea consta în lungimea spinării, nu a picioarelor. Amândouă erau mai mult impunătoare decât frumoase, și foarte inteligente.

Martinez nu reușea să-și închipuie cum ajunsese să fie înrudit cu oricare dintre ele.

— Avem vești de la Roland, îi spuse Walpurga. Vine pe Zanshaa.

Roland era fratele mai mare al lui Martinez, moștenitorul prezumtiv al privilegiului feudal de care se bucura clanul Martinez pe Laredo.

— De ce? întrebă Martinez.

— Vine pentru sfârșitul Marelui Maestru.

Calculule mintale licăriră prin capul lui Martinez.

— Cu siguranță vestea n-a ajuns încă pe Laredo.

— Nu. A luat-o înainte.

— Vrea să fie de față la deces? se miră Martinez.

— Vrea să fie de față la *început*, replică Vipsania. Vrea să înainteze o petiție Convocării ca să deschidă Chee și Parkhurst pentru colonizare.

Sub patronajul familiei Martinez, desigur. Asta era limpede, dar nedeclarat.

Chee și Parkhurst erau două planete locuibile care fuseseră descoperite de Serviciul de Explorări în perioada de înflorire a explorărilor, cu o veșnicie în urmă. Din câte știa toată lumea, se putea ajunge la ele numai pe calea găurilor de vierme din sistemul Laredo. Amândouă fuseseră programate pentru colonizare, dar, pe măsură ce numărul Marilor Maeștri se micșorase, la fel se întâmplase și cu ambițiile lor. Expansiunea imperiului se oprise, iar Serviciul de Explorări se redusese la un fragment din ceea ce fusese cândva.

Ambiția clanului Martinez fusese de multă vreme să sponsorizeze ocuparea celor două lumi aproape uitate. Faptul de a fi patronii a *trei* lumi — ei, *asta* i-ar ridica până la straturile cele mai înalte, mai rarefiate, ale nobilimii.

— Nu m-aș aștepta ca lorzii convocați să modifice politica Marilor Maeștri cu prea mare grabă, comentă Martinez.

Vipsania clătină din cap.

— Sunt *o mulțime* de proiecte mici rămase neterminate. Nu toate se referă la planete de colonizat, desigur, ci mai sunt întâlniri de stabilit, contracte de acordat, cesiuni de oferit, premii de înmănat, venituri de colectat sau de achitat... Dacă Roland, cu ajutorul lordului Pierre, poate găsi destui aliați în Convocare, cred că proiectul poate să avanseze foarte bine.

Martinez se strâmbă.

— Sper că Roland poate obține mai multe rezultate de la lordul Pierre decât pot eu, zise el. Și vorbind de lordul Pierre, are un văr pe nume P.J. care...

— Gareth!

Martinez se ridică în picioare când sora lui cea mai mică, Sempronia, se năpusti în cameră. Își aruncă brațele în jurul lui și-l îmbrățișă cu înflăcărare. El îi întoarse îmbrățișarea cu plăcere.

Genele familiei Martinez se întorseseră cu multe generații în urmă ca să găsească ceea ce formase tiparul lui Sempronia. Părul ondulat, castaniu-deschis, căpăta la soare o nuanță de auriu, iar ochii căprui erau la fel, împeștrițați cu auriu, atât părul cât și ochii contrastând în mod spectaculos cu tenul măsliniu al familiei Martinez. Avea nasul cârn, buzele pline, picioarele lungi. Era singura dintre surori în care Martinez o mai putea recunoaște pe fetița vioaie pe care o lăsase, cu ani în urmă, pe Laredo.

— Ce-am pierdut? întrebă Sempronia.

— Eram pe cale să abordez subiectul căsătoriei tale, răspunse Martinez.

Sempronia făcu ochii mari.

— Căsătoria *mea*?

— A uneia dintre voi, în orice caz. Nu pare să aibă importanță care anume.

Le explică despre vărul lordului Pierre, P.J.

— Nu văd de ce ar trebui să ne căsătorim cu cineva dintr-o familie care nici măcar nu ne invită în palatul lor, conchise el, în special când tipul o să fie o povară absolută pe umerii rudelor prin alianță.

— Nu *știm* asta în mod categoric, zise Vipsania.

O cută mică îi apăru între sprâncene. Se întoarse spre Walpurga.

— Ce știm despre P.J.?

— E o creatură socială, răspunse Walpurga. Destul de popular, înțeleg — bine îmbrăcat, cu relații înalte, desigur, arătos. Aș putea s-o întreb pe Felicia despre el — e mai în măsură să știe.

— Doar nu iei asta în serios, protestă Martinez.

Vipsania își întoarse spre el fruntea încruntată.

— Nu încă, spuse ea. Dar Ngeni e o familie care ne-ar putea fi de folos în problema planetelor Chee și Parkhurst.

— Sunt patronii noștri. Ar trebui să ne fie de folos oricum.

— Și în acest caz, ar trebui să-i facem părtași la toate profiturile, replică Walpurga. S-ar putea să fie mai ieftin să-l luăm pe P.J. de pe capul lor.

— Care dintre voi, întrebă Martinez, plănuiește să se mărite cu acest neg de pe corpul politic?

— Nu eu! declară Sempronia. Eu încă sunt la școală! Martinez îi zâmbi larg.

— Bravo ție!

Vipsania se încruntă și mai mult.

— Există și lucruri mai rele decât căsătoria cu un bărbat extrem de popular, cu relații sus-puse, chiar dacă și-a risipit fondurile.

— Atunci fă-o *tu*, zise Sempronia.

Martinez își ascunse un surâs; acesta era un sentiment pe care nu prea îndrăznise să-l exprime el însuși.

Vipsania ridică din umeri.

— Poate că am s-o fac.

— Ne grăbim, replică Walpurga. N-am văzut încă nici un avantaj al acestei partide.

— Adevărat, încuviință Vipsania. Și n-am de gând să mă mărit în nici o familie care nu ne invită în societatea ei.

Se întoarse spre Martinez.

— Ceea ce înseamnă, dragul meu Gareth, că o să iei legătura cu lordul Pierre și-o să-l informezi că suntem dornice să fim prezentate vărului său, dar că, din moment ce lordul Pierre este singurul membru al familiei Ngeni pe care-l cunoaștem, va trebui să fie el cel care să facă prezentările.

— Foarte bine, răspunse Martinez.

Poate că era pepelele albastru adăugat la cocktailul pe care-l băuse deja acasă, dar nu reuși să înlăture cu totul gândul care-i trecu prin cap după aceea. Se întoarse spre Sempronia.

— Tu va trebui să fii cea care se logodește, zise el. E singurul mod în care are vreun rost.

Sempronia clipi spre el, cu ochii mari plini de surprindere.

— Nu mă mărit cu el! Am zis deja că nu mă mărit!

Martinez îi zâmbi larg Semproniei peste marginea paharului de cocktail.

— N-am zis să te *măriți*, preciză el. Am zis că tu trebuie să fii cea care *se logodește*.

Vipsania îl privi printre gene.

— Explică ce vrei să spui, Gareth, îi ceru ea.

— Tot rostul logodnei cu P.J. este accesul, continuă el. Accesul la cercul familiei Ngeni. Iar mijlocul cel mai bun de a prelungi accesul este o logodnă — o logodnă *lungă*.

Vipsania dădu încet din cap, gânditoare.

— Spune mai departe.

— Nu există nici un motiv pentru care tu sau Walpurga nu v-ați putea mărita după o logodnă scurtă, mai ales dacă vine și Roland, zise Martinez. Așa că Sempronia va trebui să fie cea care se logodește cu P.J., pentru că vom putea insista că nu se poate mărita până când nu termină școala.

Se uită la Sempronia.

— Câți ani ți-au mai rămas, Proney?

— Doi, răspunse Sempronia bănuitoare.

— Cu siguranță poți să pici câteva cursuri și să faci să fie trei, spuse Martinez. Iar după asta, niște studii postuniversitare ar putea fi necesare pentru a-ți completa cum se cuvine educația. Și, desigur, avocații noștri ar putea lungi negocierile pentru contractul de căsătorie vreme de... ei bine, o veșnicie, presupun.

O luminiță licări în ochii lui Vipsania.

— Și între timp..., începu ea.

— Între timp, repetă Martinez ca un ecou, avem acces la cercurile cele mai selecte din Orașul Înalt. Roland va putea să prezinte planul lui de dezvoltare planetară conducătorilor Convocării și, cu siguranță, *una* dintre voi — adresându-se lui Vipsania și lui Walpurga — va găsi pe cineva în acel cerc pe care să-l ia de soț. Probabil amândouă, dacă vă cunosc eu câtuși de puțin. Și alegeți pe cineva, dacă sunteți amabile, care să-mi poată asigura o promovare sau o slujbă la statul-major, sau amândouă. Și apoi...

Îi surâse lui Sempronia.

— Cu siguranță, cu un asemenea bărbat cum este probabil să se dovedească a fi P.J., o să găsești un motiv să rupi logodna. Beție în public, un secret îngrozitor din trecut, o amantă ascunsă în dulap, un număr inacceptabil de copii din flori, *ceva*. În afară desigur de cazul, adăugă el ca și cum abia i-ar fi venit ideea, în care chiar te îndrăgostești de bietul dobitoc, în care caz te împachetez chiar eu într-o ladă și te expediez direct pe Laredo.

Urmă o clipă de tăcere, în care toate trei surorile își ațintiră ochii asupra lui Martinez. Vipsania dădu ușor din cap, apoi se întoarse spre Sempronia.

— Va trebui să discutăm din nou despre asta, draga mea Proney.

— Ba nu! exclamă Sempronia.

Walpurga imită gestul din cap al lui Vipsania.

— O, ba da, va trebui.

Sempronia se întoarse spre Martinez.

— Nu-mi vine să cred că mă pui să fac așa ceva! îi reproșă ea.

— Nu te pun, replică Martinez. Dacă ar fi după mine, i-aș da un șut scurt lui P.J. de pe planetă, pentru că a îndrăznit măcar să se gândească să se însoare cu oricare dintre scumpele mele surori. Dar din moment ce Vipsania și Walpurga insistă să ia în serios chestia asta, am crezut că e mai bine să mă străduiesc să reduc cât mai mult posibil posibilele pagube.

— Mulțumesc mult!

— Cu plăcere! răspunse vesel Martinez, și sorbi din pepe-nele albastru.

Bietul P.J., se gândi el. Omul ăsta habar n-are în ce se bagă!

Se auzi soneria de la ușă, apoi începură să sosească ceilalți oaspeți. Printre ei, un avocat pe nume Gellimer care era foarte atent cu Vipsania, două tinere pe care Sempronia le cunoștea de la școală, două rude mai în vârstă ale familiei Shelley ce locuiau în partea din spate a palatului și jucau rolul de însoțitori, prezența lor permițând tinerelor doamne să primească domni. Întârziind puțin, sosi și cineva de la trezorerie, pe nume Castro, care urmărea cursele de iahturi și era foarte interesat de soluția lui Martinez în problema iahtului fugar al lui Blitsharts. Martinez făcu demonstrația rotațiilor *Alergătorului Noptii* apucând un cuțit de masă cu degetul mare și cu arătătorul și învârtindu-l într-un fel complicat. Se uită pe partea cealaltă a mesei și descoperi ochii lui Vipsania ațintiți asupra lui.

— O cunoști bine pe lady Sylla? întrebă ea.

Martinez fu surprins.

— Vorbim din când în când, răspunse el. Desigur, e la un sfert de oră-lumină depărtare.

— Crezi că ar fi interesată să vină la petrecerea noastră?

Martinez fu încă și mai surprins.

— O s-o întreb, răspunse, apoi surâse.

Surorile lui făceau rareori o asemenea sugestie folositoare.

— Mă prezinți deja familiei tale? zise Sylla. Presupun că ar trebui să fiu măgulită.

Fața ei arăta o plăcere obosită, dar autentică.

— Ei bine, continuă ea, de ce nu? Dacă necesitățile flotei permit, aș fi onorată să accept.

Martinez zâmbi. Simțea o bună-dispoziție plină de căldură pătrunzându-i în suflet, și era dispus să accepte posibilitatea ca și surorile lui să fie bune la ceva, până la urmă.

Ascultă restul mesajului scurt al lui Sylla, apoi verifică ora de pe ecran ca să vadă când se putea aștepta să se întoarcă lordul comandant Enderby. Nu încă — el și cu Gupta se aflau la încă una dintre interminabilele sesiuni de planificare legate de sfârșitul Marelui Maestru, lăsându-l pe Martinez responsabil de comunicații cât timp erau plecați. Din moment ce avea timp la dispoziție, îl sună pe lordul Pierre. În acel moment, se simțea în stare să se descurce cu zece lorzi Pierre.

— Surorile mele au fost de acord să fie prezentate vărului dumneavoastră, vorbi el.

Pentru o clipă, lordul Pierre păru nedumerit, ca și cum nu-și aducea aminte despre ce vorbea Martinez, apoi înțelegerea i se aprinse în ochi.

— Să-l aduc la...

Șovăi.

— Unde locuiesc surorile tale?

Martinez se prefăcu surprins. Lordul Pierre nu avea să scape atât de ușor.

— Nu-l prea puteți aduce pe P.J. la palatul Shelley ca să fie inspectat cu sânge rece, zise el. Nu e un armăsar de prăsilă.

Cu toate că, desigur, exact asta este.

— Dumneavoastră va trebui să faceți pe gazda, mă tem. Și, din moment ce mă îndoiesc că ar fi prea comod pentru P.J. să le vadă pe surorile mele abătându-se asupra lui aidoma celor trei Parce, ar trebui să fim mai mult de noi șase la petrecere.

— Șase?

Lordul Pierre înălță o sprânceană.

— Plănuiești să participi și tu?

— Ar trebui să fie prezent un însoțitor, nu credeți?

O cută apăru între sprâncenele lordului Pierre.

— Ai de gând să fii chiar atât de protocolar?

— Sunt *surorile* mele, rosti Martinez pe un ton virtuos.

Toată afacerea asta cu însoțitorii era ceva ce Martinez nu înțelegea prea bine; lucrurile mergeau altfel într-o flotă unde tuburile recreaționale erau instalate pe fiecare navă. Dar unele dintre vechile familii insistau să-și păstreze liniile de sânge nepătate, și nu s-ar fi căsătorit decât cu cineva având certificat de puritate.

Lordul Pierre cedă, cu o fluturare plictisită din mână.

— Foarte bine, spuse el. O să-mi verific programul și revin.

— Mulțumesc, lord convocat.

Și zâmbi cât mai agreabil cu putință.

După aceea, înregistrează încă un mesaj plin de divagații pentru Sylla și îl trimise împreună cu fișierele descărcate ale cărților *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo* și *Porțelanurile terestre din epoca dinaintea Cuceririi: Asia*.

Când se întoarse în apartamentul lui, își găsi hainele de seară pregătite pentru el, împreună cu un buchet parfumat de flori de eskartori, și-și aduse aminte de întâlnirea cu Amanda Taen. Amintirea îl surprinse ușor. Fusese atât de ocupat să facă planuri pentru întâlnirea cu Caroline Sylla și să aranjeze o logodnă falsă pentru Sempronia, că o împinsese pe Amanda în planul doi al preocupărilor lui. O nedreptate, se gândi el, prin urmare avea să-și petreacă restul serii îndreptând lucrurile.

Îi ceru lui Alikhan să pregătească un mic bufet rece pentru mai târziu și să pună la frigider o sticlă de vin spumant.

Alikhan, destul de obișnuit cu asemenea comenzi, încuviință din cap, fără un cuvânt. Martinez se bărbieri din nou, apoi se schimbă într-un costum civil cu guler și manșete împletite și cu benzile elastice care treceau pe sub pantofii lucioși — accesorii care spuneau *la modă* fără să spună chiar *monden* —, după care chemă un taxi ca s-o ia pe Amanda de la cazarma aspiranților. Femeia purta o rochie dintr-un material maro-roșcat care folosea toate produsele secundare ale științei moderne a materialelor; îi susținea silueta opulentă în locurile cele mai potrivite, în timp ce o strângea în alte locuri. În față, rochia o acoperea decent până la gât, dar nu avea spate deloc. Părul castaniu fusese fixat cu agrafe lungi, aurii, având în vârf bucăți de rubin artificial de mărimea unor nuci — ieftine, dar etalate din belșug și de mare efect —, în timp ce rubine și aur îi sclipeau și pe degete și la gât.

Avea un zâmbet la fel de strălucitor ca și bijuteriile.

— Nu-i prea protocolar, nu-i așa? întrebă ea.

— Absolut deloc.

Îi puse o mână pe spatele gol și o ajută să urce în taxi.

O duse la teatrul Penumbra să vadă o comedie, o farsă cu subiect legat de sex, din soiul care le plăcea la nebunie oamenilor, iar celorlalte rase li se părea de neînțeles. Amanda râse în toate momentele în care Erasmus ar fi putut spera ca ea să râdă.

După spectacol, o duse la un restaurant din Orașul Înalt ca să ia cina — nu unul dintre locurile de prima categorie, care aveau tendința de a fi prea rigide și formale, ci un restaurant mare, zgomotos, cu galerii la etaj, cu ospătari zâmbitori și ocupați, și cu ceea ce Martinez fusese asigurat că este o mâncare excelentă. Ari Abacha bea la bar când intră Martinez, și ridică tăcut paharul văzând-o pe Amanda. Martinez mănâcă moderat, o urmări pe Amanda îndopându-se cu friptură de

bizon și se gândi cât de plăcut era să întâlnească o fată cu o asemenea poftă de mâncare nedisimulată.

După aceea o duse la un club ca să danseze, apoi în apartamentul lui și apoi în pat. Când îi scoase rochia, carnea ei abundentă păru să-i salte în mâini. Era la fel de agreabilă pe cât se așteptase, un animal tânăr de sex feminin, splendid de sănătoasă și care lua ceea ce-și dorea atât cu generozitate, cât și cu veselie.

Seara ar fi fost perfectă, dacă Gareth nu ar fi avut-o mereu în fața ochilor pe Sylla, chipul și ochii ei, vocea, și dacă nu și-ar fi imaginat parfumul ei, o combinație fantezistă de piele curată, liliac și excitare.

Între timp, Sylla, singură în cabina sa cu miros acru, se întreba de ce Martinez nu-i trimisese obișnuitul lui mesaj de seară. Se obișnuise să-i audă vocea de două sau trei ori în fiecare zi, iar acum, că vocea nu venise, își dădea seama cât de mult îi lipsea.

Ajunse la concluzia că lordul comandant îl pusese să lucreze până târziu. Deschise fișierul despre porțelanurile de pe Pământ și petrecu orele privind lung, una după alta, imaginile de vase, boluri și ulcioare, toate străvechi și incredibil de rare și de prețioase. În mintea ei, atingea încântătoarele obiecte, mângâind suprafețele lucioase, crăpate sau netede, dezmierdând cu vârfurile degetelor creațiile de neatins ale acelor mâini nemăsurat de pricepute, necunoscute, de mult moarte...

Cinci

— E bătrân! Nu pot să-l sufăr!

Șoapta îndârjită a lui Sempronia șuieră în urechea lui Martinez. Se uită cu simpatie la sora lui cea mai tânără.

— Îmi pare rău, Proney.

— Mă urmărește continuu prin toată camera. Dacă vrea să mă atingă?

— Va trebui să suporti. Gândește-te la familie.

Sempronia plecă pleoapele și se uită la el cu furie.

— Mă gândesc la familie. Mă gândesc la tine — pentru că toată schema asta e numai din vina ta.

— A, aici erai!

P.J. Ngeni se materializă lângă cotul lui Sempronia, cu câte un pahar de băutură în fiecare mână.

— M-am gândit să-ți aduc încă un cocktail.

Sempronia se întoarce spre P.J. cu un surâs strălucitor.

— Vai, mulțumesc! Ce atent din partea ta!

Lăsă din mână băutura neatinsă și o înlocui cu alta.

Martinez se vedea nevoit să admire măiestria pe care sora lui o arăta sub presiune. Sempronia era atât de bună la a se

preface că este o tânără plină de viață, încât uneori trebuia să-și amintească sieși că *era* o tânără plină de viață, cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Putea să-și dea seama de diferența dintre spectacol și sinceritate doar după ușoara încordare a mușchilor din jurul ochilor.

P.J. nu părea genul căruia să-i pese prea mult dacă purtarea lui Sempronia era sinceră sau nu. Propria lui purtare era un soi de spectacol; în cazul lui, cel al unui cavaler atent și curtenitor. Era un bărbat înalt, subțire, elegant, cu sprâncene arcuite, exprimând amuzament, și cu o mică mustață. Îi lipseau capul în formă de ghiulea și maxilarele late ale celor mai mulți din familia Ngeni, iar părul începea să se retragă în creștetul craniului său alungit. Deși bănuitor, Martinez nu descoperise nimic la care să poată obiecta, în afară de șnurul de la manșete și de pe revere, făcut din păr uman decolorat și împletit, o afectare tipică mondenilor.

P.J. se uită la Martinez.

— E regretabil ce s-a întâmplat cu Blitsharts, zise el. Păcat că nu l-ai putut salva...

— Eu l-am salvat, să ne-nțelegem, replică Martinez. Ne-cazul e că până atunci era mort.

Sprâncenele lui P.J. se arcuiră și mai mult. Bărbatul izbucni în râs.

— Blitsharts a fost un tip pe cinste, spuse el. Glumeț. Ca și tine. Am câștigat frumușel pariind pe el pe vremuri...

Clătină din cap.

— În ultima vreme, nu atât de mult. N-avea noroc.

— Atunci, ești un jucător? întrebă Sempronia, iar ochii ei întrebau în mod limpede: *De aceea ai nevoie de zestrea mea?*

P.J. ridică din umeri.

— Mai risc și eu câte ceva, din când în când. Un bărbat trebuie s-o facă, știi... Lumea așteaptă asta de la el.

— Ce altceva se mai așteaptă lumea să facă un bărbat?

Zâmbetul radios de pe chipul lui Sempronia, Martinez își dădea seama, era menit să-i mascheze licărirea răzbunătoare din ochi.

Întrebarea îl luă pe P.J. prin surprindere.

— Păi..., răspunse el. Să se îmbrace bine, știi. Să se amestece printre oameni. Să aibă lucruri drăguțe...

Sempronia îl luă de braț.

— Trebuie să fie mai mult de-atât. Te rog, spune-mi pur și simplu *totul*!

Martinez o urmări pe Sempronia trăgându-l după ea, cu intenția clară de a căuta să-i afle fiecare secret depravat. P.J., decise el, avea să plătească scump pentru ambițiile matrimoniale ale familiei sale.

În ceea ce-l privea, Martinez se distra. Lordul Pierre adăugase clanul Martinez printre invitații unei petreceri aflate deja în programul lui, ceea ce însemna că urma să stea la masă în curând cu oameni din afara cercului său obișnuit; în acest caz, trei convocați, un judecător de la Înalta Curte, comandantul Legiunii Sânguinței pentru Metropola de pe Zanshaa, un comandant de flotă de pe lista de pensionare și un comandant de escadrilă care nu era pe listă.

Martinez purta uniforma, ceva ce nu făcea în mod normal când ieșea în societate, iar asta contribuia la recunoașterea lui. Căpitanul și comandantul de escadrilă cereau amănunte despre salvarea lui Blitsharts, iar Martinez era încântat să le satisfacă dorința. Tocmai ajungea la descrierea felului în care folosisese simularea virtuală ca să calculeze cum se rostogolea *Alergătorul Noptii*, când sună gongul care anunța masa.

— O să ajung la restul mai târziu, promise el.

În special la partea în care își exprima admirația pentru hotărârea lordului comandant Enderby de a-și încheia viața, și,

ca din întâmplare, pomenea de faptul că, în consecință, avea nevoie de o slujbă.

Martinez își oferi brațul unei doamne convocat și o conduse din salonul acoperit cu tapiserii către sala de ospete cu parchet pe jos, zeci de mii de piese din diferite esențe de lemn îmbinate în forma portretelor unor membri proeminenți, din trecut, ai familiei Ngeni. Lordul Pierre nu-și făcuse decât datoria când îl așezase pe Martinez între doamna convocat și comandantul de flotă pensionar — o femeie scundă, cu pielea tăbăcită.

Servitori în livrea începură să pună pe masă farfurii cu supă, iar mirosul de ceapă și roșii se răspândi în încăpere. Comandantul de flotă la pensie — era strămătușa lordului Pierre — se întoarse spre Martinez și îl măsură din cap până-n picioare. Fire lungi și albe de păr i se adunau pe bărbie.

— Tu ești acel Martinez care l-a adus înapoi pe Blitsharts, nu-i așa?

— Da.

Întinse mâna după lingura de supă și-și pregăti istorisirea salvării.

— Neplăcută treabă, continuă comandantul de flotă. Aș fi preferat să n-o faci.

— *My lady?*

Comandantul de flotă se încruntă.

— Acum, tot soiul de lucruri care ar fi trebuit să rămână private vor ieși la iveală. Lucruri care îl vor compromite pe bietul om. Ar fi trebuit să-l lași să moară în pace.

— Nu mă îndoiesc, *my lady*, murmură Martinez.

Nu contrazici niciodată un comandant de flotă.

Privirea femeii se mută cercetător în farfurie.

— Sper că supa e bună, murmură ea. Ultima dată au ars ceapa.

Ceea ce încheie *această* conversație. Doamna convocat din partea cealaltă a lui Martinez era prinsă într-o discuție

complicată despre un articol de lege legat de protecția ierburilor de mare purtătoare de aur de pe Hy-Oso. Martinez aruncă o privire către partea opusă a mesei, unde P.J. părea ușurat să se vadă așezat lângă Vipsania. Lordul Pierre îi așezase alături, fără îndoială, potrivit teoriei că, din moment ce Vipsania era cea mai în vârstă, ar fi cea mai disperată să se mărite.

Martinez se dedică supei și gândurilor despre Sylla și despre Amanda Taen. O văzuse pe Amanda de două ori de la prima întâlnire cu ea, cu rezultate la fel de pline de încântare ca și prima oară. Nici o încântare nu i-o scosese totuși din minte pe lady Sylla.

Ei bine... Avea s-o vadă în curând. Asta probabil că îi va așeza gândurile, într-un fel sau altul.

La sfârșitul lungii perioade de decelerare, Sylla predă *Alergătorul Noptii* remorcherelor care aveau să-l ducă în carantina flotei. Își îndreptă șalupa către locul de acostare desemnat și, când cârligele de ancorare se închiseră, simți gravitația inelului împingând-o spre spate, apăsând-o în cușeta de accelerație cu o forță egală cu gravitația normală a planetei, de două ori mai mult decât simțise în timpul călătoriei spre Zanshaa. Așteptă până tubul de andocare se extinse și formă un inel etanș în jurul trapei, apoi își scoase casca și trase adânc aer în piept, cu ușurare. Oamenii trebuiau să poarte costumele de vid când andocau aparatele mici, și avusese nevoie de o luptă mentală ca să-și închidă vizorul căștii.

Odată ce-și scoase casca, Sylla opri motoarele șalupei, scoase din computer două file mici de date și le puse în plicuri.

Una dintre file era jurnalul călătoriei, și fu pus într-un plic oficial care urma să fie predat Biroului de Înregistrări al Flotei

pentru a fi examinat și luat în evidență. Celălalt conținea informațiile ei personale, comunicările de la Martinez și toate cărțile și filmele distractive pe care i le trimisese.

Puse datele private în mica geantă cu obiecte personale pe care o lua de obicei cu ea în șalupă, apoi sigilă geanta în buzunarul de pe coapsă al costumului de vid. Deschise ușa cu un pocnet, către compartimentul interior al ecluzei, apucă bara de susținere de deasupra capului și se trase din cușetă. Ecluza era acum „jos” și își dădu drumul în ea, stângace în costum, stinse luminile din compartimentul pilotului și închise ermetic ușa în urmă.

Nu mai risipi nici o privire pentru interiorul șalupei. Se bucura s-o vadă pentru ultima oară.

Trapa se deschise cu un șuierat, iar Sylla se târî de-a lungul tubului de andocare până când ieși în camera de serviciu, cu podea și pereți albi simpli, care evidențiau cel mai bine murdăria sau contaminările. Niște mâini se întinseră să o ajute să se ridice, și abia când ajunse în picioare își dădu seama că acestea îi aparțineau lui Martinez. Purta uniforma de toate zilele și avea pe față un zâmbet larg.

Amețeala vuia în urechea internă a lui Sylla.

— *My lord*, rosti ea.

— Bine ai revenit în lume, cadet.

Mâinile lui o îndrumară în timp ce înaintă cu un pas sau doi, și trei muncitori de la întreținere, nepăsători și cu chipuri lipsite de expresie, în salopete și cu bonete sterile de unică folosință, se repeziră la ea și începură să o dezbrace de costumul de vid. Martinez o scăpă de plicul oficial.

— Țasta e jurnalul? Atunci îl iau eu.

— Ar trebui să-l duc singură.

— O să-ți semnez un bon pentru el, zise Martinez. Trebuie predat la Serviciul de Investigații, nu la Înregistrările Flotei.

— Oh...

— Avocați înarmați cu hotărâri judecătorești s-au năpustit deja asupra *Alergătorului Noptii*. Nu că le va servi la ceva — flota are avocați la fel de buni ca ai oricui altcuiva, și sunt sigur că s-a hotărât deja care ofițer senior o să capete noua jucărie.

Mâini eficiente deschiseră toate buzunarele costumului de vid, recuperară bunurile ei personale, câteva unelte și o butelie micuță de aer. Furnizorul și reciclatorul de aer fu desprins de șezut, valvele etanșate, iar partea de sus a costumului detașată de cea de jos. Muncitorii îi ridicară mâinile deasupra capului, apoi traseră de pe ea jumătatea de sus a costumului.

Sylla, cu brațele ridicate, își dădu brusc seama că nu mirosea prea bine. Lăsă mâinile în jos când muncitorii începură să se pregătească să o dezbrace de jumătatea de jos a costumului de vid. Ridică ochii spre Martinez.

— Ai ceva împotriva să te întorci cu spatele?

Martinez se întoarse, iar muncitorii traseră costumul și echipamentul sanitar de pe picioarele lui Sylla. Martinez plecă ochii, în timp ce scoase un mic procesor de date de la brâu și scrise pe el. Unul dintre muncitori întinse cadetului o pereche de pantaloni sterili, iar Sylla îi trase pe ea. Martinez apăsă un buton și procesorul scoase o foaie, pe care el o luă și i-o întinse peste umăr.

— Bonul tău.

— Mulțumesc.

Îl luă.

— Te poți întoarce acum...

Martinez se răsuci. Expresia de interes politicos de pe fața lui nu trăda în nici un fel că și-ar fi dat seama de faptul că se uita la o femeie nespălată, cu mușchii moi, cu părul unsuros, pielea palidă și o bluză pătată cu urme vizibile de transpirație, care nu mai fusese schimbată de câteva zile foarte lungi. Sylla trebui să-i admire autocontrolul.

— Ți-am făcut rost de o cameră la reședința cadetilor de la Comandament, îi spuse el.

— Nu trebuie să locuiesc pe inel?

Sylla era impresionată.

— Mulțumesc.

— Îmi folosesc privilegiile de ofițer de stat-major cât mai durează. Poți să faci duș în camera ta și să mănânci câte ceva dacă vrei, apoi avem întâlnire cu croitorul meu.

— Croitor?

— Lordul comandant Enderby o să-ți acorde mâine o decorație, în decursul unei ceremonii. Nu poți să-ți faci apariția cu ce porți acum.

— Oh... Sigur.

Decorație? gândi ea.

— Am luat înălțimea, greutatea și așa mai departe din dosarul tău. Croitorul a făcut o uniformă din toate astea, dar tot o să mai ai nevoie de o ultimă ajustare.

Elasticul se strânse în jurul gleznelor lui Sylla când muncitorii de la întreținere îngenuncheară și îi puseră niște papuci în picioare. Costumul de vid fu dus afară, pentru verificare, curățare, sterilizare și depozitare. Un gând îi trecu prin minte lui Sylla.

— Nu trebuie să port uniformă de paradă, nu-i așa?

— Uniformă de mare ținută, nu de paradă.

— Oh, bine. Am picioarele și gleznele umflate de la atâta stat în cușeta aia, și n-aș avea nici un chef să fac exerciții chiar acum ca să intru într-o pereche de cizme.

Apoi își aduse aminte.

— *Decorație?* întrebă ea.

— Medalia de Merit, clasa a doua. O să primești decorația împreună cu alte nouă persoane, după care va urma o recepție și întrebări din partea reporterilor.

O privi cu înțeleș.

— Presa de iahting. Răspunde la întrebările lor complet și cu toată libertatea, și dacă vrei să pomenesc meritele scriitorului meu plan pentru succesul tău, cred că ar fi corect.

Sylla se uită la el. Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton glumeț, dar accentuat poate mai mult decât era necesar.

— Cred că mi-ar plăcea să fac un duș acum, zise ea.

Știa că existau întotdeauna dușuri alături de camerele sterile de serviciu, și întregul ei corp tânjea după săpun și apă fierbinte.

— Sigur că da. Pe aici.

O îndrumă spre vestiar și, politicos, ținu ușa pentru ea.

— S-ar putea să stau aici o vreme.

— Stai cât timp ai nevoie.

Zâmbi.

— Pentru că veni vorba, am aranjat o permisie pentru tine, care începe peste două zile. O să dureze până la moartea Maestrului Prevestirea Victoriei, după aceea oricum sunt anulate toate permisiile.

Martinez surâse din nou și lăsă ușa să se închidă cu un suspin în urma ei. Sylla se întoarse și propti ușa cu o mână, ținând-o încă deschisă. Bărbatul se uită la ea, înălțând sprâncenele groase.

— Întotdeauna ești atât de eficient? îl întrebă ea.

Martinez înclină capul, meditănd la întrebare.

— Da, răspunse el. Da, cred că sunt.

Sylla, purtând noua uniformă și medalia, stătea în camera de odihnă a cadetilor de la Comandament, unde trei meciuri separate de fotbal urlau din pereții video. Era așezată pe un scaun din stîngii de fibre de carbon, având în mână o băutură

cu aromă de lămâie, în timp ce cadetul Jeremy Foote era tolănit într-un fotoliu mai adânc, cu perne prea mari.

— Martinez? zise Foote. Te-a luat la ochi, așa-i?

— Ochi! pufni cadetul Silva de pe canapea. Bang! S-a mai dus o virgină!

Cadetul Silva, se gândi Sylla, era extrem de beat.

— Virgină? întrebă Foote.

Se întoarse către Sylla și ridică o sprânceană.

— Nu ești virgină, nu-i așa? Asta ar fi original.

— Sunt pură ca însuși vidul, replică Sylla, și se delectă cu expresia care traversă chipul lui Foote, în timp ce încerca să descifreze exact ce voia ea să spună.

Alesese camera de odihnă a cadeților pentru că era unul dintre puținele locuri de la Comandament unde un cadet care nu era de serviciu avea permisiunea să intre. Ofițerii superiori și politicienii preferau, după cât se pare, să lucreze, să bea și să mănânce fără să fie nevoiți să aibă sub ochi ofițerii ucenici stângaci, prost-crescuți, plini de coșuri și beți.

După o scurtă ședere în prezența cadetului Silva, Sylla începea să creadă că aceștia aveau dreptate

— Așadar, e ceva *în neregulă* cu Martinez? întrebă ea.

— Nimic, dacă ești atrăgătoare, femeie și amatoare de cumpărături, răspunse Foote. Are bani, un oarecare farmec și un simț limitat al stilului, și sunt sigur că nu dă nici un motiv să se plângă genului lui obișnuit de parteneră. Dar cei de pe o poziție mai înaltă în viață nu pot fi atât de impresionați...

Îi aruncă lui Sylla o privire semnificativă.

— *Tu* te-ai putea descurca mult mai bine, sunt sigur.

— Troglodit! exclamă Silva. Așa îi spunem *noi*!

Vocea lui deveni înflăcărată.

— *Gol!* Ați văzut asta? Punct pentru *Corona*! A sărit din mâna portarului!

— Troglodit? întrebă Sylla.

Foote zâmbi subțire și își netezi părul lins de pe capul blond.

— Picioarele alea scurte ale lui. Și brațele lungi. Ai observat? Trebuie să fie o involuție către o formă umană primitivă.

— Dar e înalt, protestă Sylla.

— E doar spatele. Picioarele sunt scurte.

Dădu din cap.

— Îți spun eu, are un croitor bun. Croiala jachetei ascunde asta, numai că nu poate ascunde mâinile, care atârnă aproape până la genunchi.

Comunicatorul de pe perete sună. Foote comandă pereților video să tacă, se ridică de pe fotoliu și răspunse. Se întoarse apoi spre Silva.

— Un pachet la biroul flotei, Silva, anunță el. Trebuie înmănat personal. Îl iei, te rog?

— Tu ești primul la rând, protestă Silva.

Pe chipul lui Foote apăru iritarea.

— Du-te odată, hai, Silva!

— Scorul e strâns, doi-zero, se plânse Silva, dar se ridică, se încheie la tunică și se îndreptă spre ușă.

— Respirația, Silva, îi aduse aminte Foote.

Îi aruncă lui Silva un flaconaș argintiu cu aerosoli, iar acesta își pulveriză cerul gurii cu un jet mentolat. Silva îi aruncă flaconul înapoi lui Foote, care îl băgă în buzunar, iar Silva plecă.

— Ai mare grijă să faci viața mai ușoară prietenilor tăi beți? întrebă Sylla când Foote își reluă locul.

Foote fu surprins.

— Prietenii se ajută unul pe altul, răspunse el. Cât despre băut, trebuie să faci ceva aici ca să îți plictiseala la distanță. În ceea ce mă privește, mă gândesc să mă apuc de iahting.

Un gând îl fulgeră brusc.

— De ce să nu ne apucăm amândoi? întrebă el. Ai arătat un talent real capturând *Alergătorul Noptii*. Sunt sigur că te-ai descurca bine.

Sylla clătină din cap.

— Nu mă interesează.

— Dar de ce nu? insistă Foote. Ai obținut fulgerele de argint — cu siguranță trebuie să te fi gândit la iahting. Iar flota te va încuraja, pentru că asta îți va îmbunătăți calitățile de pilot.

Sylla simți o oarecare ușurare în faptul că Foote nu-i controlase istoria familiei. Apartenența ei la clasa pairilor era destul de autentică, deși clanul Sylla nu avea alți membri în afară de ea însăși. Alocăția ei putea susține un apartament modest în Orașul Înalt, dar s-ar fi putut cu greu extinde ca să cuprindă un iaht.

Sau i-ar fi putut spune pur și simplu lui Foote că nu-și primise încă moștenirea, dar, din anumite motive, nu voia să facă asta. Cu cât Jeremy Foote știa mai puțin despre ea, cu atât mai bine.

— Petrec prea mult timp și așa în aparate mici, replică Sylla. De ce să cer și mai mult?

O tânără femeie cadet intră în acel moment și se uită surprinsă la Sylla.

— Te-am văzut azi-dimineață pe video, exclamă ea. Tu ai salvat *Alergătorul*.

Foote o prezintă pe Ruth Chatterji, care vru să știe dacă lordul comandant Enderby era atât de fioros pe cât umbla zvonul. Sylla răspunse că *arăta* destul de fioros, dar că nu se purtase cu o brutalitate vizibilă atunci când îi atârname medalia la gât.

— Spune-mi cum era pe *Alergătorul Noptii*, insistă Chatterji. E adevărat că Blitsharts a făcut o embolie și și-a vomitat plămânii?

Sylla se ridică în picioare.

— Mai bine plec. Mulțumesc pentru taifas.

— E timpul pentru întâlnirea cu trogloditul? întrebă Foote.

Se cufundă în fotoliu și-și lăasă capul pe spate, uitându-se la Sylla pe sub pleoapele pe jumătate închise, în timp ce trecea pe lângă el.

— Ascultă, spuse el. De ce să nu-ți arăt ce înseamnă o noapte adevărată? Iau cina cu unchiul meu mâine-seară — e căpitanul navei *Bombardamentul Orașului Delhi*. E întotdeauna dornic să cunoască un ofițer promițător — poate că ar putea face ceva pentru tine.

Sylla coborî ochii spre Foote și surâse cu amabilitate.

— Căpitanul Foote de pe *Delhi*? întrebă ea.

Fruntea i se încreți, ca și cum ar fi încercat să vadă dacă reușește să-și aducă aminte.

— Pilotul de iaht?

— Da. Ăsta-i tipul.

Sylla lăasă zâmbetul să i se transforme într-o expresie de dezgust.

— Nu știi, zise ea pe un ton de îndoială. Am crezut întotdeauna că piloții de iahturi sunt oamenii cei mai plictisitori din toată nenorocita asta de lume.

O plăcere răutăcioasă murmură în inima lui Sylla când îl lăasă pe Foote clipind, în timp ce surpriza îi pătrundea încet în minte, și pe Chatterji făcând ochii mari.

Totuși, după-amiaza petrecută în camera de odihnă a cadeților nu a fost lipsită de efect. Când Martinez veni după ea, se trezi uitându-se la picioarele lui în timp ce mergea alături de el prin clădirea Comandamentului.

Erau poate puțin cam scurte, decise ea.

Vipsania ridică paharul.

— Înainte de a intra să cinăm, zise ea, aș dori să salut oaspetele nostru special. Pentru lady Sylla, cea care a recuperat

cu atâta curaj și măiestrie *Alergătorul Noptii* și cadavrele căpitănelui Blitsharts și câinelui Orange.

Martinez își stăpâni un impuls de gelozie când ridică paharul și murmură numele lui Sylla odată cu toți ceilalți. În realitate, gândi el, *fusesse* planul lui.

Își imaginează că însemna prea mult să presupună că Vipsania s-ar osteni vreodată să închine un toast pentru el. La urma urmei, nu era decât fratele ei.

Dar invidia se topi în admirație când o privi îndelung pe Sylla, care stătea în picioare, subțire și dreaptă ca o lance, în salonul palatului Shelley, cu tenul de porțelan roșindu-i ușor din cauză că era în centrul atenției. Tunica de mare ținută, de culoare verde-închis, servea la adâncirea misterului din ochii ei de smarald. Croitorul lui Martinez făcuse o treabă splendidă cu ajustarea uniformei, iar o baie, o tunsoare și folosirea modestă a cosmeticelor făcuseră minuni pentru a repara paloarea și pielea nesănătoasă, consecințele lungii și înghesuitei sale călătorii.

Martinez duse paharul la buze și bău în cinstea lui Sylla, cu o sinceritate totală.

Sylla ridică paharul cu apă minerală din care lua câte o înghițitură încă de la începutul serii.

— Aș dori să mulțumesc lui lady Vipsania, lordului Gareth — se uită spre Martinez — și întregului clan Martinez pentru amabila lor ospitalitate...

Martinez se abținu cu modestie să ridice paharul când oaspeții îl salutară. Aruncă o privire prin încăpere și îl văzu pe P.J. Ngeni, la distanță de câțiva pași, uitându-se la Sylla cu ochi aprinși.

— Superbă! auzi Martinez dincolo de murmurul mulțimii. Minunată fată!

Martinez zâmbi în sinea lui. *N-o să ai nici un fel de succes la fata asta, omule*, se gândi el, *în afară de cazul în care cunoști operele lui Kwa-Zo.*

Petrecerea surorilor Martinez părea să fie un succes. Martinez zări câteva fețe pe care le văzuse pentru prima oară la cina lordului Pierre, iar P.J. venise cu vreo câțiva dintre prietenii săi bărbați care aveau mai puțin succes decât el în a-și ascunde natura în mod fundamental decorativă. Walpurga se afla într-un colț al camerei, râzând și zâmbind cu un avocat pe care-l întâlnise pentru prima oară la palatul Ngeni, un om care reprezenta interesele clanului Qian. Sempronina vorbea lângă ușa dinspre grădină cu un tânăr brunet, îmbrăcat în uniforma verde-albăstruie de locotenent al flotei.

Iar Sylla, observă Martinez, devenise centrul unui grup de tineri, inclusiv cei doi prieteni mondeni ai lui P.J. Martinez tocmai se gândea să o salveze, când gongul pentru cină bubui și-l scuti astfel de osteneală.

Nu era așezat alături de Sylla, care stătea între doi dintre musafirii pe care surorile lui îi culeseseră din palatul Ngeni, dar o vedea limpede. Era încadrată perfect de spătarul scaunului, care era făcut din fildeș fosil din straturile glaciare, în-negrit și sculptat, ce-i scotea admirabil în evidență tenul palid. În ciuda celorlalți oaspeți și a aranjamentelor florale elaborate care parfumaseră aerul cu mireasma lor, Caroline Sylla era, cât se poate de limpede, obiectul din încăpere cel mai demn de a fi privit.

Martinez se muta din sala de ospete către salon, când Sempronina îi atinse în treacăt brațul drept.

— E vina *ta!* șuieră ea. Se ține după mine să mă duc cu el să ne plimbăm în grădină!

— E o grădină plăcută, observă Martinez.

— Nu cu P.J. în ea.

— În plus, adăugă Martinez, e vina surorilor tale, știi asta foarte bine.

Ea îl privi furioasă.

— Trebuia să mă aperi! strigă ea. La ce sunt buni frații?
Se îndepărtă.

Martinez se amestecă printre ceilalți o vreme, și era pe punctul de a o căuta pe Sylla, când P.J. Ngeni îi atinse brațul drept. Simetrie, își zise.

— Am putea vorbi? întrebă P.J., și-și atinse mustăcioara îngustă.

— Sigur că da.

— Am întrebat-o, ăă, pe sora ta, Sempronia, dacă ar vrea să vină cu mine să ne plimbăm prin grădină, spuse el.

Martinez afișă un zâmbet pe față.

— Asta o să fie plăcut, comentă el.

— Păi..., șovăi P.J. Problema este că am început să țin foarte mult la Sempronia într-un timp foarte scurt.

Martinez încuviință.

— Nu-i nimic neobișnuit. E o fată populară.

— M-am gândit... dacă aş putea s-o duc în grădină... aş putea să-i cer mâna.

Vocea i se stinse.

— În căsătorie, preciză el.

— Nu m-am gândit niciodată la altceva.

— Așa că m-am gândit să-ți cer sfatul, încheie P.J., și ridică ochii spre Martinez cu vioiciune.

Martinez se uită de sus la el. Pentru cineva despre care se presupunea că dusesse într-o oarecare măsură o viață depravată, P.J. părea remarcabil de lipsit de încredere în societate.

— Care-i problema? întrebă Martinez. N-ai mai făcut niciodată propuneri unei femei până acum?

P.J. se înroși.

— Păi, da, răspunse el, numai în joacă, desigur. Dar n-am cerut niciodată pe nimeni în căsătorie, cu toate astea, tuși el ușor, responsabilități și îndatoriri și... — arăta posomorât — așa mai departe.

Vocea i se pierdu, și ridică din nou privirea spre Martinez.

— Ai ceva împotrivă să cer mâna surorii tale?

— Nu.

Nu pentru că o ceri, gândi Martinez. Dacă te-ai însura cu adevărat, ar trebui să te împușc.

Răspunsul acesta nu domoli neliniștea lui P.J.

— Crezi că... crezi că draga de Sempronia mă va accepta? Își linse buzele.

— Pare mai curând să mă ocolească, de fapt.

Aruncă o privire către un colț al încăperii, unde Sempronia încă vorbea cu tânărul ofițer brunet.

— E una dintre gazde, are o mulțime de făcut, răspunse Martinez. Cred că dacă o ceri, răspunsul are să te mulțumească.

Era timpul să-l pună pe P.J. pe făgașul misiunii sale. Îl bătu pe umăr.

— Dă-i drumul, îl îndemnă el. Curaj!

Ochii lui P.J. păreau să nu se uite la Sempronia, ci în abis.

— Foarte amabil din partea ta, murmură el. Mulțumesc.

Se îndreptă spre Sempronia ca la execuție. Martinez su-râse gândindu-se la cei doi, dintre care nici unul nu-și dorea o viață alături de celălalt, poticnindu-se pe drumul către logodna care le-ar face plăcere familiilor lor. Hotărî că ar prefera să nu fie martorul durerosului rezultat, oricare-ar fi fost, și o căută în schimb pe Sylla; în mod miraculos, o găsi liberă de admiratori, sorbind o ceașcă de cafea.

— Nu trebuie să stăm toată noaptea, zise el. Știu un loc distractiv în Orașul de Jos.

Sylla gustă din cafea și puse la loc ceașca, pe platoul asortat din porțelan dur.

— E noul model Flora de la Spenceware? întrebă ea.

Martinez se uită la ceașcă de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Avea un desen cu violete și o dungă subțire, violetă, asortată.

— Nu știu, răspunse el. Pentru mine arată... ei bine... ca o ceașcă.

Sylla ridică ochii de la platou.

— Pot să le întreb pe surorile tale când o să le spunem noapte bună.

Își luară rămas-bun de la Vipsania și Walpurga, care îi spuse lui Sylla că ceașca era într-adevăr din modelul Flora și-i mulțumi cu exuberanță pentru că venise. Prezența recent decoratei Sylla, Martinez știa, era de ajuns pentru a asigura menționarea petrecerii în reportajele mondene de mâine, și acesta fusese obiectivul surorilor încă de la început, atunci când o invitaseră. Voiau să capete confirmarea de gazde la modă înainte ca perioada oficială de doliu pentru ultimul shaa să blocheze funcționarea unei mari părți a societății pentru un an întreg.

Martinez o duse pe Sylla pe linia funicularului către Orașul de Jos, și priviră prin acoperișul transparent al vagonului la întinderea imensă a metropolei uriașe care se înălța să-i îmbrățișeze ca o mare largă, aurie. Rafale de vânt scoteau mici țipete întăritate, lovindu-se de muchiile ascuțite ale vehiculului. Martinez se întoarse într-o parte și văzu vechiul palat Sylla înălțându-se la marginea Orașului Înalt, cu cupola lui caracteristică luminând albastru. Se întoarse spre Sylla, tresărind, aducându-și aminte cum muriseră și cum își pierduseră proprietățile părinții ei. Și ea se uita spre palat, dar avea chipul destins. Poate că, după toți acești ani, nu recunoștea locul.

Martinez o duse pe Sylla la un cabaret, dincolo de canalul principal al orașului, o așeză într-un colț liniștit și comandă o sticlă de vin. Fu surprins când ea puse o mână peste gura paharului și ceru în schimb apă minerală.

— Nu bei deloc? întrebă el.

— Nu. Am...

Șovăi.

— Am avut cândva o problemă cu alcoolul.

— Oh.

Urmă o clipă de tăcere surprinsă. Apoi se uită la sticla de vin din mână.

— Te deranjează dacă beau? Pentru că dacă te deranjează, o să...

— Nu mă deranjează. Bea cât dorești.

Surâse ușor.

— Numai să nu te aștepti să te duc în brațe până acasă.

— Încă n-a trebuit să fiu dus în brațe, zise el, într-o încercare de a depăși momentul de stânjeneală cu un pic de bravadă.

Sorbi din vin, dar se hotărî să-și limiteze strict consumul. Ideea de a se îmbăta în prezența lui Sylla i se păru brusc de prost-gust.

— Așadar, vorbi el, ești expertă în porțelanuri? Îmi aduc aminte că ți-am trimis cartea aceea.

— Nu sunt chiar expertă, replică Sylla, mă interesează doar foarte mult.

Ochii i se luminară și păru la fel de ușurată ca și el să lase deoparte subiectul jenant al alcoolului.

— Știai că porțelanurile fine au fost inventate pe Pământ? Că porțelanul a fost unul dintre puținele lucruri, alături de gama muzicală temperată, pe care shaa le-au considerat o contribuție demnă la civilizația interstelară?

— Nu. N-am știut. Vrei să spui că nimeni n-a avut oale până la cucerirea Pământului?

Sylla îl privi printre gene.

— Sigur că aveau oale. Aveau tot felul de obiecte de ceramică. Chiar și faianță. Dar ceramica translucidă, vitrificată, argilă albă amestecată cu feldspat — porțelanul adevărat, din cel care răsună când bați cu degetul în el — s-a inventat pe Pământ.

Tonul ei didactic sugera că întrebarea lui Martinez o dezamăgise.

Lui nu-i plăcea să dezamăgească femeile frumoase, și se hotărî să nu riște dezaprobarea ei întrebând despre gama temperată, orice-ar fi fost ea. Luă prudent o înghițitură din pahar și se hotărî să încerce complimentul direct.

— Îmi aduc aminte de porțelan când mă uit la tine, spuse el. Ai un ten extraordinar, acum, că-l pot aprecia cu ochii mei. Îmi vine destul de greu să nu mă holbez la tine.

Ea îi întoarse spatele, cu un surâs ambiguu curbandu-i buzele. Apoi izbucni într-un râs scurt, își scutură capul și-l privi în ochi.

— Iar ochii mei sunt ca niște smaralde, așa-i? replică ea. Martinez răspunse cu prudență:

— Eram gata să spun ca jadul verde.

Sylla dădu din cap.

— Bun. Asta-i mai bine.

Se întoarse din nou cu spatele.

— Poate că lăsăm descrierea oricăror alte părți rămase pentru altă dată, murmură ea.

Cel puțin gândul la alte părți ale ei — de data asta sau data viitoare — era încurajator.

— Colectezi porțelanuri?

Sylla clătină din cap.

— Nu. Eu... Nu așa cum trăiesc acum. Nu dacă împart camerele cadeților cu încă cinci piloți de șalupă. N-ar supraviețui nimic.

Era de asemenea posibil, își dădu seama Martinez, ca Sylla să nu-și poată permite genul de ceramică pe care și-ar fi dorit să-l aibă, nu dacă trăia de fapt din salariul de cadet. Nu știa ce resurse financiare îi lăsase execuția părinților ei.

— Este o aripă întreagă cu porțelanuri la Muzeul de Arte Plastice, îi spuse el. Am putea merge acolo într-o zi, dacă dorești.

— Am văzut-o, zise Sylla. A fost primul loc unde m-am dus când *Los Angeles* a venit aici pentru revizie.

Putea să șteargă turul muzeului din agendă, se gândi. Deși ar fi putut fi distractiv să vadă porțelanurile împreună cu o expertă la fel de încântătoare ca și oricare dintre piesele de ceramică expuse.

— Ai avut noroc cu găsirea unui post bun? Întrebă Sylla.

— Nu. Nu încă.

— Trebuie să fie neapărat la statul-major?

Martinez clătină din cap.

— N-am nimic împotriva serviciului pe o navă. Dar mi-ar plăcea să fie un pas înainte, nu unul înapoi sau într-o parte.

Puse mâinile pe masă și oftă.

— Și ar fi plăcut să fie într-o poziție în care să realizez din când în când câte ceva. Am impulsul ăsta ridicol de a nu fi complet nefolositor. Dar asta e dificil în serviciu, nu-i așa? Uneori trebuie să te străduiești mult să găsești vreun rost în toate astea. Știi ce vreau să spun?

Sylla se uită la el și încuviință.

— Facem parte dintr-o forță armată care n-a mai dus un război adevărat de trei mii patru sute de ani, și cea mai mare parte din misiunile sale înainte de asta și de atunci încoace au

constat în a arunca o ploaie de bombe asupra unor populații neajutorate. Da. Știi ce vrei să spui...

Înălță capul, și părul auriu platinat îi mângâie umerii.

— Din când în când prindem câte-o salvare frumoasă, continuă ea. Deși nu prea avem nevoie de crucișătoare sau nave de război pentru asta, nu-i așa? Însă toate navele alea mari reprezintă platforme grozave pentru a amplifica grandoarea și părerea bună despre sine a căpitanilor seniori și a comandanților de flotă, iar grandoarea și buna părere despre sine sunt ceea ce ține imperiul unit.

Martinez clipi.

— Asta-i cam direct, observă el.

— Mi se permite să fiu directă. Îmi înțeleg poziția foarte bine.

Se uită la el.

— Știi despre familia mea?

Martinez încuviință prudent.

— Ți-am văzut dosarul.

— Atunci știi că singura carieră care-mi este permisă este cea militară. Dar chiar dacă sunt șef de clan, nu există nici un clan al cărui șef să fiu, așa că nu vor exista rude puternice care să mă ajute să avansez. Pot căpăta gradul de locotenent prin forțe proprii, dar, odată ce trec de examen, asta-i cam tot ce pot spera. Dacă uimesc totuși pe cineva cu geniul meu, s-ar putea să fiu promovată căpitan-locotenent, iar ca să ajung căpitan plin, asta se va întâmpla probabil doar când voi ieși la pensie.

Surâse cu răceală.

— Consolarea în ceea ce privește situația mea este că pot să vorbesc tot ce poftesc, zise ea. Nimic din toate astea nu va schimba vreodată ceva.

Arăta gânditoare.

— În afară de cazul..., începu ea.

— Da?

— Dacă am un examen absolut sclipitor. Uneori ofițerii superiori sunt interesați de cadetul care iese primul. Sau chiar al doilea.

Martinez încuviință. Se mai văzuse. Chiar și oamenii de rând se puteau descurca bine dacă aveau patronul potrivit.

— Îți doresc tot norocul din lume, îi ură el.

— Sper că norocul n-are nimic de-a face cu asta, replică Sylla. N-am ajuns niciodată nicăieri bazându-mă pe noroc.

— Bine, se corectă Martinez politicos. Atunci nu-ți doresc noroc.

Ea surâse.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, apoi Sylla spuse:

— În ultimele câteva zile, de când am ajuns pe Zanshaa, am început să primesc mesaje. Oameni care pretind că au fost prieteni cu părinții mei.

Clătină din cap.

— Nu-mi aduc aminte de nici unul dintre ei. Nu-mi amintesc foarte bine lucrurile din acea perioadă.

— Ar trebui să te întâlnești cu ei.

— De ce?

— Poate că te pot ajuta. S-ar putea să simtă că le datorează măcar atâta lucru părinților tăi.

Sylla medită la asta pentru o clipă, și apoi ochii i se înăspiră. Dădu din cap.

— Treaba morților e să rămână morți, zise ea. Nu-i așa?

Şase

Sylla era furioasă în sinea ei din cauza certitudinii că tot ce spunea era greşit. Făcea o cârpăceală din toată seara, şi totul pentru că nu ştia cum să vorbească cu cineva care o plăcea.

Fusese cândva o altă persoană, şi apoi hotărâse să nu mai fie acea persoană, şi să evite totul, cum ar fi alcoolul, care ar fi putut să aducă acea persoană înapoi. Dar nu ştia prea bine cum să fie această nouă persoană, şi făcea lucrurile mereu prost.

Treaba morţilor e să rămână morţi. Drăguţă discuţie uşoară, la bar, în jurul unui cocktail.

Îşi aminti sieşi că Martinez nu încerca decât să o ajute.

Desigur, încerca de asemenea cu foarte multă energie să o ducă în pat. Perspectiva nu era lipsită în întregime de atracţie, deşi fusese castă atât de multă vreme, încât se întrebă dacă mai avea idee cum să se poarte cu un bărbat. Ar fi fost în tonul acestei seri să facă o cârpăceală totală din asta, cumva.

Martinez putea probabil să rezolve orice problemă care ar apărea, decise ea. Putea avea încredere în eficienţa lui în privinţa asta.

Putea foarte bine să capituleze. Nu era ca și cum castitatea i-ar fi adus vreun avantaj în vreun fel vizibil, iar Martinez doar cu greu ar fi putut să-i facă viața mai rea decât era.

Din fericire, spectacolul începu înainte ca ea să apuce să otrăvească discuția cu desăvârșire. Doi cântăreți și o orchestră urcară pe scenă și începură o serie de melodii de dans, iar Martinez păru mulțumit că ea îl invită la dans pe el, și nu invers.

Lui Sylla îi plăcuse cândva să danseze, dar singurul antrenament în ultimii ani fusese la academie, unde cu toții stăteau nervoși și transpirați în uniforme de gală și stingheriți de eticheta rigidă. Își pierduse exercițiul de a dansa din plăcere, dar, din fericire, Martinez era un partener înzestrat — picioarele acelea butucănoase își cunoșteau meseria, hotărî ea — iar priceperea lui compensă stângăcia lui inițială. Descoperi la ea însăși o tendință de a sălta pe călcâie la fiecare pas, dar își aduse aminte că tot secretul consta în a păstra un centru de greutate coborât, și-și impuse cu severitate să alunece, nu să topăie ca un cățel nerăbdător.

Pe măsură ce seara avansa, stângăcia ei dispăru, iar mișcările și pașii i se relaxară în brațele lui Martinez. Trupurile lor se mișcau într-o apropiere sincronizată, și descoperi că reacționează cu ușurință la cea mai mică sugestie a atingerii lui, la cel mai ușor impuls asupra palmei, asupra șoldului sau spatelui. Corpul i se mula după al lui în timpul dansurilor lente, și sângele cald îi îmbujora pielea la apropierea lui. Toată afacerea cu castitatea părea să aibă din ce în ce mai puțin rost.

Dansară o oră, apoi ieșiră din local să se răcorească. Norii pluteau pe deasupra la mică înălțime, umbrind inelul planetei Zanshaa, iar rafale de vânt vuiau pe după colțurile clădirilor. O ambarcațiune de plăcere plutea pe lângă ei pe canal, întunecată, dar cu contururile luminate de un neon rece, albastru — arăta ca un schelet de barcă, o vizită dintr-un alt plan al realității.

Martinez își șterse transpirația de pe frunte cu o batistă și-și deschise gulerul înalt al uniformei.

— Data viitoare, zise el, o să port haine civile.

— Mulțumesc pentru că mi-ai adus aminte cât este de distractiv, zise Sylla. N-am fost decât la baluri oficiale de... oh, de ani de zile.

— Dansuri în timpul serviciului?

Se uită la ea.

— *Pot* fi mortale, nu-i așa?

Se întoarse spre canal, văzu ambarcațiunea de agrement luminată cu neon trecând pe lângă ei și ochii lui se aprinseră când îi veni ceva în minte.

— Am o idee. Ți-ar plăcea să faci o plimbare pe canal?

— Eu...

— Haide!

O luă de mână și porni cu pas iute. Ea îl urmă, cu vântul smulgându-i râsul de pe buze.

Exista o platformă pentru bărci destinate excursiilor, nu prea departe în fața lor. Martinez îi arată actele bătrânului supraveghetor torminel și îi fu indicată o barcă mică, de două persoane, pentru plimbări pe canal, cu șiruri de becuri colorate atârând de catargul scund și cu acoperișul pliat pe jumătate spre spate, peste o banchetă capitonată. Martinez șterse apa de pe banchetă cu batista, o ajută pe Sylla să coboare de pe cheiul de piatră — carcasa ușoară, lipicioasă, se clătină când ea păși înăuntru, iar apa scoase un sunet vâscos, de absorbție, lovindu-se de piatra acoperită cu mușchi — și apoi se așeză lângă ea și dădu instrucțiuni autopilotului.

Iod, buruieni și mușchi, excremente de păsări, lucruri moarte care pluteau în apa întunecată și rece — mirosul canalului izbi ca o măciucă amintirile lui Sylla. Nu mai simțise un asemenea aer de multă vreme. Dintr-odată, își dori să

protesteze împotriva întregii excursii, dar Martinez era lângă ea, surâzător, fericit cu aventura lui; iar ea nu voia să distrugă seara, nu după ce începuse în sfârșit să meargă bine.

Motorul electric silențios accelerează lin. Sylla încercă să se relaxeze la brațul lui Martinez.

— Se apropie o priveliște minunată a Orașului Înalt, vorbi el la urechea ei.

Aruncă-l în râu, spusese Gredel, cu ani de ură înăbușită arzându-i în cuvinte.

Orașul Înalt era umbrit de un nor aflat la mică altitudine. Martinez murmură, arătându-și dezamăgirea:

— Va trebui să ți-l arăt altă dată, spuse el.

Un vânt rece trimise un fior prin oasele lui Sylla. Se gândi la corpul care aluneca în tăcere sub suprafața râului Iola, la luminile străzii licărind aurii pe undele tot mai largi, muribunde, apa ridicându-se peste gură și nas, imaginea înălțându-se în mintea lui Sylla ca un val încăpățânat de amintiri, mirosul de râu, și de timp, și de moarte...

Lady Sylla?

Nu era nici măcar lady Caro, era lady *Sylla*. Nu era doar un pair oarecare, era șefa întregului clan Sylla.

Furia lui Lamey se stinse repede — așa făcea, apăsarea și dispărea cu viteza fulgerului. O ridică pe Caro în brațe și o duse până la lift, în timp ce portarul se agita în jurul lui. Când ajunseră la etajul cel mai de sus, portarul deschise apartamentul lui Caro, iar Lamey intră ca și cum el ar fi plătit chiria și o duse pe Caro în dormitor. Acolo, o așeză pe Caro pe pat și o puse pe Gredel să-i scoată cizmele înalte, în timp ce el o acoperea cu o cuvertură.

Gredel nu-l admirase niciodată pe Lamey atât de mult ca în acel moment. Se purta cu o delicatețe stranie, ca și cum ar fi fost chiar el un pair, vreun lord comandant de flotă punând ordine în lucruri, după o misiune confidențială.

Portarul nu-i lăsă să rămână. Pe drumul spre ieșire, Gredel văzu că apartamentul lui Caro era într-o dezordine cumplită, cu haine aruncate grămadă și mesele acoperite cu pahare, sticle și farfurii murdare.

— Vreau să te întorci aici mâine, zise Lamey în timp ce pornea mașina. Vreau să devii prietena cea mai bună a lui Caro Sylla.

Gredel chiar avea intenția asta, dar se întrebă dacă gândurile lui Lamey și ale ei mergeau pe același făgaș.

— De ce?

— Pairii sunt bogați, spuse Lamey cu simplitate. Poate că putem pune mâna pe câte ceva sau poate că nu. Dar chiar mai presus de bani, pairii sunt și cheia către unele lucruri, și poate că ea ne va deschide niște uși. Chiar dacă este doar ușa către contul ei din bancă, merită să încercăm.

Era extrem de târziu, totuși Lamey ținu s-o ducă pe Gredel într-unul dintre apartamentele lui. Acolo avură o partidă rapidă de sex, cinci minute, abia meritând să-și scoată hainele în ceea ce-o privea pe Gredel, după care Lamey o duse acasă.

De îndată ce intră pe ușă, își dădu seama că Antony se întorsese. Apartamentul mirosea altfel, un amestec de bere, tutun, mascul uman și teamă. Gredel își scoase cizmele la ușă ca să nu-l trezească și se furișă fără zgomot spre pat. În ciuda orei, rămase trează pentru o vreme, gândindu-se la chei și la uși deschise.

Lamey nu știa ce vrea de la Caro, nu tocmai. Acționa pe baza unui instinct care-i spunea că putea să-i fie de folos, să-i

aducă relații, legături care să-l ajute să urce. Gredel avea în mare parte aceeași intuiție în ceea ce-o privea pe Caro, dar o voia pe Caro pentru alte lucruri. Gredel nu voia să rămână în Fabrici. Caro i-ar fi putut arăta cum să facă asta, cum să se poarte, poate, sau cum să se îmbrace, cum să urce pe scara socială, și poate nu doar să iasă din Fabrici, ci să plece de tot de pe Spannan, să-și ia zborul pe un jet de flăcări din stația de pe inel către Esley, către Zanshaa sau Pământ, către o viață plină de strălucire pe care o simțea zăbovind în jurul ei, un soi de potențial care aștepta să se nască, dar pe care nu și-l putea imagina prea bine.

Se trezi chiar înainte de prânz și-și puse halatul ca să se ducă la duș și la toaletă. Sunetele meciului de *zephyrball* de la Festivalul Primăverii se auzeau, asurzitoare, din camera din față, unde Antony se uita la video. Gredel își termină treaba în baie și se întoarse în camera ei să se îmbrace. Când termină să-și pună hainele și să se machieze, își perie părul multă vreme, amânând momentul când avea să-și părăsească sanctuarul pentru a da ochii cu Antony, dar când își dădu seama ce făcea, se înfurie pe ea însăși și lăsă peria din mână, apoi își puse banii în buzunarul de la jachetă și ieși din cameră.

Antony stătea pe canapeaua veche, desfundată, urmărind meciul pe peretele video. Pe o farfurie, lângă el, se aflau rămășițele unui sandviș. Era un bărbat de înălțime mijlocie, dar de o constituție solidă, cu umeri lați, pieptul puternic și brațe lungi, cu mâini mari. Arăta ca o lespede pe picioare. Părul cenușiu ca oțelul îi tinea creștetul chel, iar ochii-i erau mici, cu o permanentă privire bănuitoare și mânioasă.

Nu bea, văzu Gredel, și simți o parte din încordare risipindu-i-se.

— Bună, Antony, zise ea mergând spre ușa apartamentului. El se uită la ea, cu ochii negri plini de furie.

— Unde te duci îmbrăcată așa?

— Să mă întâlnesc cu un prieten.

— Prietenul care ți-a cumpărat hainele astea?

— Nu. Altcineva.

Își impuse să se oprească din mers și să se întoarcă spre el. Buzele lui se strâmbară într-un rânjel.

— Nelda zice că acum te prostituezi pentru nu știu ce băiat de legătură. La fel ca maică-ta.

Mânia se aprinse în vinele lui Gredel, dar și-o stăpâni și zise:

— Nu m-am prostituat niciodată. Niciodată. Nici măcar o singură dată.

— Poate nu pentru bani, replică Antony. Dar uită-te la hainele astea de pe tine. Și la bijuterii.

Gredel simți că roșește. Antony își îndreptă din nou atenția la meci.

— Mai bine vinde-ți curul ăla al tău pentru bani, mormăi el. Atunci ai putea contribui la întreținerea ta pe-aici.

Ca să-i poți fura, se gândi Gredel, dar n-o spuse. Se îndreptă spre ușă și, chiar înainte de a o închide în urma ei, auzi ultima remarcă mușcătoare a lui Antony:

— Ai face mai bine să nu-ți scoți implantul ăla! Dacă rămâi gravidă, zbori de-aici! N-am de gând să mai am grijă de un copil care nu-i al meu!

Ca și cum ar fi avut vreodată grijă de vreun copil...

Gredel părăsi clădirea cu pumnii încleștați și cu ochii aprinși de furie. Copiii care se jucau în holul din față îi aruncară o privire și se dădură la o parte din calea ei.

Abia când trenul ajunsese la jumătatea drumului spre orașul Maranic, mânia i se domoli până la nivelul unui zumzet de fundal, iar Gredel începu să se întrebe dacă avea s-o găsească acasă pe Caro, dacă ea își va aduce măcar aminte că a întâlnit-o în noaptea de dinainte.

Gredel găsi repede apartamentele Volta, acum, că știa unde se află. Portarul — de data asta era altul — îi deschise ușa și o îndrumă direct spre ascensor. Era limpede că i se păruse că era Caro.

— Mulțumesc, surâse Gredel, încercând să trăgăneze cuvintele așa cum ar fi făcut un pair.

Fu nevoită să bată tare, de câteva ori, înainte ca prietena ei să ajungă la ușă. Caro era încă în rochia scurtă din noaptea precedentă, cu colanți și picioarele goale. Avea părul în dezordine și era mânjită cu rimel pe un obraz. Ochii mijiți se deschiseră larg când o văzu pe Gredel la ușă.

— Pământeanco, exclamă ea. Bună!

— Portarul a crezut că sunt tu. Am venit să văd dacă te simți bine.

Caro deschise ușa și-și flutură mâinile ca pentru a spune: *Mă simt așa cum mă vezi.*

— Intră, o invită ea, și porni spre bucătărie.

Apartamentul era încă în neorânduială, iar aerul mirosea a stătut. Caro se duse la chiuveta din mica bucătărie și-și turnă un pahar cu apă.

— Am în gură un gust de brânză, zise ea. De felul acela cu vinișoare. Detest soiul acela de brânză.

Își bău apa, în timp ce Gredel se învârti prin apartamentul dezordonat. Se simțea ciudat de reticentă să atingă ceva, ca și cum totul era o fantezie ce s-ar fi putut risipi dacă punea un deget pe ea.

— Așadar, spuse ea în sfârșit. Vrei să te duci și să faci ceva?

Caro termină apa și puse paharul pe un bufet deja plin de pahare murdare.

— Am nevoie mai întâi de niște cafea, zise ea. Te-ar deranja să te duci la cafeneaua din colț și să iei puțină pentru mine, cât timp mă schimb?

— Ce-i cu automatul de cafea? întrebă Gredel.

Caro clipi uitându-se la mașină de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Nu știu cum să-l pun în funcțiune, răspunse ea.

— O să-ți arăt.

— N-am învățat niciodată cum să fac treburi gospodărești, zise Caro în timp ce-i făcea loc lui Gredel în bucătărie. Până să vin aici, am avut întotdeauna servitori. Aveam servitori și aici, dar pe ultima am făcut-o vacă și am dat-o afară.

— Ce e o vacă? întrebă Gredel.

— Sunt urâte și grase și proaste. Ca Berthe, când am concediat-o.

Gredel găsi cafea într-un dulap și începu să pregătească automatul de cafea.

— *Mănânci* vaci, sau ce? întrebă ea mai departe.

— Da, dau carne. Și lapte.

— Avem *vashes* pentru asta. Și *zieges*. Și porci și bizoni, dar dau numai carne.

Gredel pregăti cafea pentru amândouă. Ceștile de cafea ale lui Caro erau subțiri ca hârtia și delicate, cu un inel de platină pe interior și un desen cu trei semiluni roșii. Caro își luă ceașca ei în baie, și după o vreme Gredel auzi dușul. Sorbi cafeaua în timp ce se plimba prin apartament — camerele erau drăguțe, dar nu *chiar* atât de drăguțe. Lamey avea locuri la fel de bune, deși nu în clădiri la fel de exclusiviste ca asta. Exista o vedere a râului Iola la două străzi distanță, dar nu era o priveliște atât de frumoasă; se înălțau alte clădiri în cale, iar sticla ferestrei era murdară.

Apoi, pentru că nu mai suporta harababura, Gredel începu să adune hainele împrăștiate și să le împăturească. Termină asta și tocmai pune fafuriile murdare în mașina de spălat vase, când apărură Caro, îmbrăcată lejer în pantaloni moi de lână, o bluză cu guler înalt și o vestă scurtă cu nasturi aurii și

o mulțime de buzunare cusute unul deasupra celuilalt. Caro se uită surprinsă în jur.

— Ai făcut curat!

— Puțin.

— Nu trebuia să faci asta!

— N-aveam nimic altceva de făcut.

Gredel veni în camera din față. Coborî privirea către una dintre grămezile de haine, puse mâna pe materialul moale al unui pulover pe care tocmai îl împăturise și-l așează cu grijă pe spătarul unei canapele.

— Ai niște lucruri drăguțe, spuse ea.

— Țsta-i de la turmele yormakilor. Au o lână minunată. Cercetă hainele lui Gredel.

— Ce porți tu e... e în regulă.

— Lamey mi le-a cumpărat.

Caro izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să știu că le-a ales un bărbat.

Ce nu-i în regulă cu ele? vru Gredel să întrebe.

Era ceea ce purta toată lumea, numai lucruri de cea mai bună calitate. Nu erau haine furate din portul Maranic, erau cumpărate dintr-un *magazin*.

Caro o luă de braț pe Gredel.

— Hai să mâncăm ceva de dimineață, zise ea, și-apoi te iau la cumpărături.

Portarul se holbă, cu un aer comic, în clipa când când Caro și Gredel ieșiră din lift. Caro o prezintă pe Gredel ca fiind sora ei geamănă, Margaux, de pe Pământ, iar Gredel îl salută pe portar cu accentul ei pământean. Portarul făcu o plecăciune când ele ieșiră grațios pe ușă.

O oră mai târziu, la restaurant, Gredel fu surprinsă când Caro o rugă să plătească pentru mâncare.

— Alocația mea vine pe întâi ale lunii, explică ea. Iar banii de luna asta s-au terminat. Cafeneaua n-o să-mi deschidă un credit.

— Nu mergem la cumpărături?

Caro zâmbi larg.

— Haine pot cumpăra pe datorie.

Se duseră la una dintre galeriile unde magazine de elită erau adăpostite sub un șir lung de arce grațioase realizate din rășini polimerizate, arce translucide dar de diferite culori, astfel încât tavanul boltit al fiecăreia lumina în nuanțe subtile, care se contopeau și curgeau și se amestecau. Caro o prezenta pe Gredel ca fiind sora ei, și râdea când Gredel își folosea accentul de pe Pământ. Lui Gredel i se spunea lady Margaux și era înconjurată de roiuri de vânzători și de supraveghetori, încât era atât surprinsă, dar și flatată de atenție. Așa era atunci când erai pair.

Dacă ar fi fost doar Gredel, angajații ar fi fost de față, sigur că da, dar ca s-o urmărească peste tot, să se asigure că nu fura nimic.

Galeriile nu serveau numai tereștri, așa că erau acolo și tormineli, și naxizi, și niște cree iubitori de plăceri care hoinăreau prin magazine bolborosind cu glasurile lor muzicale. Era neobișnuit pentru Gredel să vadă atâția nonumani la un loc, din moment ce rareori avea vreun motiv să iasă din părțile terestre ale Fabricilor. Dar pairii, trase concluzia Gredel, aproape că erau o specie separată. Aveau mai multe în comun unul cu altul, decât aveau cu ceilalți.

Caro cumpără o toaletă pentru ea și două pentru Gredel, mai întâi o rochie luxoasă cu o pelerină atât de lungă încât se târa pe podea, apoi un costum de stat în casă, asemănător unei pijamale. Gredel nu avea nici cea mai mică idee unde-ar putea purta vreodată asemenea lucruri. Caro dădu din cap aprobator către costumul de casă.

— E făcut din scuipat de vierme, zise ea.

— Poftim? exclamă Gredel surprinsă.

— Scurpat de vierme. I se spune „mătase”.

Gredel auzise de mătase — citise despre ea în studiile despre istoria Pământului — și atinse țesătura cu un respect crescut.

— Crezi că vine de pe Pământ? întrebă ea.

— Mă îndoiesc, replică ea, cu un gest disprețuitor. Pământul e o văgăună. Mama mea a fost acolo în serviciul guvernului, și mi-a spus.

Caro cumpără totul pe credit. Gredel observă că semna numai *Sylla*, lăsând deoparte numele de botez și onorificul *lady*. Părea să aibă cont deschis la fiecare magazin din galerie. Când Gredel îi mulțumi pentru cadouri, Caro îi răspunse:

— Poți să te revanșezi făcând cinste cu masa de seară.

— Nu cred că-mi pot permite asta, zise Gredel cu îndoială.

Caro izbucni în râs.

— Cred că mai bine învățăm să mâncăm scurpat de vierme, spuse ea.

Gredel era intrigată de felul în care toată lumea stătea la coadă să-i ofere credit.

— Toți știu că sunt bună de plată, o lămurii Caro. Știu că până la urmă o să am banii.

— Când?

— Când o să împlinesc douăzeci și trei de ani. Atunci ajung fondurile la scadență.

Râse din nou.

— Dar acești oameni tot nu vor fi plătiți. Până atunci, voi fi plecată de pe planetă, în flotă, și mă pot vâna prin spațiu dacă doresc.

Gredel fu intrigată și de asta. În Fabrici, puteau exista consecințe serioase pentru oamenii care nu-și plăteau datoriile. Poate că și asta era diferit pentru pairi.

— Banii ăștia ți i-au lăsat părinții tăi? întrebă Gredel.

Pe chipul lui Caro se citea îndoiala.

— Nu sunt sigură. Părinții mei au fost prinși într-un soi de schemă de a storce furnizorii guvernului de o groază de bani și au pierdut totul, proprietăți, bani — își atinse gâtul cu degetul într-un gest semnificativ — totul. Eu am fost trimisă să locuiesc cu Jacob Biswas la Lacurile Albastre.

Aceasta era o zonă exclusivă în afara orașului Maranic.

— Cei din clanul Biswas erau clienți ai familiei Sylla, iar tata i-a obținut lui Biswas slujba de administrator asistent al portului de aici. Nu sunt sigură dacă i-a dat tata bani, sau dacă vin de la prietenii și clienții tatălui meu, dar sunt într-o bancă de pe inelul lui Spannan, iar dobânda ajunge la mine în fiecare lună.

Caro explică mai departe că familiei sale îi era interzis să intre în serviciul civil vreme de trei generații, atât ca pedeapsă pentru ceea ce făcuseră părinții ei, cât și pentru a reduce la minimum șansele de furt. Dar în calitate de pair, avea în mod automat un bilet către una dintre academiile flotei, așa că fusese planificat pentru ea să meargă acolo.

— Nu știu, continuă Caro, clătinând din cap. Nu mă văd în flotă. Să primesc ordine, să port uniforme... cu toată disciplina asta, cred că aş înnebuni în zece zile.

Flota, își zise Gredel. Flota te putea duce departe de Spannan, prin porțile găurilor de vierme către lumile strălucitoare de dincolo. Zanshaa, Esley, Pământ... Imaginea era orbitoare. Pentru asta, s-ar fi împăcat cu uniforme.

— Aș face-o într-o secundă, zise ea.

Caro îi aruncă o privire.

— De ce?

Gredel se gândi că ar putea foarte bine să sublinieze avantajele practice.

— Capeți mâncare și un loc de dormit. Îngrijire medicală și stomatologică. Și te *plătesc* pentru asta.

Caro pufni disprețuitor.

— Atunci fă-o *tu*.

— N-or să mă admită. Mama mea are cazier.

Flota își alegea recruții; erau o mulțime de oameni care voiau cele trei mese gratuite pe zi. Verificau trecutul tuturor celor care se înscriau.

În afară de cazul în care, se gândi Gredel, cineva cunoscut putea trage sforile. Un pair, să zicem.

Luară un taxi până la locuința lui Caro, dar când șoferul se apropie de destinație, Caro se ghemui pe bancheta din spate, o trase pe Gredel, uluită, peste ea, și strigă la el să meargă mai departe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gredel.

— Un executor. Cineva care a venit să ia bani de la mine. De obicei, portarul îi alungă, dar ăsta e cu adevărat insistent.

După cât se părea, viața pe credit nu era atât de confortabilă pe cât lăsa să se înțeleagă Caro.

Șoferul le lăsa la o platformă de încărcare de pe alea din spatele clădirii. Codul lui Caro deschise ușa.

La intrare existau mici cărucioare cu motor, pentru a fi folosite când locatarii mutau mobilă sau alte obiecte grele.

Luară liftul de marfă până la etajul lui Caro și căutară ceva de mâncare. Nu aveau mare lucru, doar biscuiți și o bucată veche de brânză.

— Ai mâncare la tine acasă? întrebă Caro.

Gredel șovăi.

— Da, răspunse ea, dar îl avem și pe Antony.

— Și cine-i ăsta?

Gredel îi explică.

— Dacă se apropie de mine, zise Caro cu o privire dezgustată, o să-l pocnesc în boase.

— Asta nu l-ar opri pentru prea multă vreme, replică Gredel, cuprinsă de un fior. Tot te-ar plesni de ți-ar muta fața din loc.

— O să vedem.

Buzele lui Caro se strâmbară din nou.

— Vorbesc serios. Nu vrei să-l înfurii pe Antony. Pariez că până și băieții lui Lamey ar avea necazuri cu el.

Caro clătină din cap.

— E o nebunie, râse ea. Cunoști pe cineva care ne-ar putea cumpăra ceva de mâncare?

— Păi... Ar fi Lamey.

— E prietenul tău, așa-i? Cel înalt?

— El te-a adus sus astă-noapte.

— Așadar, *deja* îi sunt datoare, râse Caro. Va avea ceva împotrivă să cinăm pe socoteala lui? O să-i plătesc, pe întâi ale lunii.

Gredel îl sună pe Lamey de pe telefonul ei. Fu amuzat de dilema lor și spuse că va ajunge imediat la ele.

Gredel făcu niște cafea cât timp așteptară, și o servi în ceștile subțiri ca hârtia.

— Așadar, povestește-mi despre Lamey, îi ceru Caro.

Gredel îi vorbi despre afacerea lui Lamey.

— Are relații, știi? Cunoaște oameni și învârte lucrurile. Din port, din alte locuri. Le pune la dispoziția oamenilor la prețuri bune. Când nu pot căpăta credite, le împrumută bani.

— Nu patronii clanurilor ar trebui să facă asta?

— Câteodată da. Dar știi, clanurile astea din pătura mijlocie sunt băgate într-o mulțime de afaceri proprii, ori dacă nu, prietenii și aliații lor sunt. Așa că n-or să împrumute bani cuiva ca să concureze cu ei. Și odată ce pornesc noile afaceri,

trebuie să fie protejate, știi, împotriva celor care sunt deja în afacerea aceea, așa că Lamey și oamenii lui fac și asta.

— Pairii ar trebui să protejeze oamenii, comentă Caro.

— Caro, zise Gredel, tu ești primul pair pe care l-am văzut altfel decât la video. Pairii nu vin în locuri precum Fabricile.

Caro zâmbi cinic.

— Așadar, Lamey nu face decât fapte *bune*, așa-i? N-a făcut rău nimănui, niciodată, doar ajută oamenii...

Gredel ezită. Intrau într-o zonă la care încerca să nu se gândească. Își aduse aminte de băiatul acela, Moseley, îngrozitoarea bufnitură surdă, ca un plescăit, când îl izbise gheata lui Lamey. Felul în care sunase propriul ei cap, când o plesnise atunci Lamey.

— Sigur, zise ea în sfârșit, a făcut rău unor oameni. În cea mai mare parte, oameni care au furat de la el. Dar nu-i de fapt chiar atât de rău, adăugă repede. Nu-i unul dintre cei violenți, e *deștept*. Își folosește inteligența.

— Mda, comentă Caro. Și și-a folosit... *inteligența* pe tine?

Gredel simți că roșește.

— De câteva ori, răspunse ea prompt. Are toane. Dar e totdeauna drăguț când se calmează, și îmi cumpără lucruri.

— Mda, vorbi din nou Caro.

Gredel încercă să nu se zbârlească văzând atitudinea lui Caro. Iubiții te loveau, asta *făceau* ei. Era normal. Problema era dacă le părea rău după aceea.

— Îl iubești? întrebă Caro.

Gredel șovăi din nou.

— Poate, răspunse ea.

— Sper că măcar e bun în pat...

Gredel ridică din umeri.

— E în regulă.

Sexul părea să fie ceva de așteptat din partea ei, pentru că era considerată frumoasă și pentru că se ducea cu băieți mai mari, care aveau bani. Nu fusese niciodată atât de plăcut pe cât i se spusese că trebuie să se aștepte, dar era cu toate acestea destul de plăcut ca să nu vrea să renunțe.

— Lamey e prea tânăr ca să fie bun în pat, afirmă Caro. Ai nevoie de un bărbat mai în vârstă care să-ți arate ce înseamnă cu adevărat sexul.

Ochii îi scânteiau și scoase un chicotit diabolic.

— Ca Sergei al meu. Chiar era cel mai bun! Mi-a arătat *totul* despre sex.

Gredel clipi.

— Cine e Sergei?

— Sora soției lui Jake Biswas era măritată cu Sergei. Dispăream întotdeauna pe furiș ca să fim împreună. Asta provoca toate certurile în familie. De aceea a trebuit să mă mut în orașul Maranic...

— Cu cât era mai în vârstă?

— Avea ceva peste patruzeci.

O ură neagră, bruscă, o cuprinse pe Gredel. L-ar fi sfâșiat pe Sergei în bucăți cu unghiile, cu dinții.

— Asta-i scârbos, spuse ea. Omul ăla e dezgustător.

Caro râse cu cinism.

— În locul tău, n-aș vorbi, replică ea. Câți ani are Lamey? În ce fel de scene te bagă *el*?

Gredel se simți ca și cum vorbele lui Caro ar fi plesnit-o peste față. Caro surâse cu superioritate.

— Exact, zise ea. Suntem modele de stabilitate și de sănătate mentală, chiar așa.

Gredel se hotărî să schimbe subiectul.

— Asta e încântătoare, spuse ea, și țină ceașca sus.

Caro se uită la ea fără nici o expresie pe față.

— Am moștenit serviciul ăsta. E blazonul familiei Sylla, astea trei semiluni.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă trei semiluni. Dacă-i vorba de mai mult de-atât, mie nu mi-a spus nimeni.

Dispoziția lui Caro se mai îmblânzise când apăru Lamey. Ea îi mulțumi pentru că o dusesse acasă în noaptea de dinainte, și îi duse pe amândoi la un restaurant atât de exclusiv, încât Caro trebui să-și dea amprenta digitală ca să intre. Nu existau mâncăruri adevărate în meniu, numai o varietate de platouri mici pe care le împărțeau toți cei de la masă. Gredel nu auzise niciodată de unele dintre ingrediente. Unele feluri erau minunate, altele nu. Unele erau pur și simplu de neînțeles.

Caro și Lamey se înțelesesă bine, spre ușurarea lui Gredel. Caro umplea văzduhul cu vorbe pline de vervă, iar Lamey glumea și arăta mult respect pentru părerile ei. Către sfârșitul mesei, el băgă mâna în buzunar, iar Gredel simți o furnicătură în toți nervii când văzu injectorul medical.

— Panda m-a întrebat dacă mai vrei niște endorfine, zise Lamey.

— Nu mai am bani, îți amintești? răspunse Caro.

Lamey ridică din umeri.

— Ți le trec în cont.

Nu, ar fi vrut Gredel să strige.

Dar Caro etală un surâs satisfăcut, ca de pisică, și întinse mâna după injectorul din mâna lui Lamey.

Gredel și Caro petrecură mult timp împreună după asta. În parte pentru că așa voia Lamey, dar și pentru că Gredel descoperi că îi plăcea Caro, și îi plăcea să învețe de la ea. Studia

felul în care vorbea Caro, în care se îmbrăca, în care se mișca. Iar lui Caro îi plăcea să o îmbrace pe Gredel ca pe una dintre păpușile ei și să o învețe să meargă și să vorbească de parcă ar fi fost lady Margaux, sora unui pair. Gredel lucră la accentul ei până când vorbirea ei fu o imitație perfectă a lui Caro. Caro nu putea imita voci așa cum o făcea Gredel, iar glasul Pământencei o făcea întotdeauna să râdă.

Gredel învăța lucruri care ar fi putut-o scoate din Fabrici.

Lui Caro îi plăcea să-i dea lecții. Poate, se gândi Gredel, asta se întâmpla pentru că nu avea prea multe de făcut. Abandonase școala, pentru că era pair și avea să intre la academie fie că avea note bune, fie că nu, și nu părea să aibă prieteni în orașul Maranic. Câteodată veneau în vizită prieteni de la Lacurile Albastre — de obicei un grup de fete, pe neașteptate — dar nu vorbeau decât despre bărbați și evenimente de la școală, iar Gredel își dădea seama că și Caro se plictisea repede de asta.

— Aș vrea să sune Sergei, spunea Caro.

Dar el nu suna niciodată. Iar Caro refuza să-l sune ea.

— E rândul lui, nu al meu, zicea, iar ochii i se înăspreau.

Caro se plictisea cu ușurință. Iar asta era primejdios, pentru că, atunci când Caro se plictisea, voia să schimbe placa. Uneori, asta nu însemna doar să meargă la cumpărături sau într-un club, ci și să bea vreo două sticle de vin sau o sticlă de coniac, sau să-și bage tot felul de lucruri în carotidă cu injectorul medical. Endorfinele îi plăceau totuși cel mai mult.

Drogurile nu erau ilegale, dar aprovizionarea era controlată în diferite moduri, în plus erau și scumpe. Piața neagră oferea în schimb substanțe farmaceutice la prețuri mai rezonabile, fără hârtii sau urmărirea banilor. Nu erau doar drogurile pe care le vindeau pentru distracție băieții de legătură; atunci când Gredel era bolnavă, Nelda făcea rost pentru ea de

antivirale de pe piața neagră, iar o dată, când își rupsesse piciorul, îi procurase și niște regeneratoare rapide, scutind astfel cheltuiala de a plăti la doctor și la farmacie.

Când Caro schimba placa, devenea o creatură irascibilă, pe jumătate sălbatică, un nod încâlcit de nervi încordați la extrem și de impulsuri copleșitoare. Se năpustea de la o scenă la alta, de la o petrecere la club și de acolo la bar, distrându-se cu frenezie un minut, iar în următorul proferând insulte răutăcioase la adresa unor oameni complet străini.

La începutul lunii, Gredel o îndemnă pe Caro să-i plătească lui Lamey ceea ce-i datora. Caro se mulțumi să ridice din umeri, dar Gredel insistă.

— Asta nu-i ca datoriile pe care le aduni la magazin, îi spuse.

Caro îi aruncă lui Gredel o privire printre gene, care o neliniști, pentru că o recunoscuse drept preludiul furiei.

— Ce vrei să spui?

— Când nu-l plătești pe Lamey, se întâmplă tot felul de lucruri.

— Cum ar fi? întrebă Caro cu dispreț.

— Cum ar fi...

Gredel șovăi.

— Cum ar fi ceea ce s-a întâmplat cu Moseley.

Stomacul i se întoarse pe dos când își aduse aminte.

— Moseley conducea câteva dintre magazinele lui Lamey, știi, unde vinde lucrurile de care face rost. Iar Lamey a aflat că Moseley ciugulea din profituri...

Își aminti cum strigase Lamey la Moseley, cum îl ținuseră băieții pe Moseley în timp ce Lamey îl lovea cu putere peste față și peste corp. Felul în care Lamey îl izbea mai departe cu picioarele chiar și după ce Moseley căzuse pe podea... Și bufniturile ghetelor...

— Și ce s-a întâmplat cu Moseley? întrebă Caro.

— Cred că a murit.

Gredel rosti cuvintele trecând cu greu de nodul care i se pusese în gât.

— Băieții nu vor să vorbească cu mine despre asta. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Acum Panda conduce magazinele alea.

— Și Lamey mi-ar face *mie* așa ceva? întrebă iar Caro.

Era limpede că trebuia să facă un efort ca să accepte ideea că ar fi vulnerabilă față de cineva ca Lamey.

Gredel șovăi din nou.

— Poate că pur și simplu n-ar trebui să-i dai ocazia. E imprevizibil.

— Bine, încuviință Caro. Atunci dă-i banii.

Se duse la computer și-i dădu lui Gredel o foaie de credit pentru bani.

Lamey se uită la foaie cu uimire — lucra într-o afacere numai pe bani gheață — și îi ceru lui Gredel să i-o ducă înapoi lui Caro și s-o încaseze. Dar când se întoarse în ziua următoare la apartamentul lui Caro, aceasta era mahmură și nu voia să fie deranjată, așa că îi dădu lui Gredel codurile de la contul de bani lichizi.

Era chiar atât de ușor!

Gredel se uită la depunerea făcută în ziua precedentă și trase aer în piept. Opt sute patruzeci de zenți, destul pentru a-i întreține pe Nelda și numeroșii ei copii vreme de un an, și mai rămânea destul și pentru ca Antony să se îmbete în fiecare seară. Iar Caro căpăta asta în fiecare *lună*!

Gredel începu să se ocupe de banii lui Caro, având grijă ca măcar o parte dintre creditorii să fie liniștiți și ca să fie mâncare în bucătărie. Făcea și curățenie, aranja hainele pe care Caro le împrăstia peste tot, avea grijă ca rufăria să fie trimisă

la spălat și, când se întorcea, să fie pusă la loc. Caro era amuzată de toate acestea.

— Când o să intru în flotă, poți să te înrolezi și tu, zise ea. O să te fac servitoare sau așa ceva.

Speranța se aprinse în inima lui Gredel.

— Așa sper și eu, răspunse ea. Dar va trebui să tragi niște sfori ca să-mi aranjezi intrarea — adică, având în vedere cazierul mamei mele și toate celelalte...

— O să-ți aranjez intrarea, o asigură Caro.

Lamey fu dezamăgit când Gredel îi vorbi despre finanțele lui Caro.

— Opt sute patruzeci, mormăi el, nu prea merită furați.

Se rostogoli pe spate în pat — erau într-unul dintre apartamentele lui — și se încruntă spre tavan.

— Au fost omorâți oameni pentru mult mai puțin de-atât, spuse Gredel. Pentru prețul unei sticle de vin ieftin.

Ochii albaștri ai lui Lamey îi aruncară o privire tăioasă.

— Nu vorbesc despre omorârea nimănui, replică el. Spun doar că nu merită *să fii omorât pentru ei*, pentru că asta este probabil să se întâmple dacă furi de la un pair. N-o să merite să încerci până când ajunge la douăzeci și doi, când își capătă întreaga moștenire, și până atunci o să intre în flotă.

Oftă.

— Aș vrea să facă parte din flotă acum, să aibă un post în port. Am putea să ne folosim de ea ca să obținem ceva din proviziile flotei.

— Nu vreau să fur de la ea, exclamă Gredel.

Lamey își duse gânditor degetele la bărbie și continuă ca și cum n-ar fi auzit.

— Ceea ce trebuie să faci, vezi tu, e să obții un cont bancar pe numele *ei*, dar cu amprenta *ta* digitală. Apoi transferi

banii lui Caro în contul tău, iar de acolo, îi transformi în bani lichizi și dispari în întuneric.

Surâse.

— Ar trebui să fie ușor...

— Credeam că ai spus că nu merită, comentă Gredel.

— Nu, pentru opt sute nu merită.

Izbucni în râs.

— Încerc doar să descopăr o cale de a-mi recupera investitiția.

Gredel se simți ușurată că Lamey nu avea intenția să fure banii lui Caro. Nu voia să fie o hoată, și mai ales nu voia să fure de la o prietenă, cum era Caro.

— Nu pare să aibă nici o relație folositoare aici, continuă Lamey să gândească cu voce tare. Află ce poți despre indivizii ăștia, Biswas, cu care locuia. Ar putea fi buni la *ceva*.

Gredel fu de acord. Cererea părea destul de inofensivă.

Își petrecea acum cea mai mare parte a nopților departe de casa lui Nelda, fie cu Lamey, fie dormind în apartamentul lui Caro. Asta era bine, pentru că lucrurile stăteau îngrozitor la Nelda. Antony părea să se pregătească pentru o ședere lungă. Era bolnav, ceva cu ficatul, și nu reușea să capete de lucru. Câteodată, Nelda avea vânătăi proaspete sau tăieturi pe față. Altă dată, le aveau ceilalți copii. Și uneori, când Gredel venea noaptea acasă, Antony era acolo, inert pe canapea, cu o sticlă de gin în mână. Ea își scotea pantofii și pășea pe lângă el în tăcere, cu ură în ochi, și îi trecea prin minte cât de ușor ar fi fost să-l rănească pe Antony atunci, să ia sticla și să-l izbească peste față cu ea, să-l izbească până când n-ar mai fi putut să facă nici un rău nimănui, niciodată.

Odată, ajunse acasă și o găsi pe Nelda în lacrimi. Antony o bătuse și-i luase banii de chirie, pentru a doua oară la rând.

— O să fim evacuați, șopti Nelda răgușită. Or să ne arunce afară pe toți.

— Ba nu, replică ferm Gredel.

Se duse la Lamey și îi explică situația și-l imploră să-i dea bani.

— N-o să-ți mai cer nimic, niciodată, promise ea.

Lamey o ascultă gânditor, apoi băgă mâna în portofel și îi dădu o bancnotă de o sută de zenți.

— Asta ajunge? întrebă.

Gredel întinse mâna după bancnotă, ezită.

— E mai mult decât destul, răspunse ea. Nu vreau să iau atât de mult.

Lamey îi luă mâna și-i puse bancnota în ea. Ochii lui albaștri se uitară într-ai ei.

— Ia-i și spune mulțumesc, zise el. Cumpără-ți ceva drăguț cu restul.

Recunoștința inundă ochii lui Gredel. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Mulțumesc, zise ea. Știu că nu-i merit.

— Ba sigur că da, protestă Lamey. Meriți ce-i mai bun, Pământeanco.

O sărută și își simți buzele sărate.

— Acum să duci ăștia la administratorul clădirii, da? Nu-i lăsa lui Nelda, pentru că s-ar putea să-i dea iarăși.

— Așa o să fac, imediat, promise Gredel.

— Și...

Ochii lui deveniră serioși.

— Trebuie să mă ocup de Antony? Sau are nevoie de încurajare ca să plece? Știi ce vreau să spun.

Gredel se dădu înapoi în fața ideii.

— Nu, zise ea. Nu... n-o să stea prea mult.

— Îți aduci aminte că asta e o opțiune, da?

Ea se sili să dea din cap în semn de răspuns.

Gredel duse banii la administrator, o femeie încruntată care avea un birou în clădire și care mirosea a varză și a ceapă. Insistă să primească o chitanță pentru chiria pe două luni, pe care femeia i-o dădu în silă, și, în timp ce ieșea, Gredel se gândi la Lamey și la faptul că asta însemna că o iubește.

Păcat că o să moară. Gândul se contură nepoftit în mintea ei.

Partea cea mai rea era că știa că e adevărat.

Oamenii ca Lamey nu supraviețuiau pentru prea multă vreme. Nu existau mulți băieți de legătură *în vârstă* — de aceea nu li se spunea *oameni* de legătură. Mai devreme sau mai târziu erau prinși și uciși. Iar cei pe care-i iubeau — soțiile, iubitele, copiii — plăteau și ei, ca Ava, cu o condamnare la fermele de muncă sau cu propria lor execuție.

Ideea se confirmă câteva zile mai târziu, când Stoney fu prins „deturnând” o încărcătură de containere de combustibil în portul Maranic. Procesul lui se termină după două săptămâni, și fu executat în săptămâna următoare. Din cauză că furtul din proprietatea privată era o infracțiune de drept comun, nu una împotriva Praxisului, nu fu supus torturilor rezervate celor care încălcau legea supremă, ci pur și simplu legat de un scaun și sugrumat.

Execuția fu transmisă pe canalul video rezervat pedepșelor, iar Lamey își puse băieții să se uite.

— Ca să-i facă mai atenți, zise el simplu.

Gredel nu se uită. Se duse în schimb la Caro și se surprinse singură ajutând-o să bea o sticlă de vin. Caro fu încântată de această alunecare din partea lui Gredel, și se purtă cât de fermecător putea toată noaptea, mulțumindu-i cu exuberanță pentru tot ce făcuse pentru ea. Gredel plecă simțind vinul cântându-i în vine. Rareori se mai simțise atât de bine.

Euforia dură doar până când intră în apartamentul lui Nelda. Antony vocifera în gura mare. Un scaun zăcea în bucăți

pe podea, iar Nelda avea o tăietură deasupra ochiului care lăsa să-i curgă lacrimi roșii pe față. Când vru să intre, Gredel încremeni în ușă, apoi încercă să se strecoare către camera ei fără să atragă atenția lui Antony.

Fără noroc. El se întinse după ea, o apucă de bluză în dreptul umărului. Simți pânza sfâșiindu-se.

— Unde-s banii? răcni el. Unde-s banii pe care-i capeți vânzându-ți curul?

Gredel îi întinse portofelul cu mâini tremurătoare.

— Aici, zise ea. Ia-l!

Era destul de limpede ce se petrecea, era Scenariul Antony Numărul Unu. Avea nevoie de bani pentru băutură, și îi luase deja lui Nelda tot ce avea.

Apucă portofelul și turnă monedele în palmă. Gredel putea simți mirosul de ienupăr al ginului care emana din toți porii lui. Bărbatul se uită prosteste la monede, apoi aruncă portofelul pe podea și puse banii în buzunar.

— O să te scot chiar eu pe stradă, chiar acum, strigă el, și o apucă de încheietură cu mâna lui uriașă. Pot să fac cu tine mai mulți bani decât ăștia!

— Nu!

Gredel, plină de groază, încercă să se smulgă din strânsoare.

Mânia ardea în ochii lui Antony. Își trase înapoi cealaltă mână.

Gredel simți impactul nu în carne, ci în oase. Dinții îi clănțăniră, îi fugiră călcâiele de sub ea și căzu pe podea.

Apoi Nelda țipă și mâinile ei apucară antebrațul lui Antony, în timp ce încerca să-l împiedice s-o lovească din nou pe Gredel.

— Nu lovi copilul! se văită ea.

— Vacă proastă! mârâi Antony, și se întoarse să-i dea un pumn în față. Să nu te mai bagi niciodată între mine și ea!

Faptul că se întoarse cu spatele fu marea greșeală a lui Antony. Mânia ardea înăuntrul lui Gredel, o furie atotmistuitoare ca o flacăra de sudură, care o făcu să se arunce spre cea mai apropiată armă, un picior de scaun care se rupsese când Antony sfărâmasese scaunul, în scopul de a-și sublinia unul dintre argumentele sale retorice. Gredel se propti în călcâie, se ridică în picioare și balansă piciorul de scaun, cu două mâini, spre capul lui Antony.

Nelda rămase cu gura căscată, în formă de O, și se văită din nou. Antony interpretează asta ca pe un avertisment și începu să se răsucescă, dar era prea târziu. Piciorul de scaun din lemn îl nimeri în tâmplă, și căzu într-un genunchi. Făcut din fibră de lemn presată, piciorul de scaun se rupsese neregulat, iar capătul despicat în așchii îi găuri pielea.

Gredel scoase un strigăt amplificat de cincisprezece ani de ură veritabilă, înăbușită, și lovi din nou. Se auzi un trosnet puternic atunci când piciorul scaunului intră în contact cu craniul chel al lui Antony, iar bărbatul masiv căzu pe podea ca un sac cu pietre. Gredel se lăsă cu genunchii pe pieptul lui lat și îl lovi fără încetare. Își amintea sunetul pe care ghetetele lui Lamey îl scoteau când îl izbea pe Moseley și voia mult de tot să scoată acele sunete din Antony. Capătul neregulat al piciorului de scaun rupse fâșii lungi din carnea lui Antony. Sângele improșcă podeaua și pereții.

Se opri abia când Nelda își încolăci brațele în jurul ei și o trase de lângă bărbatul fără cunoștință. Gredel se întoarse s-o lovească pe Nelda, dar se stăpâni când văzu lacrimile femeii mai în vârstă.

Antony scotea un bolborosit în timp de respira. Un pâraiaș de sânge îi curgea din gură pe podea.

— Ce ne facem? se văicări Nelda în timp ce se învârtea neajutorată în cercuri mici prin cameră. Ce ne facem?

Gredel știa cât se poate de bine răspunsul la întrebare. Își scoase telefonul din portofel, se duse în camera ei și-l chemă pe Lamey. Acesta ajunsese în douăzeci de minute, împreună cu Panda și cu încă trei băieți. Se uită la încăperea ruinată, la Antony zăcând pe podea, la Gredel stând în picioare deasupra lui cu piciorul de scaun însângerat în mână.

— Ce vrei să fac? o întrebă pe Gredel. L-am putea urca într-un tren, presupun. Sau l-am putea arunca în râu.

— Nu!

Nelda sări între Antony și Lamey. Avea ochii plini de lacrimi când se întoarse spre Gredel.

— Puneți-l în tren! Te rog, scumpo, te rog!

— În tren, îi repetă Gredel lui Lamey.

— O să-l trezim pentru destul timp cât să-i spunem să nu se mai întoarcă, zise Lamey.

El și cu băieții lui ridicară trupul greu al lui Antony și-l traseră spre ușă.

— Unde-i liftul pentru marfă? întrebă Lamey.

— O să-ți arăt, răspunse Gredel.

Chiriașii erau muncitori care se duceau la culcare la o oră rezonabilă, clădirea era tăcută în timpul nopții și holurile pustii. Băieții lui Lamey gâfâiau cărând carcasa grea, inertă, cu oase masive și mușchi solizi. Ajunseră la ușa ascensorului de marfă, iar băieții îl trântiră pe Antony pe podea în timp ce-și trăgeau răsuflarea.

— Lamey, zise Gredel.

El se uită la ea.

— Da?

Ea ridică privirea spre el, spre ochii lui înțelegători.

— Aruncă-l în râu, spuse ea.

Ceva plutea pe suprafața apei, iar Sylla încercă să nu se uite într-acolo. Martinez o strânse în brațe și începu s-o sărute. Ea îi răspunse scurt la sărut, neatentă. Tresări și se înfioră când o picătură mare de ploaie îi împrășcă dosul mâinii.

— Ți-e frig? Lasă-mă să închid acoperișul.

Martinez împinse o manetă, iar acoperișul de plastic al bărcii fu tras în față, oprind adierea. Brusc, parcă nu mai era aer. Sylla se întinse și trase la loc acoperișul, cu un țipăt.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Martinez surprins.

— Barcă! ordonă Sylla. Du-te la chei! Acum!

Panica pulsa în pieptul ei ca o pânză sfâșiată biciuind aerul în bătaia vântului. Picăturile de ploaie o plesneau peste față.

Martinez o luă de mână.

— Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

— Nu! reuși ea să strige, și-și smulse mâna dintr-a lui.

Barca alunecă de-a lungul cheiului și Sylla se aruncă spre uscat. Durerea îi săgetă gleznelor când se izbi de cheiul de piatră, dar după ce se lăsă pe vine pentru câteva clipe, se ridică în picioare și se îndepărtă cu pași energici. Martinez rămase în urmă, cu brațele întinse ca să-și păstreze echilibrul, arătând ridicol în mica ambarcațiune care se legăna.

— Cu ce-am greșit? exclamă el, uluit.

Ploaia lovea chipul femeii cu plescăituri mici și reci.

— Cu nimic! răspunse ea peste umăr, și grăbi pasul.

Şapte

—

Catafalcul ultimului Mare Maestru trecea prin faţă, mişcându-se într-o alunecare tăcută, glacială, de-a lungul Bulevardului Praxisului, pe tot drumul de la Marele Refugiu din vârful acropolei oraşului, până la Culcuşul Eternităţii, la celălalt capăt al mării stânci a Oraşului Înalt. Deasupra monstruosului catafalc se afla o imagine a ultimului shaa în persoană, de două ori mărimea naturală. Corpul masiv stătea înclinat printre faldurile sculptate, de piele cenuşie şi moale, cu capul teşit, în formă de provă de corabie, ținut drept, ca o colină singuratică într-un ținut deşertic îndepărtat, şi cu privirea aţintită înainte, spre un viitor pe care numai aceia la fel de înţelepţi ca shaa se puteau aştepta să-l vadă vreodată.

Sub cerul posomorât, Martinez stătea de ore întregi, sau cel puţin aşa i se părea. Purta uniformă de paradă de doliu, cu pelerină, epoleţi şi cizme înalte, şi un chipiu înalt de piele neagră, pe cap. Culoarele Serviciului erau inversate la hainele de doliu, aşa că în loc de tunică şi pantaloni verzi cu nasturi şi trese argintii, tunică şi pantalonii aveau albul doliului, cu

guler, manșete, trese și nasturi verzi. Pelerina era albă, tivită cu verde, și avea greutăți la colțuri ca să-și păstreze linia.

Uniforma era țeapănă din cauza apretului și se simțea ciudat în ea, iar gulerul înalt îl rodea pe dedesubtul bărbiei. Cizmele erau fierbinți și grele, iar chipiul, cu fundul de argint, îl apăsa pe craniu ca o piatră de moară. Teaca de la pumnalul de paradă în formă de seceră, cu care avea dreptul să reteze gâturile subordonaților care îl nemulțumeau, i se lovea de coapsă în timp ce mergea.

Catafalcul se târî pe lângă el, urmat de o fanfară — cu toți cree, cu timpane bubuitoare motorizate și flaute cu ancie dublă care scoteau o melopee tânguitoare, stranie și primitivă, ca un bocet al unei specii pe jumătate sălbatice de la începutul timpului. Aceasta era urmată de un car alegoric purtând diferitele mașini care, potrivit zvonurilor persistente, fuseseră conectate la Prevestirea Victoriei în timpul ultimei părți a vieții sale. Acestea erau acoperite cu giulgiuri albe, și aveau să fie arse împreună cu ultimul shaa, luându-și secretele cu ele.

Martinez nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că era un lucru regretabil. Shaa fuseseră foarte secretoși în ceea ce privea anatomia și fiziologia lor, ca să nu mai vorbim de felul lor de gândire. La deces, fiecare shaa fusese incinerat împreună cu servitorii personali și cu bunurile sale, iar shaa supraviețuitori avuseseră grijă să fie urmate toate procedurile corespunzătoare. Orice s-ar fi petrecut sub acele falduri de piele sau în acele capete în formă de provă, rămânea un secret rezervat numai pentru shaa.

Dar acum nu mai *existau* shaa supraviețuitori care să se asigure că dovezile erau distruse. Era o ocazie perfectă pentru o examinare post-mortem, dacă nu pentru o disecție propriu-zisă. Dacă Martinez ar fi fost responsabil cu organizarea, funeraliile și procesiunea solemnă ar fi fost amânate pentru

zile întregi, dacă nu luni, în timp ce patologi experți ar fi căutat și ultimul secret al fiziologiei shaa, iar cei mai buni ciberneticieni ar fi examinat mașinile ca să stabilească dacă erau, cu adevărat, depozitarele memoriei shaa.

Dar Martinez nu era responsabil, iar secretele rasei shaa aveau să moară odată cu ultimul din neamul lor.

Urmându-l pe Maestrul Prevestirea Victoriei și mașinile sale, veneau participanții seniori la înmormântare, cu toții în uniforme de doliu cu culori inversate: albul și roșul-închis al lorzilor convocați, albul și maroul serviciului civil, albul și verdele flotei, fiecare serviciu organizat pe specii, în ordinea vechimii cuceririi. Naxizii erau primii, cu trupurile lor lungi curbându-se în dreapta și în stânga, pentru a menține pasul lent, urmați de tereștri, de tormineli și așa mai departe. Singura specie care lipsea erau yormakii, care primiseră cu secole în urmă o dispensă specială pentru a nu-și părăsi niciodată lumea de baștină.

Lordul Pierre Ngeni se afla undeva printre lorzii convocați, dar Martinez nu-l zări. Printre uniforme albe ale flotei, îl zări pe comandantul de flotă senior Jarlath, noul comandant al flotei locale. Era un torminel, având ochii mari, nocturni, acoperiți cu ochelari fumurii, chiar și în această zi cenușie, și corpul durduliu, îmblănit, înfășurat până la gât în albul de doliu. Combinația între blană și o uniformă complicată putea avea ca rezultat o supraîncălzire mortală la specia lui — în împrejurări mai puțin protocolare, ofițerii tormineli purtau numai vestă și pantaloni scurți — dar Martinez bănuia că avea în uniformă dispozitive de răcire, pentru a-i păstra corpul răcorit la o temperatură rezonabilă. Mulți tormineli în posturi oficiale aveau să-și albească blana cenușie cu negru pe durata perioadei de doliu, mai curând decât să riște în fiecare zi o comoție provocată de căldură.

Martinez nu știa nimic despre comandantul de flotă Jarlath, și dorea încă și mai puțin să știe. Pentru că Jarlath îl înlocuise pe comandantul Enderby, iar după ziua de astăzi Martinez urma să fie nevoit să-și scoată de pe guler însemnele roșii de stat-major, care-l indicau drept ofițer cu statut deosebit.

După îndoliații din flotă, urmau albul și albastrul Serviciului de Explorare, apoi negrul și auriul Legiunii Sânguinței. Numai Legiunea nu avea îmbrăcăminte de doliu, ceea ce simboliza faptul că nici măcar doliul nu le putea întrerupe căutarea neîncetată a dușmanilor Praxisului.

După ei veneau trupurile celor care se hotărâseră să-l urmeze în moarte pe Marele Maestru, prima dintre ei fiind Doamna Supremă a Convocării, persoana cu cel mai înalt rang din imperiu care nu se născuse shaa. Trecu încet pe catafalc, cu vântul răsfirându-i puținul păr asemănător unor fulgi, din partea de sus a corpului cu oase goale pe dinăuntru. După Doamna Supremă și după alți convocați, veneau catafalcurile membrilor sus-puși ai Serviciului Civil. Fiecare luase doze masive de otravă, și murise probabil cu membrii loiali ai familiei adunați cu venerație în jurul lor — poate ca să se asigure că mergea până la capăt, sau să-i toarne otrava pe gât dacă se împotriva.

Pentru prima oară în viața lui, Martinez se simțea recunoscător pentru faptul că familia Martinez nu era de prim rang. Dacă s-ar fi așteptat din partea familiei lui să ofere pe unul dintre ei, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu i-ar fi întins lui cupa. Fratele său, Roland, era moștenitorul prezumptiv al planetei Laredo și prea important ca să moară, iar surorile lui erau — oricum, de cele mai multe ori — un front unit împotriva oricăror adversități. Poate că un consiliu de familie ar fi hotărât că nefericitul Gareth, angajat fără nici

un folos în flotă și cu puține perspective de a-i ajuta pe ceilalți în proiectele lor, ar fi fost cel de care se puteau lipsi cel mai bine.

Martinez fu salvat de la alte gânduri morbide de vederea cuiva cunoscut — P.J. Ngeni, îmbrăcat complet în alb, pășind încet în procesiune, cu o privire neobișnuit de solemnă pe fața lui de obicei insipidă. Mergea împreună cu alții din familie în urma catafalcului unuia dintre membrii clanului, un bărbat mai în vârstă cu o mustață albă, distinsă, care purta uniformă de membru cu vechime al Serviciului Civil, ajuns la pensie. Era ciudat să te gândești că familia Ngeni s-ar fi lipsit de acesta, mai curând decât de P.J.

Timpul petrecut de P.J. în grădina palatului Shelley, împreună cu Sempronia, se dovedise favorabil — cu siguranță mai favorabil decât propria lui plimbare cu barca alături de Sylla — iar acum, că el și cu Sempronia făcuseră vizita obligatorie la Banca de Gene a Pairilor, Martinez era obligat să-l trateze pe P.J. ca pe un viitor cumnat. Dacă n-ar fi știut că totul era o simulare, ar fi fost profund supărat, dar, așa cum stăteau lucrurile, se purta aproape jovial în preajma lui P.J.

Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre Sempronia, care-și ținea vizibil logodnicul la distanță. Până acum nu ajunsese încă la urechile lui Martinez ce gândea P.J. despre faptul de a fi logodit cu o fată care făcea tot ce putea ca să-i evite prezența.

După cei din Serviciul Civil, urmau catafalcurile flotei. Comandantul de flotă Enderby, fără rigiditatea îndârjită care îl însuflețise în viață, arăta înapoiat și mâhnit în moarte. Martinez simți un val de tristețe la vederea lui.

Ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul, gândi Martinez.

Fiica lui Enderby, elegantă în albul și maroul Serviciului Civil, ieși de la locul ei de lângă Martinez și porni în urma

catafalcului tatălui ei. Își ținea de mână propria fiică, un copil de nouă sau zece ani.

Celebra soție nu se afla nicăieri la vedere.

— Grup... înainte! strigă căpitanul senior din dreapta lui Martinez, și acesta porni, împreună cu ceilalți din familia și din echipa lui Enderby. Mica formație, familia oficială a lui Enderby, făcu o întoarcere la stânga și se așeză în procesiune, în spatele fiicei și nepoatei lui Enderby, primele îndoliate.

Alte formații intrară în procesiune. Printre ele, Martinez îl văzu pe cadetul Foote. După cât se părea, familia Foote îl sacrificase pe unul dintre ei pentru gloria clanului, deși solemnitatea ocaziei nu făcuse nimic pentru a îmblânzi coama lui Foote.

Martinez era mulțumit să se miște, chiar dacă în acest ritm glacial. Solemnitatea marșului mortuar însemna că fiecare picior trebuia ținut în aer pentru o secundă sau două, înainte de a putea fi pus pe pământ. Cizmele lustruite arătau elegant și romantic, dar erau grele când trebuia să le ții suspendate în felul ăsta. Restul uniformei avea de asemenea unele dezavantaje: când procesiunea ajungea în spațiile dintre palatele de pe marginea drumului, vântul încerca să-i ia chipiul înalt și îi arunca peste față pelerina următorului din rând.

Clipi și-și aranjă chipiul, ceea ce-i atrase o privire încruntată din partea căpitanului din dreapta sa.

Procesiunea se târa mai departe. Teaca pumnalului curbat îi lovea șoldul la fiecare pas. Formațiile de cadeți erau aliniate pe marginea drumului pentru a păstra ordinea, iar Martinez se trezi căutând părul strălucitor și ochii luminoși ai cadetului Sylla. Nu reuși s-o găsească, apoi se muștră singur pentru că n-o căutase încă de la început.

Fusese destul de furios când ea o luase la fugă și-l lăsase în barca de agrement, stând în picioare, ca un prost. Dispoziția

nu i se îmbunătățise nici când se întorsese în apartament și găsisse cina rece pe care Alikhan o lăsase pentru doi, și pe care Martinez o băgă fără ceremonie în frigider, pe drumul spre pat.

Mânia i se potolise până la o simplă iritare, și se liniștise și mai mult când primise un mesaj de la Sylla. Era scris pe procesorul ei de date cu o mână sigură, constantă, și trimisă fără să fie înregistrată pe video. Poate că se jena să fie văzută de el, chiar și pe un ecran.

Este numai vina mea, scrisese ea. Din moment ce nu sunt o companie potrivită pentru nimeni, om sau animal, o să-mi petrec restul permisiei departe de capitală, învățând pentru examene...

Trecuseră câteva ore înainte ca furia să-i scadă până în punctul în care să-i răspundă la mesaj, mângălindu-i o notiță — scrisul ăsta de mână era molipsitor — potrivit căreia ar fi fost fericit să stea de vorbă amândoi, oricând ar fi simțit ea nevoia s-o facă.

După cât se părea, Sylla nu simțea prea mult nevoia de conversație, pentru că nu mai auzi nimic despre ea. Reuși să se consoleze într-o oarecare măsură cu Amanda Taen, pe care, din acest punct de vedere, o găsea minunat de lipsită de complicații.

N-o văzu pe Sylla nicăieri de-a lungul marșului lung și lent, dar nu era ceva surprinzător. Fiecare cadet, fiecare ofițer, fiecare aspirant și subofițer, și fiecare recrut era de serviciu la această oră, și numai o mică parte dintre ei se aflau în Orașul Înalt. În alertă se aflau și fiecare membru al Legiunii, fiecare membru al forțelor de poliție și chiar cei câțiva membri rămași ai Serviciului de Explorări. Toate zonele publice erau păzite, și câte un pluton de soldați înarmați stătea de gardă la fiecare terminal de lift spațial. Cu toții erau pregătiți pe cât posibil pentru... ei, pentru *ceva*.

După cum își dădea seama Martinez, nimeni nu știa la ce să se aștepte după moartea ultimului membru al ordinului care cârmuise cu o asemenea teroare și cu o asemenea siguranță neîndoielnică în ultimii zece mii de ani. Disperarea și panica erau prezise în mare măsură. Prognozele includeau sinucideri în masă, dezordini și insurecții. Lordul comandant Enderby și ceilalți ofițeri seniori reorganizaseră jumătate din flotă pentru a fi siguri că navele de luptă erau disponibile pentru a interveni oriunde în imperiu, fără întârziere.

Martinez bănuia că nu se va întâmpla mare lucru, sau chiar nimic. Da, vor fi isterici care vor încerca să se sinucidă, deși cei mai mulți nu vor reuși; și poate că vor fi câțiva indivizi care vor scăpa de sub control sub impresia că, ultimul shaa fiind mort, viața se va transforma într-un soi de bâlci. Dar dacă acești oameni existau, fără îndoială, cei pe care-i întâlnea el păreau mai curând să se mulțumească să *aștepte*. Nu descoperiseră încă ce însemna moartea Maestrului Prevestirea Victoriei, și nici altcineva n-o făcuse.

Apoi își aduse aminte cum stătea în holul Comandamentului, uitându-se la harta sistemului de găuri de vierme ale imperiului și gândindu-se că nu există scăpare din fața shaa.

Poate, gândi el, tocmai *scăpase*. Poate că toată lumea scăpase. Poate că o parte din greutatea istoriei fusese ridicată de pe umerii tuturor.

Ideea îl intriga destul de mult ca să nu mai observe parada lungă și înceată până când aceasta ajunse la capăt, la Culcușul Eternității, mausoleul lung, rectangular, placat cu marmură de un alb sclipitor ca o glazură, unde Marii Maeștri erau incinerati și așezați pe polițe pentru veșnicie. Mausoleul era construit la baza unui șir lung de trepte albe și însemna un amfiteatru artificial, cu o rampă care cobora până la intrare și cu o arcadă neobișnuită, având două etaje. Catafalcul alunecă

încet de-a lungul rampei și pe sub arcadă, iar participanții la înmormântare care îl urmau o luară într-o parte și în alta, ocupându-și locurile în șir, pe ambele părți ale treptelor înalte și late.

În timp ce trupul lui Enderby trecea încet pe sub arcadă, formația în care se afla Martinez schimbă din nou direcția, pentru a o urma pe fiica lui pe lângă participanții seniori, până la locul desemnat. În dreapta lui Martinez, Orașul de Jos se întindea sub cerul schimbător al toamnei, pătat de norii risipiți ce se alergau pe deasupra. Începea să-i fie foarte frig. Marșul nu fusese destul de rapid ca să-l încălzească.

Procesiunea lentă continuă până când ușile minuțios lucrate din oțel înnegrit se închiseră în spatele ultimului dintre morți.

Urmă o pauză foarte lungă. Îndoliații stăteau în rânduri disciplinate, cu hainele și pelerinele fluturând în vântul rece. Se auzi un vuiet, ca și cum vântul fusese canalizat printr-un tunel minuscul, apoi focul izbucni de pe acoperișul mausoleului — o coloană de flăcări de un alb incandescent, care alerga către cerul verzui.

Martinez percepse un oftat colectiv de la mulțimea adunată. Era stăpânilor shaa ajunsese la capăt.

Coloana de flăcări se stinse, împrăștiind atomii Maestrului Prevestirea Victoriei și ai celorlalți în vântul rece. Cu o serie de comenzi strigate cu putere, participanții fură lăsați să plece. Martinez rămase împreună cu ceilalți să vorbească puțin cu fiica lui Enderby — protocolul corespunzător era să se ofere mai curând felicitări decât condoleanțe pentru cineva căruia i se permisese să moară cu un Mare Maestru, dar Martinez știa că felicitările lui sunau mai trist decât trebuia — apoi se întoarse de-a lungul traseului de paradă, prin Orașul Înalt.

Pe drum, trecu de palatul Shelley, unde știa că surorile lui, alături de P.J. Ngeni, dădeau o mică recepție pentru fratele lui, Roland, care sosise cu trei zile înainte de funeralii. Nu era o petrecere, din moment ce petrecerile în ziua morții ultimului shaa ar fi fost nepotrivite din punctul de vedere al etichetei. Avea să fie o solemnitate de doliu, un fel de priveghi, și era restrânsă prin obicei la douăzeci și doi de oaspeți.

Martinez nu era unul dintre ei. Flota se afla încă în stare de alertă, iar el avea să petreacă următorul schimb la Comandament, dirijând traficul de semnale care-ar fi putut proveni dintr-o situație de urgență, dacă ar fi existat cu adevărat una.

Apoi urma să predea legitimația de Comandament care-i îngăduia să intre în clădire, după care avea să se ducă în apartamentul său și să-i dea lui Alikhan jacheta, pentru ca ordonanța să-i poată scoate micile cusături ce fixau pe guler însemnele roșii de stat-major.

Sylla își petrecu ziua comandând o grupă de gardă la un terminal al liftului spațial, la primul nivel al inelului accelerator al planetei Zanshaa. Inelul era construit din două secțiuni. Partea mai joasă se rotea cu aceeași viteză ca și planeta de dedesubt, ceea ce-i dădea o gravitație foarte scăzută, și era folosit pentru generarea și stocarea de antimaterie și pentru conducetele de utilități. A doua secțiune, exterioară, plutea deasupra inelului interior ca minutarul unui ceas, rotindu-se mai repede decât acul orar; se mișca de nouă ori mai repede decât viteza geosincronă, pentru a menține o gravitație standard. Acest al doilea nivel conținea docuri, stații de reparații și locuințe pentru populația inelului.

Cei doisprezece recruți ai lui Sylla aveau bastoane paralizante, iar ea purta o armă albă la un șold și o cască verde-albăstruie pe cap. Nu se putea împiedica să nu se întrebe ce-ar fi trebuit să facă această trupă patetică în cazul unei gloate de anarhiști în delir, atacând dinspre inelul exterior pentru a pune mâna pe liftul spațial, în afară desigur de a muri fără rost, cu tot curajul pe care și-l puteau aduna.

Nu se întâmplă nimic. Traficul civil era inexistent, traficul militar aproape la fel, până când îi sosi schimbul, o grupă de naxizi înarmați cu arme automate și lansatoare de grenade.

Naxizii nu pierdeau vremea, trase concluzia Sylla.

Își duse grupa pe inelul exterior, unde predă arma proprie și bastoanele paralizante ale grupei sale, apoi se întreabă ce să facă mai departe. Doliul întrerupsese orice distracție, fie pe planetă, fie în afara ei, și umpluse toate hotelurile, așa că nu putea găsi o cameră.

Până la urmă, solicită un loc la casa de oaspeți a cadeților aflați în călătorie și găsi acolo vreo șase cadeți trecându-și din mână în mână o sticlă, în timp ce jucau zaruri. Îi lăsa să se îmbete, le câștigă banii, apoi se retrase în pat cu un sentiment rar și satisfăcător de împlinire.

— Raportez la bordul navei *Corona, my lord*.

Martinez, cu capul tras spre spate în fața noului său căpitan, privea cu ochi netulburați la structura lucioasă, masivă, de pe raftul din spatele acestuia, Trofeul Flotei Locale pe care echipa de fotbal de pe *Corona* tocmai o câștigase într-un sezon scurt, întrerupt de moartea ultimului shaa.

Un alt Trofeu al Flotei Locale stătea pe un raft special într-un colț, fixat pe locul lui și legat pentru a fi protejat

împotriva accelerațiilor brutale. Un trofeu pentru locul al doilea stătea pe un raft ceva mai puțin evident. Alte trofee, nu chiar atât de importante, toate având în vârf fotbaliști sclipitori de cristal, erau îngrămădite pe biroul căpitanului-locotenent Tarafah, pe toate părțile.

— Pe loc repaus, locotenent Martinez, vorbi lordul Fahd Tarafah, ceea ce-i îngădui lui Martinez să lase bărbia în jos și să-și examineze noul comandant.

Tarafah era un bărbat încă sub treizeci de ani, îndesat, bine făcut, ras în cap și cu un barbișon tuns îngrijit. Pe mâneca stângă, chiar deasupra manșetei, se afla însemnul stilizat al fotbalului, pe care tot echipajul de pe *Corona* avea dreptul să-l poarte în anul următor.

— Te-ai prezentat la Garcia? întrebă Tarafah, referindu-se la ofițerul de cart.

— Da, *my lord*. Mi-a arătat cabina și mi-a dat codul de la seif. Urmează să-mi dea instrucțiuni mai amănunțite după ce-și termină schimbul.

— Va fi folositor să avem la bord un alt ofițer care să facă de cart. Ordinele și dosarul tău au fost înregistrate pe computer?

— Da, *my lord*.

Tarafah se descheie la guler, își scoase de la gât cheia de căpitan și apelă pe ecran dosarul lui Martinez. Ochii lui îl examină atent de la un capăt la altul, apoi se opriră, fără îndoială concentrându-se asupra evaluărilor sincere ale capacităților și ale caracterului său, oferite de foștii comandanți, evaluări pe care Martinez le purta după el ca parte a dosarului său permanent, dar pentru care nu avea codurile necesare ca să le citească.

— Ce sporturi ai făcut la academie? întrebă Tarafah.

Ceea ce, Martinez știa, era întrebarea care ar fi putut foarte bine să-l osândească.

— Un fanatic absolut al fotbalului, îi spusese Ari Abacha pe un ton admirativ, când Martinez îl întrebase despre Tarafah, la clubul ofițerilor inferiori. Trage toate sforile posibile pentru a aduce cei mai buni jucători pe nava lui, și când sforile nu merg, pune banii pe masă. Se zvonește că i-a cumpărat lordului căpitan Winfield un iaht nou ca să garanteze transferul unui alt înaintaș.

Abacha era de acord în privința fotbalului cu ofițerii fanatici din cadrul flotei, și dacă înclinația sa pentru lene n-ar fi fost atât de atotcuprinzătoare, ar fi fost probabil el însuși unul dintre ei, fie jucător, fie antrenor, fie impresar. Așa cum era, Abacha se mulțumea să absoarbă tot ce se știa în legătură cu subiectul — jucătorii, statisticile, tactica, impresarii și antrenorii — și avea o ocupație suplimentară profitabilă, conducând o mică agenție de pariuri pentru ceilalți ofițeri.

Înfățișarea *Coronei* nu făcea decât să confirme aprecierea lui Abacha. Tarafah își vopsise nava în verde — nu în verdele-albăstrui al cerului de pe Zanshaa, ci în verdele-deschis al peluzei unui teren de fotbal, cu dunga albă din mijlocul terenului străbătând fregata pe toată lungimea și cu un desen cu mingi albe de fotbal pe laturile carcasei.

Corona era o navă prea mică pentru a prezenta pe teren o echipă atât de importantă. Cu un echipaj de numai șaiszeci și unu de oameni, a avea o echipă de prim rang de unsprezece jucători, plus rezerve, antrenori și echipă tehnică — destul pentru a emite o pretenție serioasă la Trofeul Flotei Locale, împotriva unor nave cu echipaje de zece ori mai mari — cerea un devotament total și buzunare adânci.

— Am făcut scrimă și înot, *my lord*, răspunse Martinez.

Sporturi la care brațele lungi și picioarele relativ scurte lucrau în avantajul său.

Bănuia că nu l-ar fi ajutat la nimic să pomenească faptul că fusese campion școlar la hiperturnir, un joc pozițional abstract pe un câmp de joc generat pe computer. Hiperturnirul era probabil puțin cam prea intelectual pentru Tarafah și *Corona*.

— Pe *Corona*, treaba noastră este fotbalul, îi spuse Tarafah.

Ceea ce Martinez nu se putu împiedica să nu creadă că suna ca și cum ar fi spus: *În Legiunea Sânguinței, treaba noastră este fanatismul*.

— Da, *my lord*, răspunse Martinez. Toată lumea din flotă cunoaște calitatea echipei de pe *Corona*.

Complimentul indirect, gândi Martinez. Trebuia să începi cu puțin, apoi să avansezi încet până găsești nivelul de măgulire potrivit pentru comandantul tău.

Lauda îl convinse măcar pe Tarafah să-l invite pe Martinez să ia loc. Martinez își trase un scaun și îl privi pe căpitanul-locomotenent cu toată atenția cuvenită.

Tarafah își încrucișă mâinile pe birou și se aplecă în față.

— Nu cred că oricare dintre ofițeri poate să reușească pe cont propriu, locotenente, zise el. Cred că efectivul unei nave este o echipă, fiecare depinzând de ceilalți pentru succes.

— Foarte adevărat, *my lord*.

Martinez încercă să sugereze că aceasta era o idee pe care n-o mai auzise niciodată până atunci.

— De aceea mă aștept ca întregul echipaj al navei să lucreze cot la cot pentru binele comun, pentru a face *Corona* să arate cel mai bine cu putință — în timpul manevrelor flotei, în timpul inspecțiilor și pe câmpul de fotbal. Fiecare trebuie să-și facă datoria.

— Foarte bine, *my lord*, spuse din nou Martinez.

— De aceea mă aștept ca toată lumea să sprijine echipa. Echipa ne face *pe toți* să arătăm bine, la fel cum panourile

lustruite și podelele imaculate ne dau înfățișarea unei nave unde absolut totul este la înălțime. Înțelegeți?

— Da, *my lord*. De fapt, adăugă Martinez, de aceea sper să contribui direct la succesul echipei. Știu că sunt probabil nepotrivit ca jucător, dar cred că aș putea sluji ca antrenor, sau ca un fel de impresar...

Martinez tăcu văzând privirea tăioasă, dezaprobată, de pe chipul lui Tarafah.

— Antrenez chiar eu echipa, și sunt și impresar, zise el. Iar armurierul Mancini mă asistă.

— Da, *my lord*, zise Martinez.

Speranțele lui pentru acea cursă se prăbușeau rapid. Își jucă ultima carte:

— Pentru că veni vorba, continuă el, aduc un singur servitor la bord.

Tarafah fu luat prin surprindere.

— Da? Vrei ca secundul să numească altul?

— Nu, mă gândeam doar că, dacă pentru un motiv oarecare, aveți nevoie la bord de încă un jucător de rezervă, îl puteți face pe jucător al doilea servitor al meu.

— Oh...

Calcululele licăreau în ochii lui Tarafah.

— Asta ar putea fi util, cugetă el. Am intenția să câștig al doilea campionat al flotei anul viitor, pe Magaria.

Surpriza îl inundă pe Martinez.

— Magaria? Întrebă el. Pornim în cursă?

— Da. Înlocuim nava *Credința*, care intră în revizie. Ai șase zile ca să-ți termini treburile personale și să-ți aduci secțiunea la înălțime.

— Da, *my lord*.

Tarafah atinse cu degetele panourile cu senzori de pe birou.

— Ți-am configurat cheia de al treilea locotenent. Iat-o!
Martinez acceptă cheia cu bandă elastică și gândi: *Asta o să fie o cursă foarte, foarte lungă.*

— Strălucit! Absolut strălucit. Sunt sigur că părinții tăi ar fi mândri.

— Îmi pare bine că așa credeți, replică Sylla.

— Pot să-ți mai iau ceva de băut?

— Beau apă, mulțumesc.

Lordul Durward Li turnă încet niște apă în paharul lui Sylla și-și adăugă coniac în propriul pahar.

— E păcat că suntem într-o perioadă de doliu, zise el. De obicei avem *roiuri* de musafiri la treburile astea, dar acum sunt numai douăzeci și doi, vai!

— Douăzeci și doi, vorbi Sylla pe un ton meditativ. Mă întreb de ce. Shaa preferă de obicei să se joace cu numere prime.

— A, nu știi povestea din spatele obiceiului? Vezi, cu foarte multă vreme în urmă, imediat după cucerirea torminelor...

Sylla sorbi din apă și îl ascultă pe lordul Durward flecărind mai departe.

După dezastrul cu Martinez, fugise din capitală într-o stațiune de munte. În timp ce alți vizitatori făceau excursii, leneveau în baia comună sau se bucurau de peisajul montan, Sylla ieșea rareori din cameră și-și petrecea zilele învățând pentru examenele de locotenent.

Când se sătura atât de mult de toceală încât nu-și mai putea sili ochii să se concentreze pe ecran, închidea ochii, se întindea pe pat și încerca să se odihnească. În spatele pleoapelor

închise îl vedea pe Martinez stând în picioare în barcă, cu mâinile întinse în semn de exasperare.

Neghioabă, neghioabă! Trebuia să învețe cum să se poarte în preajma oamenilor.

Își aminti de invitațiile pe care le primise și se gândi că poate Martinez avusese dreptate în legătură cu ele. Prietenii părinților ei ar fi putut s-o ajute și, în orice caz, era probabil o idee bună să se întâlnească și cu alți oameni în afară de cei pe care serviciul i-i scotea în cale. Alternativa, la urma urmei, era camera de odihnă a cadeților, cu Foote și clica lui.

Trimisese regretele ei la toate invitațiile care trebuiau să aibă loc înainte de funeraliile Marelui Maestru, ceea ce o scăpase de toți aceia care-o voiau doar ca ornament, pentru că devenise o celebritate. Apoi făcuse o mică cercetare prin bazele de date publice legate de cei care mai rămâneau, și descoperise că membrii familiei Li fuseseră clienții clanului Sylla, iar după căderea acestuia se asiguraseră în schimb de patronajul clanului Chen. Invitația lordului Durward era prima pe care-o acceptase.

După cât se părea, clanul Li se descurcase bine în anii care trecuseră de la moartea lordului Sylla. Noul palat Li, construit pe locul unei construcții mai vechi care fusese dărâmată, ocupa o fațadă lată pe bulevardul Praxisului. Fațada era făcută dintr-o rocă de culoare deschisă, semitransparentă, cu vinișoare roz, care, când se aprindeau luminile noaptea, părea să radieze ca și cum clădirea ar fi fost o ființă vie.

Înăuntru, holul de primire era decorat cu ceea ce Sylla presupuse la început că erau tapiserii și dantele, dar care, la o cercetare mai atentă, se dovedea a fi marmură, de culoare crem, verde și roșu-deschis, sculptată în formă de țesătură drapată, cu toate micile modele de dantelă și filigranele tăiate cu

iscusintă în piatră. Fu uluită de zecile de mii de ore-om care trebuie să fi implicat această lucrare.

Salonul o intimidă mai puțin, cu mobila luxoasă și portretele de cai și scenele câmpenești de pe pereți. Din fericire, mobila era așezată cu intervale late între piese, astfel încât cei trei oaspeți naxizi — lady Kushdai, o doamnă convocat venită în oraș pentru înmormântarea Marelui Maestru, și rudele ei — să poată manevra fără să răstoarne lucrurile. Sylla admiră mult rețeaua de crăpături fine de pe smaltul vaselor de porțelan, fiecare dintre ele mai înalte decât un stat de om, așezate în colțurile camerei.

— Așa că vezi, încheie lordul Durward, totul are de-a face cu cei douăzeci și doi de martiri pentru perfecțiunea Praxisului. Fiecare vrea să-i invite la banchetele de doliu, ca să le arate că n-au murit în zadar.

— Fascinant, exclamă Sylla.

— Ah...

Sprâncenele roșcate ale lordului Durward se înălțară când se întoarse către ușa salonului, pe care tocmai intrase un căpitan al flotei, cu o tânără elegantă la braț.

— L-ai cunoscut pe fiul meu, Richard?

Apoi zâmbi.

— A, sigur că da. Am uitat.

Mintea lui Sylla se învolbura încercând să-și aducă aminte unde l-ar fi putut întâlni pe lordul căpitan Richard Li. Nu părea genul de om pe care să-l uiți: mai înalt decât tatăl lui, brunet, cu un chip neted, frumos, tipul care avea să arate tânăr chiar și la vârsta mijlocie.

— Caro, exclamă lordul Richard, luând-o de mână pe Sylla. Îmi pare bine să te revăd după atâta timp!

Sylla simți că se zburlește, și își impuse să se poarte frumos.

— Caroline, îl corectă ea. Nu mai sunt Caro.

Lordului Richard i se încrețiră colțurile ochilor de amuzament.

— Nu-ți aduci aminte deloc de mine, nu-i așa?

— Mă tem că nu...

Poartă-te frumos, își spuse din nou. Oamenii aceștia încearcă să-ți fie prieteni.

Surâsul lordului Richard era foarte alb, iar ochii foarte albaștri.

— Eu te-am urcat pe primul tău ponei, în grădina noastră din Meeria.

— Oh, exclamă Sylla.

Făcu ochii mari.

— *Tu* erai?

— Nu m-am schimbat chiar atât de mult, nu-i așa? întrebă el. Mai călărești vreun pic?

— N-am mai călărit de-o veșnicie.

Lordul Richard se uită la tatăl lui, apoi din nou la Sylla.

— Încă mai ținem grajduri la Meeria. Dacă dorești să te duci până acolo și să petreci câțva timp călare, sunt sigur că ne-ar face o mare plăcere. Avem și locuri excelente de pescuit.

Lordul Durward încuviință din cap.

— Mulțumesc, răspuse Sylla. O să mă gândesc la asta. Dar a trecut atâta timp...

Lordul Richard se întoarse spre tânăra de lângă el. Era înaltă și zveltă, cu ochi negri, migdalați și o cascadă minunată, strălucitoare, de păr negru.

— Logodnica mea, lady Terza Chen. Terza, aceasta este Caroline, lady Sylla.

— Încântată. Te-am văzut pe video.

Lady Terza avea o voce joasă și mângâietoare, iar mâna grațioasă pe care o întinse nu era grăbită, ci caldă și primitoare în strânsoarea ei blândă.

Sylla știa că era prea devreme ca s-o deteste, ca să-i displacă ușurința, siguranța oferită de privilegii și seninătatea care emanau din fiecare por al lui Terza, dar reuși cumva. *Șterge-o, surioară, gândi ea. Crezi că poți să te bagi între mine și omul care m-a urcat pe primul meu ponei?*

— Ce colier frumos, rosti Sylla, primul lucru politicos care-i veni în cap.

Lordul Richard întoarse ochii plini de adorație către viitoarea lui mireasă.

— Aș dori să pot spune că eu i l-am dat, zise el. Dar și l-a ales singură — gustul ei este cu mult mai ales decât al meu.

Sylla se uită la el.

— Ești un bărbat norocos, îl felicită ea.

Nu că ea nu și-ar fi ratat oricum relația...

Un bărbat îngrijit, cu umeri lați, în uniformă de convocat, sosi împreună cu lady Amita, soția lordului Durward. Nou-venitul fu prezentat ca Maurice, lord Chen, tatăl lui Terza. Cunoștințele lui Sylla despre statutul clanurilor de pairi în relațiile dintre ele erau neclare, dar înțelegea destul ca să știe că familia Chen se afla în vârful piramidei. Lordul Chen, Richard și Durward se angajară apoi într-o scurtă competiție legată de cine îi făcea lui Terza mai multe complimente, în timp ce Sylla adăuga propriile ei aplauze din când în când, din politețe. Apoi lordul Chen se întoarse spre Sylla și rosti lucruri la fel de politicoase despre părinții ei și despre salvarea *Alergătorului Noptii*.

Era un grup cu desăvârșire politicos, cugetă Sylla.

— Problema este, vorbi ea, că nu e prea probabil să văd curând sfârșitul poveștii cu *Alergătorul Noptii*. A trebuit să

dau o declarație pentru curtea de anchetă, dar am fost contactată de niște avocați care reprezentau compania de asigurări a lordului Blitsharts. *Ei* vor să dovedească faptul că a fost sinucidere.

— N-a fost, nu? întrebă lady Amita.

— N-am găsit nici o dovadă într-un sens sau altul.

Sylla încercă să nu se cutremure când își aduse aminte.

— Oricât de mult s-ar complica lucrurile, adăugă lady Amita, mă bucur atât de mult că tu ai fost cea care a primit medalia, și nu omul acela îngrozitor...

— Care om îngrozitor, *my lady*? întrebă Sylla, nedumerită.

— Cel care a vorbit încontinuu în timpul operațiunii de salvare. Bărbatul cu voce oribilă.

— Oh, clipi Sylla. Trebuie să fie lordul Gareth Martinez...

— Asta tot insistau să spună la știri, că era pair.

Lady Amita făcu o figură acră.

— Dar nu văd cum ar putea vorbi așa un pair, nu cu un asemenea accent înfiorător. Cu siguranță, noi nu cunoaștem asemenea oameni. Suna ca un soi de criminal din *Cei șapte incoruptibili*.

Lordul Durward o bătu ușor cu palma pe braț pe soția lui.

— Unii dintre pairii ăștia decăzuți din provincie sunt mai răi decât criminalii, crede-mă pe cuvânt.

Sylla se simți obligată să-l apere pe Martinez.

— Lordul Gareth nu e așa, zise ea repede. Cred că e, într-un fel, un geniu, serios.

Lady Amita făcu ochii mari.

— Adevărat? Sper să nu întâlnim niciodată asemenea genii.

Lordul Durward îi aruncă o privire indulgentă.

— O să am grijă să fii la adăpost, draga mea.

Se dovedi că scopul acelei seri era să demonstreze înzestrările lui lady Terza în fața unui grup select format din membri ai familiei Li și din prieteni ai lor. După cină, care fu servită în porțelanuri moderne Gemmel cu un model cu fructe și nuci, se adunară cu toții într-un mic teatru intim. Era construit în spatele palatului Li, în forma unei grote subacvatice, cu pereții și avanscena acoperite cu mii de scoici aranjate în modele atrăgătoare, și lumini verzi-albăstrui pentru a spori efectul. Ascultară cu toții în timp ce lady Terza, așezată în fața unei mici orchestre de cameră, cânta la harpă — și cânta extrem de bine, din câte își putea da seama Sylla. Concentrarea lui Terza asupra muzicii era totală, pe chipul său apărând o privire încordată, aproape feroce, care dezmințea exteriorul senin pe care-l arătase familiei și prietenilor.

Sylla nu știa aproape nimic despre muzica de cameră, și o respinsese întotdeauna ca pe un gen de muzică pentru care trebuia să-ți născocești propriile cuvinte. Dar concentrarea lui Terza o atrase în melodie. După gesturile celeilalte femei — felul în care Terza își ținea răsuflarea înainte de o pauză, apoi dădea mulțumită din cap către coarda care pune capăt așteptării; felul în care ochii ei priveau în gol când ataca un pasaj complicat; felul în care părea să se destindă la fragmentele lente, cu mișcările devenind visătoare, evocatoare — Sylla simțea muzica pătrunzând în ea, mângâindu-i, ațâțându-i sau înflăcărandu-i nervii, dansându-i în sânge.

După ce muzica se sfârși, urmă o pauză, apoi Sylla ajută la umplerea ei cu aplauze.

— Mă bucur că am avut ocazia să angajez o orchestră, mărturisi lady Amita, gazda ei, în timpul pauzei. Muzicienii n-or să fie la mare cerere în timpul perioadei de doliu.

Acest aspect al doliului nu-i trecuse prin cap lui Sylla până acum.

— E frumos din partea dumneavoastră să le dați de lucru, spuse ea.

— Terza a sugerat. Are atât de mulți prieteni printre muzicieni, și e îngrijorată pentru ei.

Pe chipul ei apăru un strop de neliniște.

— Desigur, odată măritată, nu ne închipuim că o să mai petreacă atâta timp cu...

Tactul o salvă la timp.

— Cu acest soi de oameni.

Pauza se termină, iar orchestra începu să cânte din nou. Sylla urmări degetele lungi, desăvârșite, ale lui Terza, ciupind harpa, fața ei încordată zăbovind lângă coarde, apoi aruncă o privire de-a lungul culoarului, către Maurice Chen și lordul Richard, amândoi uitându-se cu ochi strălucitori la femeia grațioasă de pe scenă. Sylla bănuia că propriile ei realizări n-ar atrage niciodată un asemenea nivel al admirației — era un bun pilot și un talent la matematică, dar distrusese deja orice speranță de relație cu singura persoană care arătase vreodată admirație pentru acest amestec special de înzestrări.

Nu că ar fi avut oricum vreo șansă cu Martinez, nu pe termen lung și, cu siguranță, nici cu cineva ca lordul Richard. Descoperise cu multă vreme în urmă că înfățișarea ei atrăgea bărbații disponibili exact până în momentul în care părinții lor aflau că ea nu avea nici bani, nici perspective, după care tinerii erau siliți să caute în altă parte. Straniu totuși, asta o făcea atrăgătoare pentru tații lor, bărbați care se însuraseră odată pentru procreație și pentru avantajele de familie și care acum, văduvi sau divorțați, căutau să se distreze în anii de declin și să aibă o frumusețe la brăț, spre admirația altor bărbați.

Dacă ar fi interesat-o bărbații mai în vârstă, Sylla presupunea că s-ar fi putut descurca foarte bine. Dar s-ar fi pierdut în lumea complexă, întortocheată, în care trăiau acești

bărbați — ea nu crescuse la fel ca ei, sau avea doar o mică parte din experiența lor — și nu o atrăgea situația unei păpuși răsfățate, fără minte, pe jumătate imbecile, etalate pentru spectacol sau pentru o hârjoneală în pat, apoi trimisă la magazin sau la coafor ori de câte ori se petrecea ceva important.

Flota, cu toate frustrările și dezavantajele ei, era măcar ceva ce înțelegea. Dacă i se oferea o șansă, sau poate doar o mică adiere de șansă, flota era un loc unde se putea descurca bine.

După concert, Sylla o felicită pe Terza pentru felul în care cânta.

— La ce instrument cânti? întrebă Terza.

— La nici unul, mă tem.

Terza păru surprinsă.

— N-ai învățat nici un instrument la școală?

— Școala mea a fost... oarecum neregulată.

Surpriza lui Terza se adânci.

— Ai luat lecții acasă, lady Sylla?

Era limpede că nimeni nu-i povestise lui Terza despre trecutul lui Sylla.

— Am mers la școală pe Spannan, explică ea. Școala nu era prea bună și am abandonat devreme.

Ceva din tonul lui Sylla îi sugera poate lui Terza că era mai bine să nu insiste asupra subiectului, și așa se întâmplă.

Sylla ridică ceașca de cafea.

— E din porțelan dur de Vigo, nu-i așa?

Ceea ce duse la o discuție despre porțelan în general și la vizitarea unei părți a colecției familiei, condusă de lordul Richard.

Nu strică niciodată să cunoști un ofițer superior binevoitor, își spuse Sylla, și se strădui să nu-i spună că este un idiot când greșea ceva.

Votul pentru numirea lui Akzad ca Lord Suprem al Convocării fu unanim. Alegerea fusese clară. Lordul convocat Akzad era membru al unui clan naxid exemplar și plin de demnitate, care oferise o mulțime de membri distinși ai Serviciului Civil și de ofițeri de rang înalt ai flotei, servise în Convocare cea mai mare parte a vieții și era un membru remarcabil al administrației precedentei Doamne Supreme.

Exista un oarecare număr de speculații privind motivul pentru care Akzad nu se retrăsese sau nu se sinucisese împreună cu ceilalți contemporani ai săi. În particular, convocații recunoșteau între ei că Akzad voia funcția cea mai mare din imperiu mai mult decât dorea ca cenușa lui să se odihnească alături de Marii Maeștri. Recunoșteau însă și că merita funcția, și că administrația lui ar fi fost liniștită și lipsită de inovații. Convocarea nu era în favoarea inovațiilor, în special nu acum, când cetățenii erau neliniștiți după moartea ultimului shaa, iar continuitatea era cea mai de dorit.

Maurice, lord Chen, se ridică de pe scaun când fu cerut votul, apoi rămase în picioare și aplaudă când Akzad își luă locul pe podium și, cu mare ceremonie, fu acoperit cu roba rigidă de brocart, cuvenită Lordului Suprem. Apoi i se înmână vergeaua foarte lungă, din cupru lustruit cu benzi de argint, pe care urma s-o folosească pentru a chema la ordine Convocarea, pentru a identifica vorbitorii și pentru a comanda dispozitivele audio ce transmiteau cuvintele vorbitorului celor 631 de membri ai Convocării.

Sala de ședințe a Convocării era o clădire mare, în formă de evantai, amplasată sub o aripă a Marelui Refugiu, un amfiteatru de piatră cioplită, cu scaunul Lordului Suprem în

punctul focal. Granitul alb-cenușiu al acropolei era sculptat cu modele abstracte, geometrice, și încrustat cu marmură, porfir și lapislazuli. Fiecare convocat avea un scaun potrivit pentru specia lui, alături de un birou și un ecran. Stăteau cu fața la podium, în spatele căruia se afla un perete transparent, cu o vedere spectaculoasă a Orașului de Jos și cu turnul Apszipar conturându-se la orizontul îndepărtat.

După ce se sfârșiră aplauzele, lordul Chen luă loc și își răsfoi corespondența, în timp ce lordul Akzad își ținu discursul de acceptare. Când veni rândul lordului Chen, se ridică să-l felicite pe Lordul Suprem pentru numire și să-și exprime încrederea în administrația viitoare a lui Akzad. Cu puțin noroc, avea să capete și el o funcție, să comande un departament sau să prezideze un comitet mai important decât cel pentru oceanografie și silvicultură, în fruntea căruia se afla acum.

După o repriză lungă de felicitări, ședința Convocării fu întreruptă. Akzar va avea nevoie de câteva zile ca să-și formeze guvernul și să-și facă numirile.

În timp ce lordul Chen își făcea drum să iasă din sală, se trezi mergând alături de lordul Pierre Ngeni. Tânărul convocat pășea cu capul aplecat, încruntându-se spre podea, cu maxilarul masiv măcinând cine știe ce părticică de gând până o transforma în pulbere fină.

— Lord Pierre, vorbi Maurice Chen, sper că tatăl tău se simte bine.

Pierre tresări ușor și ridică ochii.

— Vă rog să mă iertați, lord Chen. Mă gândeam la... ei, nu contează. Tatăl meu se simte bine, și aș dori să fie aici. El ar face sigur parte din acest nou guvern, dar eu sunt prea tânăr, din păcate.

— M-am întâlnit zilele trecute cu unul dintre clienții voștri. Lordul Roland Martinez.

— Ah...

Maxilarul pătrătos scrâșni o dată.

— Lordul Roland, da. A sosit de pe Laredo.

— După o călătorie de trei luni, mi-a spus.

— Da.

— E fratele tipului care a ajutat-o pe Caro Sylla să încerce să-l salveze pe Blitsharts, nu?

Lordul Pierre arăta de parcă tocmai ar fi fost apucat de indigestie.

— Fratele lui, da. Lordul Gareth.

Maurice Chen făcu semn cu mâna unui prieten din partea cealaltă a holului.

— Îngrozitor accent are omul ăsta, zise el.

— Amândoi frații. Vocile surorilor sunt mai plăcute, dar mai insistente.

— Îl însori pe P.J. cu una dintre ele, nu-i așa?

Lordul Pierre ridică din umeri.

— P.J. trebuie să se însoare cu cineva. Nu cred că poate spera la ceva mai presus de un Martinez.

Lordul Chen îl conduse pe Pierre în salonul de pe hol, unde legislatorii, întâlnindu-se cu clienții sau cu familia, se îngheșuiau pe covorul gros din fața barului. Atrase atenția unuia dintre automatele-ospătari și-i făcu semn să aducă două pahare cu băuturile obișnuite.

— Familia Martinez e foarte bogată, din câte înțeleg, spuse el.

— Și fac tot ce le stă în putință ca să-și etaleze bogăția cât timp sunt aici, comentă Pierre înveninat.

— Nu par vulgari totuși, din câte am văzut la ei. Nu i-am văzut făcând greșelile pe care le fac de obicei nou-veniții.

Lordul Pierre șovăi, apoi încuviință.

— Nimic stângaci, replică el. În afară de accent.

— Lordul Roland mi-a vorbit despre planul lui de a deschide Chee și Parkhurst.

Lordul Pierre se uită surprins la Chen.

— Mie mi-a vorbit despre asta doar acum câteva zile. Abia am avut timp să mă gândesc la proiect.

— Proiectul mi se pare cât se poate de complet.

— Ar fi trebuit să mă lase pe mine să-l prezint oamenilor, după ce aş fi avut ocazia să-l analizez. Clanul Martinez se grăbeşte întotdeauna.

Lordul Pierre clătină din cap.

— N-au răbdare, n-au simţul ocaziilor — totul e în grabă cu ei. Tatăl meu îmi spune că la fel era şi cu tatăl lor, actualul lord Martinez.

— Lordul Roland are la dispoziţie un timp limitat pe Zanshaa. Sunt sigur că ar dori să pună lucrurile în mişcare înainte de a pleca. Şi cu siguranţă şi-a făcut temele.

Băuturile sosiră. Lordul Pierre ridică paharul la gură, apoi şovăi.

— Ascultă, lord Chen, întrebă el, de ce te interesează Roland Martinez?

Lordul Chen deschise braţele.

— Doar pentru că pare un tânăr foarte... *meticulos*. A examinat un număr de proiecte care s-au blocat într-un fel sau altul, fie din cauza nesiguranţei şi inerţiei, fie din cauza morţii Marilor Maeştri. Inclusiv staţia de la Choy-on, care ar fi trebuit extinsă la nivelul unui inel de antimaterie complet, cu foarte mult timp în urmă.

Ochii de cremene ai lordului Pierre îl fixară pe Maurice Chen fără să clipească.

— Ai interese legate de transporturi pe Choy-on, observă el.

— Și mai am și nave care-ar putea fi închiriate pe termen lung pentru a ajuta la colonizare pe Chee și Parkhurst.

— Ah...

Lordul Pierre sorbi încet, îndelung, din băutură, și păru s-o mestece în timp ce o înghițea.

— Din moment ce porți un asemenea interes clanului Martinez, vorbi el, mă întreb dacă ai putea avea în vedere să-l ajuți pe lordul Gareth.

— Lordul Gareth are nevoie de ajutor?

— Lordul Gareth are nevoie de o avansare. Chiar nu mi-a mai rămas nici un membru al familiei într-o poziție din care să-l poată ajuta, nu de când a ieșit la pensie strămoșul meu.

Buzele i se întinseră în ceea ce ar fi putut fi un surâs.

— Dar *tu*, mi se pare că-mi amintesc, ai un comandant de escadrilă în familie.

— Sora mea, Michi...

— Iar fiica ta se mărită cu un căpitan, parcă-mi aduc aminte.

— Dar lordul Richard nu poate promova pe nimeni la comandă. În prezent, nu are nici el o funcție de comandă.

— Sora ta poate, și o face.

— E *posibil* ca sora mea să poată, preciză lordul Chen. O să întreb și o să văd ce poate face.

— Vei avea toată recunoștința mea.

— Iar tu o ai deja pe a mea. Pentru că m-ai lăsat să te plictisesc cu acest subiect.

— Cătuși de puțin.

Mai târziu, când plecă din salon, Maurice, lord Chen reflectă la conversație și ajunsese la concluzia că lucrurile merse-seră foarte bine de data asta.

Acum, măcar dacă ar fi putut să scape de oceanografie și silvicultură și să intre la ceva mai util...

Sylla ridică paharul către proaspăt-numitul sublocotenent lord Jeremy Foote, și îi ură mult noroc. Foote insistase să-i umple paharul cu șampanie, în ciuda protestelor ei. Își înmuie buzele în vin și puse paharul jos.

— Mulțumesc, răspuse Foote. Vă sunt recunoscător că ați apărut cu toții la cina mea de adio.

Scoase un surâs strălucitor, arătându-și dinții albi.

— Mă întreb câți dintre voi ar fi venit dacă n-aș fi plătit eu...

Sylla își îngădui să zâmbească atunci când previzibilul hohot de râs răsună din mijlocul invitaților.

Ar fi fost nepoliticos să refuze invitația lui Foote. Flota nu-i găsisese un post, în afară de a plimba mesaje prin departament, ceea ce o aducea în camera cadeților în fiecare zi. După câteva încercări directe de a o aduce în pat și după niște încercări la fel de lipsite de succes de a o sili să-i facă treaba, Foote păruse să accepte faptul că ea nu era interesată să-i joace jocurile și o tratase apoi cu o familiaritate fraternă calculată s-o energizeze. Supraviețuiseră însă perioadei petrecute în camera de odihnă a cadeților fără să înfigă pumnale unul în celălalt, iar Sylla presupunea că asta merita un toast sau două, în special dacă n-ar mai fi trebuit să rostească niciodată toasturi pentru el.

Trebuia să recunoască faptul că Foote arăta bine în noua lui uniformă albă, cu guler și manșete verzi și cu banda subțire de sublocotenent strălucindu-i pe epoleții de pe umăr. De fapt, nu făcuse nimic atât de demodat ca luarea examenelor de locotenent: unchiul lui, în calitate de căpitan senior care comanda *Bombardamentul Orașului Delhi*, avea dreptul de a

ridica în fiecare an câte doi cadeți la gradul de locotenent, cu condiția să aibă locuri vacante pe propria lui navă, iar Foote fusese de mult vizat pentru unul dintre ele. Mâine, Foote avea să-și ia în primire postul ca ofițer de navigație de pe *Delhi*, unde subordonați bine instruiți și un computer aveau să-l ajute, fără îndoială, să nu arunce crucișătorul greu de-a dreptul în steaua cea mai apropiată.

Foote dăduse o petrecere splendidă. Închiriasse un salon privat în restaurantul Podul Nou din Orașul Înalt, vechi de o mie opt sute de ani, și oferise și distracția, o orchestră răgușită formată din șase membri, care făcea podelele să vibreze sub picioarele lui Sylla. Mâncarea era compusă din paisprezece feluri — Sylla le numără — iar băuturile erau nesfârșite. Cadetul Parker părea să fi comandat și o femeie care să meargă cu mâncarea și băutura — cel puțin, Sylla nu întâlnise încă nici o femeie care să se îmbrace astfel pe gratis — și Sylla se întreabă dacă Foote plătea și pentru asta.

După ce Foote începu să-și apuce oaspeții și să-i împingă sub masa lungă ca să cânte piesa „Felicități” din *Lordul Fizz își ia o vacanță*, Sylla se furișă de la locul său, deschise una dintre ușile înalte și ieși pe balcon. Cântările de bețivi răsunau în spatele ei când își sprijini brațele de balustrada de fier forjat și alamă lustruită și se uită în jos, la traficul de noapte. Păirii mergeau pe jos sau cu mașina la obișnuitele petreceri, mese și întâlniri; servitorii se târau către funicularul care urma să-i ducă la casele lor din Orașul de Jos; și grupuri de tineri aproape că dansau pe drumul către o noapte de aventuri.

Trecuse ceva vreme de când făcuse parte dintr-un asemenea grup, pe drumul spre o asemenea aventură. Se întreabă dacă îi lipsea asta.

Câteodată, decise ea. Câteodată îi lipsea foarte mult.

Îl zărise o dată pe Martinez, la Imperial, la o reprezentație a *Elegiei lui Kho-So*, care era cam cel mai captivant tip de spectacol permis în luna de după moartea Marelui Maestru. Sylla fusese în loja familiei Li, împreună cu lady Amita și cu unii dintre prietenii ei, și-l văzuse în rândurile de scaune de dedesubt, în compania unei femei cu o siluetă uluitoare de clepsidră și cu părul negru, lucios. *Așadar, asta-i genul care-i place*, își spusese ea, cu un surâs sarcastic, și imediat simțise nedreptatea acestui gând — Martinez păruse s-o placă destul de mult până când ea distrusese totul.

Nu credea c-o văzuse la teatru. Rămăsese în lojă în timpul pauzei, stând de vorbă cu lady Amita, și amânase plecarea cât mai mult posibil.

Două brațe o înconjurară pe Sylla din spate. Simți că se destinde în ele, apoi Foote spulberă iluzia vorbind.

— Părei singură, zise el. Petrecerea asta nu prea e genul tău, nu?

— A fost, cândva, replică Sylla. Apoi am împlinit șaptesprezece ani.

— S-a vorbit despre tine.

Foote îi dădu părul într-o parte și îi vorbi în ureche de aproape:

— Ne întrebam dacă ești într-adevăr virgină. Am pariat cu ceilalți că nu ești.

— Ai pierdut, spuse Sylla.

Se desprinse din brațele lui, se întoarse cu fața spre el și simți o satisfacție interioară nestăpânită, gândind: *Bine. Așadar, sezon de vânătoare pentru tine.*

Foote scutură o scamă invizibilă de pe tunica lui cea nouă, apoi aruncă o privire către oraș.

— Acea e vechea ta casă, lângă funicular, nu-i așa? Cea cu cupolă albastră.

Sylla nu se uită.

— Bănuiesc că asta trebuie să fie, replică ea.

El o privi atent.

— Știu despre familia ta. Am căutat în documente.

Sylla se prefăcu surprinsă.

— Nu te prosti. *Tu...* chiar să cauți ceva? N-ai făcut decât să plătești pe cineva s-o facă.

Foote păru iritat, dar lăsă replica să treacă.

— Chiar ar trebui să fii prietenă cu mine. Te-aș putea ajuta...

— Adică unchiul tău, pilotul de iaht, m-ar putea ajuta.

— Te-ar ajuta, dacă l-aș ruga eu. Iar *eu* aș putea, până la urmă. O să fiu avansat atât de repede cât este permis din punct de vedere legal — următorii câțiva pași sunt deja rezolvați. Atunci o să pot ajuta oamenii. Iar tu nu ai nici un patron în flotă, așa că trebuie să-ți faci prieteni sau o să rămâi locotenent pe vecie.

Privirea i se îmblânzi.

— Ești șefa unuia dintre cele mai vechi clanuri umane. La fel de distins ca și al meu. E nedrept ca cineva cu strămoși ca ai tăi să nu fie promovat până la cel mai înalt grad.

Sylla zâmbi.

— Atunci, de câte ori trebuie să vin cu tine în tuburile de regulat pentru ca această nedreptate să fie corectată?

Foote deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ar fi de-ajuns de șase ori pe lună? continuă Sylla. Am putea să trecem asta într-un contract. Dar va trebui să-ți faci și tu partea — dacă nu ajung locotenent cu prima ocazie legală, ai putea plăti o amendă de, să zicem, zece mii de zenți? Și douăzeci dacă nu ajung căpitan-locotenent, și așa mai departe. Ce zici, ar trebui să mă duc cu asta la avocatul meu?

Foote se întoarce cu fața spre petrecerea care se desfășura pe partea cealaltă a ușilor de sticlă și se rezemă de balustrada de fier, cu brațele încrucișate. Profilul lui arătos era netulburat.

— Nu știi de ce vorbești așa.

— Cred doar că totul ar trebui să fie clar și bine înțeles chiar de la început. Este justificată consemnarea unui aranjament de afaceri într-un contract.

— Mă ofeream doar să te ajut.

Sylla izbucni în râs.

— Primesc oferte de genul ăsta în fiecare săptămână. Și cele mai multe dintre ele sunt mai bune decât a ta.

O exagerare imensă, dar una despre care ea decise că era justificată în aceste împrejurări.

Sylla hotărî de asemenea că ar trebui să plece înainte ca Foote să se adune. Îl bătu ușor peste mână în semn de consolare ironică și păși prin ușa deschisă în sala de banchet.

În afară de Parker și de însoțitoarea lui, oaspeții se ridicaseră de sub masă. Orchestra făcea un zgomot teribil. Sylla se așează la locul ei, întinse mâna după apa minerală și descoperi că cineva îi crescuse tăria cu ceea ce părea să fie alcool din cereale.

Puștii ăștia și nebuniile lor, își zise ea plictisită.

Pentru o clipă, se gândi să dea pe gât băutura și să o spele cu șampania neatinsă. Ideea avea o oarecare zburdălnicie atrăgătoare. Își aduse aminte de persoana care fusese ultima oară când se îmbătase și zâmbi. Acestor oameni nu le-ar plăcea deloc acea persoană.

Problema era că nici ei.

Puse paharul la loc pe masă, și o clipă mai târziu îl lovi și-i vărsă conținutul în poala persoanei de lângă ea.

— Oh, îmi pare atât de rău, se scuză ea. Nu vrei și-un chibrit?

— Semnal de la nava-amiral, *my lord*, anunță Martinez. „*Divizia a doua, modificați cursul relativ în eșalon la doi-doi-șapte cu unu-doi-zero și accelerați la 2,8 g. Începeți mișcarea la 27:10:001, timpul navei.*”

— Comunicațiile, confirmă, zise Tarafah.

Se așază în cușeta rotativă de accelerație, din mijlocul centrului de comandă.

Încăperea dreptunghiulară capitonată era neobișnuit de liniștită, cu luminile atenuate pentru a nu concura cu ecranele aprinse ale diferitelor stații, în culori pastelate, verzi, portocalii, galbene și albastre. Prin vizorul deschis al căștii, Martinez putea simți mirosul uleiului de mașină cu care se unseseră de curând cuștile de accelerație, totul amestecat cu mirosul de plastic al etanșărilor costumului de vid.

Din cușeta din spatele aceleia a căpitanului, observă că trupul lui Tarafah era atât de rigid din cauza încordării, încât grațiile și traversele cuștilor de accelerație vibrau la unison cu membrele sale încordate, tremurânde.

— Da, lord *elcap*, zise Martinez, folosind prescurtarea acceptată pentru gradul lui Tarafah, care era mai ușor de pronunțat pentru un ofițer grăbit al flotei decât căpitan-locotenent.

Tarafah se uita fix la ecrane, cu un mușchi zvâcnindu-i pe obraz, vizibil pentru că nu-și pusese casca — o încălcare a procedurii permisă unui căpitan, dar rareori oricui altcuiva. Cu ochii ațintiți la ecrane, avea atitudinea unui fotbalist adânc concentrat asupra unor scheme de joc nefamiliare. Martinez își închipuia că Tarafah era disperat să nu dea peste cap manevra stabilită, ceea ce reprezenta o posibilitate mai mare

decât de obicei, din moment ce atât de mulți dintre subofițerii săi de frunte — ofițerii fără brevet care alcătuiau coloana vertebrală a echipajului — erau niște neghiobi inutili.

Din fericire, Martinez avea un singur asemenea neghiob în secțiunea lui, transmisionistul de clasa întâi Sorensen, cunoscut și ca vedeta centru înaintaș al *Coronei*. Nu că Sorensen nu-și învăța îndatoririle oficiale — părea vesel și cooperant, spre deosebire de unii dintre ceilalți jucători — dar părea incapabil să înțeleagă orice cât de cât tehnic.

Nu, gândi Martinez, nu era chiar adevărat. Sorensen se dovedea perfect capabil să înțeleagă seria complexă de pase laterale pe care-o construisese Tarafah în ofensiva extrem de solicitată a echipei de pe *Corona*, și toate astea erau destul de tehnice — în plus, Martinez își scotea pălăria în fața *oricui* putea înțelege complicațiile obiceiurilor, interpretărilor și precedentelor care alcătuiau înțelegerea regulii ofsaidului din Liga Flotei. Numai că Sorensen nu reușea să înțeleagă nici o complicație în afară de fotbal, căruia părea să-i fie devotat cu o forță a predestinării neobișnuit de sinceră.

Toate acestea n-ar fi contat atât de mult dacă Sorensen n-ar fi fost promovat dincolo de gradul de recrut clasa întâi. Dar Tarafah dorise să mărească salariile jucătorilor în afară de sumele confidențiale substanțiale pe care li le dădea, fără îndoială, așa că avansase opt dintre jucătorii din prima echipă la gradul de specialist clasa întâi. Fără îndoială că i-ar fi avansat până la maestru specialist, dacă acest grad n-ar fi cerut un examen ce ar fi dezvăluit o ignoranță completă în privința îndatoririlor lor.

În afară de locotenentul senior Koslowski, care, în ciuda faptului că juca pe postul de portar, părea un ofițer destul de competent, existau încă zece jucători din prima echipă, plus o rezervă — a doua rezervă fiind un cadet ofițer proaspăt venit,

după un sezon de joc glorios la academia de pe Cheng Ho. La aceștia se adăuga un antrenor sub înfățișarea unui armurier clasa a doua; cu toții alcătuiau o mare cantitate de balast într-un echipaj de șaizeci și unu.

În acest fel, Martinez descoperi la ce se referea căpitanul Tarafah când spunea că voia ca întregul efectiv al navei să lucreze împreună. Însemna că toți ceilalți trebuiau să facă treaba fotbaliștilor.

S-ar fi descurcat cu ușurință dacă asta ar fi însemnat să-l acopere doar pe amabilul, însă nepriceputul Sorensen. Dar din cauză că Tarafah era complet absorbit de fotbal, și la fel și secundul său, trebuia să facă o mare parte din munca lui Koslowski, și chiar câte ceva dintr-a căpitanului. Iar asta într-o perioadă în care nici măcar nu se deschisese sezonul de fotbal. Martinez era îngrozit de vremea în care chiar aveau să înceapă meciurile.

O invidia pe Garcia, al doilea ofițer de pe *Corona*. O femeie scundă, cu pielea cafenie, nu era un fotbalist potrivit, și vorbea cu un accent provincial aproape la fel de pronunțat ca și al lui, dar se pusese bine cu căpitanul în calitate de adevărat prim fan. Organizase echipajul care nu avea legătură cu fotbalul pentru a asista și a ovaționa la meciuri echipa *Coronei*, făcea embleme și steaguri și dădea petreceri în cinstea jucătorilor. Astfel, se strecurase în cercul căpitanului, deși era obligată să-și facă propriul cart, treburile ei, și probabil câte ceva și dintr-ale secundului.

— Pilot, rotește nava, rosti Tarafah.

Puțin înainte de vreme, se gândi Martinez, din moment ce alte nave din divizie nu se rotiseră încă, dar nu era nici o problemă.

— Rotesc nava, anunță al doilea pilot, Anna Begay, care făcea treaba primului pilot, Konstanza, un mijlocas cu

picioare lungi și încheieturi păroase, așezat în spatele ei pe poziția pilotului auxiliar, și ale cărui ecrane fuseseră mutate pe o ediție de arhivă din *Momente sportive clasice*.

Cușetele de accelerație se legănară ușor în cuștile lor, în timp ce *Corona* se rotea în jurul propriei axe. Martinez își ținu ochii ațintiți asupra panoului cu ecranul pentru semnale din fața lui.

— Doi-doi-șapte cu unu-doi-zero relativ, lord *elcap*, raportă Begay.

— Motoare, pregătiți pentru accelerație, zise Tarafah.

— Motoarele anunțate, răspunse aspirantul clasa a doua Mabumba, care făcea un curs de propulsie ca pregătire pentru examenele de prim-aspirant.

Micul mușchi pulsa pe obrazul lui Tarafah, în timp ce căpitanul urmărea înregistrările digitale de pe ecranele sale.

— Motoare, accelerați la semnalul meu, ordonă el, și apoi, când contoarele ticăiră la 27:10:001: Motoare, declanșați!

Izbitura accelerației în piept și costumele gravitaționale strângându-se în jurul brațelor și picioarelor îi anunțară pe toți cei de pe navă că motoarele se declanșaseră, dar Mabumba raportă acest fapt oricum, așa cum dicta protocolul. Cușetele de accelerație se mutară în alte poziții pe măsură ce forțele gravitaționale se amplificau, și începură să genereze mini-unde pulsatile care împiedicau sângele să se acumuleze. A doua divizie din escadrila de crucișătoare 18, eșalonată în așa fel încât fiecare navă să n-o pârlască pe cea din spatele ei cu propulsoarele, porni în viteză către țintă.

Martinez observă că Tarafah păru să se destindă odată ce motoarele se aprinseră. Nu existase nici cea mai mică șansă ca ele să *nu* se aprindă, desigur; severul, nerăbdătorul maestru inginer Maheshwari stăpânea bine motoarele, chiar luând în considerare pe cei doi fotbaliști din departamentul lui, dintre

care unul cu funcția de prim-inginer și care ar fi trebuit să răspundă de propriul lui cart.

Eventualele probleme ar fi apărut când începeau să tragă armele. Din moment ce *Corona* nu trăsese niciodată cu o armă la mână, calele de arme părăseră genul de loc folositor pentru a îngrămădi fotbaliștii în exces. Dar acum chiar aveau să fie lansate rachete, din lansatoare întreținute și încărcate de echipe supravegheate de armurieri falși. Dacă ceva urma să meargă prost, urma să se întâmple aici.

Pentru a preîntâmpina necazurile, Martinez îl trimisese pe Alikhan, ordonanța lui, în cala de arme, în loc de controlul pagubelor sau secțiunea medicală, așa cum era normal. Alikhan ieșise la pensie ca maestru armurier, iar Martinez știa că putea fi de folos secțiunii de arme de pe *Corona*.

Totuși, dacă ceva mergea prost, Martinez spera că nu va fi legat de antimaterie.

În tăcere, își configurează ecranul ca să arate imaginea de la camera de securitate din cala de arme. Înghesui imaginea într-un colț al ecranului, apoi se întoarse rapid la adevărata lui treabă, când un nou mesaj licări pe ecrane.

— Mesaj de la nava-amiral, raportă el. *Divizia a doua, modificați cursul eșalonat, la doi-doi-șapte cu unu-nouă-zero relativ, execuție imediată.*

Martinez atinse panoul care trimitea noul curs către căpitan, pilot, navigator și controlul motoarelor, ceea ce asigura că aveau să primească toți aceeași informație și că aceasta nu va fi deformată la transmisie.

— Semnale, confirmă, vorbi Tarafah. Motoare, opriți motoarele.

— Motoare oprite, lord *elcap*.

Dintr-odată, toți rămaseră atârând fără greutate în centuri.

— Pilot, rotește nava.

— Rotesc nava, lord *elcap*. Noul curs, doi-doi-șapte cu unu-doi-zero relativ.

— Motoare, porniți motoarele.

Din nou izbitura în plexul solar, legănarea cușetelor în cuștile lor. Undeva, roata unei cușete scoase un țipăt ușor, metalic.

— Motoarele pornite, *my lord*.

Redundant.

Peste umărul lui Tarafah, Martinez zări pentru o clipă ecranele de navigație. Navele celei de-a doua divizii făcuseră schimbarea de curs fiecare la momentul potrivit, lăsând linia ușor dezordonată. *Corona*, la un capăt al liniei, era îndreptată direct spre inamic, exact conform planului.

— Armele, comandă Tarafah, pregătiți-vă să lansați rachete.

Martinez cugetă că dacă n-ar fi fost îngrijorarea lui Tarafah că unul dintre subofițerii lui doar cu numele avea să-l pună într-o lumină proastă, operațiunea curentă abia dac-ar fi creat vreun pic de tensiune.

Martinez încă nu văzuse Magaria, noua bază a *Coronei*. Nu că merita să fie văzută; Magaria fusese aleasă ca bază importantă a flotei nu pentru că lumea era una de dorit, ci pentru că sistemul avea șapte porți de găuri de vierme utile — numai cu una mai puțin decât Zanshaa însăși — iar a doua flotă pândind în nodul de găuri de vierme putea astfel să mențină o mare parte a imperiului în puterea sa.

Magaria fusese o planetă infernal de fierbinte, atunci când fusese descoperită, învăluită în nori de acid și măturată de

taifunuri, și mii de ani de modificări ale climei abia dacă reușiseră să facă planeta locuibilă. Populația de pe inelul accelerator al Magariei era mai mare decât a planetei propriu-zise, câteva milioane care trăiau din banii pe care-i aduceau militarii, sau ca mijlocitori pentru încărcăturile ce treceau prin port. Câteva orașe se îngrămădeau în preajma oazelor artificiale de lângă terminalele lifturilor spațiale, ascunzându-se de furtunile corozive de nisip, iar economia lor se baza pe susținerea și aprovizionarea flotei și pe distracțiile pentru echipajele acesteia. Cea mai mare parte a locuitorilor erau naxizi, mai potriviți pentru vremea fierbinte și uscată decât alte specii.

Comandantul flotei locale era tot din rasa naxizilor, comandantul de flotă senior Fanaghee. Aceasta era o adeptă îndârjită a disciplinei, care își cârmuia domeniul dintr-un apartament luxos de la bordul navei *Măreția Praxisului*, una dintre uriașele nave de război din clasa Praxis, care asigura o imensă putere de foc, în stare să transforme o planetă în zgură, ca și splendoarea și grandoarea pe care obiceiurile serviciului o cereau de la ofițerii superiori.

Din cauză că nimeni nu știa prea bine la ce să se aștepte după moartea ultimului shaa, părți ale flotei fuseseră împrăștiate prin tot imperiul pentru a menține ordinea. Acum, că ordinea părea să fi fost păstrată fără intervenția flotei, escadrilele se regroupau — dar schimbau și locurile. Două dintre escadrilele comandantului de flotă Fanaghee erau noi la baza de la Magaria, așa că ea anunțase o serie de manevre, cele două escadrile naxide împotriva celorlalte trei. Era un meci destul de echilibrat, având în vedere că navele naxide erau mai bine înarmate și includeau singura navă mare de luptă.

Corona ajunsese pe stație chiar când începeau manevrele și, spre neliniștea lui Tarafah, fusese adăugată la a doua

divizie drept cea mai mică dintre navele sale, restul fiind crucișătoare medii și ușoare.

Manevrele nu erau obișnuite în flotă. Înainte de asta, escadrilele trebuiau să petreacă o lună sau mai mult la accelerații ridicate, și aceeași durată de timp decelerând, după aceea. Martinez participase la manevre doar o dată, cu ani în urmă, când era tânăr cadet pe *Dandaphis*.

Exerciții de tragere pe viu, mai ales anunțate de pe-o zi pe alta, nu prea fuseseră specialitatea lui Tarafah. Așa că Martinez nu fu surprins să audă încordarea reînnoită din glasul căpitănelui său, când îi vorbi ofițerului de arme.

— Armament, acesta este un exercițiu, rosti Tarafah, urmând procedura. Țintiți salva unu către crucișătorul inamic rămas în urmă. Acesta este un exercițiu.

— Acesta este un exercițiu, *my lord*. Salva unu țintită către crucișătorul inamic rămas în urmă.

— Armament, acesta este un exercițiu. Trageți salva unu...

Urmă o pauză scurtă, tensionată, când șinele cu inducție magnetică aruncară rachete în spațiu — nu fu detectat nici un recul în cabina de comandă — după care propulsoarele cu combustibil solid purtară rachetele la o distanță sigură înainte de a se aprinde motoarele cu antimaterie. O clipă mai târziu, cadetul Kelly fu lansată după ele, într-o șalupă.

— Salva unu lansată, lord *elcap*. Șalupa unu lansată.

Făcu o pauză și abia atunci își aduse aminte de dezmințire:

— Acesta este un exercițiu.

Martinez aruncă o privire în colțul ecranului care arăta cala armelor. Nu se întâmpla nimic, un semn bun, iar armurierii păreau cu toții să rămână în siguranța adăposturilor lor întărite.

Rachetele decolară pe traiectoriile lor preprogramate, urmate de șalupa care trebuia să le supravegheze. Firește, focurile nu urmau să explodeze cu adevărat — asta dacă nu cumva cineva din departamentul armamentului nu încurcase *cu adevărat* ceva — dar efectele lor aveau să fie simulate; sau cel puțin, efectele lor presupuse.

Nu că ceea ce făceau rachetele cu adevărat ar fi avut vreo importanță; soarta tuturor navelor, ca să nu mai pomenim de rachete, fusese deja hotărâtă. Comandantul de flotă Fanaghee și echipa ei lucraseră multe ore ca să compună scenariul manevrelor până la ultimul detaliu. Cele două escadrile naxide, numite „apărătorii Praxisului”, apărau una dintre găurile de vierme ale Magariei împotriva „răsculaților”, iar Praxisul, prin intermediul escadrilelor lui Fanaghee, avea să triumfe inevitabil.

Cât despre *Corona*, aceasta avea să atace — împreună cu cea de-a doua divizie — escadrila ușoară a inamicului. Primele salve trase de fiecare parte erau programate să se anihileze unele pe celelalte, într-un jet simulat de radiație provocată de antimaterie, zăpăcind senzorii și mascând manevrele din partea cealaltă — rachetele nu aveau să explodeze de fapt, iar confuzia senzorilor era programată. A doua salvă de la inamic ar fi căzut în cea mai mare parte pradă armelor defensive, dar una ar fi explodat destul de aproape de *Corona*, cât să avarieze una dintre calele de arme și ar fi necesitat evacuarea unui container de depozitare a antimateriei, ceea ce oferea un exercițiu util pentru echipa de control al pagubelor a fregatei.

Corona avea să lupte mai departe, lansând alte câteva valuri de rachete, până când urma să fie anihilată de către un baraj care sosea dinspre nava-amiral, exact la 29:01:02. Întreaga bătălie ar fi putut fi încărcată în calculatorul navelor și s-ar fi putut duce fără ca nici un ofițer să dea vreun ordin,

numai că asta era interzis în mod special. Ofițerii trebuiau să capete experiență la dat ordine, chiar dacă ordinele erau scrise cu mult înainte.

— Armament, acesta este un exercițiu. Lansați salva a doua. Acesta este un exercițiu.

Ofițerii erau cu adevărat foarte scrupuloși să dea ordinele corecte. Ei și navele lor aveau să fie judecați după cât de bine urmau planul. Esența manevrei nu era cine câștigă, doar cine făcea cel mai bine ceea ce i se spunea.

— Acesta este un exercițiu. Salva a doua lansată, lord *elcap*. Acesta este un exercițiu.

Tensiunea din cabina de comandă păru să se potolească la știrea celor două lansări cu succes.

— Escadrila ușoară inamică lansează rachete, raportă navigația. Traiectoriile rachetelor se îndreaptă spre noi. Timpul de impact estimat, opt virgulă patru minute.

Rachetele în discuție fuseseră de fapt trase cu câteva minute în urmă, dar limitele de viteză ale luminii radarelor împiedicaseră informația să ajungă pe *Corona* până în acest moment.

— Dispersie spațială, lord *elcap*!

Navigația reuși să simuleze surpriza.

— Dispersie spațială inamică!

Ceea ce însemna că escadrila-țintă, detectând rachetele care se apropiau, încerca acum să se împrăstie cât mai repede posibil. Pentru a-și ține navele ferm sub control, comandanții de escadrilă voiau de obicei să le aibă grupate în jurul lor cât mai mult timp posibil, dar navele care stăteau îngrămădite formau de asemenea ținte prea mari, făcând posibil ca o lovitură să distrugă mai mult de-o singură navă. Problema referitoare la când anume să ordone o dispersie spațială era una dintre întrebările pe care ofițerii juniori le dezbăteau fără încetare în

camerele lor de serviciu. Dacă ofițerii superiori dezbăteau și ei acest subiect, sau orice altceva, nu dădeau nici un semn că ar face-o.

Tarafah se încruntă la ecrane.

— Armament, acesta este un exercițiu. Încărcați laserele defensive.

— Acesta este un exercițiu, lord *elcap*. Laserele defensive încărcate.

Când a doua salvă a inamicului se apropie, laserele defensive traseră la putere mică, poate chiar marcând lovituri. Atinse sau nu, cea mai mare parte a rachetelor salvei fuseseră declarate distruse cu zile întregi înainte de a fi trase, și fură dezactivate. Atinsă sau nu, o rachetă fu desemnată să penetreze scutul defensiv și să detoneze, radiația simulată arzând sistemele de control de la motorul numărul doi, declanșând o potențială scurgere nestăvilită de antimaterie care necesită ca un container de combustibil să fie evacuat în spațiu. Alte stricăciuni includeau scoaterea din funcțiune a unei baterii întregi de lansatoare de rachetă, iar senzorii se arseră de-a lungul unei laturi întregi a fregatei.

Un mesaj fulgeră pe ecranele lui Martinez. Inima îi tresări de ușurare când îi raportă lui Tarafah:

— Mesaj general de la nava-amiral *Măreția*.

Precizarea era menită să o deosebească de crucișătorul greu care reprezenta nava-amiral a escadrilei răsculaților.

— *Bombardamentul planetei Kashma* nu a reușit să lanseze șalupa numărul trei. Toate navele trebuie să continue ca și cum șalupa ar fi fost lansată.

— Comunicații, confirmă, spuse Tarafah.

Abia își putea stăpâni încântarea. O *altă* navă ratase, și pe deasupra, una din propria escadrilă a lui Fanaghee.

Corona putea privi la restul manevrelor cu optimism crescând. Chiar dacă făceau vreo greșeală oribilă, nu aveau să fie singurii.

Greșeala oribilă veni după douăsprezece minute, când avaria simulată se produse la o baterie de opt lansatoare de rachete. Nu trebuia reparată de membrii efectivi ai echipajului, pentru că accelerațiile puternice și imprevizibile ale unei nave de luptă i-ar fi putut izbi mortal de cel mai apropiat perete despărțitor. În schimb, armurierii, din siguranța adăposturilor lor cu pereți groși, scoaseră rachetele din tuburi folosind roboți teleghidați — niște mașini masive construite după modelul păianjenilor, cu brațe multiple care se prindeau de scoabele fixate pe corpul de polycarbon al navei și se mutau de la o scoabă la alta. Brațele puternice se asigurau împotriva accelerației, iar brațele mai mici, folosite pentru manipulare, își făceau și ele treaba.

Mișcările celor doi roboți păreau la început să meargă bine. Sistemele „avariate” de control fură înlocuite, iar roboții începură să extragă rachetele din tuburile lor. Apoi una dintre mașinăriile cu multe picioare o încurcă pe cealaltă și, într-un efort de a se elibera, smulse rezerva hidraulică centrală a celui alt robot. Fluidul hidraulic țâșni în compartimentul lipsit de greutate al rachetei, formând un jet de globuri azurii perfecte, și al doilea robot muri.

Acum amândoi roboții erau inutili, din moment ce robotul mort îl bloca pe cel care funcționa încă.

Martinez urmări filmulețul tăcut cu aceeași fascinație cu care-ar fi privit orice alt dezastru pe care nu era capabil să-l împiedice. Fotbaliștii pe care-i îngrămadise Tarafah la secțiunea de armament s-ar putea ca tocmai să fi pus capăt carierei patronului lor.

Martinez ridică ochii de pe ecrane, vrând să-i spună lui Tarafah ce se petrecea, apoi șovăi. Căpitanul nu putea influența ceea ce se petrecea în calele de arme, nu acum, nu din cabina de comandă. Poate că ar fi fost mai fericit dacă nu știa.

Și pe deasupra, Martinez n-ar fi trebuit să spioneze celelalte secțiuni.

Apoi se uită din nou spre video, la vederea unei mișcări în cala de arme. Siluete mici, în costume, se deplasau fără greutate prin cală. Silueta din frunte apucă o scoabă cu o mână și, făcând semn cu mâna, îi îndrumă pe ceilalți la muncă. După ținuta dreaptă de conducător, și după ceva din aerul lui de comandant, Martinez își recunoscuse propria ordonanță, Alikhan. Maistrul armurier încerca să dreagă lucrurile.

Cât timp mai e până la următoarea accelerare? Întrebarea îngrozitoare îi trecu prin minte ca fulgerul. Și dintr-odată degetele lui atingeau ecranele, într-o încercare de a apela scenariul pentru manevre.

Fără succes. Tarafah avea toată treaba sub cheia lui de căpitan. Martinez se uită frustrat la ecrane, cu mâinile încheștate.

Două dintre siluetele în costum se luptaseră să scoată o rachetă din tubul ei și acum o dirijau printr-o încâlceală de membre robotice între tub și cala de evacuare. Măcar racheta nu primise antimaterie, și prin urmare era relativ ușoară.

Cât timp mai e? Martinez încheștă dinții. Se gândi să strige: „Echipaj în cala de arme!”, ceea ce probabil ar fi oprit orice accelerări viitoare.

Nu. Nici o accelerare nu avea să se petreacă fără comanda lui Tarafah, iar dacă acesta dădea ordinul, putea anunța pericolul la timp.

Sau așa spera.

Încă o racheta era smulsă din tub, de către o singură siluetă fixată călare pe bateria de arme. Măcar se putea conta pe fotbaliști să aibă mușchi.

Un mesaj se aprinse pe ecrane.

— Mesaj de la nava-amiral, se trezi el că repetă. „*A doua divizie, modificați cursul eșalonat la doi-doi-șapte cu trei-unu-zero relativ. Accelerați la 4,5 g. Execuție la 28:01:001 timpul navei.*”

Aruncă o privire la ecranul care arăta ora. Însemna șase minute din momentul de față.

Nu fusese niciodată mai recunoscător pentru regula care impunea etanșarea căștii. Atinse comenzile și vorbi în microfonul căștii:

— Membru al echipajului Alikhan!

— *My lord?*

Răspunsul sosi în câteva secunde.

— Ai cinci minute până la următoarea accelerare.

Urmă o clipă de tăcere, în timp ce Alikhan calcula șansele.

— Mai rămân trei rachete. N-o să reușim.

— Nu. Trimite oamenii în cușetele de accelerație, iar eu o să-i spun căpitanului ce se petrece.

Martinez privi situația fără speranță, se uită la echipa stângăce în costumele de vid împingând o rachetă pe lângă brațele încurcate ale roboților, apoi spuse:

— Oprește-te! Așteaptă o clipă!

Făcu o pauză ca să-și reevalueze ideea.

— Nu, iată ceea ce trebuie să faci: trimite pe cineva la comenzile roboților; pune-l pe celălalt să scoată rachetele din tuburi și apoi să le dea doar brațelor manipulatorie ale robotului. Robotul poate să se agațe de ele până când se termină manevra. Nu există antimaterie și nici pericol, iar după ce manevra se încheie, poți termina treaba manual.

— Foarte bine, *my lord*.

Alikhan întrerupse comunicarea foarte repede, și începând din acel moment Martinez fu nevoit să urmărească totul în tăcere. Alikhan însuși sări de pe cadru, probabil către controlul armelor și către comenzile roboților. Ceilalți membri ai echipajului deschiseră trapele, traseră rachetele și le împinseră ușor în direcția robotului care funcționa. În alte câteva secunde, brațele manipulatorie ale robotului apucară rachetele din zbor și apoi încremeniră.

Siluețele în costume săltară din cala armelor în direcția adăpostului blindat. Martinez se uită la ecranul cu ora: 26:51:101.

Două minute rămase.

— O, a fost o adevărata harababură în calele de arme, *my lord*, povesti Alikhan în timp ce lustruia cea de-a doua pereche de pantofi a lui Martinez. Nimeni nu răspundea de nimic. Meistrul armurier era atât de beat, încât nu reușea să dea un singur ordin care să aibă vreun înțeles sau care să aibă ceva de-a face cu situația. Unul dintre cei doi armurieri de clasa întâi era fotbalist, și la fel și unul dintre armurierii de clasa a doua. Iar cei doi cadeți care dau o mână de ajutor de obicei — simpatici tineri, serios, învață repede — erau înghesuiți în șalupe și lansați de pe navă.

— Mă bucur că m-am gândit să te trimit la fața locului, zise Martinez. Totuși, ai fi putut să mori din cauza mea.

Alikhan lăsă pantoful din mână și ciocăni cu degetul ecranul inactiv de comunicații de pe mâneca stângă.

— Îl aveam pe Maheshwari la comunicații. Ar fi anulat orice accelerare dacă am mai fi avut pe cineva în cala armelor.

Martinez dădu încet din cap. Subofițerii cu vechime aveau propriile lor rețele, propriile lor informații, propriul lor mod de a supraviețui ofițerilor pe care flota îi plasase deasupra lor.

Dacă poți găsi un maistru armurier care nu e bețiv, nu e nebun și care-și păstrează cele mai multe dintre celulele cerebrale, îi spusese cândva tatăl lui, atunci pune mâna pe el.

Martinez își binecuvântă tatăl pentru sfat, și se servi singur cu whisky din ascunzătoarea lui secretă, dulăpiorul cu panouri întunecate de sub patul îngust. Când preluase comanda, căpitanul Tarafah înlocuise panourile din cabinele ofițerilor — și dintr-a lui — cu mahon luxos, de culoare închisă, completat cu armături de alamă și plăci întunecate, cu un model geometric alb și roșu. Domeniul ofițerilor era acum ușor parfumat cu ulei de lămâie, cel puțin când nu duhnea a alamă lustruită.

Martinez simțea nevoia de whisky, după ce tocmai terminase un schimb dublu, stând de pază în cabina de comandă în timp ce *Corona* își culegea șalupele și rachetele consumate, iar Tarafah și locotenentul senior plecară cu o șalupă pe nava-amiral pentru o ședință la care participau ceilalți căpitani și comandantul de flotă. Whisky-ul simplu îl arse pe Martinez pe gât, și acesta începu să-și simtă mușchii învinețiți gata să se relaxeze.

— Mă bucur că nu suntem într-un război adevărat, zise el. Ați fi fost cu toții omorâți cu radiații gamma.

— Într-un război adevărat, replică Alikhan, am fi stat în siguranță în buncărul nostru și am fi folosit o altă baterie de rachete.

Martinez își duse degetul la bărbie.

— Crezi că va afla căpitanul ce s-a întâmplat?

— Nu. Roboții înțepeniți au fost reparați imediat ce am ieșit în siguranță din cabine. Racheta defectă va fi scoasă cumva din inventar — există tot soiul de metode pentru a face o rachetă să dispară.

— Nu mă liniștește deloc să știu lucrurile astea, continuă Martinez.

Mai luă o înghițitură de whisky.

— Crezi că ar trebui să afle căpitanul?

Cu asta, Martinez voia să spună: Crezi că *ar trebui* să afle căpitanul că l-am salvat în timpul manevrelor?

Alikhan arăta serios.

— Nu mi-ar plăcea deloc să închei cariera de treizeci de ani a unui om aflat în pragul pensiei. Și vina va cădea asupra maestrului armurier, nu asupra fotbaliștilor.

— Adevărat, încuviință Martinez.

Detesta ideea de a face ceva inteligent fără să afle nimeni. Dar să facă în așa fel încât maestrul armurier să fie dat afară, asta nu l-ar fi convins pe Alikhan să-l îndrăgească, și îl socotea pe Alikhan prea prețios ca să-l supere.

— Ei, ridică el din umeri, las-o baltă. Să sperăm că nava nu intră într-un război înainte ca maestrul armurier să iasă la pensie.

— Puțin probabil, *my lord*.

Alikhan își netezi mustățile cu încheietura unui deget.

— *Corona* a supraviețuit unor comandanți mai răi decât Tarafah. O s-o scoatem la capăt cu ea, nu vă temeți.

— Dar o s-o scot *eu* la capăt? întrebă Martinez.

Oftă, apoi întinse mâna către dulăpiorul cu panouri de mahon de sub pat și scoase încă o sticlă de whisky.

— Asta ar putea să te ajute la meditații, comentă el. N-o împărți cu nimeni din secțiunea armelor.

Alikhan acceptă sticla cu un aer grav.

— Mulțumesc, *my lord*.

Martinez își termină băutura și se hotărî să nu-și toarne alta, cel puțin nu încă. Exemplul maistrului armurier era puțin prea puternic.

— Păcat că e singura răsplată pe care o s-o capeți pentru că l-ai salvat pe căpitan de la dizgrație.

— E mai mult decât capăt de obicei, remarcă Alikhan și, cu un surâs ambiguu, încremeni într-un salut și plecă.

Două zile mai târziu, după ultima dintre ședințele la care ofițerii comandanți refăcură manevra, comandantul de flotă Fanaghee anunță un festival al sportului care urma să aibă loc la complexul flotei. Aveau să participe echipele de pe fiecare navă de sub comanda lui Fanaghee, iar echipa de fotbal de pe *Corona* avea să înfrunte campionii Magariei de pe *Bombardamentul orașului Beijing*, într-un meci special. Tarafah anunță un program mai intens de antrenament pentru echipă, care începu imediat, înainte ca nava să acosteze.

Când Martinez ieși mort de oboseală din cart în acea noapte, nu se opri la un singur pahar. Sau la două.

Opt

Banca era construită din granit, o miniatură completă a Marelui Refugiu, cu tot cu cupolă, probabil pentru a sugera permanența, dar acum, în absența Marilor Maeștri, sugerând poate altceva. Wesley Weckman, administratorul fondului, era un tânăr cu maniere devenite prea devreme solemne, deși stilul ghetelor sale lucioase și brățara la modă, din păr uman, sugerau că viața lui în afara băncii nu era la fel de rigidă ca și orele de lucru.

— Dobânda a rămas la trei la sută în anii de când ai intrat la academie, îi spuse el. Și din moment ce ai redepus la bancă cea mai mare parte a alocației, începând din acel moment, sunt încântat să te informez că suma totală depășește 29.000 de zenți, pe care ți-i pot pune în întregime la dispoziție când fondul ajunge la scadență, la a douăzeci și treia ta aniversare...

Care sosea peste unsprezece zile. Ceea ce însemna că, în ani terestri — cunoscuse odată pe cineva care calcula în „zile terestre” — abia trecuse de douăzeci.

Sylla calculă scurt ce-ar putea cumpăra cu 29.000 de zenți. Un apartament modest în Orașul Înalt, sau o întreagă clădire

de apartamente într-o zonă decentă a Oraşului de Jos. O vilă modestă, cu terenuri întinse, la țară.

Cel puțin o duzină de toalete complete de la cei mai la modă creatori de pe Zanshaa.

Sau o vază roz Pompadour, perfect autentică, din Vincennes, făcută cu patru secole înainte de cucerirea Terrei și scoasă în mod convenabil la licitație la sfârșitul lunii.

Având în vedere asemenea prețuri, Sylla își închipuia că bombele cu antimaterie spărseseră o mulțime de porțelan.

Era o fantezie ridicolă să-și cheltuiască întreaga moștenire pe o vază, dar simțea că muncise din greu un timp îndelungat și că merita o clipă de completă lipsă de rațiune.

— Ce trebuie să fac pentru ca să capăt fondul principal? întrebă ea.

— Puțină hârțogărie. Pot să încep acum, dacă dorești, și va intra în vigoare de ziua ta.

Sylla zâmbi larg.

— De ce nu?

Weckman scoase la imprimantă hârtiile în cauză și i le întinse lui Sylla, dimpreună cu un stilou gros, cu peniță de aur. Apoi activă cititorul de amprente digitale și-l împinse peste birou.

— Aveți amprenta mea? întrebă Sylla surprinsă. De atâția ani?

Weckman se uită la ecranele din fața lui ca să se asigure.

— Da. Desigur.

— Nu-mi aduc aminte să vi-o fi dat...

Încrucișă picioarele, puse hârtiile în poală și le citi cu atenție. Apoi așază hârtiile pe birou, ridică stiloul deasupra liniei pentru semnătură și ezită.

— Vezi, vorbi ea, nu știu ce-o să fac cu banii.

— Banca are câțiva consilieri de investiții, îi sugeră Weckman. Te pot prezenta domnișoarei Mandolin — văd că e la biroul ei.

Sylla puse capacul stiloului.

— Problema e că sunt doar în trecere. Nu știu nici măcar care va fi următorul meu post.

Puse stiloul pe birou, în fața lui Weckman.

— Poate că o să-i las pur și simplu în depozit, măcar până ajung locotenent.

— În acest caz, nu trebuie să faci nimic.

— E vreo problemă dacă păstrez hârtiile?

— Sigur că nu.

Se ridică, iar Weckman se înclină în timp ce-o conducea spre ieșirea din birou.

Oricum, la ce i-ar fi de folos o vază? se gândi. Nici măcar nu avea flori pe care să le pună în ea.

Se hotărî să viziteze din nou casa de licitații, și își luă la revedere.

Ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să nu-și permită anumite visuri.

— Aruncă-l în râu, zise Gredel. Ai grijă doar să nu mai apară niciodată.

Lamey se uită la ea cu o stranie simpatie tăcută, o cuprinse cu un braț și o sărută pe obraz.

— O să rezolv eu totul pentru tine, promise.

Nu, nu totul, gândi ea, dar măcar o să faci lucrurile ceva mai bune.

În dimineața următoare, Nelda o dădu afară. Se uită la Gredel de sub stratul de ghips vindecător cenușiu pe care-l lipise peste tăietura de la frunte, și spuse:

— Pur și simplu nu te mai pot ține aici. Chiar nu pot...

Pentru o clipă de reală teroare, Gredel se întrebă dacă trupul lui Antony apăruse plutind sub Podul Vechi de pe râul Iola, dar apoi își dădu seama că nu era asta. În seara de dinainte, o pusese pe Nelda în postura de a fi nevoită să hotărască pe cine iubea mai mult, pe Antony sau pe Gredel. Optase pentru Antony, fără să știe că el nu mai reprezenta o opțiune.

Gredel se duse la mama ei, iar protestele lui Ava se stinseră în clipa în care îi văzu vânătăile de pe obraz. Gredel îi spuse ce s-a întâmplat — nefiind proastă, lăsă deoparte ceea ce-i ceruse lui Lamey să facă — iar Ava o îmbrățișă și-i spuse că era mândră de ea.

Ava lucră cu cosmeticele multă vreme pentru a ascunde urmele, apoi o duse pe Gredel în orașul Maranic, la Bonifacio, la o înghețată.

Ava, Lamey și Panda o ajutară pe Gredel să-și ducă lucrurile acasă la Ava, brațe și cutii pline cu hainele pe care i le cumpăraseră Lamey și Caro — bluzele, pantalonii, rochiile, jachetele, pelerinele, pălăriile, pantofii, bijuteriile — toate obiectele care de mult nu mai încăpeau în dulapurile din camera ei de la Nelda și care, în cea mai mare parte, zăceau în grămezi ordonate pe covorul vechi, uzat.

Panda era extrem de impresionat de ordinea lor.

— Ai un *sistem* aici, exclamă el.

Ava se afla într-o situație mai bună ca de obicei. Bărbatul ei era însurat și o vizita numai la intervale programate în mod

regulat, deci n-avea nimic împotriva dacă ea își petrecea timpul liber cu familia sau cu prietenii. Dar Ava nu avea prea mulți prieteni — bărbații dinainte n-o lăsaseră să aibă vreunul — așa că era încântată să-și petreacă timpul cu fiica ei.

Lamey era dezamăgit că Gredel nu voia să se mute într-unul dintre apartamentele lui.

— Am nevoie de mama acum, spuse Gredel, și asta păru să-l mulțumească.

Nu vreau să locuiesc cu cineva care o să fie ucis în curând. Păstră pentru sine acest gând. Se întrebă dacă era obligată să locuiască cu băiatul care ucisese pentru ea.

Caro fu, la rândul-i, dezamăgită.

— Te-ai fi putut muta cu mine! zise ea.

O încântare scăpărătoare inundă mintea lui Gredel.

— Nu te-ar deranja?

— Nu!

Caro era entuziasmată.

— Am putea fi surori! Am putea să facem cumpărături și să ieșim în oraș — să ne distrăm!

Zile întregi se delectă cu atențiile pline de căldură ale mamei sale și ale lui Caro. Își petrecea aproape tot timpul cu una dintre ele, atât de mult încât Lamey începu să fie gelos, sau măcar *să pretindă* că era gelos — Lamey era câteodată greu de descifrat în felul ăsta.

— Caro te-a răpit, glumea el doar pe jumătate la telefon. O să trebuiască să trimit băieții să te aducă înapoi.

Noaptea în care Ava era cu bărbatul ei, Gredel și le petrecea la Caro. Era mult loc în patul cel mare. Descoperi că prietena ei nu atât că se ducea la culcare, cât își provoca singură o stare de comă: punea endorfine în injectorul medical și-și administra doză după doză, până când își pierdea cunoștința.

Gredel era îngrozită.

— De ce faci asta? o întreabă într-o noapte, când Caro întinse mâna după injector.

Caro îi aruncă o privire furioasă.

— Pentru că îmi *place!* mârâi ea. Nu pot să dorm fără asta!

Gredel se făcu mică sub privirea lui Caro. Nu voia ca cealaltă tânără să se năpustească asupra ei ca o furtună, în felul în care sărea cu gura la alții.

Într-o noapte, Lamey le duse pe amândouă la o petrecere.

— Trebuie s-o iau și pe Caro, îi spuse lui Gredel. Altfel nu te-aș mai vedea niciodată *pe tine*.

Motivul petrecerii era faptul că Lamey dăduse un împrumut pentru un restaurant și un club, iar proprietarii nu avuseseră succes, așa că îi declarase insolvabili și preluase localul. Moștenind un depozit de băutură și o cameră frigorifică plină cu mâncare, hotărî că acestea n-ar trebui să se irosească, așa că invită aproape pe toată lumea pe care-o cunoștea. Plăți angajații pentru încă o noapte și-i anunță pe toți oaspeții că mâncarea și băutura erau pe gratis.

— O să ne distrăm în noaptea asta, zise el, iar de mâine o să încep să caut pe cineva care să conducă locul ăsta.

A fost ultima petrecere mare la care a fost Gredel cu Lamey și cu echipa lui. Încăperea largă era plină cu mâncare, cu muzică și cu oameni care se simțeau bine. Râsul râsuna din tavanul de fier ruginit și consolidat al clubului, care nu era o încercare de decor, ci o amintire a faptului că podeaua de deasupra fusese cândva întărită ca să susțină mașini grele. Deși Gredel nu avea nimic de băut, se simțea totuși amețită doar pentru că în jurul ei erau atâția oameni care savurau distracția la un loc cu băutura pe gratis. Mintea i se învârtea în timp ce dansa, se învârtea la fel ca trupul care se rotea pe ringul de dans, ca răspuns la mișcarea lină, perfectă, elegantă, a lui Lamey. El se aplecă spre ea și-i vorbi la ureche:

— Vino să stai cu mine, Pământeanco.

Ea clătină din cap, surâse.

— Nu încă.

— Vreau să mă însor cu tine. Să am copii cu tine.

Un fior de plăcere îi alunecă lui Gredel pe șira spinării. Nu-i dădu nici un răspuns, își puse doar brațele în jurul gâtului lui Lamey și-și rezemă capul de umărul lui.

Nu știa ce făcuse ca să merite să fie iubită astfel. Lamey, Caro, mama sa, fiecare dintre ei umplând un gol groaznic înăuntrul său, un gol de care nici măcar nu-și dăduse seama că exista, până când nu fusese umplut cu căldură și tandrețe.

Lamey dansă și cu Caro, sau mai degrabă o conduse în jurul ringului de dans, în timp ce ea țopăia în sus și-n jos, în loc să danseze. Caro se simțea bine. Bău doar vreo două sticle de vin în cursul nopții, ceea ce pentru ea era un lucru modest, iar restul timpului dansă cu Lamey sau cu membri ai echipei lui. Când plecară din club, îl sărută cu extravaganta pe Lamey, ca să-i mulțumească pentru că o invitase.

Lamey le luă în brațe pe amândouă.

— Îmi place doar să le fac pe frumoasele mele surori să se simtă bine, spuse el.

El și cu Gredel o duseră pe Caro la apartamentele Volta, după care aveau intenția să se întoarcă în Fabrici cu mașina și să petreacă dimineața într-unul dintre apartamentele lui Lamey. Dar Caro zăbovea în mașină, pe bancheta din spate, aplecată, proptindu-și capul și umerii în față, între Lamey și Gredel. Vorbeau și râdeau cu toții în timp ce portarul aștepta în vestibulul de la Volta, așteptând momentul în care s-o lase pe lady Sylla să intre pe ușă. În cele din urmă, Lamey spuse că era timpul să plece.

— Ați putea scuti drumul până în Fabrici, le zise ea. Voi doi puteți folosi patul meu. Eu o să dorm pe canapea.

Lamey îi aruncă o privire.

— Detest să dau afară din patul ei o femeie frumoasă.

Caro izbucni într-un râs brusc, tăios, apoi se întoarse și o sărută pe Gredel pe obraz.

— Asta depinde de Gredel.

A-ha, gândi surprinsă și nu chiar Gredel. Lamey, după cât se părea, umbla să-și încaseze beneficiul în urma investiției. Gredel medită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu mă deranjează, zise ea.

Așa că Lamey urcă în apartament împreună cu Gredel și Caro și făcu dragoste cu amândouă. Gredel privi fundul palid al iubitului ei dansând în sus și-n jos deasupra lui Caro și se întrebă de ce n-o deranja.

Pentru că nu-l iubesc, trase ea concluzia. *Dacă l-aș fi iubit, asta ar conta.*

Și apoi se gândi: Poate Caro îl iubește. Poate Caro ar vrea să stea cu Lamey în Fabrici, iar ea putea să ia locul lui Caro la academie și să plece pe Pământ.

Poate că asta ar fi soluția care să-i facă pe toți fericiți...

Caro își ceru scuze în ziua următoare, după plecarea lui Lamey.

— A fost îngrozitor astă-noapte, spuse ea. Nu știu ce trebuie să crezi despre mine.

— A fost în regulă, răspunse Gredel.

Împăturea hainele lui Caro și le pune la loc. *Curățenia de după orgie*, gândi ea.

— Sunt așa o curvă câteodată, exclamă Caro. Probabil crezi că încerc să ți-l fur pe Lamey...

— Nu cred așa ceva.

Caro se apropie cu pași mărunți lui Gredel și o îmbrățișă. Își rezemă capul de umărul lui Gredel și își luă glasul peltic al unei fetițe penitente.

— Mă ierți?

— Da, răspunse Gredel. Sigur că da.

Dintr-odată, Caro deveni un bulgăre de energie. Zburda prin încăpere, topăind de-a lungul și de-a latul covorului, în timp ce Gredel îi aranja hainele.

— O să mă revanșez față de tine! declară Caro. Astăzi te duc oriunde vrei! Ce ți-ar plăcea? La cumpărături?

Gredel cântări oferta. Nu era ca și cum ar fi avut nevoie de lucruri noi — începea să se simtă puțin apăsată de toate lucrurile pe care le poseda — dar, pe de altă parte, îi făcea plăcere încântarea lui Caro atunci când le cumpăra. Apoi, o altă idee îi veni în minte.

— Godfrey! exclamă ea.

Ochii lui Caro sclipiră.

— O, da!

Era o zi splendidă — vara se apropia, și o adiere caldă se revărsa prin ferestrele întredeschise ale separeurilor de la Godfrey, adiere care sufla parfum de flori pe pielea lui Gredel. Ea și cu Caro începură cu o baie de aburi, apoi urmă un tratament facial, o împachetare cu loțiuni și un masaj care se întinse pe toată lungimea corpului, de la pielea capului până la degetele de la picioare. După aceea, se întinseră pe canapele, vorbind și chicotind, mângâiate de adieri și bând suc de fructe, în timp ce tinere zâmbitoare le făceau manichiura și pedichiura.

Fiecare centimetru pătrat al pielii lui Gredel părea inundat de vară, de viață. Întoarse la Volta, Caro o îmbracă pe Gredel într-una dintre propriile ei toalete, cu țesăturile scumpe alunecând pe carnea netedă ca untul, cu nervii ațâțați. Când

Lamey veni să le ia, Caro puse mâna lui Gredel într-a lui și-i îndrumă pe amândoi către ușă.

— Vă doresc o noapte plăcută, le ură ea.

— Nu vii cu noi? întrebă Lamey.

Caro clătină doar din cap și râse. Ochii săi verzi se uitau într-ai lui Gredel — și Gredel zări amuzament în ei, și secrete pe care Lamey nu le va împărtăși niciodată. Apoi Caro îi călăuzi către hol și închise ușa în urma lor.

Lamey se opri o clipă, uitându-se în urmă.

— Caro se simte bine? întrebă.

— O, da, răspunse Gredel. Acum hai să mergem să găsim un loc unde să dansăm.

Se simțea de parcă ar fi plutit, mișcându-se pe podea atât de ușor, încât aproape că dansa pe drumul către ascensor. Îi trecu prin minte că era fericită, că fericirea nu-i aparținuse niciodată, dar că acum o avea.

Tot ce avusese nevoie fusese să-l scoată pe Antony din scenă.

Prima fisură în fericirea lui Gredel apărură cu două săptămâni mai târziu, când ajunse cu întârziere la Volta, din cauza unui blocaj pe liniile de tren care ieșeau din Fabrici. Își deschise singură ușa și o găsi pe Caro sforăind pe pat. Era îmbrăcată să iasă în oraș, dar trebuie să se fi plictisit așteptând-o să sosească, pentru că găsi pe podea o sticlă goală de vin și lângă mâna ei dreaptă injectorul medical.

Gredel vorbi cu Caro, apoi o scutură. Nu obținu nici un răspuns. Caro era palidă, iar carnea îi era rece și ușor albastrie.

Încă un sforăit prelung, zgomotos, sfâșie aerul. Gredel își simți inima săltându-i din piept numai la pura stăruință a

sunetului. Puse mâna pe injectorul medical și controlează conținutul: un analog al endorfinei, ceva numit fenildorfin-z.

Caro începu din nou să sforăie, iar apoi se auzi un horcăit și zgomotul încetă pur și simplu. Respirația i se oprise. Groaza urla în sângele lui Gredel.

Nu avusese niciodată de-a face cu o supradoză, dar exista un oarecare număr de legende orale care circulau prin Fabrici, în legătură cu acest subiect. Unul dintre remedii presupunea umplerea pantalonilor victimei cu gheață, își aduse ea aminte. Gheața pe organele genitale trebuia să te trezească instantaneu. Sau asta era numai pentru bărbați?

Gredel încălecă peste Caro și o plesni cu putere peste față. Propriii ei nervi tresăriră la auzul sunetului, dar Caro se cutremură, pleoapele i se deschiseră parțial, și trase icnit aer în piept.

Gredel o plesni din nou. Caro icni iar și tuși, iar pleoapele i se deschiseră complet. Avea ochi stranii, ecrane goale de jasp verde, cu pupilele atât de contractate încât abia se vedeau.

— Ce..., vorbi Caro. Ce faci...?

— Trebuie să te scoli.

Gredel se lăsă să alunece din pat și o trase pe Caro de braț.

— Trebuie să te scoli și să mergi pe lângă mine, auzi?

Caro scoase un râs lenevos.

— Ce-i... ce...

— Ridică-te în picioare acum!

Gredel reuși s-o silească pe Caro să stea dreaptă. Caro își simțea picioarele cu greutate, iar Gredel îi puse brațul pe umerii ei și începu s-o tragă pe podea. Caro începu din nou să râdă.

— Muzică! pufni ea. Avem nevoie de muzică, dac-o să dansăm...

Consideră asta atât de amuzant, încât aproape că se îndoi de mijloc de atâta râs, dar Gredel o forță să se îndrepte și

continuă să se miște. O duse pe Caro în camera din față și o puse să umble în cercuri în jurul canapelei.

— Ești nostimă, Pământeanco, zise Caro. Nostimă, nostimă...

Râsul bolborosea mai departe în gâtul ei. Pe Gredel o dureau umerii din cauza greutății lui Caro.

— Ajută-mă, Caro, ordonă ea.

— Nostimă, nostimă... Nostimă Pământeanca...

Când n-o mai putu ține, Gredel o lăsă să cadă pe canapea și se duse la bucătărie să pornească aparatul de cafea. Când se întoarse în camera din față, Caro adormise din nou. Îi dădu două palme, iar aceasta deschise ochii.

— Da, Sergei, mormăi ea. Fă așa. Fă tot ce vrei.

— Trebuie să te scoli, Caro.

— De ce nu vorbești cu mine? întrebă Caro.

Avea lacrimi în ochi. Gredel o trase în picioare și începu iarăși să meargă cu ea.

— L-am sunat, zise Caro în timp ce pășeau. Nu mai puteam suporta și l-am sunat și n-a vrut să vorbească cu mine. Secretara lui a zis că e plecat, dar știu că mințea după felul în care a spus-o.

Trecură trei sau patru ore înainte ca teama lui Gredel să înceapă să dispară. Caro era în stare să meargă singură, iar conversația devenise aproape normală, deși mai înceată. Gredel o lăsă pe tânără așezată pe canapea, cu o ceașcă de cafea la îndemână și se duse în dormitor. Luă injectorul medical aflat la vedere, plus încă două pe care le găsi în dormitor și încă unul în baie, plus rezervele de fenildorfin-z și toate celelalte rezerve de droguri pe care le găsi, și le ascunse sub niște prosoape în baie, în așa fel încât să le poată scoate de acolo mai târziu, când Caro nu se uita. Ar fi vrut să scape și de băutură, dar asta ar fi

fost prea vizibil. Poate că va reuși să toarne cea mai mare parte în chiuvetă, când avea să apară ocazia.

— Ai încetat să *respiri*, îi spuse Gredel lui Caro mai târziu. Trebuie să încetezi cu drogurile, Caro.

Caro dădu din cap deasupra ceștii de cafea. Pupilele i se lărgiseră puțin, iar ochii arătau aproape normal.

— Mi-a scăpat de sub control.

— În viața mea n-am fost atât de speriată. Trebuie să încetezi.

— O să fiu cuminte, promise Caro.

Dar trei nopți mai târziu, Gredel dormea la ea când Caro scoase un injector și-l duse la gât. Gredel întinse mâna, cu o spaimă bruscă, și-i smulse injectorul.

— Caro! Ai promis că încetezi!

Caro zâmbi, apoi râse, cu un aer de scuză.

— E în regulă, zise ea. Eram deprimată în ziua aceea, în legătură cu ceva care se petrecuse. Am lăsat să-mi scape de sub control. Dar nu mai sunt deprimată.

Întinse mâna și apucă injectorul.

— Dă-i drumul, insistă ea. N-o să pătesc nimic.

— Nu, o imploră Gredel.

Caro desprinsе răzând degetele lui Gredel, apoi duse injectorul la gât și apăsă butonul. Ea râdea, în timp ce Gredel simțea un nod strângându-i-se în măruntaie.

— Vezi? spuse Caro. Nu-i nici o problemă.

Gredel vorbi cu Lamey în ziua următoare.

— Pur și simplu nu-i mai vinde, îi ceru ea.

— La ce-ar folosi? replică Lamey. Avea surse înainte să fi întâlnit pe vreunul dintre noi. Și dacă vrea, se poate duce la o farmacie să plătească prețul întreg.

O luă de mâini și o privi, cu îngrijorare, în ochii albaștri.

— N-o poți ajuta. Nimeni nu poate ajuta un consumator când a ajuns atât de departe. Știi asta.

Neliniștea străbătea nervii lui Gredel. Nu voia ca vorbele lui Lamey să fie adevărate. Trebuia doar să fie foarte atentă și s-o supravegheze pe Caro, ca să fie sigură că nu se mai întâmplau și alte accidente.

Fericirea lui Gredel se încheie brusc în prima după-amiază fierbinte a verii. Ea și cu Caro se întorseseră obosite și transpirate de la galerii, iar Caro își trânti cumpărăturile pe canapea și anunță că avea să facă o baie lungă, răcoritoare. Luă o sticlă cu vin rece din bucătărie, o deschise și-i oferă și lui Gredel, care refuză. Caro luă sticla cu ea în baie.

În camera din față, Gredel auzi sunetul apei care curgea în timp ce se servea cu un cocteil cu papaya și, neavând nimic altceva de făcut, deschise peretele video.

Era o dramă despre flotă, numai că toți actorii care se străduiau să reprime revolta erau naxizi. Tot jocul lor consta în felul în care își schimbau culoarea solzilor ca mărgelele, iar Gredel nu înțelegea o iotă. Decorul flotei îi aduse aminte de intrarea lui Caro la academie, și mută pe un canal de date ca să caute condițiile de admitere pentru academia Cheng Ho, pe care o urmau în mod tradițional membrii familiei Sylla care îmbrățișau cariera militară.

Până când Caro se întoarse, desculță în halat, Gredel avea o mulțime de informații.

— Mai bine ți-ai găsi un croitor, îi spuse ea. Uită-te la unifeorme pe care trebuie să ți le faci.

Peretele video trecea de la o poză la alta.

— Mare ținută, mică ținută, enumeră Gredel. Salopetă de stat pe navă, salopetă planetară, uniformă protocolară pentru recepții, uniformă de paradă — uită-te numai la pălăria aia! Și Cheng Ho e într-o zonă temperată, așa că îți trebuie palton și cizme înalte pentru iarnă, plus uniforme pentru sporturile pe care te hotărăști să le faci, și o tonă de alte lucruri. Veselă și tacâmuri pentru cină, pentru cazul în care dai o masă protocolară, cu blazonul clanului tău opțional...

Caro clipi spre ecran ca și cum ar fi avut probleme să se concentreze asupra lui.

— Despre ce vorbești? întrebă.

— Când o să te duci la academia Cheng Ho. Că veni vorba, știi cine *a fost* Cheng Ho? M-am uitat. A...

— Încetează să bați câmpii!

Gredel se uită surprinsă la Caro. Buzele acesteia se strâmbau în semn de refuz.

— Nu mă duc la nici o idioată de academie, zise ea. Așa că uită de toate astea, bine?

Gredel o privi cu ochii mari.

— Dar trebuie, continuă ea. E cariera ta, singura care îți e permisă!

Caro scoase un mic șuierat de dispreț.

— Pentru ce aș avea nevoie de o carieră? Mă simt foarte bine așa cum sunt.

Pentru că era o zi fierbinte, iar Gredel nu avusese parte de odihnă sau de o baie sau de ceva de băut, îi scăpară semnele care i-ar fi indicat că prietena ei băuse mai mult de o sticlă de vin în baie, că luase și altceva — ceva care îi zgândărea și îi irita nervii și îi făcea temperamentul să clocotească.

— Am *plănuit* asta, insistă ea. Tu intri în flotă, iar eu o să fiu ordonanța ta. Și putem să plecăm amândouă de pe planetă și...

— *Nu vreau să mai aud porcăriile astea de doi bani!* strigă Caro.

îpățul ei fu atât de puternic, încât îi îngheță lui Gredel cuvintele pe buze și îi făcu inima să bată mai tare decât vorbele furioase ale lui Caro. Prietena ei se apropie, cu mânia aruncându-i fulgere verzi din ochi.

— Crezi că aş intra în flotă? În flotă, doar pentru *tine*? *Cine te crezi?*

Gredel stătea pe canapea, iar Caro se înalță deasupra ei, cu brațele fluturând ca și cum i-ar fi aruncat pietre în față.

— Tu îți plimbi fundul prin tot apartamentul ăsta! se dezlănțui ea. Tu... tu îmi porți hainele! Tu umbli în conturile mele bancare tot timpul — *unde-mi sunt banii, hei! Banii mei!*

— Nu ți-am luat niciodată bani! rosti Gredel cu răsuflarea tăiată. Nici un bănuț! Niciodată...

— *Mincinoaso!*

Mâna lui Caro flutură prin aer, iar lovitura răsună mai puternic decât un foc de armă.

Gredel ridică ochii și o privi lung, prea copleșită ca să ridice mâna la obrazul care ustura.

— Te văd peste tot... peste tot în viața mea! continuă Caro. Îmi spui ce să fac, cât să cheltuiesc — nici măcar nu mai am prieteni! Sunt cu toții prietenii tăi!

Întinse mâna după sacoșele pline cu cumpărături și le aruncă după Gredel. Ea le respinse, dar când căzură pe podea, Caro le ridică și le aruncă din nou, așa încât Gredel le prinse din aer și le lăsă să se adune în poală, o grămadă mototolită de țesături scumpe și de piele lucrată de mână.

— Ia-ți rahaturile și pleacă de-aici! țipă Caro.

O apucă pe Gredel de braț și o trase de pe canapea. Gredel apucă pachetele cu celălalt braț, dar câteva se rostogoliră în timp ce Caro o îmbrâncea spre ușă.

— Nu vreau să te mai văd niciodată! Ieși afară! Ieși afară!
Ieși afară!

Ușa se trânti în urma ei. Gredel rămase pe coridor, cu un pachet strâns la piept ca și cum ar fi fost un copil. Înăuntrul apartamentului, o auzea pe Caro aruncând lucruri.

Nu știa ce să facă. Primul impuls fu să deschidă ușa — cunoștea codul — să intre din nou în apartament și să încerce s-o liniștească pe Caro.

N-am luat bani, protestă ea. N-am cerut nimic.

Ceva izbi ușa destul de tare ca s-o facă să salte în balamale.

Nu în flotă. Gândul păru să-i absoarbă toată puterea din membre. Capul i se învârtea. Acum trebuie să rămân aici. Pe Spannan, în Fabrici. Trebuie să...

Și mâine? O parte din ea se ghemui de frică. Ea și cu Caro făcuseră planuri să meargă dimineață la un magazin nou. Se mai duceau sau nu?

Absurditatea întrebării o lovi din plin, și o furie bruscă puse stăpânire pe ea, furie pe propria ei imbecilitate. Ar fi trebuit să aibă atâta minte să n-o preseze pe Caro în legătură cu problema, nu când era într-o asemenea dispoziție.

Gredel se duse la apartamentul mamei ei și puse la loc pachetele. Ava nu era acasă. Mânia și disperarea se luptau în mintea lui Gredel. Îl sună pe Lamey, iar el trimise pe cineva s-o ia. Apoi îl lăsă s-o distreze pentru restul serii.

Dimineață, se duse la apartamentele Volta la ora stabilită cu Caro. În hol era un blocaj de circulație. O familie se muta în clădire, și lucrurile lor erau îngrămădite pe câteva cărucioare motorizate, fiecare cu blazonul aurit al firmei Volta, așteptând ascensoarele. Gredel îl salută pe portar cu vocea de pair, iar el îi zise „lady Sylla” și o urcă singură în următorul lift.

Șovăi la ușa lui Caro. Știa că se înjosea, și știa la fel de bine că nu merita să se înjosească.

Dar era singura ei speranță. Ce alternativă avea?

Ciocăni și, când nu auzi nici un răspuns, ciocăni din nou. Auzi înăuntru un mers târșăit, apoi Caro deschise ușa și clipi spre ea ameteită, printre șuvițele dezordonate de păr. Arăta la fel ca atunci când Gredel o văzuse ultima oară — picioarele goale, dezbrăcată pe sub halat...

— De ce n-ai intrat pur și simplu? întrebă Caro.

Lăsă ușa deschisă și se retrase în apartament. Gredel o urmă, cu inima pulsându-i slab în piept.

Dincolo de ușă era o mizerie cruntă. Sticle sparte, perne, pachete și cioburi de cești de porțelan, ceștile cu blazonul familiei Sylla pe ele.

Pe mese zăceau și mai mult sticle, iar Gredel recunoscuse mirosul de ienupăr care emana din porii lui Caro.

— Mă simt îngrozitor, se plânse Caro. Am băut prea mult astă-noapte.

Nu-și aduce aminte? se întrebă Gredel, sau doar se preface?

Caro întinse mâna după sticla de gin, iar gâtul acesteia zăngăni ciocnindu-se de pahar, când își turnă vreo două degete.

— Dă-mi voie să mă adun, zise Caro, și bău.

Un gând o izbi pe Gredel cu forța unei revelații.

E doar o bețivă. Încă o nenorocită de bețivă.

Caro lăsă jos paharul, se șterse la gură și scoase un râs răgușit.

— Acum ne putem distra puțin, vorbi ea.

— Da, răspunse Gredel. Să mergem.

Începea să creadă că s-ar putea să nu se mai distreze niciodată.

Poate că atunci a început s-o urască pe Caro, sau poate că incidentul eliberase doar ura și resentimentele pe care le încerca deja, dar le negase de ceva vreme. Acum, abia dacă mai putea să petreacă o oră alături de Caro fără să găsească un nou imbold pentru mânie. Neglijența lui Caro o făcea să-și înțelezeze dinții, iar râsul ei îi zgâria nervii. Zilele pustii pe care Caro le împărtășea cu Gredel, rătăcirea fără țel de la magazin la restaurant și de acolo la club, o făceau pe Gredel să dorească să tipe. Acum detesta să deretice după Caro, chiar dacă o făcea. Dispozițiile schimbătoare ale lui Caro, trecerile bruște de la râs la furie și la retragere în sine, împingeau starea de spirit a lui Gredel până aproape de a ceda nervos. Până și afecțiunea și generozitatea impulsivă ale lui Caro începeau să pară forțate. *De ce face atâta zarvă în jurul meu?* gândea Gredel. *Ce urmărește?*

Dar Gredel reușea să-și țină gândurile pentru ea, și din când în când se surprindea delectându-se în compania lui Caro, prinsă într-o clipă de bucurie pură sau de râsete neprefăcute. Apoi se întreba cum de acestea puteau fi la fel de sincere ca și celelalte, cum încântarea și ura puteau coexista în mintea sa.

Era la fel ca așa-zisa ei frumusețe, gândea Gredel. Presupusa frumusețe era cea la care reacționau cei mai mulți dintre oameni, dar aceasta nu era *sinele* său. Reușea să aibă o existență interioară, gânduri și speranțe care-i aparțineau în întregime, separat de învelișul care-i reprezenta înfățișarea. Dar învelișul era cel pe care-l vedeau cei mai mulți oameni, învelișul era cel căruia îi vorbeau cei mai mulți dintre ei, cel pe care-l urau, îl invidiau, îl doreau. Gredel cea care avea de-a face cu Caro era un alt fel de înveliș, un soi de mașină pe care-o construise pentru acest scop, o construise fără să aibă această

intenție. Nu era mai puțin autentică pentru că era o mașină, dar nu era *sinele* ei.

Sinele ei o ura pe Caro. Acum știa asta.

Dacă vreodată Caro detecta ceva din tumultul interior al lui Gredel, nu dădea nici un semn. În orice caz, se afla rareori într-o stare în care să aibă spirit de observație. Consumul de alcool crescuse în același timp în care trecuse de la vin la băuturi tari. Când voia să se îmbete, voia să se întâmple *instantaneu*, în felul în care voia totul, iar băuturile tari o aduceau acolo mai repede. Urcușurile și coborâșurile se înmulțiseră și ele, ca și piscurile și văile ce reprezentau comportamentul ei. Avea interdicție să intre într-unul dintre restaurantele scumpe din cauză că vorbise tare și cântase și aruncase cu o farfurie după ospătarul care-i ceruse să fie mai puțin zgomotoasă. Fu aruncată afară dintr-un club pentru că atacase o femeie la toaleta femeilor. Gredel nu aflase niciodată pentru ce se certaseră, dar zile întregi Caro etalase cu mândrie ochiul vânăt pe care-l căpătase de la pumnul paznicului.

În cea mai mare parte, Gredel reușea să evite mânia lui Caro. Învățase semnele de avertizare, și mai învăță și cum să-i manipuleze toanele. Putea schimba starea de spirit lui Caro, sau măcar să schimbe direcția furiei crescânde a acesteia dinspre ea însăși către altcineva.

În ciuda sentimentelor sale, își petrecea timpul în compania lui Caro mai mult decât oricând. Lamey se ascundea. Află pentru prima oară despre asta când îl trimise pe Panda s-o ia din apartamentul lui Caro, în loc să vină el. Panda o duse cu mașina în Fabrici, dar nu într-un cartier uman; o duse în schimb într-o clădire locuită de *lai-own*. O familie de păsări uriașe se uită lung la ea, în timp ce aștepta liftul în hol. În aer plutea un miros înțepător de amoniac.

Lamey se afla într-un mic apartament de la ultimul etaj, cu două gărzi de corp și un lai-own. Avianul se mută de pe un picior pe altul când intră Gredel. Lamey părea nervos. Nu-i spuse nimic, smuci doar ușor din bărbie ca să-i indice că ar trebui să meargă în camera din spate.

Încăperea era inundată de arșița verii. Mirosul de amoniac era foarte puternic. Lamey o conduse pe Gredel spre pat. Ea se așează, dar Lamey nu reușea să se liniștească; pășea dintr-o parte în alta, în spațiul îngust permis de mica încăpere. Mersul lin, elegant, căpătase poticneli și șovăieli, o nesiguranță care-i afecta grația normală.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el, dar s-a întâmplat ceva.

— Te caută patrula?

— Nu știu,

Gura i se strâmbă puțin.

— Bourdelle a fost arestat ieri. L-a arestat Legiunea Sânguinței, nu patrula, așa că înseamnă că au pus mâna pe el pentru ceva serios, ceva pentru care ar putea fi executat. Am primit vești că se târguiește cu biroul prefectului.

Buzele lui schițară din nou o strâmbătură. Băieții de legătură nu se târguiau cu prefectul, se aștepta din partea lor să-și primească pedeapsa cu gura închisă.

— Nu știm ce-o să le ofere, continuă Lamey. Dar e la un singur nivel mai sus de mine, și m-ar putea vinde pe mine sau pe oricare dintre băieți.

Se opri din umblat și se frecă pe bărbie. Sudoarea îi strălucea pe frunte.

— Am să mă asigur că nu sunt eu, adăugă.

— Înțeleg, replică Gredel.

Lamey se uită la ea. Ochii albaștri erau febrili.

— De acum înainte, nu mă mai poți suna. Eu nu te pot suna. Nu putem fi văzuți în public împreună. Dacă vreau să fiu cu tine, o să trimit pe cineva la Caro, să te ia.

Gredel ridică ochii spre el.

— Dar..., încep ea, apoi: Când?

— *Când... vreau... să fiu... cu tine*, repetă el cu insistență. Nu știi când. Va trebui doar să fii acolo când am nevoie de tine.

— Da, răspunse Gredel.

Mintea i se învolbura.

— O să fiu acolo.

Se așază lângă ea pe pat și o luă de umeri.

— Mi-a fost dor de tine, Pământeanco, îi zise el. Chiar am nevoie de tine acum.

Ea îl sărută. Îi simți pielea fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Îi putea gusta frica. Degetele nesigure ale lui Lamey începură să umble la nasturii de la bluza ei. *O să mori în curând*, gândi ea.

În afară de cazul în care, desigur, plătea ea oalele sparte, la fel cum plătise Ava pentru păcatele bărbatului ei.

Trebuia să înceapă să aibă grijă de ea însăși, se gândi, înainte de a fi prea târziu.

Când Gredel plecă de la Lamey, acesta îi dădu două sute de zenii în bani gheață.

— Nu-ți pot cumpăra nimic acum, Pământeanco, explică el. Dar cumpără-ți ceva drăguț pentru mine, bine?

Își aduse aminte de afirmația lui Antony că se prostitua pentru bani. Nu mai putea nega o asemenea acuzație.

Unul dintre băieții lui Lamey o duse pe Gredel de la întâlnire la clădirea mamei ei. Urcă pe scări în loc să ia liftul, ca să aibă timp de gândire. Până când ajunse la ușa lui Ava, găsise un început de idee.

Dar mai întâi trebuia să-i spună mamei ei despre Lamey, și de ce trebuia să se mute cu Caro.

— Sigur, scumpo, răspunse Ava.

Luă mâinile lui Gredel și le strânse într-ale ei.

— Sigur că trebuie să te duci.

Loialitatea față de bărbatul ei era un lucru pe care Ava îl cunoștea foarte bine, cugetă Gredel. Fusese arestată și condamnată la ani de zile la țară pentru un bărbat pe care abia dacă-l mai văzuse după aceea. Își petrecuse viața stând singură și așteptând să apară un bărbat sau altul. Era frumoasă, dar în lumina strălucitoare a verii, Gredel putea zări primele fisuri pe chipul mamei ei, ridurile subțiri de la colțurile ochilor și ale gurii pe care anii aveau doar să le sape mai adânc. Atunci când frumusețea se va fi stins, bărbații aveau să dispară și ei.

Ava își legase soarta de frumusețe și de bărbați, nici unul dintre acestea nefiind demne de încredere pe termen lung. Iar Gredel știa că, dacă ar rămâne cu Lamey, sau cu vreun alt băiat de legătură, ar urma calea lui Ava.

În dimineața următoare, cără două valize până la apartamentul lui Caro și intră. Caro dormea, atât de adânc cufundată în toropeală, încât nu se trezi când Gredel se furișă tiptil în dormitor și-i luă portofelul cu actele de identitate. Apoi Gredel se strecură din nou afară și se duse la o bancă, unde deschise un cont pe numele lui Caroline, lady Sylla, și depuse trei sferturi din ceea ce-i dăduse Lamey.

Când i se ceru o amprentă digitală, o dădu pe a ei proprie.

Nouă

— *My lord?* vorbi cadetul Seisho. Mă uit la o transmisie, și recrutul Levoisier spune ceva despre căpitan și nu sunt sigur că...

Martinez își privi ecranul de pe mânecă, pe care se vedea chipul cu obraji netezi ai cadetului.

— Spune că o să-l omoare pe căpitan, o să-l schilodească, să-l atace sau că nu va da ascultare ordinelor căpitanului?

Seisho clipi.

— Nu, *my lord*. E... mai personal de-atât.

Mai personal? se întrebă Martinez. Apoi se hotărî că era mai bine să nu știe.

— Dacă nu e atac, moarte, nesupunere sau sabotaj, nu e trădare, spuse el. Las-o să treacă.

Seisho încuviință:

— Foarte bine, *my lord*.

— Altceva?

— Nu, *my lord*.

— Atunci, la revedere.

Mâneca reveni la culoarea sa palidă, normală, de doliu. Martinez se întoarce la treburile lui — sau mai curând la ale lui Koslowski. Locotenentul senior era plecat la antrenamentul echipei, iar Martinez făcea cartul lui Koslowski, ca și pe al lui.

A lucra cot la cot cu echipa presupunea mai mult decât să stea de cart. Martinez fusese pus să se ocupe de un număr infernal de comitete și de sarcini de serviciu colaterale. Era ofițerul responsabil cu biblioteca și cu distracțiile, ofițerul de poliție militară și ofițerul de securitate criptografică — cel puțin criptografia era mai aproape de specialitatea lui. Făcea parte din comitetul consultativ al popotei și din comitetul consultativ al careului soldaților. Controla conturile pentru popota ofițerilor și pentru cea generală, ceea ce-i solicita competență în materie de contabilitate, pe care n-o avea. Era în comitetul pentru carcasă și în comitetul pentru siguranța armelor, ca și în comisia de examinare a cadeților, în comisia de examinare a recruților și în comitetul criptografic.

Făcea parte și din comisia de alinare, menită să ajute oamenii care aveau neazuri, ceea ce însemna că soldații îl hăituisau continuu cu poveștile ghinioanelor lor, în speranța de a câpăta bani.

Și, în sfârșit, era ofițerul însărcinat cu cenzura corespondenței navei, o sarcină pe care era bucuros s-o arunce în spânarea lui Seisho și a altor câtorva cadeți.

De fapt, cadeții și câțiva dintre aspiranții cei mai demni de încredere căpătau toate treburile lui de care putea scăpa în siguranță, deși păstra în propriile-i mâini tot ceea ce presupunea echipamente sau bani.

În acel moment, era nedumerit în legătură cu fondurile careului. Celor trei locotenenți li se cerea să contribuie cu niște sume la popota lor, menite să fie cheltuite în cea mai mare

parte pe băutură și delicatese, deși o parte din bani se evaporau ca plăți secrete pentru a susține pretențiile intendentului popotei — în viața civilă, bucătar profesionist — iar sume mari păreau să fie folosite pentru pariuri la meciurile de fotbal. Din moment ce *Corona* avea un sezon de succes, și cea mai mare parte a pariurilor fuseseră câștigătoare, asta nu părea să fie o problemă.

Ceea ce-l deranja pe Martinez cel mai mult era inventarul. Popota plătise pentru o mulțime de lucruri care nu se mai aflau în stoc. Era posibil ca personalul angajat să șterpelească în vreun fel, deși părea puțin probabil, având în vedere că proviziile popotei erau păstrate separat, sub lacăt și cheie. Era la fel de posibil ca intendentul, care avea o cheie, să ciugulească câte ceva. Dar din moment ce partea cea mai mare a articolelor părea să fi dispărut de când *Corona* andocase la stația de pe inelul planetei Magaria, Martinez bănuia că ofițerii înșiși le luau, poate ca să le ofere în dar prietenelor din stație sau din orașele de la terminalele liftului spațial.

Dar în acest caz, de ce nu semnav ofițerii pur și simplu pentru obiecte? La urma urmei, plățiseră pentru ele...

Martinez verificase cu propriii lui ochi faptul că obiectele existaseră. Semnase pentru ele. Iar acum dispăruseră.

Bătea darabana cu degetele pe marginea ecranului. Acesta ar putea fi un alt moment potrivit pentru a programa o discuție cu Alikhan.

Butonul de la mâneca stângă țiiu din nou, iar Martinez, presupunând că e o altă întrebare de la Seisho, se încruntă în timp ce-i cerea ecranului să răspundă la apel.

— Martinez. Ce este?

Chipul care apăru pe mânecă răspunse la privirea lui mâniașă cu un aer de scuză.

— Sunt Dietrich de la ecluză, *my lord*. Polițiștii militari sunt aici, cu trei dintre oamenii noștri aflați în permisie.

Dietrich era una dintre cele două santinele de la ieșirea către stația de pe inel.

— Sunt beți? întrebă Martinez.

Ochii lui Dietrich fugiră în afara cadrului camerei, apoi reveniră spre Martinez.

— Nu în acest moment, *my lord*.

Martinez își stăpâni impulsul de a ofta.

— Ajung acolo într-un minut și semnez pentru ei.

Acestea erau bucuriile ofițerului desemnat să țină legătura cu poliția militară.

Puse conturile popotei în dosarul lor sigilat cu parolă și se ridică de pe scaun. *Corona* era ancorată de stație cu vârful înaintea, ceea ce însemna că ecluza din față se afla „sus” față de cabina de comandă, unde stătea de cart Martinez. Când nava era andocată, un ascensor pe bandă continuă — în esență o scară rulantă mobilă — era montată într-un coridor central, și Martinez păși pe ea pentru a ajunge la ecluza din față a *Coronei*.

Gabierul clasa întâi Dietrich aștepta în interiorul ecluzei, cu arma de la șold, bastonul paralizant și cătușele prinse de centura lată, stacojie, și cu banda elastică a poliției militare pe braț.

— Zhou, Ahmet și Knadjian, beți și nedisciplinați. Arestați într-un bar când erau pe cale de a fi cotonogiți de o bandă de pe *Mânia Furtunii*.

Zhou, Ahmet și Knadjian... Martinez nu era de mult pe navă, dar știa deja destule cât să nu simtă nici o simpatie pentru aceștia trei.

Urcă de-a lungul axului central al navei către stație și îi găsi pe cei trei recruți încătușați, cu hainele sfâșiate, ochii

învinețiți și buzele crăpate. Lui Knadjian părea că îi fusese smuls un smoc de păr din cap. După ce recruții de pe *Mânia Furtunii* terminaseră cu ei, polițiștii naxizi care întrerupseseră bătaia le dăduseră și ei probabil vreo câteva scatoalce. Infracatorii își petrecuseră noaptea în închisoarea locală, și miroseau cam la fel de bine precum arătau.

Soldații flotei erau cunoscuți, cu grade diferite de afecțiune, ca țeste tari, săritori în gaură sau — de la accelerația puternică pe care o suportau — cocârjați, terciuiți ori clătite. Oricum ar fi fost numiți, aveau tendința de a aparține anumitor zone bine definite ale spectrului militar. Zhou, Ahmet și Knadjian se aflau în acea parte a spectrului care presupunea încăierări, jocuri de noroc, beții, furtul proviziilor militare și intrigile cu femei de joasă speță. Dacă rolul lor n-ar fi fost atât de bine definit și de tradițional, Martinez ar fi fost și mai energizat de aceștia trei decât era. În schimb, se menținea doar rezervat și amuzat.

Martinez citi acuzațiile date de polițistul clasa întâi, care stătea încordat, atât de mult în spate pe cât putea da înapoi un naxid. Semnă lista de acuzații, prezentată în format electronic pe agenda de date supradimensionată a polițistului, apoi celălalt document, acceptând custodia prizonierilor, și, în timp ce făcea acest lucru, îi simți pe naxizi tresărind la prezența cuiva în spatele lui. Se întoarse.

Comandantul de escadrilă Kulukraf, căpitanul navei-amiral a lui Fanaghee, mărșăluia de-a lungul inelului cu un grup de vreo douăzeci dintre ofițerii săi. Martinez își imaginează că polițiștii militari naxizi tresăreau încercând să-și înăbușe impulsul de a se ploconi în fața cuiva de rang atât de înalt.

Martinez trimise copii electronice ale documentelor către stația sa de pe *Corona*, apoi restituî agenda de date.

— Le poți scoate cătușele, polițist, spuse el.

— Foarte bine, *my lord*.

Cocârjații, eliberați din legături, se frecară la încheieturi și-i priviră pieziș pe polițiști, ca și cum ar fi fost ispitiți de ideea de a-i pocni, acum, că aveau pumnii liberi. Martinez hotărî să rețeze acest gând primejdios cu niște idei proprii.

— Aveți douăzeci de minute să faceți duș, să vă spălați și să vă prezentați la gabierul Chaves pentru corvezi. Căpitanul o să vă asculte dimineață scuzele jalnice și o să vă dea pedepsele. Luați-o din loc!

Recruții plecară. Martinez zâmbi și socoti care toalete trebuiau curățate și care alămuri aveau cea mai mare nevoie să fie lustruite. *Toate*, conchise el.

Se întoarse către șeful polițiștilor.

— Mulțumesc. Poți...

Observă că polițistul înțepenisise în salut, cu fața către inel, și ceilalți polițiști împreună cu el. Martinez se roti brusc și luă poziție de drepti.

Comandantul de escadrilă Kulukraf se apropiase și arăta spre trapa *Coronei* cu mâna acoperită de solzi întunecați. Ofițerii naxizi își mutară privirile de la Kulukraf la *Corona*, apoi către ecranele de pe mânecă și din nou spre Kulukraf. Desenele roșii de pe pieptul lor emiteau tipare complexe unul către celălalt, jachetele de țesătură-cameleon transmițând schimbările de culoare ale solzilor mărgelați de dedesubt. Nici unul dintre ei nu vorbea.

Kulukraf nu-l băgă în seamă pe Martinez și pe ceilalți încremeniți lângă tubul de ancorare, apoi trecu înainte, cu picioarele iuți lovind suprafața cauciucată a pasajului principal al stației de pe inel. Martinez îl urmări plecând, apoi se relaxă.

— Mulțumesc, îi repetă el polițistului. Poți pleca.

— Foarte bine, *my lord*.

Polițiștii luară scurt poziția de drepti, se întoarseră și izbiră puntea în urma lui Kulukraf.

Curios, Martinez se uită după Kulukraf. Comandantul de escadrilă naxid se opri la următorul tub de ancorare de pe stație, cel al crucișătorului ușor *Perigeu*, și trecea prin aceeași rutină, oprindu-se, privind atent și luând notițe.

— Comandantul de escadrilă a fost pe-aici ieri cu un alt grup, rosti din proprie inițiativă Dietrich.

— A fost?

Martinez se uită la el.

— Știi ce pune la cale?

— N-am nici cea mai mică idee, lord locotenent. N-au făcut decât să licărească unul la altul, ca și azi.

Martinez se întrebă dacă era programat vreun soi de mare inspecție surpriză. Dar numai un comandant de flotă absolut mizerabil ar programa o inspecție cu două zile înainte de festivalul sportului.

Adevărat, gândi el. Iar Fanaghee nu era cunoscută tocmai pentru că revărsa o dulce compasiune asupra subordonaților ei, nu-i așa?

Martinez se hotărî că mai bine ar avea o discuție discretă cu aspiranții care conduceau fiecare dintre departamentele navei. Și, în timp ce se ocupa de asta, să se asigure că propriile lui echipamente de comunicații, atât cele principale cât și cele auxiliare, erau imaculate, și că subordonații săi erau cât mai prezentabili cu putință.

— Pot să-ți vorbesc în particular?

Lordul Richard Li era singura persoană de la recepție, în afară de Sylla, care purta marea ținută albă, iar Sylla purta

uniformă numai pentru că nu avea nimic destul de elegant sau de costisitor pentru această companie. Lordul Richard, presupunea ea, avea vreun alt motiv.

— În particular?

Sylla se uită surprinsă la el.

— Da, desigur.

Terza Chen, logodnica lordului Richard, fusese cea care-o invitase la această întâlnire din ornamentatul palat Chen, dar ea se îndepărtase plutind, în felul său elegant, și o lăsase pe Sylla singură cu lordul Richard.

El o luă pe Sylla de braț și o conduse într-o bibliotecă de lângă holul din față, cu rafturi din lemn întunecat purtând un model de ilex și cărți străvechi, legate în piele, închise cu geamuri de sticlă, conținutul lor delicat fiind conservat de un amestec de gaze rare. Priveliștea o făcu pe Sylla să-și dorească să se repeadă la dulapuri, să rupă sigiliile și să se răsfețe într-o orgie a cititului.

Pe birou se afla o fântână în miniatură, cu apa prelingându-se în stropi săltăreți peste niște pietre mici, ceea ce dădea aerului un ușor iz salin. Lordul Richard rămase pentru o clipă cu ochii ațintiți la fântână, apoi se întoarse cu fața spre Sylla.

— Lord Richard?

— Am auzit despre verdictul cu privire la *Alergătorul Noptii*, spuse el. Un complet de anchetă al flotei tocmai a declarat că moartea lui Blitsharts a fost un accident, rezultatul unui cuplaj defect de admisie a apei.

— Din nefericire, e numai primul verdict legat de *Alergătorul Noptii*, comentă Sylla. O să aibă loc un proces înaintea ca firma de asigurări să se despartă de vreun bănuț. Or să spună că Blitsharts a defectat intenționat cuplajul. Așa că o să fiu blocată aici, dând declarații, ani de zile, în afară de cazul în care pot căpăta numirea pe o navă.

Un surâs străbătu trăsăturile cizelate ale lordului Richard.

— Ei bine, cât despre asta, zise el, tocmai m-am întors de la Comandament. De aceea sunt în uniformă. Anunțul nu va fi făcut decât peste câteva zile, dar am fost informat că voi avea comanda *Neînfricatului*, atunci când iese din revizie. Ne vom alătura diviziei a doua de crucișătoare din flota locală.

— Felicitări, *my lord*.

Neînfricatul era un nou crucișător greu, care-și termina prima revizie, cu tot ceea ce nu funcționase cum trebuie la prima cursă reparat, înlocuit sau reprojectat. Era o funcție de comandă perfectă pentru acest stadiu al carierei lordului Richard, și dădea un semnal bun despre încrederea pe care-o avea în el comandantul de flotă Jarlath.

— Știu că o să vă descurcați bine, zise Sylla.

— Mulțumesc.

Lordul Richard înclină capul în timp ce se uita la Sylla. În spatele lui, fântâna scotea un sunet de clopoței.

— Știi, spuse el, că trebuie să avansez doi locotenenți pe *Neînfricatul*, în clipa când preiau comanda. Având în vedere amabilitatea familiei tale față de a mea, de-a lungul a mulți ani, aș dori să-ți ofer unul dintre aceste două locuri...

Inima lui Sylla tresări ușor, surprinsă. Avansările unui căpitan erau de obicei aranjamente reciproce în interiorul familiilor sau între ele — „eu o să-l avansez pe flăcăul tău, iar tu ai grijă ca vărul meu să capete contractul de aprovizionare pentru releele de sateliți de pe Sandama”. Dar Sylla nu avea nimic de oferit în schimb. Totul era doar pură bunătate din partea lordului Richard.

Sylla se trezi roșind din cauza efortului de a-și formula mulțumirile. Exprimarea acestora nu era unul dintre lucrurile pe care să le facă prea bine.

— Mulțumesc, lord Richard, reuși ea să rostească. Eu...
vă apreciez... încrederea.

El îi zâmbi, cu dinții albi, perfecți. Sylla observă mici cute în jurul ochilor bărbatului, în momentele când acesta zâmbea.

— Atunci, să considerăm numirea ta ca și făcută, zise lordul Richard.

— Ah, *my lord*...

Se simți roșind.

— Știți că toceam pentru examene.

— Da. Ei, acum n-o să mai fie nevoie. Te poți distra.

Lordul Richard porni spre ieșire peste covorul gros de Tupa.

— Voiam să încerc să ies prima, *my lord*, insistă Sylla.

Lordul Richard ezită la jumătatea unui pas.

— Adevărat? întrebă el.

— Ăă... da.

Obrajii ei emanau probabil arșița unei nove, se gândi ea.

— Crezi că ai vreo șansă?

Asta, cugetă Sylla, era întrebarea-cheie. Cadetul care obținea locul întâi — nota cea mai mare la toate examenele de locotenent date în tot imperiul în decurs de un an — era aproape sigur că-și va câștiga un renume în serviciu, și foarte posibil niște patroni odată cu el. N-ar mai fi complet dependentă de lordul Richard pentru avansare; cu un loc întâi, multe alte uși i s-ar deschide.

— Am lucrat la simulările de examen și m-am descurcat foarte bine, răspunse Sylla. Deși, desigur, un loc întâi este, ăă... ei bine, e imprevizibil.

— Da, se încruntă el. Păi, examenele sunt peste numai vreo zece zile, așa e?

— Da, *my lord*.

El ridică modest din umeri.

— Atunci, oferta mea va rămâne deschisă. Nu voi avea nevoie de locotenent în următoarele zece zile, iar dacă mă aleg cu cineva care a ieșit primul în anul 12 481, atunci *Neînfricatul* nu va face altceva decât să câștige în prestigiu.

— Vă... vă mulțumesc, *my lord*.

Recunoștința o făcea să se poticnească încă.

Lordul Richard o luă din nou de braț și o conduse spre ușă.

— Noroc cu toate astea, Caro... Caroline. Eu n-am fost niciodată prea bun la examene — de aceea am fost bucuros să accept oferta unchiului Otis pentru o funcție de locotenent.

Sylla se opri surprinsă de gândul unui lord Richard care să nu fie bun la ceva, apoi alungă ideea ca fiind doar modestie din partea căpitanului.

Ea și cu lordul Richard se întoarseră la recepție, la lordul și lady Chen și la cei douăzeci și doi de invitați ai lor. Terza pluti spre ei, se uită la Sylla și întreabă:

— S-a hotărât?

— Lordul Richard a fost foarte amabil, răspunse Sylla.

— Sunt atât de încântată, spuse Terza, și-i strânse mâna.

Dintr-odată, Sylla își dădu seama că oferta de avansare fusese ideea lui lady Terza.

— O să poată să te lanseze în carieră, adăugă lady Terza.

— Ei, se pare că e puțin mai complicat de-atât, zise lordul Richard, dar lady Sylla se va lansa în carieră într-un fel sau altul, și foarte curând.

Terza șovăi, apoi se hotărî să zâmbească.

— Păi, spuse ea, asta-i foarte bine.

Nervii lui Sylla îi dădură un țiuit de avertisment când lady Vipsania Martinez intră în scenă la brațul unui bărbat cu un început de chelie, extrem de bine îmbrăcat. Ochii lui lady Vipsania se măriră ușor când întâlniră privirea lui Sylla, apoi păși către Sylla cu o demnitate impresionantă, cu bărbatul în urma ei.

— Lady Sylla, vorbi ea, sunt sigură că-ți aduci aminte de logodnicul lui Sempronia, lordul P.J. Ngeni.

Sylla nu-și amintea deloc de lord P.J., dar răspunse:

— Desigur. Sempronia e aici?

Melancolia se citi pe fața lungă a lui P.J.

— E acolo.

Făcu semn din cap către un colț al încăperii.

— Cu ofițerii aceia...

Sylla se întoarse și o văzu pe Sempronia vorbind cu doi bărbați în costume civile.

— Sunt ofițeri? întrebă ea.

Nu-i recunoștea.

— *Întotdeauna* sunt ofițeri, răspunse el, din ce în ce mai melancolic.

— Du-te și adu-o, dragul meu, îl sfătui Vipsania. Sunt sigură că i-ar plăcea să stea de vorbă cu lady Sylla.

— Ai o rochie minunată, observă Sylla.

Chiar era. Niște brodeze bătrâne orbiseră probabil cosând miile de mărgel.

— Mulțumesc.

O privire îngrijorată și plină de modestie apropie sprâncenele lui Vipsania.

— Ne-a părut rău că n-ai putut să vii la micile noastre întâlniri.

— Am fost plecată din oraș, zise Sylla. Am tocit pentru examene.

— Ah...

Dădu din cap, cu o satisfacție vizibilă.

— Atunci, n-a avut nimic de-a face cu fratele meu.

Inima lui Sylla tresări.

— Lord Gareth?

— Credea că s-ar putea să te fi jignit în vreun fel. Uneori poate fi un idiot îngrozitor.

— Idiot îngrozitor? Întrebă Sempronia când sosi alături de P.J. Vorbim despre Gareth, presupun?

Sylla se hotărî să limpezească lucrurile. Cât de cât, oricum.

— Nu m-a jignit, zise ea pe un ton neutru. Și e exact opusul unui idiot.

Sempronia făcu mici ochii căprui.

— Îl detest, declară ea. Refuz să ascult cel mai mic cuvîntel în favoarea lui.

Surâdea în timp ce spunea asta, dar ochii aceia întredeschiși nu zâmbeau.

Lordul Richard părea în același timp amuzat și ușor încurcat să se trezească în mijlocul acestei drame de familie.

— Ce ai împotriva fratelui meu ofițer? Întrebă în cele din urmă.

Sempronia îi aruncă lui P.J. o privire fugară.

— Asta-i între mine și Gareth, zise ea.

— Câteodată mă simt ca și cum m-aș însura într-o turmă de tigri, comentă P.J. O să trebuiască să mă cotrolez zi și noapte.

Sempronia îl bătu ușor pe braț.

— Ține minte ideea asta, dragul meu, zise ea, și o să ne înțelegem de minune.

P.J. își aranjă linia unui rever, apoi trase de guler, ca și cum ar fi descoperit brusc că îi e puțin cam cald.

— Lady Sylla, vorbi Terza cu vocea ei blândă, Richard mi-a spus că te interesează porțelanul. Ți-ar plăcea să vezi o parte din colecția noastră?

— Foarte mult, răspunse Sylla, fericită pentru schimbarea plină de tact a subiectului de către Terza. Și mă întreb, îndrăzni ea, dacă aș putea să arunc o privire și asupra cărților.

Terza era ușor surprinsă.

— Oh, acelea! Sigur că da. De ce nu?

— Aveți și cărți, întrebă Sylla, care provin de pe vechea Terra?

— Da. Dar sunt în limbi pe care nu le mai citește nimeni. Sylla surâse cu satisfacție.

— Voi fi foarte fericită să mă uit măcar la poze, zise ea.

Cazul proviziilor lipsă de la popotă se rezolvă când Martinez se duse în seara aceea la popotă după o ceașcă de cafea și-l găsi pe căpitanul Tarafah scotocind prin dulapul de alimente căptușit cu oțel. Tarafah tocmai se întorsese cu echipa după antrenamentul zilei, și punea câteva bucăți de brânză afumată în coșul dus de ordonanța lui. Martinez observă că în coș se aflau deja trei sticle de vin și două sticle de coniac excelent.

— *My lord?* întrebă Martinez. Vă pot ajuta cu ceva?

Tarafah se uită peste umăr la Martinez, apoi încuviință.

— Poți, lord locotenent Martinez...

Întinse mâna în dulap și scoase două sticle de *cashment* învechit.

— Îl preferi pe cel murat sau pe cel marinat în vermut?

— Pe cel murat, *my lord*.

Martinez detesta chestia asta și ar fi fost bucuros s-o vadă terminată.

Cashment-ul murat se duse în coș, urmat de niște fursecuri la cutie, de caviar negru-violet de pe Cendis și de un triunghi de brânză albastră.

— Asta ar trebui să ajungă, spuse Tarafah cu satisfacție, apoi închise ușile grele și le încuie cu cheia de căpitan.

Cheia căpitanului deschidea depozitul popotei și dulapul cu băuturi spirtoase, observă Martinez. Interesant.

Mirosul afumat al brânzeturilor se înălța din coșul așezat pe masa îngustă din lemn de cireș, construită să servească celor trei locotenenți de pe *Corona* plus, eventual, pentru unul sau doi dintre oaspeții lor. Martinez deschise inventarul și consemnă mărfurile însușite de căpitan pe ecranul popotei.

— *My lord?* întrebă el. Vreți să semnați pentru rezerve?

— Nu pot semna. Nu sunt membru al popotei.

Ceea ce era absolut adevărat. Martinez își spuse că, în mod sigur, căpitanul avea toate faptele la degetul cel mic.

E timpul, gândi el, pentru întrebările discrete.

— Au scăzut rezervele căpitanului, *my lord?*

— Nu.

Cu nonșalanță, adăugă, în timp ce-și îndesa cheia în tunică.

— Și eu contribui.

— Contribuiți, lord *elcap?*

Tarafah se uită la el cu nerăbdare.

— La seria de oște pentru ofițerii de pe *Statornicul*. Ei furnizează oficialii și arbitrii pentru meci, și e nevoie să-i păstrăm de partea noastră.

— Ah... Înțeleg.

— Arbitrul-șef este foarte sensibil când e vorba de regula ofsaidului. Trebuie să-l menținem binevoitor.

Tarafah își făcu loc cu umărul pe lângă Martinez și apoi pe coridorul care ducea în cabina lui.

— Koslowski, Garcia și cu mine nu ne vom întoarce până târziu. Ești de cart în noaptea asta, așa-i?

— O, nu, *my lord*.

Dar Tarafah ajunsese prea departe ca să-l mai poată auzi, urmat de ordonanța lui, înainte ca Martinez să apuce să explice că tocmai ieșise dintr-un cart dublu, și că în noaptea asta

cartul avea să fie făcut de maestrul armurier de pe *Corona*, care avea să bea până își pierdea cunoștința în cabina de comandă, în timp ce cadetul Vonderheydt îndeplinea toate sarcinile necesare de pază de la o stație auxiliară pe care o instalase în partea din față, lângă axul central.

Oricum, pe Tarafah nu-l interesau asemenea aranjamente.

Martinez privi spatele cu umeri lați ai căpitanului îndepărându-se, apoi se întoarse la popotă și însemnă toate rezervele lipsă ca fiind „contribuții la actele personale de caritate ale căpitanului”. Apoi adăugă pe listă o cutie de caviar — ultima — una de macaroane și una de biscuiți, o sticlă cu ardei roșii afumați, o rață conservată în propria untură, două bucăți de brânză, două sticle de vin și una de coniac, din care improvizează o masă splendidă cu gustări reci, ale cărei rămășițe le duse în camera lui.

Dacă avea să plătească pentru ospățul altcuiva, cel puțin putea să aibă parte și el de unul.

Supraveghetorul examenului era o femeie daimong, care umplea camera cu mirosul slab de putrefacție al cărnii ei care murea și se reînnoia permanent. Fâșii de piele uscată, gri-deschis, lipsită de greutate ca o carapace goală de insectă, atârnavă de sub manșetele și din bărbia foarte lungă a femeii daimong, iar ochii ei rotunzi, adânciți în orbite, erau ațintiți asupra cadeților adunați, cu combinația de melancolie și alertă specifică daimongilor.

— Dispozitivele electronice trebuie închise acum, vorbi ea cu vocea ca de clopoței. Orice dispozitiv electronic va fi detectat, iar cel care-l folosește va fi depunctat pentru copiat.

Ar fi fost dificil în orice caz să strecuri dispozitive electronice în sala de examen. Cadeții — toți cei din această încăpere erau tereștri — purtau robe negre de examen, mătase cu dungi verzi-albăstrui pentru pairi, material sintetic fără model pentru cei care nu erau nobili. Fuseseră puși să se schimbe în ele doar cu câteva clipe în urmă, iar hainele le erau păstrate până la sfârșitul zilei. Restul costumului consta în papuci de pâslă și o pălărie moale, rotundă, a cărei versiune pentru pairi avea un pompon verde.

Sylla presupunea că ar fi putut aduce pe furiș vreun aparat electronic în lenjerie, dar cum ar fi putut să citească prin țesătura deasă de mătase neagră era mai presus de imaginația ei.

Supraveghetoarea daimong verifică indicațiile de pe scanerele ei electronice. În aparență, rezultatul fu satisfăcător, pentru că următoarea comandă fu:

— Porniți pupitrele!

Sylla făcu ce i se spusese. Examenele existau doar în formă electronică, și fuseseră încărcate în pupitre numai cu puțin timp în urmă, chiar de către supraveghetoare. Deși computerele din pupitre puteau fi folosite ca să ajute la rezolvarea problemelor, nu exista nici o informație în memoria lor care să le dea cadeților vreun alt ajutor în afară de calcule numerice.

Primul examen era matematica — floare la ureche, socoti Sylla. Apoi astrofizica, cu accent pe dinamica găurilor de vierme, urmată de navigația teoretică și practică, ceea ce însemna o combinație de matematică și astrofizică. Toate lucruri la care se mândrea că este bună.

Examenele din ziua următoare includeau istoria, dreptul militar și ingineria, toate fiind materii la care se simțea încrezătoare. Cea de-a treia și ultima zi cuprindea probleme tactice și singurul examen la care Sylla avea emoții: „Praxisul:

teorie, istorie și practică”. După cum circula o veche glumă, era singurul examen la care prea multe răspunsuri greșite îți puteau aduce pedeapsa cu moartea. Chiar dacă Praxisul trebuia să fie etern și invariabil, în practică, baza de interpretare avea tendința să se modifice neliniștitor de-a lungul timpului, iar Sylla lăsase studiul teoriei Praxisului până în ultima clipă, în speranța că răspunsurile ei aveau să reflecte linia oficială din acel moment.

— Puteți trece la prima întrebare, anunță supraveghetorea. Aveți două ore și douăzeci și șase de minute ca să terminați seria.

Sylla începu, și prima întrebare apărură:

În ce condiții identitatea

$$f(x) = f(x_1) + (x-x_1)[x_1x_2] + (x-x_1)(x-x_2)[x_1x_2x_3] + (x-x_1)(x-x_2)(x-x_3)[x_1x_2x_3x_4] + R_4(x)$$

are ca rezultat următoarea:

$$f(x_1) + (x-x_1)[x_1x_2] + (x-x_1)(x-x_2)[x_1x_2x_3] + (x-x_1)(x-x_2)(x-x_3)[x_1x_2x_3x_4]$$

Răspunsul era evident pentru ea: când $x=x_1, x_2, x_3$ etc., iar $R_4(x)$ dispare.

Apoi citi din nou întrebarea ca să se asigure că nu avea nimic ascuns.

Aveau să fie toate atât de ușoare? se întrebă ea.

În timpul următorului cart de după-amiază în cabina de comandă, Martinez avu grijă ca unul dintre ecrane să arate imaginea de la camera de securitate aflată în afara ecluzei. Dacă înaltul comandament avea programată o inspecție-surpriză pentru cartul lui, voia s-o vadă sosind.

Făcuse tot ce se putea ca să se pregătească. Îi vorbise primului locotenent, Koslowski, despre bănuielile sale, iar Alikhan îi alertase pe aspirantul senior și pe subofițeri. Ca rezultat, echipajul *Coronei* — cel puțin aceia care nu aveau de-a face cu fotbalul — se alăturase lui Zhou, Ahmet și Knadjian la folosirea energetică a periilor de curățat, la lustruirea sau la frecarea cu ceară de culoarea lămâii a fiecărei suprafețe vizibile.

Chiar și rachetele din tuburi fuseseră lustruite cu mână, și cele mai mici zgârieturi de pe vopseaua specială, verde ca iarba, care acoperea încărcătoarele automate, fuseseră reparate.

Iar acum, văzu Martinez, un grup de naxizi era pe drum, cu picioarele lor iuți izbind podeaua și ducându-i cu viteza lor fulgerătoare obișnuită prin pasajul lat, cauciucat, de-a lungul peretelui exterior al stației de pe inel. Grupul se opri clătînându-se la ecluza *Statornicului*, crucișătorul ancorat mai sus de *Corona*. Pe ecran, Martinez putea să le vadă jachetele din țesătură-cameleon luminând în timp ce se uitau la ecluza *Statornicului* și la ecranele de pe mâneci.

Nu reușea să-și închipuie ce făceau. Cu siguranță nu inspectau nimic.

Martinez întinse mâna după manșa care controla camera de securitate și apropie imaginea grupului de naxizi.

Kulukraf nu era la comanda acestui grup, observă el: în schimb, acesta era format dintr-un căpitan senior, șase locotenenți și — foarte ciudat — de două ori mai mulți aspiranți. Executau aceeași rutină pe care Martinez o văzuse cu o zi

înainte — arătau, discutau, luminau. Orice-ar fi pus la cale, aveau nevoie de specialiști cu experiență. Era pe cale să apropie imaginea și mai mult, pentru a distinge însemnele specialității fiecăruia, când grupul se mișcă, cu picioarele iuți aruncându-le trupurile lungi afară din cadrul camerei.

Martinez roți camera după ei și descoperi că se opriseră cam la cincisprezece pași în fața ecluzei *Coronei*. Jachetele din țesătură-cameleon arătau deja modele roșii, iar Martinez era chinuit de frustrarea de a nu fi capabil să citească ceea ce spuneau naxizii.

Apoi își aduse aminte că exista un program imperfect de traducere al flotei, pentru limbajul de desene al naxizilor, și că era probabil instalat pe computerele de pe *Corona*. Apăsă butonul de înregistrare, socotind că ar putea încerca să descifreze conversația mai târziu, și apropie imaginea destul de mult ca să poată vedea ecusoanele de pe mânecă ale grupului de aspiranți care așteptau respectuoși în spatele superiorilor lor.

Văzu însemne de armurieri. Ingineri. Și poliție militară, deși fără obișnuitele centuri și banderole roșii pe care le purtau în misiune.

De ce aceste trei specialități? Martinez presupunea că armurierii și inginerii ar putea ajuta la inspecțiile armelor și ale sălilor mașinilor, dar nu știa să fi făcut vreodată parte dintr-o asemenea echipă de inspecție. Și, în orice caz, de ce erau și polițiști în grup?

Naxizii se repeziră spre *Perigeu*, în josul docului de ancorare, și repetară aceeași secvență de gesturi. Martinez menținu camera asupra lor, înregistrează în continuare desene roșii luminoase. Și apoi se întrebă: *Ce altceva fac naxizii?*

Putea avea acces la cea mai mare parte a camerelor de securitate ale stației militare de la propria lui stație, și începu să facă legătura cu ele pe celelalte ecrane.

Alte patrute de naxizi se deplasau de-a lungul inelului, etalând același tip de comportament pe care-l arătasera în sectorul de docuri al *Coronei*. Escadrila ușoară terestră avea propriul ei grup de vizitatori, ca și divizia grea, cu echipajele formate din daimongi.

Nu exista nici o activitate neobișnuită în apropiere de docurile ocupate de cele două divizii naxide. Singurele docuri vizitate de naxizi erau cele unde se aflau cele trei divizii non-naxide, cele numite „răsculate” în timpul exercițiilor recente.

Armurieri, gândi el. Ingineri. Și poliția.

Dacă voiai să pui mâna pe o navă prin abordare, își zise el, primul lucru pe care ai vrea să-l asiguri ar fi rachetele, cu focurile lor mortale de antimaterie, și aveai nevoie de armurieri pentru asta. De ingineri ar fi nevoie pentru a pune stăpânire pe motoare, care foloseau periculoasa antimaterie drept combustibil și a căror flacără orbitoare putea și ea să fie folosită ca armă. De ofițeri ar fi nevoie în cabina de comandă și în cea auxiliară. Iar polițiștii militari înarmați ar face toată treaba mult mai ușoară.

Un clopoțel de alarmă începu să sune în gândurile lui Martinez. Îndreptă camerele de securitate către grupurile de naxizi și începu să le înregistreze transmisia.

Apoi începu să scotocească prin meniuri după programul care să traducă tiparele luminoase ale naxizilor.

Descoperi că desenele de mărgele nu se traduceau prea bine. Modelele evoluaseră pentru a ajuta cetele de naxizi să-și vâneze prada în stepa aridă a continentului lor de baștină, și aveau tendința să fie dialectale și extrem de dependente de context. Existau, de exemplu, vreo douăzeci și cinci de feluri de a spune *da*, în funcție de situație și de persoana căreia îi era adresat, iar desenele puteau însemna orice, de la o simplă

afirmație la „acest nevrednic este descumpănit de pătrunderea raționamentului Excelenței Voastre”.

Exista un tipar rigid de simboluri, fără semnificații ambigue, care era menit să fie folosit în situații militare, unde era nevoie de o claritate absolută, dar naxizii nu le foloseau pe acestea. Păreau să aibă echivalentul unei conversații neprotocolare, argotice, ceea ce Martinez consideră suspect, din moment ce existau atât ofițeri, cât și soldați în grup. Naxizii se supuneau instinctivi conducătorilor de haită, care, în schimb, se purtau cu o aroganță extrem de riguros formalizată față de subalterni; nu-și putea imagina superiorii naxizi folosind acest tip de limbaj neprotocolar față de subordonați.

Singurul motiv pe care Martinez și-l putea închipui pentru caracterul dialectal al dialogului luminos era acela că naxizii se străduiau să-și facă discuția tăcută cât mai neînțeleasă cu putință pentru cei din afară.

Cu toate acestea, câte ceva reuși să fie tradus. Mai mult decât o dată se repetase un desen care însemna „*coordonate îndepărtate*” sau „*sol prăfos*” sau „*țintă*” — Martinez paria pe „*țintă*”. Alte tipare erau mai puțin ambigue: „*mișcați-vă repede*”, „*asigurați*” și „*roi*”, ceea ce programul lămuri că însemna o tactică de vânatoare menită să doboare un animal mare de pradă. Exista un număr de tipare în dreptul frazelor „*Excelența Voastră va fi ascultată fără discuție*” și „*acest nevrednic se minunează de amploarea...*” — ceva care însemna fie „*picioarele din spate*”, fie „*arbore geamăn*”, dar nici una dintre variante nu părea potrivită pentru această ocazie.

Existau alte referiri, la „*oceanul rece*” și la „*camera divanului*”, fraze suficient de dialectale pentru ca programul de traducere să renunțe să le asocieze un înțeles. Programul renunță chiar să facă presupuneri privind restul.

Martinez urmări grupurile de naxizi cu ajutorul camerelor de securitate până când misiunea lor se încheie. Soldații se întoarseră la propriile lor nave, dar ofițerii se duseră pe *Măreția Praxisului*, nava-amiral a comandantului de flotă Fanaghee, probabil ca să raporteze.

Martinez cugetă pentru o clipă nesfârșită, mohorâtă, în timp ce stătea cu ochii ațintiți la numeroasele ecrane, apoi salvă toate înregistrările și traducerile în fișierul său personal. Șterse ecranele, se mai gândi o clipă, apoi își deschise ecranul de pe mânecă.

— Contactează-l pe Alikhan, rosti el.

Alikhan răspunse la apel în câteva secunde.

— *My lord...*

— Așteaptă-mă în cabina auxiliară de comandă chiar acum.

Alikhan nu trădă nici un semn de surpriză la acest ordin neobișnuit.

— Foarte bine, *my lord*.

Martinez se ridică de pe scaun și își roti privirea prin cabina de comandă. Cadetul Vonderheydt se afla la postul care monitoriza sistemele navei, aplecat deasupra unui ecran și cenzurând probabil corespondența. Transmisionistul clasa a doua Blanchard, din secțiunea lui Martinez, visa cu ochii deschiși în fața panoului de comunicații. În afară de ei, cabina de comandă era goală.

— Vonderheydt, vorbe Martinez.

Micul cadet blond se scutură și se îndreptă lângă stația lui.

— Lord locotenent...

— Ești de cart până când mă întorc.

— Sunt de cart, *my lord*.

Martinez își împinse ecranele în sus până când făcură un clic la locul lor și ieși din cușca de comandă închisă. Porni

spre ieșire și apoi șovăi — Vonderheydte mai stătuse de cart până atunci, dar de obicei el sau Koslowski îl dublaseră cu un aspirant cu experiență.

— Vonderheydte, zise Martinez.

— *My lord?*

— Apelează-mă în cabina auxiliară de comandă în cazul în care apare ceva neobișnuit sau important. În special dacă cineva cere permisiunea de a urca la bord.

Cadetul clipi surprins.

— Foarte bine, *my lord*.

Martinez coborî cu ascensorul central pe bandă la cabina auxiliară de comandă, stația blindată de luptă de la pupa, menită să fie folosită în cazul în care cabina principală era distrusă de un inamic sau cădea în mâinile răsculaților. Se opri în fața trapei, apoi pași în lateral ca să verifice cele șase camere lungi, joase, numite în mod oficial „camere biologice de recreere”. Nici un membru al echipajului nu se zbenguia în acel moment, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că echipajul rămas pe *Corona* era ocupat să lustruiască totul până căpăta un luciu auriu, ceva care să-l facă în mod garantat pe Martinez nu tocmai iubit printre novici dacă ar fi descoperit vreodată că era ideea lui.

Așteptă sosirea lui Alikhan, apoi deschise cabina auxiliară cu cheia de locotenent. Ușa blindată se roti și se închise în urma lor, în timp ce luminile se aprinseră automat.

Cabina auxiliară de comandă era mai mică decât cea principală, stațiile mai înghesuite, iar scaunele mobile amplasate aproape unul de altul. Cu toate acestea, cuștile de metal luceau, iar mirosul de soluție de lustruit plutea în aer; locul fusese curățat și dichisit cu multă grijă chiar în acea dimineață.

— Aș dori părerea ta, Alikhan, vorbi Martinez în timp ce se strecura printre două dintre cuști ca să se așeze într-una

dintre cușetele de la stația de comunicații. Stai aici, în dreapta mea, uită-te la niște înregistrări video și spune-mi ce crezi.

Alikhan se relaxă în cușetă și coborî ecranele până când se blocază în fața lui. Martinez își deschise fișierele private și-i arată lui Alikhan grupurile de naxizi defilând de-a lungul sirurilor de nave, ofițerii, armurierii, inginerii și polițiștii. Îi arată traducerile pe care le făcuse programul, dar nu le comentă în nici un fel,

— Ce concluzii tragi? întrebă Martinez.

Alikhan fixă ecranele cu privirea, încruntat, cu linii adânci brăzdându-i chipul.

— Nu-mi place să speculez asupra unor asemenea lucruri, *my lord*, zise el.

— Vorbește, Alikhan, insistă Martinez. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Gura lui Alikhan se mișcă pe sub mustățile stufoase. Apoi oftă și dădu ușor din cap.

— Vor să pună mâna pe navă, *my lord*.

Glasul lui era încărcat de o disperare înfiorată, emoționată, de groază și de uimire, toate la un loc.

— Vor să pună mâna pe toate navele terestre și daimong. Probabil mâine, când cea mai mare parte a echipajelor vor fi pe Magaria, cu echipele lor.

Ușurarea picura prin vinele lui Martinez. Nu era singur în această nebunie, avea un aliat.

— Dar de ce? întrebă el. E o revoltă? Sau Fanaghee acționează pentru a *opri* o revoltă?

Alikhan clătină din cap.

— Nu știu.

— Diviziile terestre și daimong erau denumite „răsculate” în timpul exercițiilor. Iar exercițiile aveau ca scop apărarea unei porți de gaură de vierme împotriva atacatorilor. Se

așteaptă la un contraatac din partea flotei locale după ce preiau controlul asupra flotei a doua?

Alikhan se întoarse spre Martinez.

— Sunt și în flota locală escadriile de naxizi, *my lord*.

Martinez simți degete reci alunecându-i pe spinare. Acesta era un factor la care nu se gândise.

— Aici, naxizii reprezintă două cincimi din forțele noastre, spuse el, și speră că tonul lui era optimist. În flota locală, sunt într-un procent și mai mic.

Chipul lui Alikhan evita cu atenție deznădejdea totală.

— E adevărat, *my lord*.

Martinez se întoarse spre ecrane, uitându-se la imaginile cu naxizi mergând de la un doc la altul.

— Va trebui să-i spun căpitanului.

Expresia lui Alikhan nu se schimbă.

— Căpitanul s-ar putea să nu fie... receptiv, îndrăzni el.

— O să vorbesc mai întâi cu Koslowski, dacă prind ocazia.

— Și dacă lordul prim-locotenent este și el cu gândurile în altă parte?

Martinez simți un impuls brusc, furios, de a sări din cușeta de accelerație și de a se plimba prin încăpere. Pentru el, planurile și mișcarea se făceau cel mai bine împreună. Dar încăperea era prea înghesuită cu acele cuști de accelerație foarte apropiate între ele, așa că se mulțumi să șteargă imaginea naxizilor de pe ecran.

— Încerc să mă gândesc la alți ofițeri pe care-i cunosc pe stația asta, continuă el. Salzman de pe *Judecătorul Di*. Aragon și Ming de pe *Declarația*. Mukerji cel Tânăr de pe *Statornicul*. Izbi cu pumnul un braț al scaunului, frustrat.

— Asta-i tot, la naiba, zise el, mai mult în sinea lui decât lui Alikhan. Am făcut un curs de cifruri cu Aidepone de pe *Bombardamentul planetei Utgu*, dar nu-l cunosc atât de bine.

Și nu-l cunosc deloc pe nici unul dintre căpitani. Și, mai rău decât atât...

Vocea calmă a lui Alikhan reteză năvala de cuvinte.

— Cum plănuiești să comunici cu acești ofițeri, *my lord*? Naxizii ar putea intercepta comunicațiile.

Disperarea încleștă inima lui Martinez, în timp ce ochii îi rătăceau prin mica încăpere blindată. Nu putea nici măcar să folosească transmisii codificate; toată flota a doua avea aceleași coduri comune, iar Fanaghee sau creaturile sale ar fi putut să citească tot ceea ce încerca să trimită.

Oftă, apoi se îndreptă în cușetă și puse mâinile pe panoul de control din fața lui, ca și cum urmau să scoată *Corona* din doc. Pe mâneca dreaptă licărea mingea de fotbal purtată de campionii flotei locale.

— Așa e, fu el de acord. Așadar, cum salvăm nava *noastră*?

— Vei vorbi cu ofițerii. Iar eu voi vorbi cu ceilalți.

Martinez se uită la el.

— Cu cine să vorbești?

— Cu Maheshwari. Dacă trebuie să fugim, n-aș vrea să scot nava din doc fără el ocupându-se de motoare.

— Bine. Și...?

Alikhan arăta nesigur.

— Presupun că ar trebui să aleg numai dintre cei care vor rămâne probabil pe navă mâine, în timpul manifestărilor sportive?

Martinez încuviință.

— Pentru moment, să zicem că da.

Vocea lui Alikhan se aspri.

— În acest caz, nimeni. Maheshwari e singurul care are suficientă... ăă... seriozitate ca să aprecieze situația.

Degetele lui Martinez băteau darabana în panoul de control.

— Îți trimit o copie a înregistrărilor și a traducerilor. Să i le arăți lui Maheshwari.

— Da, *my lord*.

Martinez întunecă imaginea, deblocă ecranele și le împinse în sus, la o parte din drum. Un sentiment puternic de ușurare îl inunda; realiza ceva, lucrând împotriva amenințării despre care știa că există.

Sări în picioare ca un om care evadează din închisoare. Și apoi își aduse aminte că următoarea lui sarcină era să vorbească cu căpitanul, iar inima i se strânse din nou.

Căpitanul-locotenent Tarafah ridică ochii de la salata de fasole ocoba.

— Ah, locotenent Martinez. Voiam să vorbesc cu tine.

O speranță irațională se aprinse în inima lui Martinez. Tarafah și restul echipei tocmai se întorseseră de la antrenamentul zilnic, iar căpitanul-locotenent, locotenenții Koslowski și Garcia și antrenorul, armurierul clasa întâi Mancini, se așezau să mănânce la masa căpitanului. Erau cu toții încă transpirați, cu emblema strălucitoare a *Coronei* pe piept, și miroseau a exercițiu fizic și a aer liber. Pe masa căpitanului erau împrăștiate sticle și farfurii goale, alături de hârtii și diagrame de joc.

Iar acum, Tarafah chiar voia să vorbească cu el. Martinez își făcuse griji că ar fi putut fi iritat de faptul că irosea timpul căpitanului, dar se părea că nu ieșise complet din preocupările căpitanului.

— Da, lord *elcap*? replică el.

Tarafah se uită la el cu ochi reci.

— Când ai venit la bord, pe Zanshaa, te-ai oferit să ieși un jucător ca unul dintre servitorii tăi, zise el. Aș dori să profit de oferta ta, dacă se poate.

Martinez era surprins. Exilase de mult schema servitorului în plus pe tărâmul trucurilor eșuate.

— Desigur, lord *elcap*, răspunse el.

— Bine. Singurul nostru punct slab este apărarea, iar Conyngham de pe *Judecătorul Jeffreys* a fost de acord să ne transfere unul dintre fundașii săi. Va fi ordonanța ta până când, hmm, îi găsim un loc în altă parte.

Până când poate fi promovat specialist clasa întâi în secțiunea vreunui biet fraier, se gândi Martinez. *Să sperăm că nu într-a mea.*

Dar încuviință, desigur, cu atâta entuziasm cât reuși să adune.

— Când va veni la bord?

— În următoarele câteva zile, ca să-l putem avea la post când începe sezonul.

— Foarte bine, *my lord*.

Bucătarul căpitanului aduse felul principal, pe o tavă aburindă, aromată cu cuișoare și ceapă, pe care-o așeză în fața căpitanului.

— Ostropel de vită, lord *elcap*, anunță el, și apoi ochii i se întoarseră nesiguri spre Martinez.

— Să pun un tacâm și pentru locotenentul Martinez, *my lord*?

Tarafah îi acordă lui Martinez favoarea unui zâmbet strălucitor, arătându-și dinții albi.

— Sigur că da. De ce nu?

— Mulțumesc, lord *elcap*.

Martinez se așeză la capătul mesei lustruite de mahon, în timp ce stewardul căpitanului îi aduse un tacâm și-i turnă un

pahar de bere brună din cana aflată la mijlocul mesei. Ceilalți erau într-o dispoziție exuberantă; antrenamentul zilei trebuie să fi mers bine. Martinez încercă să nu se joace cu tacâmurile.

Capul lui Tarafah se aplecă pentru o clipă deasupra farfuriei în timp ce gusta din ostropel, apoi ridică privirea spre Martinez, cu fața strălucind de entuziasm.

— Lord Gareth, vorbi el, sunt încântat să spun că am trecut în revistă toate înregistrările meciurilor *Beijingului* din sezonul trecut — și acum le cunosc slăbiciunea! De trei ori în ultimul sezon, mijlocașul stânga și fundașul stânga au fost scoși de pe poziții exact în același fel — gol de fiecare dată! Nimeni n-a observat până acum.

— Excelent, *my lord*, îl încurajă Martinez. Într-adevăr perspicace.

— Așa că, pentru noi, asta înseamnă Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby — și gol!

Tarafah flutură furculița triumfător.

— Am exersat toată după-amiaza.

— Superb, lord *elcap*! Felicitări!

Martinez ridică paharul.

— Pentru antrenorul nostru!

Tarafah radia în timp ce ceilalți toastau în cinstea lui. Martinez trase aer în piept. Cu siguranță, nu va avea niciodată un moment mai potrivit.

— Pentru că veni vorba de tactică, începu el. Am observat că detașamentele de naxizi pun la cale ceva ciudat. Pot să vă arăt?

— Să ne arăți?

Tarafah înclină din nou farfuria.

— Pot să folosesc ecranul de aici?

Fără să aștepte permisiunea, Martinez întinse mâna peste capul rozaliu al îndesatului și chelului Mancini și atinse

comenzile ecranului de perete. Porni propriul său ecran de pe mânecă și conectă la el ecranul de perete.

— În ultimele trei zile, continuă Martinez, ofițerii naxizi au făcut un tur extraordinar al zonelor de ancorare, iar astăzi ofițerii au adus cu ei non-comatanți. În primele două zile, comandantul de escadrilă Kulukraf a adus grupuri de ofițeri. Acestea sunt înregistrări pe care le-am făcut în după-amiaza asta...

Luă la rând dovezile, una câte una, la fel cum făcuse cu Alikhan. Ceilalți mâncară în tăcere în timp ce el vorbea, Mancini și Garcia întinzând gâtul din când în când, ca să vadă ecranul din spatele lor. La sfârșit, cu ecranul înghețat pe un ofițer naxid etalând simbolul pentru „țintă”, Martinez se întoarse spre căpitan.

— Mă întreb, lord *elcap*, cum interpretați toate astea?

Tarafah ridică șervețelul ca să-și șteargă sosul de pe barbișon.

— *Ar trebui* să interpretez toate astea?

Garcia vorbește șovăitor.

— Evident, repetă ceva.

— Și e o manevră care are nevoie de armurieri, ingineri și polițiști, preciză Martinez.

Koslowski, primul locotenent, se încruntă spre el. Era un bărbat cu picioare lungi, cu mâini late, așa cum se potrivea rolului său de portar.

— În dimineața asta, vorbește el, mi-ai spus că bănuiai că toate astea sunt repetiții pentru o inspecție-surpriză...

Abia scoase cuvintele pe gură, înainte ca Tarafah să izbească masa cu o mână și să facă farfuriile să salte.

— Chiar înainte de meci? Când suntem cu toții preocupați de altceva? Fanaghee asta e un mic monstru răutăcios, nu-i așa?

Se uită la Koslowski.

— Trebuie să inspectez chiar eu nava mâine-dimineață, înainte de micul dejun, chiar când speram să am o ultimă discuție cu echipa.

— Lordul prim-locotenent și cu mine ne-am pregătit pentru inspecție, replică Martinez. Am pus oamenii să muncească din greu toată ziua.

Tarafah părea mai domolit.

— Asta-i bine. Dar tot nu-mi vine să cred că Fanaghee ar profita în felul ăsta de un festival al sporturilor. Chiar nu e drept!

— *My lord*, continuă Martinez, nu mai cred că naxizii plănuiesc o inspecție-surpriză.

Tarafah clipi către el.

— Ce? exclamă el. Atunci, cu ce ne bați la cap?

Martinez încercă să-și ordoneze gândurile săltărețe.

— Nu ai nevoie de armurieri, de ingineri sau de polițiști ca să faci o inspecție, lord *elcap*, zise el. Ai nevoie de armurieri ca să controlezi calele de arme. De ingineri, ca să controlezi motoarele. Și de polițiști ca să controlezi echipajul — și ofițerii.

Sprâncenele lui Tarafah se uniră în timp ce încerca să descâlcească totul.

— Da. E adevărat. Dar ce tot spui?

Martinez trase adânc aer în piept.

— Cred că naxizii au de gând să abordeze nava și să pună stăpânire pe ea. Să pună stăpânire pe *toate* navele pe care nu le au deja.

Tarafah se încruntă nedumerit.

— De ce-ar face Fanaghee așa ceva? N-are nevoie să ne captureze navele. Este *deja* la comanda flotei a doua.

Pentru a-și împiedica mâinile să tremure de nerăbdare și de frustrare, Martinez apucă marginea netedă a mesei și o strânse.

— Ar putea acționa pentru a înăbuși o revoltă despre care crede că e pe cale să izbucnească, explică Martinez. Sau ar putea fi o răscoală de vreun fel oarecare.

Antrenorul, Mancini, părea încă și mai nedumerit decât căpitanul său.

— La *festivalul sportului*? întrebă el ridicând vocea, arțăgos. O răscoală la *festivalul sportului*?

— Ce moment mai potrivit ar putea găsi? replică Martinez. Cea mai mare parte a echipajului, și toți ofițerii superiori, vor fi plecați de pe navă, să asiste la meciuri.

— Naxizii *participă* la festival, preciză Koslowski. Au un turnir imens de lighuman și...

Ezită.

— Unele dintre celelalte sporturi pe care le practică.

— La *festivalul sportului*? repetă Mancini. Să strice fotbalul și să dezamăgească fanii? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— N-are nici un sens, vorbi și Tarafah. De ce-ar conduce Fanaghee o răscoală? E în culmea profesiei — e *comandant de flotă*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu știu, spuse Martinez.

Șovăia — știa că ar putea suna periculos de absurd, dar era singurul argument care-i rămăsese.

— Poate că nu e doar Fanaghee, continuă. Poate că *toți* naxizii se răscoală.

Ceilalți îl priviră lung. Apoi Koslowski își plecă ochii și clătină din cap, cu buzele strâmbate într-un surâs crispat.

— *Toți* naxizii? murmură. Asta-i prea de tot.

— Naxizii sunt cea mai ortodoxă specie de sub stăpânirea Praxisului, zise Tarafah. N-a existat nici măcar o singură rebeliune în istoria naxizilor.

— Sunt animale de turmă, adăugă Koslowski. Întotdeauna se supun autorității.

— *Ei* n-ar strica niciodată fotbalul, declară Mancini și plescăi din buze sorbind din bere.

— Atunci ce-ar putea să facă? întrebă Martinez. N-am nici o altă explicație.

— Asta nu înseamnă că nu există una, zise Koslowski pe un ton rezonabil. Poate că Fanaghee s-a hotărât să facă un exercițiu cu oamenii ei legat de abordare. Poate că e un tur de familiarizare pentru noii sosiți. Cine știe?

Tarafah părea încântat să fie de acord cu portarul său.

— Speculația asta e inutilă, spuse el. N-am de gând să intru în mintea lui Fanaghee, nici într-a lui Kulukraf.

Se întoarse spre Martinez.

— Lord Gareth, îți apreciez... sânguința. Dar cred că ai lăsat imaginația să-ți joace feste.

— Lord *elcap* — cu disperare în glas — eu...

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la jocul de mâine, zise Tarafah. E puțin mai aproape de domeniul nostru.

Martinez își înăbuși impulsul de a arunca farfuria aproape plină în fața căpitanului.

— Pentru meciul nostru câștigător! exclamă Mancini, și ridică paharul. Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby — și *gol!*

Martinez bău cu ceilalți, în timp ce țipete disperate, fără glas, îi răsunau unul după celălalt în craniu.

Nu reuși să mănânce prea mult la cină. Când căpitanul-locomotent propuse încă o trecere în revistă a filmelor cu meciul lui *Beijing*, Martinez se scuză și plecă în cabina lui. Odată ajuns acolo, trimise mesaje celorlalți ofițeri pe care-i cunoștea pe stație. Salzman nu răspunse, Ming îi transmise regretele sale, Aragon spuse că participă la turneul de wushu la festivalul sportului și că se culca devreme. Aidepone se pregătea și el pentru jocul de fatugui de mâine, numai Mukerji acceptă. Văzând transmisia, cu interferențele sale sonice, Martinez își dădu seama că Mukerji era deja într-un bar.

Martinez îl întâlni la Vizuina Crimei, un local întunecos, încetoșat și zgomotos, cu o muzică asurzitoare și dans. Mukerji cumpără trei rânduri de băutură în timp ce Martinez îi arăta manevrele naxizilor pe ecranul de pe mănecă și-i explica teoria sa.

Mukerji puse prietenos brațul în jurul umerilor lui Martinez.

— Am crezut întotdeauna că ești nebun! zise el cu veselie. Complet nebun!

— Poți să-i spui căpitanului tău! strigă Martinez, încercând să acopere muzica. Pot să-ți dau datele! Ar putea să-și salveze nava!

— Complet nebun! repetă Mukerji.

Arată spre două fete, cadeți în flotă, care stăteau la bar.

— Dacă e ultima mea noapte de libertate, vreau puțină distracție, zise el. Pe care o vrei, pe roșcată sau pe cealaltă?

Martinez se scuză și își croi drum spre ieșire, cu aburi de whisky învolburându-i-se în cap.

Poate că *era* nebun, gândi el. Nici un alt ofițer nu credea teoria lui despre naxizi. Poate că avuseseră dreptate în privința absurdității premisei. N-avea nici un sens ca specia cea mai obedientă și mai ortodoxă a Praxisului să devină brusc rebelă.

Recunosc fața de sine însuși că nu-i plăceau și nu-i plăcuseră niciodată naxizii. Recunosc de asemenea că era o prejudecată irațională. Naxizii îl neliniștiseră întotdeauna, spre deosebire de celelalte specii unite sub Praxis. Poate că își lăsase prejudecățile să o ia înaintea faptelor.

Reflectă din nou la grupurile acelea care defilau de la un capăt la altul al bulevardului lat al stației de pe inel, și, la acest gând, o siguranță dătătoare de fiori îi străbătu corpul.

Nu. *Avea* dreptate. Naxizii aveau de gând să abordeze nava. Era posibil să existe o explicație rațională pentru asta, alta decât o răscoală, vreun motiv care nu-i trecuse prin cap, dar abordarea *avea să se întâmple*.

Și dacă abordarea urma să fie împiedicată, Martinez avea să fie cel care s-o facă.

Martinez se întoarse în cabina lui de la bordul *Coronei* și-l chemă pe Alikhan.

— *My lord?*

— Nimic bun din partea căpitanului, zise Martinez. Sau din partea oricui altcuiva.

Alikhan nu părea surprins.

— Am vorbit cu inginerul-șef, spuse el.

— Și?

— Maheshwari este de acord cu dumneavoastră.

Vorbea cu atenție, în caz că trăgea cineva cu urechea.

Martinez oftă. Maheshwari însemna ceva, în sfârșit.

— Foarte bine, răspunse Martinez. Anunță-mă dacă...

Tăcu, înfrânt, apoi termină:

— Anunță-mă dacă se întâmplă *orice*.

— Foarte bine, *my lord*.

Simbolul portocaliu de sfârșit de transmisie apărui pe ecranul mânecii lui Martinez, și îl stinse.

Perfect conștient că aceasta era ultima oară când s-ar putea să facă vreodată aceste lucruri, își scoase hainele, le agăță ordonat în micul său dulap și se pregăti de culcare.

În cap i se învârteau planuri pentru salvarea *Coronei*, numai ceață și zădărnicie.

Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, iar de-aici lui Digby, gândi el.

Și gol.

Zece

Martinez, împreună cu cea mai mare parte a echipajului de pe *Corona*, stătea la marginea exterioară a stației, în afara ecluzei, aclamând și aplaudând în timp ce Tarafah conducea echipa de pe *Corona* la ieșirea din navă. Imaculat în trening alb, cu blazonul *Coronei* pe piept și cu epoleții de căpitan-lo-cotenent prinși pe umeri, Tarafah zâmbea larg și flutura mâinile ca și cum ar fi alergat pe un stadion plin cu zece mii de fani. Koslowski îl urma în fruntea jucătorilor.

— *Corona! Corona!* scanda echipajul.

Martinez își pocni una de alta mâinile mari, până când începură să-l usture.

Echipa se îndepărtă în pas alergător către stația de tren a liniei perimetrului, care avea să-i ducă la terminalul liftului spațial, urmată de silueta cu mers legănat a antrenorului ei, Mancini. Locotenentul Garcia, îmbrăcată în uniformă neprotocolară albă de doliu, striga și-și flutura bereta deasupra capului.

— Să mergem! exclamă ea. Să susținem echipa *Coronei!*

Strigând, cea mai mare parte a echipajului năvăli în urma echipei, lăsându-i în urmă pe cadeții condamnați să-și petreacă

ziua la bord, ca și pe Dietrich și pe colegul său Hong, amândoi arătând deprimați pentru trebuiau să facă pe polițiștii militari în timp ce restul echipajului era plecat la distracție.

Așa le trebuia dacă erau solizi și chipeși, se gândi Martinez. Din moment ce gărzile de la ecluză erau membrii echipajului *Coronei* cel mai des văzuți de străini, Tarafah îi alesese mai mult pentru înfățișarea impunătoare decât pentru vreun talent de paznici.

Și locotenentul Garcia rămase în urmă, ovaționând și bătând din palme, în timp ce echipajul tropăia după jucători. Apoi se întoarse către Martinez și se apropie de el.

— Ia asta, zise ea cu voce joasă, iar Martinez simți apăsându-l în palmă ceva cald și metalic. Pentru cazul în care ai dreptate...

Martinez aruncă o privire către mâna pe jumătate deschisă, văzu cheia de al doilea locotenent a lui Garcia și-și simți gura uscată. Închise pumnul peste cheie.

— Koslowski nu poartă cheie când joacă, murmură Garcia. Nu știi unde o ține. Încearcă în seiful lui.

Martinez reuși să dea din cap.

— Mulțumesc, zise el.

Ochii negri ai lui Garcia erau fixați într-ai lui.

— Dacă pun mâna pe flotă, zise ea, spulberă totul. Navele, inelul, totul.

Martinez se uită lung în ochii întunecați. Nervii îi țiuiău ca niște coarde de vioară întinse aproape până la rupere.

— Înțeleg, replică el.

Garcia scutură scurt și nervos din cap, apoi se întoarse și alergă după echipaj.

Martinez dădu încet drumul aerului din piept, în timp ce privea personalul flotei revărsându-se pe lângă el, pe alea perimetrului. Râdeau și strigau, ducând steaguri și embleme, cu

ofițerii mergând alături de ei, fericiți să-i lase să se distreze. Era prima lor vacanță de când începuse perioada de doliu, și erau gata pentru o petrecere delirantă, deja îmbătați de libertate și de așteptare.

Martinez îi urmări trecând și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar alerga pur și simplu printre ei și ar începe să strige: „Înapoi la navele noastre! E o răscoală! Dacă vă duceți jos pe planetă, totul e pierdut!”

Ar râde cu toții de el, dacă avea noroc. Dacă nu, ar primi o lovitură în cap de la polițiști și ar fi târât la închisoare.

Spulberă totul, își aduse din nou aminte. Erau mii de militari pe nave și pe stația inelului, și milioane de civili, toți ar putea fi vaporizați sau făcuți bucăți — dar numai dacă el avea dreptate cu privire la răscoala naxizilor. Dacă temerile lui erau justificate, totul era *deja* pierdut.

În afară de *Corona*. Poate că reușea totuși să-și salveze nava.

Puse cheia lui Garcia în buzunar, apoi se întoarse cu fața spre ecluză. Dietrich și Hong stăteau acolo, cu spatele țeapăn în prezența ofițerilor, alături de aspirantul clasa întâi Saavedra, un bărbat mustăcios, între două vârste, care avea o dublă însărcinare ca secretar al *Coronei* și ca ofițer de intendență, și de cadetul Kelly, o femeie cu picioare lungi, pilot de șalupă, responsabilă cu departamentul de armament în absența bețivului maestru armurier.

— Kelly... Saavedra... Luați-o înainte.

Martinez făcu gesturi de alungare cu mâinile, iar cei doi se întoarseră ascultători și intrară în ecluză. Martinez porni după ei, apoi se opri lângă cei doi gardieni. Dietrich și Hong își îndreptară spatele când observară că erau inspectați.

— Vreau să înțelegeți, le spuse Martinez, că nimeni nu urcă la bordul *Coronei* fără permisiunea mea.

— Da, lord locotenent, rostiră cei doi la unison, cu ochii ațintiți înainte.

— Și prin asta vreau să spun *nimeni*, continuă Martinez, vorbind cu o insistență energică, sperând să nu sune ca un fanatic sau ca un nebun. Dacă Maestrul Prevestirea Victoriei însuși se întoarce din morți și cere să fie lăsat să treacă, nu-l lăsați la bord fără permisiunea mea clară.

Cei doi clipiră surprinși.

— Foarte bine, lord locotenent, răspunse Dietrich.

Martinez își mută privirea de la unul la altul. Avea gura uscată și spera ca vocea să nu i se frângă.

— Și încă ceva, adăugă el, veți folosi toată forța necesară pentru a *împiedica* să urce la bord pe oricine care *nu* primește permisiunea mea. Înțelegeți?

— Da, lord locotenent, răspunseră cei doi din nou în cor, deși Martinez le putea vedea mai mult din albul ochilor decât ar fi trebuit, o indicație sigură că paznicii credeau că al treilea locotenent și-a ieșit din minți.

— Mai e un ordin special pe care aș vrea să vi-l dau, continuă. În cazul în care am să cred că este necesar să vă retrageți din acest post prin ecluză și să intrați în navă, voi transmite cuvintele „Buena Vista”.

Se uită la ei, apoi repetă, accentuând în mod special:

— *Buena... Vista*. Repetați cuvintele, vă rog.

— Buena. Vista.

În cor.

— Buena Vista, repetă iar Martinez.

Numele casei de pe Laredo unde se născuse, numele dat de romantica lui mamă în cuvinte care aparțineau unei limbi te-restre antice, care acum nu mai era vorbită și citită decât de cărturari.

Putea să vadă, scrisă cu litere invizibile în spațiul eteric dintre cei doi gardieni, convingerea că era nebun.

— Foarte bine, încheie Martinez. O să-l trimit afară pe Alikhan cu niște gustări din când în când. Aduceți-vă aminte ce v-am spus.

Erau patru uși între Martinez și interiorul *Coronei*, două la ecluza de la perimetrul stației, unde stăteau de gardă Dietrich și Hong, și două la intrarea de la provă a fregatei, cu tubul de andocare între ele. Martinez înaintă de-a lungul acestei serii de bariere și intră în regatul lui.

Un regat cu nouăsprezece supuși, cei mai mulți prezenți pentru a asculta de regula care cerea ca fiecare vehicul militar să aibă la bord un echipaj suficient, chiar și când era ancorat, pentru cazul în care o situație de urgență cerea ca nava să fie manevrată. Doisprezece dintre cei aflați la bord erau meniți să manevreze nava, iar restul consta din cei doi gardieni și o echipă completă la bucătărie care prepara o masă festivă uriașă, în așteptarea victoriei jucătorilor de pe *Corona*.

Folosind cheia lui de locotenent, Martinez pătrunse în micul depozit de arme al navei, apoi îi chemă pe Alikhan și Maheshwari. În timp ce aștepta, trecu pe lista de ieșiri un pistol și legă arma de centura ei roșie de polițist. Mai trecu încă două pentru Alikhan și Maheshwari, apoi îi dădu pistolul lui Alikhan când acesta sosi, împreună cu o banderolă roșie de polițist și o cască.

— Mă gândesc să te trimit la ecluză, spuse el. Băieții aceia s-ar putea să aibă nevoie de puțină încurajare.

— Foarte bine, *my lord*.

Se uită la procesorul de date al depozitului de arme, apoi trecu pe listă arma lui și apăsă cu degetul pe scannerul de identificare al armei.

— Și încă un lucru, adăugă Martinez. Vreau să te duci la dulapul gabierilor și să iei de acolo tot ce-ți trebuie pentru a pătrunde în seiful primului locotenent.

Alikhan încuviință.

— Vrei să fac asta imediat, *my lord*?

— Nu.

Spargerea seifului primului locotenent în căutarea cheii acestuia era, printre altele, o crimă capitală, și dacă era descoperit, Departamentul de Investigații Criminale și Legiunea Sânguinței aveau să se întreacă în a stabili care să-l omoare mai întâi. Martinez nu prea era dispus încă să se lase la discreția ștreangului călăului.

— Pregătește doar echipamentul în cabina lordului locotenent. Dacă va trebui s-o ștergem de-aici cu accelerație mare, o să fie mai ușor să ai ce-ți trebuie la îndemână decât să trebuiască să încerci să cari totul în cabina lui Koslowski la 3,5 g.

— Foarte bine, *my lord*.

Maheshwari sosi și încremeni în salut. Era un bărbat scund, cu pielea de culoarea mahonului, cu părul creț încărunțit, o barbă ascuțită și mustața vopsită într-o nuanță spectaculoasă de roșu.

Martinez îi întinse un pistol.

— Sper că nu va fi necesar, zise el.

— N-o să avem necazuri în departamentul *meu*, zise Maheshwari când semnă pentru arma lui și își scană amprenta digitală. Dar nu pot vorbi pentru unii dintre ceilalți de la bord.

— În scurtă vreme, o să ordon un exercițiu de pornire a motoarelor. Ia vreo patruzeci de minute sau așa ceva ca să pregătești motoarele pentru o pornire la rece, da?

Maheshwari surâse, arătându-și dinții albi și sclipitori, de mărimea unor pietricele.

— Poate fi făcut mult mai repede, *my lord*.

— Mai bine nu. Vreau ca exercițiul să pară atât de normal pe cât este posibil.

Pe cât este posibil era cuvântul-cheie aici. Nici un exercițiu nu avea să fie normal la festivalul sportului.

— Conexiunile electrice și de date sunt abandonate la trei minute patruzeci înainte de lansare, dacă îmi amintesc bine, continuă Martinez. O să începem exercițiul și apoi ne oprim la patru minute.

— Îmi cer scuze, *my lord*, îi aduse aminte Maheshwari, dar conexiunile pentru apă și aer sunt întrerupte la patru minute douăzeci.

— O... Bine. Atunci o să ne oprim la cinci.

— Foarte bine, *my lord*.

Întreruperea legăturilor pentru apă, aer, curent electric și date cu stația de pe inel ar fi primul avertisment în cazul în care *Corona* și-ar fi părăsit docul pe neașteptate. Martinez voia să întârzie acest avertisment cât mai mult posibil.

Măcar era încrezător că, la nevoie, își putea părăsi docul când voia, fie că motoarele erau gata sau nu. Știa că, în urmă cu 641 de ani, un incendiu violent izbucnise în sectorul de comandă al stației de pe inelul planetei Zanshaa, răspândindu-se după aceea la șapte nave ancorate, toate distruse împreună cu echipajul lor. Navele nu se puteau desprinde, nici măcar nu-și puteau închide ecluza, fără permisiune din partea secțiunii de comandă, care fusese deja mistuită de foc.

De atunci, regulile insistaseră ca o navă amenințată să se poată desprinde fără permisiune, și să aibă controlul complet al ușilor de la ecluză. Martinez putea scoate *Corona* din doc; singura problemă era dacă celelalte nave de război i-ar permite să supraviețuiască după acel moment.

Martinez făcea tot ce-i stătea în putință să pretindă că-și păstra înfățișarea de ofițer imperturbabil și atotputernic, și îndrăzni să-i arate inginerului-șef un surâs încrezător.

— Noroc, Maheshwari.

Maheshwari răspunse politicos:

— La fel și dumneavoastră, lord locotenent.

Inginerul încremeni în salut și se întoarse la controlul motoarelor.

Martinez închise depozitul de arme și se duse la banda ascensoare centrală care urma să-l ducă în cabina de comandă, apoi șovăi, cu o mână pe centura lată care-i susținea pistolul și bastonul paralizant. Dacă intra în cabină purtând chestia asta, toată lumea l-ar considera un lunatic. Dacă naxizii nu făceau nimic, sau dacă ceea ce făceau avea o explicație rațională, atunci întregul echipaj avea să știe până la sfârșitul zilei. Avea să devină bătaia lor de joc.

Se opri în fața ușii și auzi în minte râsul, râsul răsunând de-a lungul anilor, atâta timp cât mai rămânea în serviciu. Dacă se înșela, nu se putea aștepta la nimic altceva. Tot ceea ce făceau Fanaghee și Kulukraf putea avea o explicație nevinovată — ei, nu tocmai *nevinovată*, dar cel puțin rațională. Dacă aceasta îi scăpase, dacă naxizii făceau altceva decât să se răscoale, el n-avea să mai audă niciodată sfârșitul. Povestea avea să devină una dintre acele legende ale flotei care urmărea o persoană de-a lungul întregii sale cariere, precum cea a comandantului de escadrilă Raffia ordonând cadeților să-l lege și să-l bată.

Banda fără sfârșit a ascensorului central murmură pe lângă el. Dintr-odată, își dori foarte mult să se întoarcă la dulapul armurierilor, să-și lase pistolul și să se ducă în camera de gardă să se uite la meci pe video, să aclame echipa *Coronei*.

La naiba cu toate, gândi el. Era *deja* bătaia de joc a celei mai mari părți a echipajului.

Puse piciorul pe următoarea treaptă care cobora, se apucă de treapta de deasupra, și păși în coridorul axial principal. Coborî două punți mai jos, și imediat îl văzu pe Zhou, scandalagiul pe care-l eliberase din arest cu două zile în urmă, lustruind tacâmurile din popota ofițerilor, pe partea cealaltă a coridorului față de cabina de comandă.

Minunat, cugetă Martinez. Îi avea pe Zhou, Ahmet și Knadjian în echipaj, ca și pe toți ceilalți indisciplinați pe care căpitanul îi condamnase la muncă în loc de meciuri.

Lustruind în continuare, Zhou îi aruncă lui Martinez o privire plină de îndoială, cu ochii lui învinețiți, care se măriră văzând centura cu pistolul. Martinez dădu scurt din cap și intră în cabina de comandă.

— Sunt în cabina de comandă, anunță el.

— Ofițerul de cart se află în cabina de comandă, confirmă cadetul Vonderheydte, vorbind de la postul lui, la panoul de comunicații.

Mirosul de cafea, înălțându-se din ceașca pe care-o așezase lângă una dintre mâini, șoptea îmbietor, atrăgându-l în încăpere.

Martinez intră în cușca încuiată a căpitanului.

— Situația? întrebă.

Vonderheydte, a cărui cușcă se afla imediat în spatele celei a căpitanului, văzu centura pistolului și făcu ochii mari.

— Hm, sistemele navei sunt normale, zise el. Și... a, da! La mașina de spălat vase de la bucătăria soldaților s-a stricat un întrerupător, și cineva se ocupă de ea.

— Mulțumesc, Vonderheydte.

Se întoarse cu spatele spre cadet și se așeză pe scaunul căpitanului. Pernele oftară sub greutatea lui, și aranjă pistolul într-o poziție mai confortabilă, apoi întinse mâna deasupra

capului și trase în jos ecranele căpitanului, până când se blo-cară în fața lui.

Conectă un ecran la camera de securitate. Prin fața ecluzei treceau încă membri ai echipajelor, către stația de tren a peri-metrului. Nu se vedea nimic nelalocul lui, dar, pe de altă parte, nu se aștepta la nimic vreme de încă vreo câteva ore, nu până când echipajele vor fi coborât pe suprafața planetei și toți cei rămași vor avea atenția distrasă de sporturi.

Se așeză la loc pe scaun.

— O să avem imediat un exercițiu la motoare, zise el, apoi ascultă tăcerea profundă, plină de uimire, care urmă după cu-vintele sale.

Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby — și gol. Martinez îl auzi pe Vonderheydte scoțând un strigăt când mingea zbură pe lângă portarul de pe *Beijing* și intră în plasă.

Aspirantul clasa a doua Mabumba flutură pumnul în aer. Stătea la stația motoarelor și, în emoția celui de-al doilea gol al *Coronei*, uitase să-i poarte pică lui Martinez pentru exercițiul de la motoare care-l ținea în cabina de comandă în loc de camera de odihnă a aspiranților, unde ar fi putut urmări meciul comod, cu un pahar de bere în mână.

Maheshwari de la controlul motoarelor menținea numără-toarea inversă la cinci minute. Martinez știa că nu câștigase câtuși de puțin dragostea nepieritoare a întregii secțiuni a mo-toarelor pentru că ordonase exercițiul într-o vacanță sportivă și îi ținuse la posturi.

Ieșise din cabina de comandă o singură dată, ca să-l ajute pe Alikhan să ducă mâncare, cafea și încurajări celor doi

gardieni de la ecluza exterioară, unde Martinez le explică limpede lui Dietrich și Hong că orice ordine de la Alikhan trebuiau respectate ca și cum ar fi fost ordine de la el însuși.

Era clar, sugerau fețele tăcute ale paznicilor, nu exista un singur nebun la bordul navei.

În continuare, Martinez încercă să vadă ce putea face pentru a trimite mesaje de alarmă spre alte componente ale flotei, poate pe Zanshaa. O verificare a datelor din fișier la Serviciul de Explorări, care asigura echipajul și întreținerea stațiilor de la găurile de vierme, prin intermediul cărora era menținut imperiul laolaltă cu ajutorul comunicațiilor laser, emițând mesaje și date de la un sistem la altul, arată că nu exista nici cea mai mică șansă de a transmite vești în afara sistemului Magaria. În decursul ultimelor câtorva luni, potrivit unui program sistematic, fără grabă, echipajele fiecărei stații fuseseră înlocuite — cu naxizi.

Mai era o posibilitate. Existau nave civile în sistem, pe cale să plece. Putea trimite un mesaj către fiecare dintre acestea, și să spera că măcar câteva informații vor scăpa din sistem. Examină diagramele de navigație și descoperi că existau șaisprezece nave civile în sistemul Magaria. Le verifică înmatricularea și, după ce lăsă la o parte cele trei nave mari de transport care abia veniseră, aparținând unei corporații numite Premiere Axiom, cu sediul în lumea de baștină a naxizilor, Naxas, obținu o listă de nave la care-ar putea apela.

Avea să le spună la timpul potrivit. Și avea încă la dispoziție comunicațiile pe fir cu celelalte nave ancorate în docurile flotei. Ar mai putea salva unele dintre ele.

Un al doilea dintre ecranele lui Martinez trecea printr-o succesiune de alte monitoare de securitate, în special cele din secțiunea naxizilor de pe stația inelului. Enclava flotei era aproape pustie; cu toții, chiar și muncitorii civili, primiseră

bilete la festivalul sportului și o zi liberă. Singura prezentă vie din zonele flotei erau cei doi paznici postați la fiecare ecluză.

Un al treilea ecran arăta meciul de fotbal dintre echipele navelor *Corona* și *Beijing*. Strategia ofensivă a lui Tarafah dăduse până acum două goluri și împiedicase adversarii să marcheze. Martinez trebuia să admire talentul căpitanului său în materie de strategie — era cu adevărat un tactician sportiv superb și dătător de inspirație.

Un al patrulea ecran, mai mic, trecea încet printre celelalte meciuri care se jucau în același timp. Prietenul lui Aragon de pe *Declarația* câștigase meciul de wushu cu o blocare de încheietură în a doua rundă, dar echipa lui Aidepone de pe *Utgu* n-o ducea prea bine la fatugui, un joc care presupunea o minge mare, ovoidală, care era aruncată de-a curmezișul unui teren cu ceea ce aducea a niște linguri uriașe ținute în brațele aidoma unor bețe de chibrit ale jucătorilor daimongi. Doi jucători de partea lui Aidepone fuseseră declarați morți, o stare temporară în fatugui, dar adversarii lui aveau acum avantajul numeric și marcaseră câteva puncte, în timp ce propria sa echipă se tot împiedica de ei.

Comandantul de flotă senior Fanaghee trona, alături de Kulukraf și de ceilalți din statul său major, pe stadionul unde două echipe de naxizi campioane erau adânc cufundate în lighumane, un joc de poziție și mișcare, părând o combinație neverosimilă de șah și de rugby — într-un moment jucători ducând pancarte mari, albe sau negre, participau la manevre diabolic de subtile pe un câmp verde, apoi totul se risipea periodic în zarvă și violență. Camera se întorcea deseori spre Fanaghee, ca pentru a demonstra tuturor că se afla aici, urmărind competițiile sportive, în loc să conspire, să zicem, la bordul navei *Măreția*.

Toate aceste ecrane abia dacă îi atrăgeau atenția lui Martinez. Un al cincilea ecran, central, era deschis pe o schemă de navigație. Încercase să găsească o rută de evadare pentru *Corona*, odată ce o scotea de la docuri, dar posibilitățile nu erau promițătoare. Ruta spre gaura de vierme directă către Zanshaa era blocată de crucișătorul *Judecătorul Kybiq*, care plecase de la stație pe drum spre Zanshaa cu trei zile în urmă.

În afară de Zanshaa, cea mai apropiată concentrare a flotei era cartierul general al flotei a patra de pe Felarus, dar Fanaghee blocase cu ingeniozitate și această rută, cu crucișătorul greu *Bombardamentul orașului Tumag*, aflat în probe după o perioadă de revizie. Revizia, bănuia Martinez, fusese stabilită precis, pentru a-i oferi lui Fanaghee o scuză să ordone ieșirea crucișătorului din doc.

Corona avea să fie nevoită să se întoarcă pe Zanshaa pe drumul cel mai lung, ocolit, prin gaura de vierme numărul 4 a Magariei, apoi printr-o serie de alte trei găuri de vierme care duceau prin sisteme nelocuibile sau abia locuite. Ruta avea să adauge douăzeci până la patruzeci de zile la durata călătoriei, în funcție de cât de mult voia Martinez să apese pe accelerație.

Și apoi trebuia să înfrunte posibilitatea ca odată ajuns pe Zanshaa, să afle că și capitala ar putea să fi căzut în mâinile rebelilor. În acest caz, presupunea că ar putea să lanseze rachetele pe care le avea asupra stației inelului planetei Zanshaa, să încerce să distrugă ce nave inamice erau acolo, înainte de a fi distrus el însuși, apoi să se prăbușească și să rămână în istorie drept cel mai mare idiot.

Planul de navigație era complicat de faptul că nu avea nici un pic de experiență de navigator în condiții reale, numai antrenamentul de bază, și asta cu multă vreme în urmă. Martinez verifică totul de două și de trei ori, și se bază mult pe ajutorul computerului. Își dădu seama că stătea de ceva timp

cu ochii ațintiți la planul de navigație fără să se gândească la nimic, și întinse mâna spre butonul de comunicații ca să sune la bucătăria ofițerilor pentru un termos cu cafea, când o mișcare îi atrase atenția și un fior rece îi străbătu trupul. Al doilea ecran sărea automat printr-un șir de camere de securitate din partea naxidă a inelului și, dintr-odată, începu forfota.

O forfotă intensă, și pe *fiecare* cameră.

Naxizii se revărsau din nave. Coloane lungi, ieșind în ro-iuri din ecluze, câte patru în rând.

Se ridică poticnindu-se de pe scaun și abia își stăpâni strigătul de alarmă care-i urca pe gât, la timp pentru a-l împiedica să izbucnească. *Chiar se întâmplă*, gândi el.

— La naiba! Drăcia dracului!

Mabumba era cel care înjura, și Martinez avu nevoie de o secundă de șovăială ca să-și dea seama că se lamenta pentru faptul că jucătorii de pe *Beijing* tocmai marcaseră un gol.

Martinez încercă să lovească tasta de alarmă și nimeri pe alături — degetul prea emoționat greși ținta și alunecă pe suprafața netedă de metal a consolei — apoi împinse comutatorul cu toată mâna și reuși să-l miște în partea cealaltă. Sonerii furioase, insistente, răsunară în toată nava. Mabumba aproape că sări de pe scaun și se uită la Martinez cu ochi aprinși, neîncrezători.

Martinez întinse mâna spre casca cu difuzoare, microfon și proiectoare de realitate virtuală incluse, și-o puse pe cap și închise cureaua de la bărbie. Avu nevoie de o clipă ca să-și stăpânească nervii încordați, apoi vorbi în microfon.

— Comunicațiile, anunță el computerul. Anunț general către echipajul navei...

Așteptă cam o jumătate de secundă, apoi vorbi din nou.

— Cartierul general, rosti el. Aici ofițerul de cart. Toată lumea la posturile de luptă.

Se gândi să adauge cuvintele *Acesta nu este un exercițiu*, dar se hotărî că nu era momentul să pună la încercare credulitatea echipajului.

Repetă anunțul de două ori, apoi opri alarma asurzitoare care nu servea decât la a-l face și mai nervos.

— Sfârșitul anunțului, spuse, și apoi: Comunicații. Membru al echipajului Alikhan.

Chipul miniatural al lui Alikhan apărură pe ecran.

— *My lord...*

— Am nevoie de tine la ecluză. S-ar putea să apară o situație Buena Vista.

— Foarte bine, *my lord*.

— Sfârșitul transmisiei.

Martinez începu să-și reconfigureze ecranele pentru a cuprinde mai multe camere de securitate și pentru a vedea ce puneau la cale naxizii. Sute se aflau pe coridorul principal, defilând sub comanda ofițerilor și îngrămădindu-se către trenurile electrice ale flotei care duceau personalul și echipamentul între zonele flotei din stația de pe inel.

Primul dintre trenuri se puse în mișcare când ușa cabinei de comandă se deschise și navigatorul stagiar Diem intră împreună cu pilotul clasa a doua Eruken. Se uitau la Martinez cu o înfățișare care părea să combine iritarea cu îngrijorarea pentru sănătatea lui mentală.

— Pot să vă întreb ce se petrece, *my lord*? îndrăzni Eruken.

— Nu încă, pilot. Ia loc.

Martinez se gândi să alerteze celelalte nave. Asta i-ar avertiza pe naxizi cu privire la bănuielile sale, dar era prea târziu pentru ei să-și mai schimbe planurile acum.

— Comunicațiile, i se adresă Martinez lui Vonderheydt. Pune-mă pe canalul general al navelor.

— Da, *my lord*.

Urmă o clipă de pauză, apoi țipetele unei mulțimi uriașe și strigătele unui crainic excesiv de înflăcărat umplură încăperea. Martinez deduse că portarul Koslowski tocmai salvase un gol în mod strălucit.

Cadetul Kelly, fata cu picioare lungi, intrând chiar în acel moment să-și ia locul la pupitrul de armament, aclamă.

— Nu jocul, Vonderheydte! strigă Martinez. Dă-mi blestematul de...

— Îmi pare rău, *my lord*!

Vonderheydte trebuia să ție ca să acopere strigătele comentatorului.

— Cineva transmite meciul pe canalul general al navelor.

— Atunci canalul de urgență!

Urmă un susur scurt în timp ce se schimba canalul, apoi meciul izbucni din nou.

— Îmi pare rău, *my lord*! E și pe canalul de urgență!

Martinez încleștă pumnii.

— *Orice* canal!

Dar știa acum că Vonderheydte avea să găsească meciurile pe toate canalele. Putea încerca să strige un avertisment către celelalte nave, acoperind mulțimea și comentatorul, dar cine știe dacă asculta cineva?

— Comunicațiile pe fir, ceru el.

Conexiunile de date pe cablu ale stației de pe inel erau încă la locul lor.

Auzi din spate sunetul slab al degetelor lui Vonderheydte atingând tastele de pe consolă.

— Comunicațiile pe fir au căzut, *my lord*.

— Ce se *petrece*? murmură Mabumba, abia destul de tare ca toți ceilalți să-l audă.

— Ne-au fost tăiate comunicațiile, îi spuse Martinez. Hai să ne gândim un minut la cine ar fi putut face așa ceva și de ce.

Ceilalți din camera de comandă schimbă priviri, vizibil uluiți. În acel moment, Tracy și Clarke, cei doi operatori de la senzori, apărură în tăcerea bruscă, și se strecurară spre locurile lor ca niște fantome, parcă sub apăsarea unei conștiințe vinovate.

Energia nervoasă pulsa în trupul lui Martinez. Nu voia să aștepte, voia să se pună în mișcare, împreună cu nava lui. Îl apelă pe Maheshwari.

— *My lord?*

— Am vrut să știi că a început.

Maheshwari încuviință.

— Am auzit alarma, *my lord*.

Martinez își dădu seama că îl chemase pe inginerul-șef mai puțin ca să potolească nervozitatea acestuia, cât ca s-o liniștească pe a lui. Luase legătura cu sala mașinilor, pentru sprijin, pentru ca să găsească pe cineva care înțelegea, care-l făcea să se simtă mai puțin singur în acest moment în care trebuia să comande.

Nu-l ajuta cu nimic.

— Ține numărătoarea la cinci minute, zise el, în lipsă de ceva mai bun. Sfârșitul transmisiei.

Apoi stinse ecranul, pentru că primul dintre trenurile dirijate de computer trecea prin zonele umane ale stației de pe inel.

Nu se opri. Trecu în goană mai departe, către secțiunea daimongilor, unde erau adunate cele mai puternice nave din escadrila grea, și apoi începu să încetinească.

Butonul de la mânecă al lui Martinez sună încetișor. Răspunse, iar ecranul de pe mânecă schimbă imaginea, arătându-l pe Alikhan.

— Naxizii trec pe lângă noi, *my lord*. Am numărat nouă trenuri.

— Știu. Au bruiat sau au întrerupt toate comunicațiile navelor, pentru că veni vorba.

— Să mutăm gărzile în navă, *my lord*?

Martinez șovăi și aruncă o privire la ecrane. Naxizii debarcau în zonele daimongilor și se îndreptau spre navele acestora în coloane de treizeci sau patruzeci, cu ofițeri la comandă. Nu se desfășurau în formații de luptă, nici nu arătau în alt fel că aveau intenția să împuște gardienii și să năvălească prin ecluze.

Nu-și dăduseră cărțile pe față încă. Totul mai *putea* avea o explicație rațională. Iar Martinez, cu toată teama și adrenalina care-i ardeau prin vine, încă spera că această explicație exista.

— *My lord*? îi aduse aminte Alikhan.

— Nu încă, hotărî Martinez. Când se apropie, ține-i de vorbă. Calmează pe toată lumea. Spune-le că trebuie să vorbești cu ofițerul de cart și să intri chiar tu prin ecluză. Dar nu te întoarce pe navă, în schimb fii cu ochii în patru la trapa exterioară și pregătește-te s-o deschizi când eu semnalizez Buena Vista.

Acum era rândul lui Alikhan să șovăie.

— Foarte bine, *my lord*, răspunse în cele din urmă.

— Sfârșitul transmisiei, rosti Martinez, cu ochii ațintiți pe ecrane.

Și mai multe trenuri erau încărcate în secțiunea naxizilor și trimise de data asta către escadrila medie. Escadrila medie, în care *Corona* era cea mai mică dintre nave.

În zonele daimongilor, primele coloane de naxizi ajunseseră la ecluze. Aveau loc discuții între gărzile de la ecluze și ofițerii care conduceau coloanele.

Martinez își simțea nervii fremătând, încordându-se și luând foc. *Rezistați*, îi îndemnă în sinea lui pe daimongi. *Nu-i lăsați să intre. Rezistați.*

La *Bombardamentul oraşului Kathung*, nava-amiral a escadrei grele, gărzile luară poziție de drepti, se dădură deoparte și priviră cum naxizii năvăleau în ecluză.

— Nu.

Cuvântul ieși cu forța pe gâtul sugrumat al lui Martinez.

— Nu, țineți-i afară...

Încă două grupuri de gardieni, cei aflați de-o parte și de alta a navei *Kathung*, se dădură la o parte când îi văzură pe naxizi intrând în nava-amiral.

Prin camera de deasupra ecluzei *Coronei*, Martinez văzu un tren încetinind când se pregătea să intre în stația cea mai apropiată. Vagoanele fără acoperiș erau pline de naxizi.

Martinez se mută de la o cameră la alta, în secțiunea dai-mongilor. Cel puțin șase nave erau abordate. La celelalte ecluze păreau să se desfășoare conversații politicoase. Martinez nu zări nicăieri vreun semn de violență.

Apropie imaginea uneia dintre coloanele naxide. Cel puțin jumătate dintre naxizi purtau pistoale.

Orice se întâmpla, nu era o inspecție-surpriză. Nu porți arme când faci o inspecție.

Butonul de la manșetă țiui din nou.

— Comunicator privat: răspunde, rosti el.

Alikhan.

— Sosc, *my lord*.

— Foarte bine. Stinge ecranul, dar lasă deschis canalul ăsta.

Martinez își configurează propriul ecran de pe mânecă astfel încât cuvintele lui să nu fie transmise; asta îi dădea libertatea de a da alte ordine, fără ca naxizii să tragă cu urechea prin dispozitivul de comunicații al lui Alikhan.

Deschise ecranul care-i arăta ecluza pe panoul de comandă, ca să se asigure că erau pregătite comenzile ecluzei.

O privire către ecrane arată naxizii abordând cel puțin încă două nave din escadrila daimongilor.

Se uită la primul ecran, care arăta coloana care se deplasa cu obișnuita grabă precipitată către *Corona*. Coloana se opri cu bruschețea la fel de obișnuită în fața celor doi gardieni de la ecluză, iar ofițerul comandant luă scurt poziție de drepti ca să răspundă la salutul gărzilor.

Doar un locotenent, observă Martinez. Ofițerii superiori erau la meciuri, vizibili pe ecrane și menținând iluzia că totul era normal.

— Locotenent Ondakaal, rosti ofițerul naxid drept prezentare. Comandantul de flotă Fanaghee îmi cere să urc la bordul vehiculului vostru și să conduc o inspecție.

Vorbele veneau cu o claritate remarcabilă prin dispozitivul de comunicații de la mânăca lui Alikhan.

— Lordul locotenent are un ordin semnat? întrebă Alikhan.

— Acest lucru nu este necesar.

Aroganța picura ca acidul din cuvintele lui Ondakaal.

— Ordinele mele vin chiar de la comandantul de flotă.

— Cer scuze lordului locotenent, vorbi Alikhan, dar *dumneavoastră* nu sunteți comandantul de flotă, și nu faceți parte din lanțul nostru de comandă. Îmi puteți da un ordin scris pe care să i-l pot arăta ofițerului de cart?

Capul lui Ondakaal se legănă, examinând mânăca lui Alikhan în căutarea însemnelor gradului, și văzu benzile roșii ale vechimii și semnul de maistru armurier.

— Foarte bine, maistrule armurier, zise el. Dacă insiști...

Se descheie la tunică și scoase o scrisoare pe care i-o înmână lui Alikhan.

— După cum poți vedea, continuă el, având din nou o aroganță exigentă în glas, sigiliul comandantului de flotă se află pe scrisoare.

— Adevărat, *my lord*, zise Alikhan. Vă rog să așteptați aici cu grupul dumneavoastră până când arăt asta ofițerului de cart.

Alikhan făcu un pas în spate și deschise ecluza înainte ca Ondakaal sau grupul lui să apuce să reacționeze. Martinez putea zări naxizii trepidând de imboldul de a se arunca asupra ușii deschise, dar Alikhan o închise repede, iar momentul trecu.

— Să deschid scrisoarea, *my lord*?

Vocea lui Alikhan părea ușor întretăiată, ca și cum alergase cale lungă în loc de numai câțiva pași.

— Da, sigur că da!

Martinez examinează ecranele și nu văzu nici măcar o singură navă a daimongilor rezistând naxizilor care o abordau. Întreaga escadrilă grea căzuse în mâinile naxizilor fără nici o împușcătură.

Prin camera de deasupra ușii de la ecluză îl vedea pe Ondakaal vorbind cu Dietrich și Hong. Martinez ceru ecranului să-i furnizeze atât sunet, cât și imagine.

— Poți să vezi și singur!

Ondakaal se înfuriase.

— *Perigeu* lasă inspectorii la bord. Ai putea la fel de bine să te dai la o parte și să ne lași să urcăm la bord.

— Mă tem că este imposibil, *my lord*.

Lui Martinez îi venea să aclame, nu datorită cuvintelor lui Dietrich, ci pentru postura verticală, cu umerii drepecți, a acestuia, care nu trăda nici o încercare de scuză sau vreo sugestie că ar ceda la cererile naxidului.

— Am ordine foarte stricte să nu las pe nimeni la bord fără permisiunea ofițerului de cart, explică Dietrich.

— Sfidezi ordinele comandantului de flotă! exclamă Ondakaal.

Flutură un braț, arătând într-o parte.

— Vezi și singur că *Statornicul* lasă la bord inspectorii speciali!

Pe un alt canal, Alikhan citea conținutul ordinului lui Fanaghee. Părea destul de autentic.

— Nu-i nevoie de asta, îi spuse Martinez lui Alikhan. Fii pregătit pentru Buena Vista.

Ondakaal continua să terorizeze gărzile. Martinez hotărî că ar fi mai bine să-i salveze pe Dietrich și Hong înainte de a fi copleșiți, și apăsă butonul audio.

— Ce se petrece acolo? ceru el să afle. Cine naiba ești tu, locotenente, și de ce naiba îmi hărțuiești oamenii?

La acest ton de comandă, Ondakaal încremeni automat într-o poziție respectuoasă.

— Sunt locotenentul Ondakaal, *my lord*, răspunse el. Mi s-a cerut de către comandantul de flotă senior Fanaghee...

— Poți să-mi spui ce se petrece? continuă Martinez. Comunicațiile au fost *complet* bruiate. Nu pot nici măcar să obțin o legătură pe fir!

— *My lord*, nu sunt la curent...

— Singurul mesaj pe care îl capăt, îl întrerupse Martinez, e „Pregătiți-vă pentru Buena Vista”. Poți să-mi spui ce înseamnă „Pregătiți-vă pentru Buena Vista”?

Surpriza și nesiguranța lui Ondakaal îl împiedică să observe privirea tensionată dintre Hong și Dietrich, schimbările subtile în poziția lor, când îi înțelesesă cuvintele și se pregătiră să sară înapoi în ecluză.

— *My lord*, mă tem că nu știu ce înseamnă vorbele astea, răspunse Ondakaal. Dar dacă o să lăsați inspectorii noștri la bord, o să...

— Buena Vista! strigă Martinez. Buena Vista!

Și apoi, prin comunicator, auzi vocea lui Alikhan strigând și el cuvintele.

Dietrich și Hong săltară în spate, ieșind din cadrul camerei. Ondakaal își dădu seama ce se întâmplă, dar prea târziu;

făcu o săritură înainte, urmat într-o clipă de aspiranții din spațele lui, dar se pare că Alikhan închise ușa la timp, pentru că Ondakaal apăru în scurt timp din nou în cadru, și fără cei doi gardieni tereștri.

Martinez se hotărî să preia ofensiva. Dacă-l ținea ocupat pe Ondakaal, ar putea să-i împiedice pe naxid să facă efectiv ceva.

— Ce naiba a însemnat *asta*? întrebă el. Explică, locotenent!

Martinez își dădu seama dintr-odată că îi plăcea. Măcar o dată, nu era provincialul în lumea celor privilegiați și plini de propria lor importanță, sau locotenentul junior arătând deferență superiorilor săi. Juca un rol, e adevărat, dar nu era unul dictat de superiori, era unul pe care și-l inventa singur. Era singura persoană pe o rază de o sută de ani-lumină care știa ce se petrece, și-l lua peste picior pe Ondakaal.

Și în timp ce Ondakaal vocifera în legătură cu retragerea bruscă a gărzilor, Martinez micșoră volumul la comunicatorul extern și-l ridică pe cel de la canalul privat cu Alikhan.

— Alikhan, unde ești? E toată lumea la adăpost?

— Suntem la adăpost, *my lord*, toți trei. Am închis amândouă ușile ecluzei și venim cu ascensorul tubului de andocare.

— Foarte bine. Odată ce ajungeți la bord, blochează ecluza *Coronei*. Dietrich și Hong trebuie să-ți predea armele de foc, să decupleze ascensorul central, apoi să raporteze la posturile lor de luptă. Tu să aduni armele, apoi să îndeplinești sarcina specială pe care ți-am încredințat-o mai devreme.

Spargerea seifului din cabina primului locotenent. O sarcină despre a cărei natură hotărâse că probabil n-ar trebui să vorbească cu voce tare, nu încă.

— Foarte bine, *my lord*, replică Alikhan.

Martinez se întoarse spre Mabumba, care îl privea cu uimire și un început de bănuială, o combinație care îi declanșă lui Martinez un val plăcut de vanitate.

— Motoare, vorbi el, reluăți numărătoarea inversă.

Mabumba tresări când i se adresă locotenentul, apoi se întoarse la consola lui.

— Numărătoarea inversă reluată, zise el.

Martinez se întoarse către pilotul clasa a doua Eruken.

— Pregătește-te să depresurizezi și să retragi tubul de andocare imediat ce ecluza de pe *Corona* e închisă.

Eruken își făcu de lucru la consolă.

— Pregătesc depresurizarea și retragerea tubului de andocare.

Martinez ridică volumul la comunicatorul extern la timp ca să-l audă pe Ondakan invocând din nou autoritatea comandantului de flotă și cerând să fie lăsat la bord.

— Lord locotenent! exclamă Martinez. Explică! De ce încerci să intri cu forța în ecluza *Coronei*?

— Ai retras gărzile! strigă Ondakaan. Ce înseamnă trădarea asta?

— Conexiunile de aer și apă retrase, raportă Mabumba cu voce șoptită, schimbată în așa fel încât Ondakaal să nu audă. Supapele exterioare etanșate.

— Mi-am retras gărzile din cauza comportamentului tău amenințător și abuziv, îi replică Martinez lui Ondakaal. Voi raporta asta superiorului tău!

— Comandantul de flotă Fanaghee a ordonat o inspecție a navei voastre, zise Ondakaal.

— Absurd! răspunse Martinez. N-am auzit de nici o inspecție!

— E o inspecție-*surpriză*! insistă Ondakaal. Așa cum încercam să explic maistrului armurier...

— Ușa exterioară a ecluzei închisă, anunță Eruken aproape în șoaptă, imitând tonul înăbușit al lui Mabumba.

Martinez acoperi microfonul cu mâna pentru a-l împiedica pe Ondakaal să audă.

— Depresurizați și retrageți tubul. Avertizați echipajul să se asigure pentru gravitație zero.

— Da, lord locotenent.

— Toate propulsoarele de manevră calibrate, spuse Mabumba. Presiunea la capetele propulsoarelor nominală.

O sonerie de avertisment răsună, stridentă și bruscă, apoi se stinse.

— A sunat alarma de gravitație zero.

— Dacă maestrul armurier ți-a arătat ordinul comandantului de flotă..., continuă Ondakaal.

Martinez luă mâna de pe microfon.

— Maistrul Alikhan aduce ordinul acum, îi spuse. Odată ce îl citesc, sunt sigur că nu va mai fi nici o dificultate. Te rog, așteaptă...

Ondakaal tăcu, cu brațele atârând pe lângă corp, cu o expresie de înfrângere nedumerită. Decisese să aibă încredere că ordinul de la Fanaghee avea să deschidă ecluza *Coronei*, dar postura lui sugera îndoiala că ordinul avea să-și facă efectul magic.

— Tubul de andocare retras, raportă Eruken. Nava este pe sută la sută energie internă. Conexiunile electrice retrase. Conectorii exteriori etanșați.

Martinez se uită la propriile lui ecrane. Navele daimongilor aveau acum gardieni naxizi la ecluze, iar gărzile daimongilor erau retrase sau arestate. Ecranele nu-i mai puteau spune acum nimic din ceea ce nu știa deja.

Începu să reconfigureze ecranele pentru pornirea motoarelor și pentru manevre.

— Conexiunile de date retrase, zise Eruken. Porturile exterioare de date etanșate.

Martinez îl văzu pe Ondakaal cum tresare, apoi începe o discuție insistentă cu ecranul de la mânecă. Martinez nu auzea prea bine schimbul de cuvinte. Apoi Ondakaal ridică privirea surprins la camera de deasupra ecluzei.

— Ai retras conexiunile de aer și apă ale navei! exclamă el. Ce înseamnă asta?

Martinez își îngădui un surâs crispat.

— Mă izolez de stație, răspunse el, până când anumite lucruri îmi sunt explicate.

— Nu ești autorizat! turbă Ondakaal. Trebuie să deschizi ecluza inspectorilor noștri!

— Spune-mi te rog, vorbi Martinez, de ce vrei să aduci personal înarmat pe nava mea. N-ai nevoie de arme pentru o inspecție, locotenente.

— Avem ordin de la comandantul de flotă! Nu ești în măsură să-i pui la îndoială ordinele!

— Motoarele principale calibrate, anunță Mabumba. Testul de calibrare reușit.

Apoi:

— Menținem la zece secunde.

— Lansează, rosti Martinez.

— *Lansează?* întrebă Ondakaal. Ce vrei să spui cu *lansează*?

Martinez întrerupse legătura cu naxidul.

— Motoarele gata de pornire la comandă, spuse Mabumba.

— Cârligele retrase, zise Eruken. Ghearele magnetice eliberate.

Corona era ancorată cu vârful spre interior la marginea exterioară a inelului de accelerare al Magariei, care se rotea cu o viteză de nouă ori mai repede decât a planetei de dedesubt. Rotația inelului furniza forța centrifugă care oferea navei

acclerație gravitațională. Pentru a se desprinde, nava nu avea nevoie să declanșeze propulsoarele de manevră, trebuia doar să se desfacă și să permită ca dispariția forței centripete să arunce fregata în spațiu.

Ceea ce însemna că gravitația aparentă a navei dispăruse. Primul indiciu pe care-l avu Martinez al eliberării *Coronei* de stație era faptul că începu să plutească liber în cușeta lui și descoperi că nu ținuse seama de propriul lui avertisment de gravitație zero și nu se prinsese în centuri. Își făcu de lucru cu hamurile.

Cuștile calibrate de accelerație trosniră ușor când greutatea se ridică.

— Ne-am desprins de inel, raportă Eruken. Am trecut de *Perigeu*.

Docurile erau ușor înclinate, astfel încât *Corona* să nu fie agățată de coada următoarei nave ancorate de inel, dar era întotdeauna o ușurare să știi că pericolul a trecut.

— Pilot, redu impulsul la zero, ordonă Martinez.

Nu voia ca nava să plutească mai departe în spațiu, unde ar fi reprezentat o țintă perfectă, în mișcare lentă. Presupunea că naxizii n-ar fi tras cu rachetele cu antimaterie, din moment ce un focos cu antimaterie explodând în vârful *Coronei* ar fi vaporizat nu numai ținta, dar și docurile, toate navele de război ancorate și o bucată din inelul accelerator. Dar laserele defensive la punct fix aflate pe nave puteau fi folosite ca să atace *Corona*, la fel și fasciculele de antiprotoni purtate de unele dintre navele mai mari. Deși laserele probabil că nu erau destul de puternice pentru a distruge fregata, Martinez nu era la fel de încrezător în ceea ce privea fasciculele de antiprotoni, iar cea mai mică stricăciune ar fi putut fi fatală pentru planurile sale.

Apărarea împotriva fasciculelor de antiprotoni era câmpul magnetic puternic, folosit de *Corona* în orice caz pentru a

respinge radiațiile. Martinez ordonă să fie pornit, nu că ar fi ajutat împotriva unei lovituri directe cu unul dintre fasciculele dușmanului.

Se simți împins puțin în curelele de susținere, apoi pluti din nou liber. Eruken oprise impulsul rezidual al *Coronei*, iar fregata plutea acum odată cu inelul rotindu-se în fața ei.

— Pilot, propulsoarele de manevră, spuse. Du-ne drept spre sud față de inel.

Din nou ghiontul în curele.

— Manevră spre sud, *my lord*.

Martinez apăsă tastele.

— Navigație, zise el, trimit un plan de traiectorie către gaura de vierme numărul patru. Te rog, încarcă-l în computere.

— Ăă... da, *my lord*.

Diem se uita la ecrane cu ochii puțin speriați, și Martinez își aduse aminte că era doar stagiar și nu se calificase încă pentru funcția de navigator clasa a doua.

Împreună cu el, asta făcea *doi* navigatori fără experiență în cabina de comandă, își dădu seama Martinez. Nu era un lucru prea bun în împrejurările date.

Vocea lui Vonderheydt se auzi din spatele lui Martinez, care tresări; uitase că era cineva acolo.

— Aud proteste de la bucătarul căpitanului, *my lord*, spuse Vonderheydt. Gravitația scăzută a ruinat complet cina. Zice că sosul lui englezesc e acum pe tavan.

— Ofițer de comunicații, spune bucătarului să fixeze totul și să se așeze într-o cușetă de accelerație. O să avem de tras câțiva g.

Se întoarse spre Eruken.

— Pilot, semnalizează echipajului să se asigure pentru accelerație puternică.

Alarmer asurzitoare se declanșară, vruind de la un capăt la altul al gamei. Fuseseră omorâți militari pentru că nu ajunseseră la timp la cușetele de accelerație, iar Martinez voia să le dea cât mai multe avertismente cu puțință.

Alarma se stinse, lăsând în loc o tăcere perplexă. Diem se uita la planul de navigație cu ceea ce părea a fi o disperare crescândă, în timp ce Eruken se uita fix la comenzi și-și mușca buza. Mabumba aruncă o privire peste umăr către Martinez, iar privirea păru să i se concentreze asupra pistolului care plutea aproape lipsit de greutate lângă coapsa acestuia.

Nici unul dintre ei, își dădu seama Martinez, nu știa ce se petrece. Și nici altcineva de pe navă.

— Comunicațiile: anunț general, rosti el și, când vorbi din nou, își auzi propria voce răsunând ca un ecou spre el din sistemul public de difuzoare al navei.

— Aici locotenentul Martinez din cabina de comandă. Regret să vă spun că în urmă cu câteva minute a avut loc o revoltă pe inelul planetei Magaria. Răsculații au profitat de absența atâtor dintre ofițerii și membrii echipajelor cu ocazia festivalului sporturilor, și au abordat și capturat cea mai mare parte a navelor de pe stație.

Martinez își umezi buzele.

— Probabil toate navele, în afară de a noastră. Acum, este de datoria noastră să ducem *Corona* pe Zanshaa pentru a alerta flota și guvernul în legătură cu pericolul reprezentat de revoltă și să ajutăm flota la recapturarea navelor pierdute.

Ei bine, se gândi Martinez, asta cât privește faptele. Dar, într-un fel, simțea insuficiența profundă a vorbelor sale. Un conducător cu adevărat mare, cugetă el, ar fi ținut în acest moment un discurs dătător de inspirație, ar înflăcăra echipajul, făcându-l să depună cele mai mari eforturi, și și-ar câștiga loialitatea lui nemuritoare prin elocvența cuvintelor sale. Se

întrebă dacă el, Gareth Martinez, ar putea fi vreodată un asemenea conducător.

Ce naiba, gândi el. Părea să merite să afle.

— Încă o idee, continuă. Din cauză că rebelii au preluat controlul inelului de pe Magaria, se află acum în situația de a duce forțe copleșitoare pe planeta de dedesubt. Așadar, trebuie să-i considerăm pe căpitanul Tarafah și pe restul echipajului pierduți, și nu putem decât să sperăm că cei care-i vor lua în captivitate îi vor trata decent...

Ei, *asta* e înviorător, își zise, în tăcerea adâncă care urmă. Mai bine presăra puțină speranță în calea echipajului, înainte ca toți să se sinucidă sau să jure că se vor alătura răsculaților.

— Am rămas doar câțiva pe navă, adăugă Martinez. Ne îndreptăm spre un pericol enorm. O să trebuiască să facem carturi suplimentare și să muncim din greu în zilele lungi de care vom avea nevoie ca să ajungem pe Zanshaa, dar vreau să înțelegeți că atât căpitanul, cât și ceilalți prizonieri vor aclama dorindu-ne succesul. Pentru că *noi suntem* echipa de pe *Corona* acum — *noi suntem* jucătorii *Coronei*. Și depinde de noi să jucăm bine și să marcăm golul câștigător. Sfârșitul transmisiei.

Îi venea să se ghemuiască în scaun când încheie transmisia, și-și simțea pielea înroșindu-i-se de rușine. Ce-l apucase să încheie cu acea înfiorătoare metaforă sportivă? Asta nu era elocvență, era un soi de sclifoseală oribilă, răsuflată, care nu merita nimic altceva din partea cocârjaților decât batjocură. Ar fi trebuit să-și facă doar anunțul cu privire la revoltă și apoi să tacă din gură.

Dar când se uită de jur împrejurul camerei de control, văzu că părea să fi mers totul bine. Mabumba se uita la ecranele lui cu ceva ce semăna a hotărâre autentică, în loc să arunce priviri furișate la pistolul lui Martinez. Eruken se îndreptase în scaun și ținea comenzile propulsoarelor cu hotărâre. Chiar și

Tracy și Clarke — care aveau prea puține de făcut, într-adevăr, în afară de a se uita la semnalele lor de radar — păreau mai absorbiți de munca lor, iar Kelly, care, în calitate de ofițer de armament, avea încă și mai puțin de făcut, arăta categoric veselă.

Numai Diem era nefericit, dar în acel moment, Diem era probabil ținut de groază în fața planului de navigație pe care i-l dăduse Martinez și nu auzise nici un cuvânt.

Poate că echipajul avea standarde mai joase în ceea ce privea oratoria decât profesorul de retorică de la vechea lui academie.

Ecranul de la mânecă țiui, și răspunse.

— Alikhan, *my lord*. Am încheiat mica sarcină pe care m-ați trimis s-o fac.

— Da, Alikhan? întrebă Martinez.

— Nimic, *my lord*. Negativ.

Panica începu să străbată nervii lui Martinez cu degete ușoare. Flota făcuse imposibil, în mod înțelept, ca un locotenent junior cum era el să tragă cu armamentul teribil al *Coronei* din proprie inițiativă. Căpitanul și fiecare dintre locotenenți aveau chei cu coduri care deblocau armele fregatei, dar nu mai puțin de trei dintre cele patru chei trebuiau întoarse în același moment pentru ca armele să se declanșeze.

Chiar și armele defensive, laserele la punct fix, erau inutile fără cele trei chei. Și existau șanse ca navele naxide să înceapă să tragă în el foarte curând.

— Ai verificat peste tot în altă parte? întrebă Martinez. Sertarele? Sub saltea?

— Da, *my lord*. Tot negativ. Pot să mă duc în cabina căpitanului să repet procedura.

— Nu, trebuie să accelerez.

— Dacă îmi puteți acorda două minute, pot măcar să duc echipamentul acolo. Când începe accelerarea, pot să sar în patul căpitanului. N-o să fie la fel de confortabil ca o cușetă de accelerație propriu-zisă, dar o să meargă.

Pentru cele vreo două ore de viață care ne rămân, gândi Martinez.

— Foarte bine, răspunse el. Ai două minute.

Și întrerupse transmisia.

— Ne-am îndepărtat de inel, raportă Eruken.

— Pilot, redu impulsul la zero.

— Reduc impulsul la zero, *my lord*.

— Două minute până la accelerare, zise Mabumba, dar Diem ridică o mână, ca un copil la școală care cere permisiunea să iasă din clasă.

— *My lord?* vorbi el. M-am uitat la planul dumneavoastră și... ăă...

O strâmbătură exagerată îi distorsionă chipul îngust, palid, ca și cum s-ar fi așteptat să primească o scatoalcă peste cap pentru impertinență.

— E ilegal, zise. Zburați... zburăm... mult prea aproape de inel ca să fim în siguranță.

Martinez se uită la el și încercă să-și ia înfățișarea atotputernică.

— Dar o să *lovesc* cu adevărat ceva?

— Ah...

Încurcat, Diem se uită la schemă.

— Nu... nu ca atare, nu. N-or să fie ciocniri. Doar tot felul de... de probleme de proximitate.

— Atunci, rămânem la plan, Diem.

Se întoarse către stația motoarelor.

— Mabumba, dă echipajului o avertizare de un minut.

— Foarte bine, *my lord*.

Alarma vui din nou, iar vocea lui Mabumba tună prin navă.

— Un minut până la accelerare. Un minut.

Într-un minut, am să devin fie un erou, fie cel mai mare criminal din flotă, de la Taggart de pe *Adevărul* încoace.

— Toată lumea să-și ia medicamentele.

Întinse mâna după injectorul medical păstrat într-un buzunar sub brațul scaunului, și-și injectă în carotidă un medicament care avea să-i mențină vasele de sânge suple și să ajute la împiedicarea unei comotii în timpul accelerației ridicate. Ceilalți din cabina de comandă făcură la fel.

— Eruken, retrace reflectoarele de radar.

— Reflectoarele de radar retrase.

Carcasa din materiale compozite și rășini sintetice a *Coronei* nu era un reflector radar natural, așa că pentru a face navigația și controlul traficului mai ușoare, fregata era dotată cu câteva reflectoare de radar. Martinez își zise că n-avea nici un rost să se transforme singur într-o țintă.

— Douăzeci de secunde până la aprindere, rosti Mabumba.

— Motoare, aprindere la semnul planului de navigație, zise Martinez.

— Aprindere la semnul planului de navigație, *my lord*.

— Avertisment de zece secunde, pilot!

Din nou, alarma urlă trecând prin toată gama. Martinez își simțea sângele bubuind în semn de răspuns.

— Pentru că veni vorba, navigator, strigă acoperind hăr-mălaia, ai putea opri alarma aia de apropiere *acum*.

Apoi o cizmă uriașă îl izbi în spinare, când motoarele se aprinseră iar *Corona* porni la drum.

Unsprezece

În ce împrejurări poate ordona un ofițer moartea imediată a unui subordonat?

- 1. La recomandarea unei curți de anchetă regulamentar instituite;*
- 2. Când subordonatul este descoperit ridicând armele împotriva guvernului legal;*
- 3. Când ofițerul are dovezi că subordonatul este vinovat de o crimă capitală;*
- 4. În orice împrejurări.*

Sylla atinse cu stylus-ul cel de-al patrulea răspuns, cel corect, apoi atinse desenul care trecea la întrebarea următoare. Știa că legile militare erau draconice și lăsau puțin loc pentru erori sau pentru interpretări laxe.

Știa, de asemenea, că legea militară era mult mai puțin severă în practică decât în teorie. Existau relativ puțini căpitani care să umble de colo până colo cu nonșalanță retezând capetele subordonaților, pentru că, în teorie, fiecare cetățean

era clientul unui patron pair a cărui datorie era să-i supravegheze bunăstarea. În timp ce, din experiență, Sylla știa că mulți pairi nu puteau fi sâcâiți cu asemenea îndatoriri, rămânea posibil, cu toate acestea, ca, dacă un pair simțea că unul dintre clienții lui fusese tratat nedrept, să poată face ceretări și să provoace scandal, iar rezultatul să se transforme într-un proces civil care să treneze vreme de decenii. Căpitani care voiau să pedepsească sever un subordonat își puteau acoperi spatele constituind o curte de anchetă și, cu toate că nu erau obligați să urmeze recomandările vreunei curți, de obicei o făceau, dacă voiau să evite problemele de mai târziu.

Sylla trecu repede prin următoarele câteva întrebări, sigură pe știința ei de a se descurca foarte bine la examene. Dreptul militar era materia la care era cea mai slabă, în afară de interpretarea Praxisului, dar până acum întrebările nu erau grele.

Primul loc părea cu siguranță la îndemână.

Lovi ușor ecranul cu capătul gros al stylus-ului, în timp ce studia următoarea problemă, care avea de-a face cu jurisdicția între numeroasele organizații militare și paramilitare pe stația de pe un inel, în afara bazei militare propriu-zise, când ușa sălii de examen se trânti de perete.

— *Lepădătuuuri!*

Sylla putea mulțumi anilor de condiționare pentru faptul că mintea ei continua să rumege problema chiar și când sări în picioare, cu bărbia sus și gâtul dezgolit.

— *My lord?*

Supraveghetoarea daimong părea și mai nervoasă decât cadeții.

— De ce...?

Intrusul era terestru, și purta uniformă de căpitan plin.

— A apărut o situație de urgență, zise el. Examenele sunt anulate. Tot personalul flotei trebuie să raporteze la posturi.

Cei care nu au însărcinări în prezent trebuie să raporteze la comandamentul inelului, secția de personal.

— Dar, *my lord*..., protestă femeia daimong.

— *Acum, lepădături!*

Ordinul căpitanului era adresat cadeților, nu supraveghetorei examenului.

Cadeții se îngrămădiră la ieșire. Problema de jurisdicție dispăru încet din mintea lui Sylla, și aceasta se uită în jurul ei cu uimire crescândă.

Supraveghetorea părea să nu știe ce să facă. Încerca să ia legătura cu cineva de la comunicatorul de pe birou, dar nu părea să aibă nici un succes.

Situație de urgență, repetă în sine ea Sylla, și apoi alergă la vestiar să-și scoată roba și să îmbrace uniforma. În ciuda speculațiilor murmurate de ceilalți cadeți, mintea ei era încă prinsă în tiparul întrebărilor de examen.

Examenele de locotenent, se gândi ea, *au fost anulate pentru următoarele motive:*

1. *Din capriciul unui ofițer superior;*
2. *Pentru că așa vrem noi;*
3. *Examenele de locotenent nu au fost niciodată anulate.*

Răspunsul corect, desigur, era al treilea. *Examenele de locotenent nu au fost niciodată anulate.*

Ceea ce însemna că, indiferent ce se petrecea, era important.

Corona se ascundea și țâșnea și zbura în viteză de-a lungul marginii sudice a inelului Magariei, cu silueta zveltă a fregatei întunecată de strălucirea cozii orbitoare de materie anihilată. Martinez se simțea apăsător din ce în ce mai adânc în cușeta de accelerație, întinzându-se în gelul de susținere ca o bucată de chit îndesată într-o formă. Greutatea pistolului îl apăsa cu o durere insuportabilă, care-i rodea șoldul drept.

Ar fi putut să leșine când accelerația se apropie de 10 g, dar *Corona* nu rămase prea mult la o asemenea valoare, doar atât cât să atingă viteza de evadare când venea momentul să se desprindă de stația de pe inel și să pornească pe traiectoria către gaura de vierme numărul patru a Magariei.

Folosea inelul Magariei ca acoperire, știind că naxizii n-ar fi îndrăznit niciodată să tragă în el, de teamă să nu lovească inelul. Iar când sosi timpul să iasă de la adăpost și să țâșnească spre gaura de vierme, avu grijă ca marginea să rămână chiar între *Corona* și escadrilele naxide.

Accelerația *Coronei* scăzu la 6 g, ceea ce era o pacoste pentru echipaj, nu pentru că își pierdeau cunoștința, ci pentru că o păstrau, și odată cu ea, și greutatea accelerației disperate, teribile.

La optsprezece minute după ce începuse evadarea *Coronei*, Martinez auzi în sfârșit ceva din partea naxizilor.

— Mesaj urgent prin comunicațiile laser, *my lord*.

Cuvintele lui Vonderheydt se auziră în căștile lui Martinez.

— De la comandamentul inelului.

Comunicatorul laser era necesar pentru a străpunge coada fierbinte de plasmă a *Coronei*.

— Spune-le să aștepte, o să vorbesc chiar eu, răspunse Martinez.

— Foarte bine, *my lord*.

— Canalele radio dintre nave mai sunt bruiate?

— Nu, *my lord*. Bruiajul a dispărut cam cu două minute în urmă, când echipa *Coronei* conducea cu trei la unu.

Martinez surâse, apoi zâmbetul i se stinse când își dădu seama de ce încetase bruiajul. Acapararea escadrilelor non-naxide era completă, și nu mai era nevoie să împiedice navele-țintă să-și semnalizeze primejdia.

Corona era cu adevărat singură acum, într-un sistem ostil.

Lăsă să treacă două minute — încă două minute în care inevitabilul era amânat — și-i spuse lui Vonderheydte să facă legătura pe ecrane cu comandamentul inelului. Așteptă până când lumina intermitentă de pe consolă îi spuse că era înregistrat.

— Aici Martinez, vorbi el.

Ecranul arată că interlocutorul era un naxid de sex feminin în uniformă de căpitan senior, al cărei discurs era întârziat doar puțin de faptul că mesajul traversa distanța dintre ei.

— Lord locotenent Martinez, spuse ea, sunt căpitanul senior Deghbal, la comanda inelului Magariei. Ai părăsit inelul fără permisiune și te-ai angajat în manevre nesăbuite care au pus în primejdie nava și stația. Ți se ordonă să te întorci imediat.

— Credeam că la comanda stației de pe inel se află căpitanul An-Char, observă Martinez.

— Căpitanul An-Char nu este disponibil.

Cuvintele fură rostite după o ușoară ezitare.

— Eu sunt la comanda inelului. Ți se ordonă să te întorci.

— Poți să mă asiguri că lordul locotenent Ondakaal se află sub arest? întrebă Martinez. A deschis focul asupra gărzilor mele de la ecluză și l-a rănit pe unul dintre ei. A spus că nava noastră urma să fie abordată și noi urma să fim uciși cu toții.

Deghbal se dădu puțin înapoi auzind asta, iar Martinez își dădu seama că minciuna lui fățișă o luase complet prin surprindere. Tot ce se putea ca să-i încurce pe naxizi și să-i facă necazuri lui Ondakaal, se gândi el. Și încă și mai important, să amâne. *Amână*. Amânarea trebuia să fie acum principalul lui obiectiv.

— Totul se află acum sub control, zise Deghbal în cele din urmă. N-ai nici un motiv să te alarmezi. Te poți întoarce cu *Corona* la doc.

Martinez inspiră adânc, înfruntând accelerația care îi apăsa pieptul.

— Lady *escap*, spuse el, am primit instrucțiuni de la căpitanul meu să nu permit accesul nimănui la bordul navei fără ordinul său direct. Îmi puteți obține acel ordin?

Mânia adăugă forță răspunsului lui Deghbal.

— Permisivitatea căpitanului tău nu e necesară! Numai ordinul meu ar trebui să fie suficient!

Martinez făcu tot ce-i stătea în putință ca să pară că meditează serios la acest șir de argumente. Aruncă spre cameră o privire melancolică.

— Ei bine, lady *escap*, zise el, chiar aș dori ordinul căpitanului meu în această privință.

— Sunt ofițerul tău superior! Trebuie să te supui ordinelor mele! Dacă nu sunt ascultată, vor exista consecințe nefericite atât pentru nava ta, cât și pentru tine.

Martinez se întrebă dacă se întâmplase vreodată ca cineva să nu asculte ordinele lui Deghbal. Probabil că nu. Spera că poate să profite de lipsa de obișnuință a lui Deghbal cu nesupunerea, și încercă din nou să arate ca și cum ar fi cântărit vorbele căpitanului superior. Apoi își încremeni fața în ceea ce spera să arate un soi de hotărâre tâmpă, încăpățânată.

— Vreau ordinul căpitanului Tarafah, zise el. Am încredere că el o să știe ce se petrece de fapt.

Și apoi se încruntă către cameră.

— Sfârșitul transmisiei.

Mă delectez prea mult cu asta, își zise Martinez, dar tot și-o închipui pe Deghbal înjurând în fața simbolului portocaliu cu *Sfârșitul Transmisiei* care-i apărea pe ecrane. Apoi se întrebă dacă nu supralicitase, dacă Deghbal nu se va înfuria destul ca să ordone pur și simplu un baraj de rachete care să urmărească fregata până când aceasta era distrusă.

Se uită spre Tracy și Clarke, care monitorizau ecranele senzorilor, și spuse:

— Monitoare, dacă vedeți urme de rachete, anunțați-mă *repede*.

Țintuiți de accelerație în cușetele lor duble, își rotiră capetele spre el cu ochi mari, bănuitori — deși nu erau înrudite, din câte știa el, semănau foarte mult între ele, fiind două tinere brunete, cu umeri lați — și apoi se întoarseră repede înapoi spre ecranele lor.

Martinez îi transmise un semnal lui Alikhan, de data asta folosind sistemul navei în loc de ecranul de pe mânecă, ceea ce-i permitea lui Martinez să vorbească în microfonul de la cască în loc de butonul de la mânecă. Butonul mânecii lui Alikhan nu arăta nimic în afară de tavanul din cabina lui Tarafah, singura imagine disponibilă din moment ce Alikhan era întins în patul căpitanului la 6 g.

— Ai avut vreun pic de noroc?

Vocea lui Alikhan arăta apăsarea gravitației în care lucra.

— Am adus instrumentele în cabina căpitanului, *my lord*. Dar tot ce-am avut timp să fac a fost să caut în birou — acolo n-am avut noroc.

— Dacă micșorez accelerația la 2 g, crezi că ai putea mânuși... ăă... instrumentele?

— Aș putea, *my lord*.

— Bine. Sfârșitul transmisiei.

Ridică vocea ca să se facă auzit de Eruken.

— Motoarele. Reduceți accelerația la 2 g.

— Foarte bine, *my lord*.

O ușurare limpede se auzea din casca lui Eruken. Ferocitatea accelerației se domoli, iar scheletul *Coronei* gemu, eliberat de tensiune.

— *My lord?*

Întrebarea lui Vonderheydt intră în casca lui Martinez.

— Îmi dați permisiunea să folosesc toaleta? Am băut cafea în timp ce cenzuram corespondența, și...

Martinez rânji. Banalitatea rețeta de fiecare dată dramatismul.

— Ai permisiunea, răspunse el. Transferă ecranele pe pannoul meu cât timp lipsești. Fii atent.

Mișcarea la 2 g era ca și cum ai fi mers cu încă o persoană în spate. Luxațiile și oasele rupte erau obișnuite, iar Martinez nu-și putea permite personal accidentat. „Doctorul” de pe *Corona* — de fapt un farmacist clasa a doua — era și doctorul echipei, și fusese lăsat în urmă, pe Magaria.

Dar nu voia nici ca echipajul din cabina de comandă să facă pipi pe el.

— Cine *altcineva* mai are nevoie la toaletă?

Se ridicară cele mai multe dintre mâini. Accelerația intensă era dificilă pentru vezici.

Că tot se gândise la asta, își zise Martinez, nu i-ar fi stricat nici lui o vizită la toaletă. Făcu un anunț general către echipajul navei că oamenii vor avea un pic de timp să meargă cu toții la baie, dar tot cu atenție.

În cazul în care *Corona* supraviețuia în următoarele câteva ore, avea să pună echipajul să îmbrace costumele de vid, cu dispozitivele sanitare necesare incluse.

Patru membri ai echipajului intraseră și ieșiseră de la toaletă prin rotație înainte ca Alikhan să raporteze.

— Am deschis seiful, *my lord*. Fără noroc.

O mânie neagră coborî asupra lui Martinez. Eșecul îi omorâse probabil pe toți.

— Caută în cameră, insistă el. Apoi în birou.

— Foarte bine, *my lord*. Are un seif în birou?

— Nu știu. Dacă este, o să știi ce să faci.

Martinez fu ultimul în rotația de la toaletă. Încovoiat sub apăsarea gravitației, tocmai se târâse înapoi în cabina de comandă când sosi următoarea transmisie de la comandamentul inelului.

— Este *elcap*-ul, *my lord*! anunță voios Vonderheydt, ca și cum ar fi crezut că simpla prezență electronică a lui Tarafah ar fi îndreptat toate neînțelegerile și ar fi rezolvat toate problemele *Coronei*.

— Așteaptă, zise Martinez.

Se lăsă încetitor în cușetă, lăsă cușca să se regleze într-o poziție mai comodă, apoi coborî ecranele și le blocă în fața lui.

Martinez se întrebă cum ar fi fost dacă striga *Unde-i cheia ta de căpitan?* la un anumit moment al discuției. Ar fi avut Tarafah ocazia să răspundă înainte ca rebelii să-l facă una cu pământul sau să întrerupă transmisia. Se întrebă dacă lui Tarafah i-ar fi trecut măcar prin cap să-i dea răspunsul la întrebare.

Și se întrebă dacă nu cumva, doar punând întrebarea, n-ar confirma cele mai rele bănuieli ale comandamentului inelului și n-ar declanșa imediat o salvă de rachete țintite în direcția *Coronei*.

Se hotărî că mai bine nu întreba.

— Aici Martinez, răspunse el.

Tarafah se uita furios la el de pe ecran, și imaginea săltă și se clătină puțin. Era probabil camera de la mâneca altcuiva, din moment ce Tarafah purta trening și nu avea un dispozitiv propriu la mânecă. Martinez auzi în fundal zgomotele mulțimii. Tarafah era undeva în interior, într-un decor oficial, iar vocea lui se răsfrângea de pereții duri — probabil că se afla într-una dintre încăperile sau coridoarele de dedesubtul stadionului de fotbal.

— Ce-i chestia asta pe care o aud despre tine, că ai lansat *Corona* și zbori ca o rachetă peste tot inelul? întrebă Tarafah cu severitate.

Amână, își spuse Martinez.

— Aud că echipa *Coronei* conduce cu trei la unu, *my lord*, zise el. Felicitări, în primul rând — planurile dumneavoastră atente au dat roade.

— Acum e patru la unu, replică Tarafah.

Un strop de vanitate se simți în furia lui.

— Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby — și gol. Genial, *my lord*.

— Mulțumesc, mormăi Tarafah. Dar trebuie să mă întorc la echipă — nu vrem ca cei de pe *Beijing* să dea încă un gol în ultimele minute.

— Da, *my lord*. Îmi pare rău că vi s-a cerut să plecați de la meci.

— Nava mea.

Tarafah îl privi printre gene.

— Cum rămâne cu nava mea?

— Naxizi înarmați au încercat să abordeze *Corona*, *my lord*. A trebuit s-o scot din doc.

Tarafah îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Asta mi s-a explicat. A fost o inspecție-surpriză.

— Erau *înarmați*, *my lord*, insistă Martinez. De ce au nevoie inspectorii de arme? Și năvăleau în toate navele de pe stație. Câte patruzeci la fiecare navă. Naxizi. *Numai* naxizi. Cu pistoale.

Ochii lui Tarafah se mutară către ceva sau cineva din afara cadrului, apoi reveniră.

— Un naxid v-a adus informația, *my lord*? Întrebă Martinez încet. Se află naxizi alături de dumneavoastră acum?

Tarafah șovăi, apoi privirea i se oțeli din nou.

— Sigur că sunt naxizi, rosti el în sfârșit. Sunt din echipa comandantului de flotă Fanaghee.

Tonul îi deveni acuzator.

— Ai amestecat aici un *comandant de flotă*, Martinez! Știi ce lucru *enorm* este ăsta?

Ovații asurzitoare se înălțară dinspre mulțimea apropiată, iar pe chipul lui trecu o umbră de nerăbdare.

— Trebuie să mă întorc la joc. Acum întoarce *Corona* și înapoiază-te la stație — totul se va îndrepta odată ce ajungi aici.

Lui Martinez i se strânse inima. Acum, gândi el, este exact momentul în care toate astea încetează să mai fie distractive.

— Sunteți liber să spuneți asta? Întrebă. Fără constrângere sau presiuni?

— Sigur că da, se răsti Tarafah. Acum adu *Corona* înapoi la inel și o să aranjăm totul.

— Da, *my lord*, răspunse Martinez, simțind pe limbă amărăciunea cuvintelor pe care știa că le va spune în continuare.

Amână, își zise. Amânarea era totul. Amânarea justifica orice.

— Numai dacă o să-mi dați cuvântul codificat, îi spuse lui Tarafah, o să întorc nava și o să încep decelerarea.

Tarafah începuse să întoarcă spatele, gata să se întoarcă pe terenul de fotbal, dar în acest moment se roti înapoi spre cameră.

— Să-ți dau ce? întrebă.

Martinez încercă să-și păstreze seriozitatea pe chip.

— Cuvântul codificat, repetă el. Codul pe care mi l-ați dat noaptea trecută.

Tarafah scoase un mârâit de frustrare.

— Despre ce tot vorbești, Martinez?

— Vă amintiți? insistă Martinez, cu tristețe și teamă în inimă, chiar în timp ce încerca să pară în continuare serios și plin de zel. Vă amintiți, la cină? Când am vorbit despre bănuielile mele în legătură cu mișcările naxizilor, mi-ați spus că nimeni nu urcă la bordul *Coronei* dacă dumneavoastră nu dați parola.

— Nu ți-am dat niciodată nici o parolă! exclamă Tarafah. Despre ce tot aiurezi?

Părea sincer încurcat. Tristețea apăsa asupra lui Martinez la fel ca presiunea lentă, inevitabilă, a gravitației. Tarafah încă nu înțelegea cât de grav fusese trădat.

— Parola care-mi spune că sunteți liber și neconstrâns, spuse Martinez. Trebuie să-mi dați parola, *my lord*, înainte să întorc *Corona*.

— Nu ți-am dat nimic... — camera ațintită asupra lui Tarafah se clătină — nimic de genul ăsta. Îți...

Șovăi, cu privirea îndreptându-se în afara cadrului, apoi revenind.

— Îți cer să întorci *Corona* și să revii la stația de pe inel!

— Fără parolă? întrebă Martinez, și de data asta îngădui tristeții să se vadă.

— Înțeleg, lord *elcap*. Sfârșitul transmisiei.

Ar fi putut continua dialogul vreme de încă vreo câteva schimburi de replici, dar nu avea inima s-o facă.

Mai câștigase niște timp, și-l câștigase pe socoteala căpitanului. Naxizii urmau să aibă nevoie de timp ca să capete o parolă de la Tarafah, cu atât mai mult cu cât parola nu exista.

Pentru o clipă, Martinez se lăsă în voia imaginilor cu Tarafah lovit cu bastoane paralizante, bătut, încătușat, împușcat. Îl vedea pe Tarafah zăcând în propriul lui sânge, insistând, printre dinții încleștați de durere, că nu exista nici o parolă.

Amână. Câștigase timp, asta era important.

Îi semnaliză din nou lui Alikhan.

— Ceva nou?

— Era un seif în biroul *elcap*-ului, *my lord*. Nimic înăuntru, în afară de documente.

— Ai căutat prin tot biroul?

— Asta fac acum, *my lord*.

— Să-ți trimit ajutoare?

— Aveți încredere în altcineva pentru treaba asta, *my lord*?

Întrebarea îl făcu pe Martinez să se oprească brusc. În cine putea să aibă încredere? Cheile căpitanului și ale locotenenților erau obiectele cele mai primejdioase de pe navă. Era o crimă capitală — una dintre acelea care presupuneau jupuirea și dezmembrarea — să te afli în posesia unei chei care nu-ți aparținea. Există cineva pe navă cu adevărat convins că era necesar să facă rost de chei și chiar să asculte ordinul?

Martinez cugetă la problema asta, apoi izbucni în râs când îi trecu prin cap o posibilitate. Verifică listele echipajului ca să afle unde erau posturile de luptă, apoi semnaliză către Zhou și Knadjian. Cei doi se uitară lung la el de pe ecrane, cu surpriza înscrisă limpede pe fețele învinețite.

— Vreau să vă prezentați la Alikhan, în biroul căpitanului, și să-i urmați instrucțiunile, le spuse, surprinzându-i și mai mult.

Bătăușii veseli de pe *Corona* ar trebui să se distreze de minune făcând bucăți cabina căpitanului.

— *My lord!*

Tracy, operatoarea de la senzori, scoase un țipăt brusc, plin de uimire.

— *Ferogash* s-a lansat!

Un crucișător, cam de două ori mai mare decât *Corona*.

— Poți stabili cursul? întrebă Martinez.

— N-a pornit motoarele, *my lord*. S-a separat doar de stația de pe inel.

— Anunță-mă dacă se duce undeva.

— Da, *my lord*.

Naxizii plănuiau ceva pentru *Ferogash*, iar Martinez era dispus să parieze că în acel plan era inclusă și *Corona*.

Medită o clipă, apoi îl apelă pe secretarul căpitanului.

— Saavedra, vorbi el, tu înțelegeți situația.

Saavedra îl privi cu prudență, mușcându-și buzele pe sub mustățile lungi.

— Înțeleg *explicația* dumneavoastră cu privire la situație, lord locotenent.

Martinez descoperi înăuntrul lui o lipsă clară de entuziasm pentru aspiranții care făceau asemenea distincții retorice.

— Înțelegeți că nava este în pericol? întrebă. Că s-ar putea să se tragă asupra ei?

Saavedra încuviință scurt din cap.

— Înțeleg, *my lord*.

— Pentru a activa armamentul defensiv, am nevoie de cheia căpitanului. Știi unde o ține căpitanul?

Ochii lui Saavedra se aspriră. Maxilarul îi încremeni.

— Nu știi, *my lord*.

— Ești sigur? Viața tuturor de pe navă ar putea fi în joc.

— Nu știi unde este cheia, *my lord*.

— N-ai dat niciodată peste ea? Nu l-ai văzut niciodată scoțând-o sau luând-o dintr-un sertar, sau din seif...?

— În singurele ocazii în care am văzut cheia căpitanului, se afla la gâtul lui.

Martinez hotărî că nu-i plăceau nici aspiranții care foloseau o exprimare excesiv de protocolară. Se gândi să-l viziteze pe Saavedra în indiferent ce compartiment se adăpostea și să-i facă o gaură în genunchi, în speranța că ar putea stoarce o amintire. Dar fantezia era doar fantezie; nu îndrăznea să plece din cabina de comandă.

Rățiunea trebuia să triumfe.

— Vreau să te *gândești*, îl îndemnă Martinez. Să te gândești unde-și pune căpitanul lucrurile de valoare. Unde-ar putea ascunde ceva prețios. Orice-mi poți spune...

Saavedra privea arogant de pe ecran.

— O să-mi consult memoria, *my lord*.

— Consult-o mai departe, zise Martinez dezgustat. Sfârșitul transmisiei.

În următoarele paisprezece minute, *Ferogash* continuă să plutească liber, îndepărtându-se de stația de pe inel fără să manevreze. Alikhan nu raportă nici un succes, nici măcar după ce sosiră cele două ajutoare și Martinez sugerează să ciocănească panourile în căutarea compartimentelor secrete și să deschidă cu forța camera căpitanului. Dacă biroul ar fi avut covoare, ar fi sugerat ca acestea să fie sfâșiate.

Apoi sosi încă o transmisie de la comandamentul inelului.

— E Deghbal, *my lord*, raportă Vonderheydt.

— Spune-i să aștepte.

Martinez numără un minut și jumătate, atât cât îndrăzne, apoi răspunse.

— Aici Martinez, *my lady*.

Ochii negru cu verde ai lui Deghbal licăreau la luminile centrului de comandă al inelului.

— Căpitanul și-a adus aminte de parola pe care ți-a dat-o. Parola este „ofsaid”.

Martinez încercă să pară ușurat, ca și cum acest cuvânt era lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume, în loc să fie primul la care Tarafah se gândise când durerea devenise în cele din urmă prea mare ca să fie suportată.

— Mulțumesc, *my lady*, răsuflă Martinez. Acum, pot să aud cuvântul chiar de la lordul *elcap* Tarafah?

— Lord Tarafah nu e disponibil, răspunse Deghbal. Echipa voastră tocmai a obținut o victorie, cu patru la unu. Pe teren e o debandadă totală. Sărbătoarea e în toi. Nu cred că l-am putea găsi pe căpitanul Tarafah nici dacă am dori...

Martinez se sili să afișeze pe față ceea ce spera că era un surâs lingușitor.

— Aș dori totuși să-l aud de la căpitan, dacă se poate.

— Nu se poate!

Răspunsul lui Deghbal fu instantaneu și tăios.

— Asta a durat destul. Vei aduce imediat *Corona* înapoi în doc.

— Aș dori foarte mult să aud asta de la căpitan.

— *Te vei întoarce imediat!*

În vocea căpitanului Deghbal se auzea vibrația guturală care era echivalentul naxid al unui mârâit.

— *Au fost destule jocuri astăzi!*

Deghbal se aplecă spre cameră, cu buzele acoperite de mărele negre răsfrânte.

— Dacă nu te supui, voi ordona să se tragă în nava ta.

— Doar pentru că vreau să vorbesc cu căpitanul? zise Martinez.

Făcu ochii mari, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Lăsați-mă doar să aud cuvântul de la căpitanul meu și totul va fi în ordine.

— Ascultă-mi ordinul sau vei înfrunta consecințele.

Deghbal se dădu înapoi, cu ochii negru cu verde arzând.

Martinez nu scoase nici un cuvânt, se rezemă pur și simplu în cușeta lui și privi impasibil spre cameră. Nu-i trecea prin cap nici un alt mod de a întârzia lucrurile. El și cu Deghbal se uitară unul la altul vreme de o clipă nesfârșită... Martinez numără opt secunde. Apoi Deghbal flutură disprețuitor o mână.

— Sfârșitul transmisiei.

Apăru simbolul portocaliu de *Sfârșitul Transmisiei*, iar Martinez ceru ecranului să dispară.

Acum o să murim, își spuse.

Dar nu se întâmplă nimic pe moment. Motoarele *Coronei* continuă să ardă încă nouă minute înainte de a se auzi ceva dinspre stația de pe inel.

— *Ferogash* manevrează, *my lord!* anunță Tracy.

— *Ferogash* aprinde motoarele principale! adăugă Clarke, ca un ecou.

Martinez încercă să-și controleze tresărirea bruscă a inimii.

— Zero-zero-unu cu zero-zero-unu. Curs către nord, *my lord*. 2 g și accelerează.

Busola de 313 grade shaa nu avea coordonată zero, începea în schimb cu unu, numărul impar care rămânea după divizarea numărului prim. Unu, desigur, simboliza Calea Unică Adevărată a Praxisului.

Ferogash nu-i urmărea, se îndrepta spre nord, drumul cel mai scurt ca să se îndepărteze de inel și să deschidă focul.

— Membru al echipajului Saavedra, rosti Martinez.

Chipul trufaș al aspirantului apăru prompt.

— Un crucișător de două ori mai puternic e pe cale să tragă în noi, îl anunță Martinez. Dacă ai vreo idee despre locul unde își ține căpitanul cheile e momentul să-mi spui.

— N-am nici cea mai mică idee, lord locotenent, replică Saavedra. Nu doresc să știu unde-și ține cheile căpitanul, și n-am dat nici o atenție acestui lucru.

— Sclipiri de rachete! strigă Clarke. Trei, cinci, șase... opt urme de rachete, *my lord*!

— Avem opt rachete îndreptându-se spre noi, îi zise Martinez lui Saavedra. Dacă ai vreo idee referitoare la chei, ar fi mai bine să-mi spui.

Saavedra se uită împietrit la Martinez.

— Ați putea să vă predați, *my lord*, și să vă întoarceți la bază, zise el. Cu siguranță, comandantul de flotă va ordona ca rachetele să fie dezactivate dacă îi ascultați ordinul.

Ticălosul absolut incoruptibil, mârâi Martinez. Sfărâmarea rotulelor ar fi fost prea bună pentru el.

— Paisprezece minute până la detonare, *my lord*, anunță Tracy.

— Ai mai puțin de paisprezece minute ca să te gândești la ceva ce n-am mai încercat, îi spuse Martinez lui Saavedra. Apoi poți muri împreună cu restul echipajului.

Se decuplă și se întoarse spre Kelly.

— Armele. Vreau să te pregătești să lansezi una dintre șalupe ca momeală.

— Da, *my lord*.

Ezită, apoi întoarse ochii negri către Martinez.

— *My lord*, ăă... cum anume să *fac* asta?

— Lansăm șalupe pe același curs, dar la viteză mai mică. Sperăm ca rachetele să se fixeze asupra șalupei în locul nostru.

Fără cheia căpitanului, cele două șalupe erau singurele lucruri pe care Martinez le *putea* lansa. Din nefericire, nu erau înarmate, așa că nu foloseau la nimic pentru ofensivă, iar șansele ca una dintre rachete să confunde o șalupă cu fregata erau foarte aproape de zero.

Kelly clipi spre consolă.

— Cred că pot face asta, *my lord*.

— Bine. Anunță-mă când ești gata, și o să verific ce-ai făcut.

Ea păru să se calmeze.

— Foarte bine, *my lord*.

Martinez îl chemă pe Alikhan.

— Ați încercat să căutați din nou în cabina lui Koslowski?

— Am încercat, *my lord*.

— Vreo idee nouă, *câtuși de puțin*?

— Nimic, *my lord*.

— Bine, atunci. Du-ți oamenii în paturile ofițerilor. Am de gând să mai accelerez puțin.

Către Mabumba:

— Avertisment de accelerație!

Răsună vaietul strident al alarmei de accelerație.

— Foarte bine, *my lord*.

Mări accelerația *Coronei* la 6 g în timp ce încerca cu disperare să se gândească la o cale de scăpare. Gravitația apăsătoare ar fi trebuit să-l obosească, dar mintea îi roia de idei — manevre radicale, improvizații pline de imaginație ale unor momeli, picaje sinucigașe ale șalupelor asupra stației de pe inel — toate zadarnice. Singurul lucru pe care l-ar obține era

încetinirea vitezei cu care se apropiau rachetele și câștigarea câtorva minute de viață pentru echipaj.

— Douăsprezece minute, *my lord*.

Martinez își dădu seama că mintea lui alerga prea repede ca să fie cu adevărat de vreun folos, și încercă să încetinească, să treacă în revistă tot ce știa, pas cu pas.

Garcia îi spusese că locotenentul Koslowski nu purta niciodată cheia asupra lui atunci când juca fotbal. Koslowski era singurul dintre ofițerii de pe *Corona* despre care Martinez știa cu siguranță că nu-și purta cheia, așa că asta însemna că trebuia să se concentreze asupra lui Koslowski.

Locul cel mai rațional în care Koslowski își putea pune cheia ar fi fost seiful din cabină, dar Koslowski nu fusese atât de rațional. N-o pusese nici în oricare alt loc evident din cabina lui. Așa că, unde altundeva s-ar fi dus?

Unde altundeva se duceau *ofițerii*?

Popota. Acolo mâncau și se destindeau ofițerii. Există o cămară încuiată unde ofițerii își țineau băuturile și delicatesele.

Dar popota era un loc nesigur, intrau oameni să facă curățenie, iar intendentul popotei și bucătarul aveau amândoi chei la cămară. Popota părea extrem de improbabilă.

Poate că totuși Koslowski dădea cheia cuiva în care avea încredere. Dar singurii candidați probabili erau în echipă.

— Zece minute, *my lord*.

Bine, continuă Martinez, dar dacă ofițerii nu-și purtau cheile, trebuiau să le restituie căpitanului. Așa că, presupunând că Koslowski făcuse ceea ce trebuia să facă, unde o pusese Tarafah?

În nici unul dintre seifuri. Nu în birou. Nu în sertare. Nu sub saltea sau într-un compartiment secret din panourile de mahon făcute la comandă de pe pereți.

O pusese... *la gât*. Lui Martinez i se strânse inima. Își putea imagina cum se întâmpla, și-l imagina pe Tarafah punându-și șnurul elastic în jurul gâtului și îndesând cheia în partea din față a treningului, alături de propria lui cheie de căpitan lipită de părul de pe piept...

Nu. Martinez alungă cu fermitate imaginea din minte. Cheia trebuia să fie în altă parte.

— Nouă minute, *my lord*.

Cuvintele fură rostite odată cu o vibrație prelungă, ca un geamăt, a scheletului tensionat al *Coronei*.

Ar accepta Fanaghee capitularea *Coronei*? se întrebă Martinez. Putea presupune cu siguranță că ar vrea fregata înapoi. Dar — reprezentând poate un interes vital mai accentuat — ar accepta Fanaghee capitularea lui Martinez?

Martinez credea că nu. Sângele lui probabil că ar fi decorat încă pereții comandamentului când Fanaghee și-ar fi pus noul căpitan la bord. Poate că ar fi fost mai ușor pentru toată lumea dacă își lua pur și simplu pistolul și-și zbură singur creierii.

Nu. Martinez alungă acest gând din minte. Unde era *cheia*?

Își imaginează cabina lui Koslowski, exact ca a lui... mică, cu patul îngust, suspendat, spălătorul, dulapul mare care conținea formidabilul număr de uniforme necesare, cuferele cu cantitatea imensă de obiecte pe care un ofițer trebuia să le care cu el de la un post la altul. Rafturile, micul birou cu accesul la computer.

Pur și simplu nu era loc să ascunzi ceva. O cabină era *mică*.

Știa că dormitorul căpitanului era mai mare, deși nu fusese niciodată înăuntru, dar nu-și închipuia că ar fi foarte diferit.

Și mai era biroul căpitanului. Masa, cu accesul la computer. Seiful. Rafturile și toate trofee de la fotbal.

Trofeele. Obiecte sclipitoare, stând în biroul lui și fixate împotriva accelerației ridicate, care însemnau mai mult pentru căpitanul-locotenent Tarafah decât orice altceva, inclusiv probabil decât funcția lui de comandă. Obiectele pe care le admira în fiecare zi, pe care probabil că le mângâia în secret.

Martinez era atât de ținut de amintirea trofeelor, încât nu reuși să audă cuvintele care-i erau adresate.

— Scuză-mă? vorbi el absent. Repetă, te rog.

— Cred că am configurat șalupa așa cum dorești, îi zise Kelly.

— Bine. Așteaptă.

Îl apelă pe Alikhan.

— Ai verificat *trofeele*? vru el să știe.

— *My lord?*

— Te-ai uitat în trofee? Trofeele flotei locale sunt *cupe*, nu?

Auzea amărăciunea lui Alikhan chiar și prin tensiunea pe care accelerația de 6 g o puneă asupra vocii.

— Nu, *my lord*. Nu m-am gândit să mă uit.

— Motoare! strigă Martinez. Reduceți accelerația la 1 g!

— Reduc accelerația la 1 g, *my lord*, repetă Mabumba.

Grinzile *Coronei* gemură când greutatea apăsătoare se ridică. Martinez inspiră întretăiat, recunoscător să respire fără efort. Trase în piept șase înghițituri plăcute de aer, apoi nerăbdarea îl îndemnă să ceară informații.

— Ce-ai găsit, Alikhan?

— Încerc să deschid încuietorea capacului, *my lord*. Așa... bag mâna...

În tăcerea care urmă, chiar și cu bubuitul necruțător al inimii, Martinez auzi scrâșnetul metalic al unghiilor lui Alikhan pe interiorul cupei. Și apoi răsună oftatul adânc al lui

Alikhan, un oftat care pentru Martinez păru încărcat de toată disperarea din univers...

— Șase minute, *my lord*.

Cuvintele lui Tracy cădeau ca plumbul.

— Le-am găsit pe amândouă, lord Gareth, spuse Alikhan cu un ton de veselie rezervată.

Pentru o clipă, deznădejdea încă atârna ca un lînțoliu deasupra minții lui Martinez, apoi aceasta fu risipită de o descărcare electrică de triumf care aproape că îl făcu să aclame cu voce tare.

— Activați ecranul de birou al căpitanului, zise el. Introduceți cheia. Pregătiți-vă să răsuciți la semnalul meu. *Armele! Kelly! Prinde!*

Cadetul Kelly se întoarse în timp ce Martinez pescui din buzunar cheia lui Garcia. Avea pe chip o expresie luminoasă, ca și cum, cu ochi arzători, l-ar fi văzut pe Martinez coborând din ceruri pe nori în culorile curcubeului.

Cadetul întinse mâinile subțiri, și Martinez îi aruncă cheia.

— Introdu și răsucește la semnalul meu.

— Foarte bine, *my lord!*

Martinez se descheie la tunică și își scoase propria cheie peste cap. Băgă cheia în fanta argintie de metal de pe consola de comandă din fața lui.

— Armele... Alikhan... Răsuciți la comanda mea. Trei. Doi. Unu. Acum!

Kelly surâse copleșită când panoul armelor se aprinse în fața ochilor ei. O altă lumină apăru pe panoul lui Martinez, indicând că armele erau libere.

— Alikhan, treci într-un pat și leagă-te!

— Da, *my lord*.

Și apoi, în timp ce o ușurare frenetică i se revărsa în vine, Martinez se întoarse spre Kelly.

— Armează laserele defensive la punct fix! strigă el.
Acesta *nu* este un exercițiu!

Se grăbea atât de tare, încât trebui să se stăpânească să nu răcnească vorbele ca un nebun.

— Acesta nu este un exercițiu, repetă Kelly cu un surâs larg, strălucitor. Armez laserele defensive la punct fix.

— Activează radarele de la pupa!

— Radarele de la pupa activate, *my lord*.

— Acesta nu este un exercițiu. Încărcați bateria de rachete numărul unu cu antimaterie!

— Acesta nu este un exercițiu. Încarc bateria de rachete numărul unu cu antimaterie... rachetele încărcate, *my lord*.

Rachetele fuseseră încărcate cu combustibilul cu antimaterie, fiecare unitate constând într-un fulg solid de antihidrogen care fusese saturat cu atenție cu un exces de pozitroni, ceea ce îi permitea să stea suspendat de către electricitatea statică în interiorul unui cip minuscul de siliciu gravat. Configurația era stabilă și ar fi durat vreme de decenii, iar cipurile erau atât de mici, mult sub ceea ce ar fi putut fi zărit cu un microscop convențional, încât în masă curgeau ca un lichid. Antihidrogenul servea atât în calitate de carburant pentru rachetă, cât și de focos — tot combustibilul care nu se consuma la apropiere exploda la capătul drumului.

Același combustibil cu antihidrogen era folosit de *Corona* pentru propria ei propulsie, deși navele mai mari foloseau antihidrogen suspendat în microcipuri mai mari, care furnizau mai multă putere motoarelor.

— Monitoare, întrebă Martinez, care este dispersia salvei?

— Sunt grupate la un loc, *my lord*, răspunse Tracy.

Martinez aduse traseele radarului pe propriile lui ecrane. Rachetele care se apropiau *erau* grupate, zburând parcă în formație. Una dintre rachetele *Coronei* ar trebui să ajungă

pentru a le nimici, dar se gândi că ar trebui să tragă două, doar ca să fie sigur.

Trase pupitrul armelor pe ecranele lui și începu să configureze rachetele.

— O să tragem bateria unu în salve de câte două, îi explică lui Kelly. Primele două vor avea grijă de rachetele care se apropie. Următoarele două vor accelera până când se apropie de rachetele inamice, apoi vor întrerupe propulsia și vor pluti prin explozie, ieșind pe partea cealaltă, îndreptându-se spre stație, dar arătând pe radare ca niște rămășițe — sau așa sperăm. Următoarea pereche va zbura direct spre stația inelului și probabil va fi doborâtă, dar i-ar putea distrage de la a doua pereche. A patra pereche o ținem de rezervă.

Kelly arăta puțin copleșită.

— Da, *my lord*, răspunse ea în sfârșit.

— Când reîncarci, încarcă tubul numărul unu cu o meală.

Apăsă câteva taste.

— Da, *my lord*.

Pe o navă mai mare, ar fi existat un ofițer tactic care să aibă grijă de toate aceste amănunte. Dar în timp ce-și depăna planurile, iar degetele dansau pe ecrane și loveau tastele consolei, Martinez descoperi că se delecta din nou, savurând planificarea și execuția și, mai ales, mica surpriză pe care plănuia să le-o facă naxizilor.

Spulberă totul. Vorbele lui Garcia îi răsunau în minte, și simți plăcerea risipindu-i-se. Nu erau numai rebeli naxizi pe navele pe care plănuia să le distrugă, erau și echipajele lor captive, iar instalațiile militare de pe inel erau doar o mică parte a uriașei structuri; acolo locuiau și milioane de civili. Totul ar fi murit dacă micul lui plan isteț reușea.

Rămase pentru o clipă cu privirea ațintită către imaginea întunecată, rece: fulgerul, mingea de foc, jetul de raze gamma. Stația de pe inel se spărgea, învârtindu-se scăpată de sub control, cu unele părți aruncate în spațiu, iar altele trase către flăcări și către prăbușirea pe planetă de către cablurile liftului spațial.

— Trei minute, *my lord*.

Cuvintele lui Tracy îi întrerupseră reveria și, cu o hotărâre fermă, lăasă deoparte ororile închipuirii sale.

— Acesta nu este un exercițiu, vorbi Martinez. Trageți turburile unu și doi.

— Unu și doi trase, *my lord*. Acesta nu este un exercițiu.

Șinele electromagnetice aruncară rachetele în spațiu, iar acestea se reorientară și își aprinseră motoarele.

— Rachetele trase și zburând normal.

Martinez le urmări îndepărtându-se pe ecrane.

— Arme, acesta nu este un exercițiu. Trageți trei și patru. Perechea fu lansată, apoi următoarea pereche, toate zburând normal.

Martinez se hotărî să mărească distanța între el și antimateria pe cale să explodeze.

— Motoare, avertisment de gravitație mărită.

Sirenele vuiră.

— Alarmă de gravitație mărită, *my lord*.

Martinez ordonă reluarea accelerației de 6 g.

Acum o să vedem cum reacționează, își zise, în timp ce greutatea de plumb ale gravitației se adunau, una câte una, pe pieptul lui.

Naxizii trebuie să fi văzut lansările lui de rachete, și știau că acum *Corona* are colți. Trebuiau să înțeleagă că formația lor grupată de opt rachete ofensive va fi nimicită de contra-atacul *Coronei*. Dar nu era prea târziu să-și salveze barajul;

puteau trimite comenzi fiecărei rachete să devieze, să se separe, astfel încât să nu fie distruse toate deodată.

Însă n-o făcură. Prima pereche de rachete a *Coronei* explodă chiar în mijlocul salvei inamice, distrugându-le pe toate în mingea de plasmă arzândă creată când antihidrogenul care exploda atinse tungstenul din jurul focosului. Un nor violent, năprasnic de radiații erupse între *Corona* și Magaria, împiedicând ambele părți să vadă ce se întâmpla în partea cealaltă.

Radiația se răci și se stinse treptat. Primele obiecte pe care senzorii le putură detecta prin giulgiul din ce în ce mai slab fură cozile arzătoare ale rachetelor cinci și șase îndreptându-se spre inel; al doilea lucru fură tot urme de rachete, a doua salvă de opt trasă de pe *Ferogash*.

— Douăzeci și patru de minute până la impact, *my lord*.

Asta îi oferea lui Martinez un interval de timp confortabil în care să se ocupe de ele. Abia după ce trecură patru dintre aceste minute, radarele de pe *Corona* detectară rachetele trei și patru, căzând spre inamic cu motoarele stinse și cu viteza crescând pe măsură ce erau trase spre Magaria de către firele invizibile ale gravitației.

— Salva inamică încă zboară strâns, *my lord*.

După ce atacul lor eșuase o dată, naxizii încercau același lucru de la capăt. Martinez nu putea decât să spered că vor continua tot așa.

În timp ce se uita la ecrane, își dădu seama că atât el cât și naxizii improvizau. Tacticile standard ale flotei presupuneau că ambele părți aveau să se miște rapid, poate cu o fracțiune semnificativă din viteza luminii, pe traiectorii mai mult sau mai puțin convergente. Tactica presupunea că cea mai mare problemă avea să fie detectarea poziției exacte a navelor inamice, din moment ce navele își puteau modifica semnificativ traiectoria din momentul în care le detecta radarul până când

semnalul se întorcea la emițător. Din moment ce distanțele implicate făceau inutile laserele distrugătoare de nave — la 0,3 din viteza luminii, nu era nevoie de prea multe manevre pentru a evita o rază de lumină care, oricât de rapidă, se mișca numai în linie dreaptă — acțiunile ofensive erau executate cu rachete inteligente care, cu ghidare, își puteau hăitui țintele. Laserele se rezumau la funcția de armament defensiv la punct fix, menite să fie îndreptate, în ultimă instanță, către rachetele care se năpusteau spre o țintă. Rachetele erau manevrate pe drumul către țintă, atât pentru a anticipa eschivele țintei, cât și pentru a evita contramăsurile, și urmau să manevreze în spatele barajelor de explozii de antimaterie care le ascundeau de inamic, la fel cum ascundeau și escadrilele prietene.

Din câte știa Martinez, nimeni nu elaborase vreodată tactici bazate pe faptul că una dintre părți fugea dintr-o poziție fixă, în timp ce cealaltă stătea pe loc, trăgând rachete în interiorul razei de lovituri directe, abia depășind o secundă-lumină. Ironia era că problema tactică era atât de simplă, încât toate tacticile sofisticate create de-a lungul secolelor erau inutile. Ceea ce cerea situația erau laserele distrugătoare de nave, din moment ce raza era atât de mică, încât evadarea era imposibilă, dar acele lasere mari nu existau. Ceea ce rămânea era un meci pe viață și pe moarte, pur și simplu, un uriaș și un pitic care se băteau între ei cu pumnii de la o distanță de câțiva centimetri.

Pentru a supraviețui, se gândi Martinez, piticul ar face mai bine să gândească rapid și să rămână sprinten.

Configură două rachete să distrugă salva inamică, apoi ezită. O singură rachetă ar putea fi de-ajuns ca să facă treaba.

Avea șase reîncărcări pentru fiecare baterie de rachete, ceea ce însemna nouăzeci și șase în total. Trăsese doar șase. Nu știa câte rachete aveau escadrilele inamice, dar trebuiau

să fie mii, plus și mai multe depozitate în magaziile uriașe de la stația inelului de pe Magaria.

S-ar fi putut să nu-și poată permite să piardă mai mult de o rachetă la fiecare salvă atacatoare. Naxizii puteau trage opt rachete la cea singură a lui și tot rămâneau cu mult înainte.

Se hotărî să tragă o singură rachetă.

— Încă două urme de rachete, *my lord*.

Acestea, trase el concluzia, erau ațintite către rachetele lui numărul cinci și șase, cele țintite către inel. Prevăzuse că aceste rachete aveau să fie luate ca țintă și nu-l supăra faptul că le pierdea. În schimb, schiță punctele de intersecție pentru a se asigura că puteau să-i fie de folos. Trase propria lui rachetă și o programă să intercepteze salva înainte ca interceptoarele inamice să lovească rachetele cinci și șase.

În acest moment, aflat la adăpost de detecție datorită norului uriaș de radiație care izburcea din distrugerea a nouă rachete cu antimaterie, își trase momeala, schimbă cursul cu douăzeci și trei de grade spre babord, rămânând în planul eclipticii, și forță accelerația la 10 g.

Când norul care-l ascundea începu să se împrăștie, interceptoarele inamice îi loviră rachetele cinci și șase, furnizând încă doi nori care masacă *Corona* vreme de încă vreo câteva minute. Când radiația începu să se disperseze, Martinez opri motoarele și pluti în derivă.

Ceea ce vedeau acum naxizii pe ecrane era momeala — o rachetă configurată să reflecte o imagine radar de aproximativ aceeași mărime ca și *Corona* — zburând la o accelerație constantă de 6 g pe aceeași traiectorie ca și *Corona*. Radarele aveau să vadă și *Corona*, desigur, dar Martinez spera că n-o vor găsi interesantă. Dacă era doar un simbol pe ecranele lor, s-ar putea să nu-l considere demn de investigație, nu ca pe momeala care atrăgea atenția asupra ei atât de ostentativ. S-ar

fi putut gândi că era doar o rămășiță, și numai dacă își configurau senzorii ca să vadă mărimea reală a semnalului radar ar putea să vadă că nava *Corona* era de mărimea unei fregate.

Odată cu toate astea, își aminti Martinez, rachetele trei și patru cădeau încet, fără ostentație, către Magaria. Proiectile verzi ca iarba, cu mingi de fotbal albe, mortale, pictate pe vârf.

În timp ce îi aștepta pe naxizi să răspundă, făcu un anunț general și spuse tuturor să intre în costumele de vid, primind un răspuns de la Maheshwari:

— Echipajul din sala mașinilor e deja îmbrăcat, *my lord*.

Erau primele cuvinte pe care le auzea direct de la Maheshwari de când *Corona* își părăsise docul.

— Foarte bine, zise Martinez, în lipsă de altceva mai bun, apoi se desprinsese din chingi ca să intre în costumul care atârnașe tot acest timp în dulapul de costume din cabina de comandă. În timp ce-și scotea pantalonii, dădu peste centura pistolului, și ezită.

Echipajul, micul lui regat de nouăsprezece suflete, îl urmase în acest plan nebunesc. Poate că era din cauza obiceiului de a asculta ordine, poate din cauza atitudinii sale calme, de autoritate, într-o situație confuză... și poate din cauză că se temeau că ar putea folosi pistolul. Dar acum erau cu toții implicați, într-un fel sau altul, iar pistolul era un obiect incomod care-i făcuse deja o vânătaie pe sold.

Înfășură centura și îndesă arma în dulapul de costume.

Era pe cale să termine de atașat dispozitivul sanitar în jumătatea inferioară a costumului când Clarke, care continua să urmărească ecranele în timp ce partenera ei se îmbrăca, scoase un strigăt brusc:

— Urme de rachete! O mulțime! De pe *Ferogash*, de pe *Kashma*, de pe *Măreția* — toate trag, *my lord*!

Martinez își forță intrarea în costum și se repezi spre cușca de comandă, apoi se conectă la ecranele senzorilor. Fiecare navă din escadrila naxidă trăsesese o salvă exact în același moment.

— Se îndreaptă vreuna *spre noi*? vru să știe Martinez.

— Ăă... e prea devreme să-mi dau seama, *my lord*.

Martinez intră în cușcă și continuă să atașeze dispozitivul sanitar, în timp ce situația evolua și deveni curând evident că momeala nu funcționase. Dintre cele o sută șaiszeci și patru de rachete care fuseseră lansate, prea multe se îndreptau direct spre *Corona* și prea puține spre momeală.

Dar naxizii făcuseră o greșeală lansând atâtea, și toate în același moment. Deși îndrumătorii armelor de pe fiecare navă aveau grijă să manevreze rachetele de la început și să nu le lase să zboare în formație, cum făcuse *Ferogash*, veneau totuși într-un val masiv, iar Martinez reuși să regleze apărarea pentru a mătura din spațiu un număr mare de rachete inamice cu fiecare interceptor pe care-l trimitea.

Naxizii ar fi făcut mai bine să pună fiecare navă să tragă la interval de zece secunde, se gândi el. Atunci ar fi consumat mult mai multe rachete pentru a le intercepta.

Norii de radiație înfloriră pe ecrane când contraofensiva *Coronei* nimici cea mai mare parte a atacului naxid. Paisprezece rachete inamice supraviețuiră, și toate fură distruse de laserele defensive ale *Coronei*. Cadetul Kelly dovedi că se pricepea să mânuiască laserele, prevăzând capriciile rachetelor și doborându-le fără ezitare.

În acel moment, tot echipajul din cabina de comandă era îmbrăcat în costum, iar *Corona* zbura din nou accelerat, cu 6 g, spre gaura de vierme numărul patru. Martinez mai avea optzeci și una de rachete.

Și avea încă cele două rachete care cădeau spre inelul Magariei, și le urmărea pe amândouă pe monitoare cu un interes arzător. Dacă numai una ajungea la destinație, revolta era încheiată, odată cu viețile a patru sau cinci milioane de ființe conștiente de sine.

După cât se părea, naxizii observară până la urmă cel puțin unul dintre cele două obiecte de mărimea unei rachete care cădea spre ei, pentru că racheta numărul patru fu lovită de un laser defensiv și distrusă, cu conținutul de antimaterie împrăștiindu-se într-un evantai necontrolat, nereușind chiar o explozie mare, dar creând un nor de radiații spectaculos. Norul trebuie să fi zăpăcit senzorii inamici, sau pe operatorii lor, pentru că racheta trei reuși să ajungă mai aproape înainte să pornească motoarele și să se orienteze spre țintă, stația florei de pe inel.

Laserele defensive răspunseră cu întârziere și prinseră racheta numai cu câteva secunde înainte de detonare. Racheta explodează oricum, chiar la nord de stația de pe inel, provocând o minge de foc aproape la fel de puternică ca și când racheta ar fi detonat normal. Martinez urmări cu încordare, mușcându-și încheietura unui deget, cum norul de radiație înghiți stația de pe inel ca un val măturând țărml.

— Trageți bateria unu, ordonă Martinez.

Opt rachete săltară de pe șine, se orientară spre inel și aprinseră motoarele. Martinez la trimise datele pentru țintire, în timp ce ele accelerară pe drum.

Își mușcă din nou articulația, în timp ce privea norul de radiație risipindu-se încet din jurul stației de pe inel. Inelul de pe Magaria rămânea intact, o bandă subțire, argintie și sclipitoare, rotindu-se în jurul planetei fără nici un semn de stricăciune, fără focuri vizibile sau găuri căscate în structură.

Ceea ce nu se întâmplă fură represaliile. Bateriile de rachete ale naxizilor rămaseră tăcute.

Laserele defensive ale inelului spulberară barajul de opt rachete al *Coronei*, distrugându-le pe toate înainte de a putea pune în pericol inelul.

Dar în tot acest timp, nici o navă nu trase. Martinez se întrebă, complet surprins și năucit, dacă nu-i omorâse cumva.

Orele treceau. Fără perspectiva morții iminente care să-i concentreze mintea asupra evadării, Martinez își aduse aminte de intenția sa de a împrăști vestea în restul imperiului. Navele civile din sistem tocmai fuseseră martorele unei lupte spectaculoase și se întrebau fără îndoială dacă vor fi amestecate în situația înfricoșătoare pe care tocmai o văzuseră cuprinzând flota și inelul Magariei. Martinez trimise mesaje către fiecare dintre ele prin comunicațiile laser, explicând că răsculații naxizi capturaseră stația inelului și flota, că stațiile de releu ale găurilor de vierme erau compromise și ele, și ceru căpitanilor de nave să informeze cea mai apropiată componentă a flotei, de îndată ce plecau din sistemul Magaria.

Trecură cinci ore întregi până când Martinez să afle că inamicul nu era cu desăvârșire mort. *Măreția Praxisului*, nava-amiral a lui Fanaghee, trase o salvă completă de douăsprezece rachete, fiecare luând o traiectorie complet diferită către *Corona*. Traietoriile diferite însemnau că soseau în momente diferite și ofereau timp din belșug pentru ca Martinez și Kelly, lucrând împreună, să le lovească pe toate cu laserele defensive — toate în afară de una, care ținti momeala până atunci inutilă a *Coronei* și o distruse.

Rachetele, trase de la punct fix, nu căpătară niciodată destulă viteză pe parcurs ca să evite cu succes apărarea *Coronei*. Doborârea lor deveni un sport; Martinez descoperi că-i plăcea genul de sincronicitate în care intrau el și cu Kelly când

alegeau și distrugeau țintele; și-i plăcea zâmbetul ei larg când ținta și trăgea, și micul ei țipăt de triumf în contralto când marca o lovitură.

După ce scăpară de rachete, Martinez ordonă ca accelerația să fie redusă la 0,5 g și chemă bucătarii să întrebe dacă ospățul victoriei *Coronei* mai putea fi salvat. Părerea bucătarilor fu aceea că cina căpitanului și a ofițerilor, cu sosurile ei delicate întinse din belșug pe pereții bucătăriei în timpul perioadei de imponderabilitate, era probabil pierdută fără speranță, dar că mâncarea mai consistentă pentru echipaj mai putea fi reînviată. Martinez îi trimise să-și facă treaba la bucătărie și, când raportară succesul, spuse echipajului că putea da jos costumele de vid și putea merge la masă în schimburi.

El mănca în schimbul al doilea, după ce îl numi pe Vonderheydt ofițer de cart și-i lăsă instrucțiuni stricte să-l cheme dacă se schimba ceva. Erau numai opt membri ai echipajului care mâncau în schimbul al doilea, serviți de cei trei bucătari, și mâncară cu toții la popota soldaților, ofițeri și soldați laolaltă. Cei câțiva meseni făcură totuși multă gălăgie, iar atmosfera era exuberantă, echipajul exprimându-și cu voce tare recunoștința că scăpase de pericol. Martinez observă un singur membru tăcut al echipajului printre ceilalți, secretarul căpitanului, Saavedra, care vorbea puțin, privea încruntat farfuria și mesteca totul cu o încetineală solemnă.

Martinez stătea în fața lui Kelly. Cadetul cu picioare lungi avea încă pe față zâmbetul larg pe care-l arătase când distrugea rachetele, iar Martinez se trezi retrăind evadarea alături de ea, rachetă cu rachetă, foc cu foc. Însuflețiți de ușurare și de amintirea groazei împărtășite, schițau lovituri în aer cu mâinile și vorbeau grăbiți, fiecare frază rostogolindu-se peste cea de dinainte.

Sunt viu! se gândi Martinez. Pentru prima oară, își îngădui să se cufunde în miracol. *Sunt viu!*

— Eram îngrozit că n-o să folosești cheia când ți-am aruncat-o, zise Martinez. Mă temeam că o să respecti regulamentul și o să refuzi.

— Când se îndreptau spre noi opt rachete? râse Kelly. Sunt la fel de devotată regulamentelor ca oricare altul, dar devotamentul meu se oprește aici.

Viu! își spuse iar Martinez. Bucuria clocotea în sângele lui ca șampania.

O urmă pe Kelly în ascensorul care îi ducea spre puntea de comandă.

— Mulțumesc, zise el. Mulțumesc pentru că ai lucrat atât de bine împreună cu mine.

— Cu plăcere, răspunse ea, și apoi adăugă: *my lord*.

Ascensorul se opri și Martinez făcu un pas să iasă, apoi șovăi. Un imbold nesăbuit îi trepida în piept.

— Nu vreau să te jignesc, spuse, dar ți-ar plăcea să cobori încă o punte cu mine și să ne... ăă... sărbătorim supraviețuirea?

Camerele recreaționale erau dincolo de peretele despărțitor de sub picioarele lor. Kelly îl privi surprinsă.

— Nu avem burtica puțin cam plină în momentul ăsta? întrebă ea.

— Poți să stai deasupra, explică Martinez. Așa nu o să te apăs cu greutatea mea.

Ea râse scurt, neîncrezător, și aruncă o privire pe coridorul de afară, ca și cum s-ar fi așteptat la un public pentru scena de comedie.

— Păi, lord locotenent, vorbi ea, am un tip pe Zanshaa și, după cât se pare, *Corona* se întoarce acolo.

— Înțeleg.

— Și e o idee proastă să te încurci cu un superior.

— Asta-i înțelept, încuviință Martinez.

Ea ridică ochii spre el. Ochii negri sclipeau și surâsul larg era încă imprimat pe chipul ei.

— Știi ce? continuă ea. La naiba cu toate astea. Am încălcat *deja* toate regulile.

— Așa e, fu de acord Martinez, le-am încălcat.

„Camerele recreaționale biologice” — atât de blamate în afara flotei, și subiectul unor glume nesfârșite atât în interiorul flotei cât și în afara ei — nu-și aveau originea în mintea pofticioasă a vreunui afemeiat din flotă, ci reprezentau o mărturisire nedeclarată de uimire a Marilor Maeștri înșiși. Shaa, după cucerirea Terrei, fuseseră încurcați de varietățile de comportament sexual etalate de noii lor cucerțiți, și, cu înțelepciune, nu făcuseră nici o încercare de a stabili reguli pentru nici una dintre aceste varietăți. În schimb insistaseră, în modul cel mai practic și mai lipsit de sentimente, să minimizeze consecințele: fiecărei femei terestre i se dădea un implant contraceptiv la un anumit moment în cel de-al paisprezecelea an de viață. Orice femeie care ajungea la douăzeci și doi, vârsta maturității, putea scoate oricând implantul cu ajutorul unui medic, în timp ce fetele mai tinere aveau nevoie de permisiunea unui părinte sau tutore. Numărul copiilor nedorți, deși nu complet eliminat, era cel puțin menținut în limite rezonabile.

Atitudinea flotei față de sexualitate era încă și mai puțin sentimentală, dacă era posibil, decât a Maeștrilor shaa. Deși în mod oficial flota declara că nu-i păsa cine se cupla cu cine, de-a lungul secolelor apăruseră obiceiuri care înfrâneau cel puțin câteva dintre impulsurile echipajelor. Șefii de departamente nu erau încurajați să aibă relații cu subordonații, din cauza pericolului de constrângere sau de favoritisme. Relațiile

dintre ofițeri și soldați erau și ele descurajate, cel puțin dacă aparțineau aceleiași nave...

Legătura lui Martinez cu aspirantul Taen era mult în interiorul limitelor de toleranță ale flotei. Iar relațiile dintre căpitan și oricare dintre membrii echipajului nu erau socotite numai o încălcare a obiceiului, ci și un semn de ghinion.

Exista totuși o porțiță pentru ofițeri, din moment ce le erau permiși servitori, cu care relațiile recreaționale erau nelimitate. Dar asta se întâmpla mult mai rar decât s-ar fi putut aștepta un observator; Martinez bănuia că a locui cu un companion plătit, în spațiul restrâns al unei nave de război, semăna prea mult cu aspectele cele mai puțin atrăgătoare ale unei căsătorii — toată plictiseala și constrângerea de a trăi cu o persoană de care pur și simplu nu puteai scăpa, și totul fără relaxarea și farmecul evadării din rutină pentru a vizita o iubită la ea acasă.

Corona avea opt tuburi recreaționale, dintre care două în față, rezervate pentru ofițeri. Martinez se înregistrează cum se cuvine în camera de recreație, pentru ca Vonderheydt să-l poată apela dacă era nevoie. Martinez se aștepta în orice clipă la lansări de rachete sau la alte situații de urgență, și avea puțin timp pentru mângâieri și dezmierdări preliminare. Fu surprins de disperarea propriilor sale dorințe, de furia neașteptată a senzualității. Kelly îi semăna în impetuositate, pierdută în plăcerea explozivă aproape de la început, agățându-se de el cu pumnii mici, cu încheieturile înroșite, cu brațele lungi, subțiri. *Viu!* gândea. *Viu!*

După aceea, cu capul lui Kelly odihnindu-i-se pe piept, se întrebă cât timp îndrăznea să rămână aici, cât timp își putea permite să se relaxeze. Ar fi vrut mult de tot să rămână în mica încăpere tubulară încărcată de mirosurile de cearșafuri curate și de izul îndepărtat de dezinfectant, să închidă ochii și să lase

mușchii învinețiți de accelerația brutală să se relaxeze pe saltea, sub apăsarea ușoară a jumătate din gravitația normală. Și se întrebă câte dintre celelalte tuburi recreaționale de pe navă erau ocupate în acel moment de către ceilalți membri ai echipajului sărbătorind scăparea de la moarte.

Nu un apel din cabina de comandă îl trezi la vigilență totală, ci o bufnitură din apropiere, un sunet asemănător cu cel al conținutului unui dulap prea plin revărsându-se afară. O bufnitură care fu urmată imediat de un râs prelung, tunător.

Ei bine... *Asta* nu trebuia să se întâmple.

Martinez se îmbracă, ieși din tub și urmă râsul până în cabina căpitanului, unde îi găsi pe Zhou și Knadjian, împreună cu partenerul lor de infracțiuni, Ahmet. Toți trei miroseau a băutură din provizia căpitanului, iar Zhou se prăbușise pe podea, trecut de mult de limita la care mai putea vorbi sau se mai putea mișca.

— Salut, locotenente! exclamă Ahmet fluturând mâna. Vino cu noi!

Sexul nu era singura formă de a sărbători, își aduse aminte Martinez.

La ordinele lui Martinez, intraseră peste tot în căutarea cheii căpitanului, iar asta inclusesse, după cât se părea, depositul de băuturi al căpitanului. Odată eliberați din post pentru masă, se întorseseră în locul în care știau că puteau bea până intrau în comă.

Martinez îl apelă pe Alikhan.

— Du oamenii ăștia în cușete, leagă-i acolo, și ai grijă să nu li se ofere ocazia să atingă nici măcar un singur buton de control, zise el. Apoi găsește toate sticlele de băutură de pe nava asta, dă-le bucătarilor și ai grijă să fie puse sub lacăt.

— Foarte bine, *my lord*.

— Asta include și ce-i în cabina mea. Și într-a lui Garcia.

— Da, *my lord*. Voi merge direct acolo.

Martinez se întoarse pentru scurt timp lângă Kelly și o găsi îmbrăcată și punându-și pantofii. Îi strânse piciorul cu recunoștință — aplecându-se în tub, era singura parte a corpului ei la care putea ajunge — și-i mulțumi, cu toată sinceritatea pe care o putu aduna, pentru că venise cu el.

— De parcă nu m-aș fi distrat și eu, comentă ea.

Martinez se întoarse în cabina de comandă, așteptă cele câteva clipe de care avu nevoie Kelly ca să se întoarcă, apoi ordonă ca toată lumea să se îmbrace în costumele de vid, pentru o accelerație susținută. Era mai bine să pună o distanță cât mai mare între ei cât timp naxizii erau inactivi, își zise.

Luă vreo zece minute pentru ca cei trei bețivi să fie îndesați în costumele lor și legați cu centuri, și puțin mai mult pentru ca bucătarii să asigure bucătăria. Apoi Martinez ordonă creșterea accelerației, la 4 g de data asta — burtica lui, își dădu seama, era cam plină pentru ca 6 g să apese pe el.

Orele trecură. Martinez își petrecu timpul studiind obsesiv ecranele, urmărind inelul Magariei în mișcarea lui lentă în jurul planetei, făcând speculații în legătură cu lipsa de activitate a naxizilor.

— *My lord*, raportă Tracy de la postul ei, *Judecătorul Kybiq* a mărit accelerația.

Kybiq era crucișătorul pe care Fanaghee îl plasase pe ruta către gaura de vierme numărul unu, blocând evadarea *Coronei* spre Zanshaa.

— Se îndreaptă spre gaura de vierme? întrebă Martinez în timp ce se muta de la un ecran la altul, ca să-l găsească pe cel care arăta nava *Kybiq*.

— Nu, *my lord*, are cursul spre Barbas.

Era prima planetă exterioară Magariei, un soi de gigantă gazoasă eșuată, uriașă, cu un nucleu solid și o atmosferă cu furtuni violente.

În acest moment, orbita o plasa aproape între Magaria și gaura de vierme numărul unu, care ducea pe ruta cea mai directă spre Zanshaa. În următoarele câteva luni, Barbas avea să fie convenabil așezată pentru manevre de praștie, prin care traficul care pleca de pe Magaria avea să câștige viteză rotindu-se în jurul ei pe drum spre gaura de vierme.

— Vreo modificare de curs?

— Nu, *my lord*.

Martinez găsi *Judecătorul Kybiq* pe ecranul lui și, în timp ce se uita fix la navă, simți o mică bănuială nervoasă începând să-i crească în minte. De ce mărea viteza crucișătorul naxid? De ce era dintr-odată atât de urgent să plece spre Zanshaa?

Câteva minute cu computerul de grafice îi confirmă bănuielile. *Kybiq* accelera îndepărtându-se de Magaria de trei zile, și zbura mai repede decât *Corona*, chiar dacă accelerația sa nu fusese atât de brutală. Era posibil ca crucișătorul să se rotească în jurul feței apropiate a planetei Barbas și să se arunce spre gaura de vierme numărul unu.

Era la fel de posibil, și mult mai probabil, ca *Judecătorul Kybiq* să facă o ușoară modificare de curs de ultim moment, apoi să plonjeze în jurul feței *îndepărtate* a lui Barbas și să se îndrepte spre gaura de vierme numărul patru și spre interceptarea *Coronei*.

Computerul de proiectare a navigației făcu calculele. În funcție de cât de mult accelera *Kybiq*, aveau să treacă trei până la cinci zile până la manevra de praștie, și apoi încă opt sau zece zile până la interceptie. Martinez schiță scenariul cel mai

prost. Cât de mult va trebui să accelereze ca să întreacă crucișătorul în cursa către gaura de vierme?

Nu era prea rău. Ca să-l întreacă pe *Kybiq* cu jumătate de zi, chiar dacă acesta înainta cu o accelerație strivitoare, *Corona* va avea nevoie de o medie de 3,8 g pentru următoarele paisprezece zile. Depășea această limită chiar și acum, și își stabilise ritmul înainte măcar să știe că se afla într-o cursă.

Totuși, nu voia ca naxizii să afle că își dăduse seama de trucul lor, așa că pentru următoarele trei zile menținu un program regulat: accelerând constant cu 4 g, în afară de orele de masă, când reducea accelerația la 1 g, din când în când cu izbucniri regulate de până la 6 g de trei ori pe zi, timp de câte jumătate de oră. Îl durea tot trupul, iar ligamentele îi pocneau și-i trosneau de câte ori se mișca, dar echipajul *Coronei* menținea cursul, chiar dacă nu se simțea prea grozav.

În momentul în care *Kybiq* își făcu urlând rotația în jurul Barbasului, supunându-și echipajul la accelerații de peste 11 g în timp ce se afla în puțul gravitațional al planetei, *Corona* avea un avans confortabil, iar Martinez înaintă încă și mai mult mărin d durata accelerației de 6 g. *Kybiq* spori și mai mult accelerația, dar Martinez putea s-o mărească și el proporțional, pentru a-și păstra avansul — indiferent ce făcea crucișătorul, urma să piardă cursa, iar Martinez se consola cum putea știind că, oricât de mult ar fi suferit el și oamenii lui, suferințele naxizilor erau și mai rele.

Accelerația era totuși o corvoadă sumbră. Trupul îl durea, și-și simțea mintea încetoșată. Dormea agitat, cu vise sugestive și dezagreabile, iar orele de trezie erau pline de greutatea ca de plumb și de duhoarea nespălată a propriului său corp.

Martinez își dădu seama că naxizii renunțaseră la cursă în momentul în care deschiseră din nou focul. Navele din jurul stației inelului traseră o sută nouăzeci de rachete și apoi, mai

târziu, *Kybiq* trase două salve de câte treizeci și două și apoi opri accelerația, retrăgându-se oficial din cursă. Barajele fură bine plănuite de data asta, fiecare rachetă luând o traiectorie separată pentru a se întâlni asupra *Coronei*, din multe unghiuri diferite, într-un interval de aproximativ o oră. În momentul în care urmau să întâlnească fregata fugară, aveau să zboare mult mai repede decât rachetele atacatoare din prima zi, și aveau să fie mult mai greu de lovit.

Martinez avea mai mult de două zile în care să-și planifice apărarea. El, Kelly, Alikhan și alți membri ai echipajului cu talent tehnic discutară, făcură simulări și discutară din nou. Martinez începu să tragă barajele defensive când rachetele se aflau la cinci ore distanță, și rezultatul simplifică lucrurile atunci când sosi timpul să folosească laserele.

În acel moment era prea epuizat ca să-i pese prea mult cum ieșeau lucrurile. Entuziasmul înflăcărat al evadării din prima zi se stinsese sub apăsarea necruțătoare a gravitației, și părea că moartea ar fi fost o eliberare de oboseală și de lupta continuă doar pentru a respira. Ecranul se umplu cu o suprapunere amețitoare de explozii și de nori de radiații mortale. El, Kelly și oricine se simțea capabil preluară câte un laser defensiv, cu restul puse pe automat; *Corona* era înconjurată de propria plasă de lumină, cu fiecare linie radială terminată într-o explozie. Când avea îndoieli, Martinez lansa rachete.

Lupta continuă ore întregi, în timp ce rachetele naxizilor dispăreau una câte una în perdele de flăcări și în fântâni de radiații gamma mortale. Alte rachete zburau prin norii opaci, în expansiune, și trebuiau descoperite și distruse. Radarele puternice ale *Coronei* lucrau intens, încercând să detecteze coletele viclene, întrețesute de antimaterie mortală. Rachetele se strecurau din ce în ce mai aproape. Proiectilele antirachetă săreau de pe șine. Laserele fulgerau în întuneric. Martinez

trase, își șterse sudoarea din ochi și căută cu ochi aprinși pe ecrane încă un focos, sigur că îi scăpa ceva — atunci însă auzi un strigăt obosit de bucurie dinspre Kelly, care se uita la el cu o versiune stinsă a surâsului ei cândva strălucitor, și-și dădu seama că a câștigat, că rachetele dispăruseră în sfârșit și că el și *Corona* erau liberi.

Ordonă ca nava să deceleze până la 0,5 g și să fie servită masa. În continuare, ordonă să fie deschis dulapul cu băuturi și dădu fiecăruia, chiar și celor trei scandalagii, o dușcă din otrava lor preferată. Îl aclamară; obosiți, dar îl aclamară. O mândrie istovită îi ardea în piept la sunetul strigătelor lor adunate.

Nici nu se punea problema unei recreații cu Kelly; erau amândoi prea obosiți.

La cincisprezece zile și patru ore după plecarea de la stația Magariei, *Corona* intră în gaura de vierme numărul patru și execută o trecere instantanee către sistemul Paswal. Fregata avea un echipaj de douăzeci de persoane, numărându-l pe comandantul lor locotenent, și treizeci și una de rachete rămase. Zbura la aproape două zecimi din viteza luminii și se putea aștepta să ancoreze la inelul planetei Zanshaa cam peste încă o lună, în funcție de cât de mult voia Martinez să apese pe accelerație și decelerație.

Chiar acum, nu voia să apese nimic. Își trimise raportul prin comunicatorul laser către stația de releu a găurii de vierme din partea îndepărtată a sistemului, făcu un duș, reduse și mai mult gravitația, la 0,1 g, și se întinse plutind în propriul său pat, pentru prima oară de când furase *Corona*, cu cincisprezece zile în urmă, la festivalul sporturilor.

Doisprezece

Lordul căpitan Richard Li fu martorul momentului care salvă Zanshaa și flota locală. Comandantul de flotă Jarlath, încercând să descopere cine era vinovat pentru întârzierile la construcțiile de la șantierul de pe inel, convocase o întâlnire cu administratorii docurilor, cu antreprenorii civili și cu ofițerii de pe navele în construcție sau în revizie, dar furia îi creștea auzind răspunsurile vagi pe care le primea de la administratori și de la antreprenori.

— Vă cunoașteți meseria sau nu? întrebă în sfârșit Jarlath.

Blana de pe față i se zburlise, ascunzându-i trăsăturile feței sub perii ridicați și făcându-l să arate ca o perie de cap cu doi ochi imenși, umbriți. Ușorul sâsâit provocat de faptul că trebuia să vorbească printre colți, deveni mai mult sinistru decât comic.

— De ce au fost depășite estimările pentru *Destinul* și pentru *Regenerarea*? De ce nu pot să primesc nici o dată fermă pentru terminarea lucrului la *Neînfricatul* și la *Onorabilul*?

Nu obțin u nici o dată fermă și nici un răspuns. *Toate lucrurile astea depind oarecum de alte lucruri* fu cel mai bun

răspuns pe care-l primi comandantul flotei locale, ceea ce era, din întâmplare, același răspuns pe care îl primea lordul Richard de la numirea sa și până în prezent. Nava lui era plină de zgomot și de muncitori, de mirosul de metal încins și de huzul asurzitor al roților de oțel pe podeaua temporară de plastic, dar nimic nu părea să fie mai aproape de încheiere decât în ziua în care sosise.

Lordul Richard primise sugestii pline de nerăbdare din partea firmei private pe care-o angajase ca să decoreze cabinele ofițerilor, să instaleze dulapurile și barul, să aștearnă în baie fermecătoarele plăci de gresie brută pe care le alesese Terza pentru el și să vopsească carcasa, șalupele și rachetele în culorile lui personale, un roșu burgund accentuat subtil cu dungi violete. Firma nu putea începe până când nu se termina revizia, iar acum se lansase în amenințări cum că dacă aceste întâzieri continuau, ar fi putut fi nevoită să amâne treaba cu luni de zile, din cauza altor obligații.

Asta era mult prea alarmant. Lordul Richard se gândise că noul comandant de flotă ar trebui să aibă o idee despre cum era condus șantierul lui.

— Pur și simplu nu am autoritatea necesară ca să obțin fie și un singur răspuns de la acești oameni, îi spusese el lui Jarlath. Dar vor trebui să vă răspundă *dumneavoastră*.

Acum, se uita cum comandantul flotei locale descoperea că nici el nu avea autoritatea necesară.

— O să chem revizorii! mârâi Jarlath în timp ce mergea pe alea periferică, spre terminalul liftului spațial. Trebuie să se petreacă vreo hoție! Numai mândria serviciului mă împiedică să chem Legiunea Sânguinței!

Jarlath oferea un tablou captivant în timp ce pășea apăsător pe alea cauciucată. Își decolorase blana, făcând-o albă, pentru a evita căldura veșmântului oficial de doliu, și era îmbrăcat

numai în pantaloni scurți albi și o vestă, amândouă tivite cu verdele Serviciului și încărcate cu însemnele rangului. Picioarele puternice și coapsele groase îi împingeau trupul rotunjit la posterior cu hotărâre și energie, îndreptate acum cu totul către lămurirea harababurii de la șantier.

Lordul Richard Li avea motive să se simtă încântat de el însuși. Își imagina deja baia de la bordul *Neînfricatului*, dalele de gresie, accesoriile lucitoare de porțelan și de cupru, aburul înălțându-se din apa înmiresmată în timp ce se așeza în cadă... apoi Jarlath îl văzu pe comandantul de escadrilă senior Elkizer și puse capăt plăcutei fantezii a lordului Richard.

Comandantul escadrilei de crucișătoare grele a naxizilor stătea, împreună cu un grup de ofițeri și de soldați cu vechime, în fața ecluzei masive care ducea chiar la nava-amiral a lui Jarlath, *Gloria Praxisului*. Elkizer gesticula în direcția ecluzei, cu jacheta din țesătură-cameleon aprinzându-se în tiparele roșii pe fond negru ale solzilor ca niște mărgele.

Jarlath își zări subordonatul și se îndreptă spre el. Unul dintre naxizi îl văzu pe comandantul de flotă și-i atrase atenția lui Elkizer, iar trupul patruped al lui Elkizer se roti pe loc, cu două picioare în față și două bătând în retragere, și apoi încremeni în poziție de drepti. Un ultim desen fulgeră pe jacheta din țesătură-cameleon. Jarlath se opri surprins, apoi aplecă fruntea și porni din nou spre Elkizer.

— Ce vrei să spui cu „nătărău”? întrebă el.

Lordul Richard fu surprins de cuvintele lui Jarlath, deși surpriza lui nu însemna nimic în comparație cu cea a comandantului de escadrilă Elkizer, care se dădu înapoi clătinându-se, uluit, cu spatele încordat ca un arc.

— Îmi cer scuze, lord comandant de flotă, reuși el să spună. N-am folosit acel semn.

Jarlath legănă capul împlănit în timp ce se înălța deasupra lui Elkizer. Legănatul nu era o încuviințare, ci un soi de triangulație folosită de specia lui nocturnă, carnivoră, pentru a determina poziția exactă a prăzii.

— *My lord*, am petrecut trei ani la academia Festopath, unde torminelii și naxizii împărțeau un dormitor, sâsâi Jarlath. Crede-mă când spun că de-a lungul celor trei ani am învățat fiecare expresie lipsită de respect din vocabularul naxid, un fapt care mi-a servit enorm când am îndeplinit funcția de lord președinte al academiei, cu câțiva ani în urmă.

Buzele îi dezveliră colții.

— Așa că fii amabil și explică-mi ce-ai vrut să spui când ai semnalizat: „Tăcere, sosește neghiobul.”

Elkizer rămase încremenit vreme de o clipă nesfârșită, înainte de a reuși să vorbească.

— *My lord*, zise el, trebuie să insist. N-am folosit acel semn.

— Atunci ce semn era?

Urmă încă o tăcere prelungită, în timp ce Elkizer căuta un răspuns.

— Semnul poate să însemne și „pajiște”, spuse el în sfârșit.

— Adevărat. Așadar, ce-ai vrut să spui cu „sosește *pajiștea*”?

Elkizer încercă o altă cale.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, *my lord*.

Tonul lui Jarlath era de-a dreptul sălbatic.

— Față de mine? Sau față de „pajiște”?

Lordul Richard urmări copleșit confruntarea, cu nervii îndemnându-l să lupte sau să fugă. Naxizii erau descendenți ai unor animale de pradă care umblau în haită, dar torminelii fuseseră cândva vânători solitari, nocturni, în pădurea deasă, bătaioși, stăruitori, complet lipsiți de teamă. Lordul Richard se

gândi că Jarlath mai fusese furios și înainte, înfruntându-l pe superintendentul șantierului, dar acum era limpede că Jarlath abia dacă zgâriase suprafața mâniei sale.

Fie să nu-l enervez *niciodată*, se gândi lordul Richard.

Pentru prima oară, Jarlath păru să observe mulțimea de na-xizi din jurul lui Elkizer, amestecul neobișnuit de ofițeri de rang înalt și de subofițeri cu vechime.

— Ce fac aici oamenii ăștia? vru el să știe. Care vă e scopul?

— *My lord*, răspunse Elkizer, e un tur de orientare. Pentru noul personal.

Jarlath își plimbă privirea pe deasupra grupului cu ochii mari, umbriți.

— Îi văd pe comandantul de escadrilă junior Farniai, care a făcut parte din flota locală de șase ani, și pe căpitanul Tir-zit, care a fost cândva ofițer secund aici, la comandamentul inelului. Căpitane Renzak — ești la al doilea tur aici, nu-i așa?

Ochii lui uriași se întoarseră spre Elkizer.

— Sunt surprins că acești ofițeri au nevoie de orientare pe o stație de inel pe care au locuit atâția ani.

— *My lord*, e vorba de ceilalți, replică iute Elkizer. Facem o orientare... pentru ceilalți.

— Pentru subofițeri? se miră Jarlath. Pentru polițiști?

Legănă din nou capul, ochind direct gâtul lui Elkizer.

— Te rog renunță la ideea că sunt neghiobul tău — sau *pajiștea* ta. Ce faci aici *de fapt*, lord comandant?

În timpul tăcerii lungi care urmă, deveni limpede pentru lordul Richard că Elkizer își terminase muniția și nu mai avea nimic în încărcător în afară de rugină și zgură.

— *My lord*, n-am vrut să fim lipsiți de respect, repetă în sfârșit Elkizer. Am crezut c-o să fiți la Comandament.

Toată blana albită a lui Jarlath se ridică vertical, îngropându-i și mai mult trăsăturile feței, și urlă — urletul ascuțit

pe care îl folosiseră strămoșii lor preistorici ca să-și înghețe victimele în timp ce se năpusteau asupra lor. Lordul Richard își dădu seama că personalul de pe o rază de o sută de pași se poticnise în stare de șoc și se întorsese să se uite.

— N-ați vrut să fiți lipsiți de respect! răcni el. Cu *minciunile* astea ordinare! Cu *adunarea* asta, pe care refuzați s-o explicați! Și strecurându-vă *pe la spatele meu*, în timp ce credeți că sunt în biroul meu de pe Zanshaa!

Jarlath ridică un pumn alb, greu.

— Puneți ceva la cale, *my lord*!

Ochii negri cu roșu ai lui Elkizer se rotiră în orbite.

— *My lord*, eu...

— Nu-mi *pasă* de explicațiile tale patetice, zise Jarlath, chiar dacă de data asta spui adevărul. E limpede pentru mine că tu și cu acești alți... indivizi... sunteți implicați în schema asta, oricare-ar fi, pentru că nu aveți cu ce să vă *ocupați timpul*. De aceea escadrila voastră — și cea a comandantului de escadrilă Farniai, aici de față — vor pleca de la stația inelului la 17:01 astăzi, pentru a participa la manevre. Care vor *începe* cu o accelerație de 6 g către Vandrith, urmată de o manevră de praștie și o serie completă de jocuri de război între cele două escadrile ale voastre, toate fiind proiectate de către echipa mea pentru o solicitare maximă asupra tuturor sistemelor navei — și în special asupra echipajelor.

— *My lord*! exclamă Elkizer. Avem membri ai echipajelor învoiți!

— Rechemăți-i! Au la dispoziție patru ore să raporteze!

Jarlath își dezgoli din nou colții.

— Dați-i drumul!

Naxizii începură să dea înapoi, cu picioarele încălțate izbind în suprafața de cauciuc a aleii, în timp ce trunchiurile le rămâneau drepte.

— *My lord*, încercă din nou Elkizer, uitați de cină...

— *La naiba* cu cina ta! pronunță Jarlath cu satisfacție, și privi cum naxizii se întoarseră și se îndepărtară în viteză, atât de repede pe cât îi puteau duce trupurile mătăhăloase.

În următoarea oră, închis cu Jarlath în cabina liftului spațial, care îi ducea în picaj prin atmosferă către suprafața planetei Zanshaa, lordul Richard și echipa lui Jarlath fură nevoiți să-l asculte pe comandantul de flotă cu privire la duhoarea de necinste pe care-o simțea în această funcție, la putrefacția generală a tuturor lucrurilor de la docuri și la felul în care putrefacția se răspândise în escadrilele naxide.

— *Disciplină!* exclamă Jarlath. *Ordine! Supunere! Acestea* trebuie să fie cuvintele de ordine ale flotei locale de acum înainte!

— N-o să mă mai gândesc niciodată la tormineli ca la niște ghemotoace durdulii, îmblănite și drăgălașe, îi spuse lordul Richard lui Terza în seara aceea. Draga mea, dacă-l vedeai pe Jarlath furios îți îngheța sângele în vine!

Cele două escadrile naxide, ascultând ordinele lui Jarlath, se desprinseră de inelul planetei Zanshaa după patru ore, se îndreptară spre Vandrith și începură accelerația istovitoare pe care-o ordonase Jarlath.

Elkizer nu avea de ales. Programul său prevedea ca revolta să înceapă în patru zile, toți naxizii din flotă răsculându-se în același moment în întreg imperiul. Dacă începea prea devreme, ar fi putut ajunge vestea la celelalte stații, și se puteau face pregătiri înainte ca naxizii din alte părți să poată ataca.

Plus că instrucțiunile insistaseră să aibă grijă să nu provoace stricăciuni pe Zanshaa sau pe inelul acesteia. Zanshaa era capitala imperiului, locul unde se odihneau Marii Maeștri, unde își avea sediul Convocarea și unde fusese proclamat Praxisul. Să ataci această planetă sau să-i distrugi inelul era de

neconceput, aproape un sacrilegiu. Deși să tragi un baraj de rachete în flota locală aflată la docuri era o perspectivă ispășitoare, un asemenea atac ar distruge inelul și prestigiul naxizilor odată cu el.

Planurile sale fuseseră sistematice. Ca orice alt naxid care lua parte la complot, Elkizer nu avea nici un fel de experiență la conducerea unei revoluții sau la purtarea unei bătălii. Lipsa lui de experiență îl neliniștea profund, și astfel se străduia să elaboreze un plan cuprinzător, care să nu lase nimic la voia întâmplării.

Spre deosebire de colega lui, Fanaghee, de pe Magaria, Elkizer nu comanda flota de pe Zanshaa, și nu putea ordona pur și simplu un festival al sporturilor care să ia de pe nave ofițerii superiori și cea mai mare parte a echipajelor. În schimb, Elkizer plănuise o cină minuțios pregătită pentru toți comandanții seniori, pentru căpitani și locotenenți, pentru a sărbători aniversarea Primei Proclamații a Praxisului pe Sandama. Plănuia să țină prizonieri toți ofițerii superiori, în timp ce naxizii lui atacau comandamentul inelului și toate navele de război anadocate, după care Lordul Suprem avea să proclame în fața Convocării noua ordine a imperiului. Cu greu era de așteptat ca lorzii convocați să obiecteze, cu flota locală, stația de pe inel și mii de rachete cu antimaterie în mâinile naxizilor.

Planul considera că pericolul principal ar fi fost o scăpare în materie de securitate, așa că, la fel ca Fanaghee pe Magaria, Elkizer plănuise să lase secretul să fie cunoscut treptat, pe măsură ce era nevoie. Trecuse de câteva ori prin stația de pe inel cu echipa sa, desemnând fiecare țintă, plănuind fiecare însărcinare. Apoi introdusese următorul grup de persoane, căpitanii seniori și subofițerii lor cei mai buni, și tocmai acest grup se ciocnise de comandantul de flotă Jarlath. Dacă planurile lui Elkizer n-ar fi fost complet spulberate în acest

moment, fiecare căpitan ar fi dat instrucțiuni altora, baza de cunoaștere lărgindu-se până când ar fi cuprins totul. Cea mai mare parte a soldaților care alcătuiau echipele de abordare n-ar fi înțeles implicațiile complete ale sarcinilor lor până când nu s-ar fi încheiat totul, iar Elkizer și-ar fi făcut anunțul triumfător.

Cuprinzător cum era, nu exista nici un plan de rezervă în cazul în care cel principal eșua. Ziua revoltei sosea fără ca forțele lui Elkizer să se afle la locul lor. O întoarcere pe Zanshaa ar fi însemnat sinucidere, așa că escadrilele alunecară pe lângă Vantrith, reduceră accelerația la 1g confortabil și zburară mai departe, îndreptându-se într-un mod calm, hotărât, către gaura de vierme numărul trei, un curs care avea să-i ducă, după încă trei salturi prin găuri de vierme, la întâlnirea cu comandantul de flotă senior de pe Magaria.

La Comandament se produse o uluire totală când deveni limpede ce se petrecea, cam după trei ore. Ofițerul de serviciu hotărî să nu-l deranjeze pe Jarlath, ci să-i pună întrebări lui Elkizer în legătură cu motivele pentru care nu reușise să urmeze planul de operațiuni.

Cu peste șase ore mai târziu, când era evident că Elkizer nu avea nici cea mai mică intenție să răspundă sau să respecte ordinele, rebeliunea fu proclamată în Convocare și cu toții uitară pentru o vreme de Elkizer.

Akzad, Lordul Suprem, înălță capul și se uită la convocații care făceau să răsune marele amfiteatru.

— Deși Convocarea are în program în după-amiaza asta să dezbată crearea unei structuri uniforme de tarife în ceea ce privește importul de luzhan de pe Antopone și El-vash, aș dori

să-mi exercit dreptul la privilegiu personal și să pun o altă problemă.

Maurice, lord Chen, ridică ochii de la biroul lui, unde examinase lista de invitați pentru o recepție la palatul Chen — limitarea petrecerilor la douăzeci și doi de oaspeți era atât o provocare cât și o pacoste, în măsura în care însemna în mod inevitabil să lași oameni în afara listei și să-ți asumi riscul de a-i ofensa. Fără tarife? gândi el nehotărât. Clanul lui era implicat în importul de luzhan de pe El-vash, și ar fi fost încântat să vadă tarifele de pe Antopone ținute la nivel ridicat. Tot ceea ce amâna votul era în favoarea lui.

Akzad se ridică de pe canapea. Colțurile pelerinei sale rigide de brocart se târau pe podea când mergea — atât de încet și de maiestuos pe cât i-o permitea fiziologia naxidă — până în fața podiumului, unde ridică vergeaua de cupru și argint în ambele mâini, ca pe o sulită îndreptată imprecis către partea din spate a încăperii.

— Aș dori să vorbesc într-o problemă referitoare la supraviețuirea Praxisului însuși, rosti el. Pentru că li se pare multora dintre noi că Praxisul este în primejdie.

Lordul Chen fu extrem de surprins. *Amenințare la adresa Praxisului?*

— Când gloria Praxisului a fost dezvăluită prima oară, continuă Akzad, a fost limpede că nu toate speciile au fost capabile de la început să-i aprecieze adevărurile profunde. Praxisul a fost înțeles mai întâi de shaa, care, în înțelepciunea lor, au luat hotărârea să-și impună viziunea perfecțiunii asupra întregii existențe, mai întâi asupra propriei mele specii și apoi asupra altora. Pentru că Praxisul se bazează, mai presus de toate, pe principiul etern al subordonării — aceasta fiind absolut limpede pe fiecare linie de autoritate și de responsabilitate — iar shaa au înțeles acest lucru înaintea oricărui dintre

noi. Shaa au fost mai presus de noi toți, dar shaa au fost totuși mai prejos de Praxis.

Lordul Chen, dând din cap la aceste observații banale, observă mișcare printre convocații naxizi. Vreo zece-doisprezece își părăsiseră locurile și înaintau, în felul lor specific, goană-oprire, până în fața sălii. Lordul Suprem continuă.

— Dar de la plecarea dintre noi a Marilor Maeștri, aceste rânduieli perfecte au fost înlocuite de unele mai puțin perfecte. În locul idealului, în numele căruia speciile expuse primele la Praxis și-au impus voința unele asupra altora, avem acum o echivalență între speciile care vorbesc în Convocare.

Și mai mulți naxizi se mutau în față, formând un șir în fața podiumului Lordului Suprem. Lordul Chen se uită în dreapta și-n stânga, văzând cute de nedumerire pe frunțile colegilor lui.

— Unde e principiul critic al subordonării? întrebă Akzad. Unde sunt liniile autorității? De aceea, când a devenit limpede că ultimul shaa va pleca în curând, a fost fondat pe Naxas Comitetul pentru Salvarea Praxisului.

Lordul Chen sări brusc în sus, cu mintea uluită ezitând să se confrunte cu implicațiile vorbelor lui Akzad. Alții fură mai iuți ca el; bătrânul lord Saïd era deja în picioare, cu o privire mânioasă pe chipul cu nas acvilin și mustață. Cel mai bătrân reprezentant al unui clan străvechi, profund conservator, nu era dispus să stea liniștit în fața nici unei inovații atât de radicale cum era un comitet autonom pentru salvarea Praxisului, nu atunci când Praxisul se afla sub paza lui Saïd însuși și a celorlalți lorzi convocați.

— *Asta e trădare?* întrebă Saïd, cu vocea răsunând limpede în încăperea vastă.

Akzad ignoră întreruperea.

— Pentru a salva Praxisul, trebuie să restaurăm principiul subordonării! În locul shaa trebuie să stea cei care au fost

expuși la puritatea Praxisului cel mai intens și cel mai îndelung!

— *Trădare! Trădare!* strigă Saïd.

Ceilalți începură să-i repete cuvintele. Unul dintre delegații tormineli săltă pe birou și flutură un pumn pufos. Cel puțin jumătate dintre cei vreo sută și ceva de convocați naxizi erau acum aliniați în fața podiumului. Restul păreau uimiți, pe jumătate ridicați în picioare sau încă așezați pe canapele.

— Nu vă recunoaștem! contracară Akzad, îndreptând vergeaua către Saïd.

Atinse unul dintre inelele de argint ale vergelei, dând la maximum amplificarea pentru a acoperi dezordinea.

— Pretutindenii în imperiu, în această zi, vorbi el, cetățenii loiali acționează pentru a salva Praxisul, potrivit instrucțiunilor Comitetului! Navele de război, stațiile de pe inele și alte instalații sunt capturate!

Flutură vergeaua peste grupul de lorzi convocați.

— Este datoria voastră limpede de a vă supune ordinelor Comitetului pentru Salvarea Praxisului! Vi se ordonă să vă reluați scaunele și să vă puneți sub comanda mea!

— Am auzit destul!

Vocea antrenată de orator a lui Saïd tună pe deasupra adunării chiar și fără ajutorul amplificării.

— Nu știu ce părere aveți voi, ceilalți, dar eu știu ce să fac atunci când văd un trădător!

Și apoi, în ciuda celor optzeci și ceva de ani, convocatul cu coamă căruntă își luă scaunul și se îndreptă spre culoar, învârtind scaunul deasupra capului.

— Moarte trădătorilor! răcni el.

Lordul Suprem Akzad plănuise să-și prezinte cererile știind că vor fi întărite de sutele de rachete cu antimaterie comandate de deasupra de către comandanții de escadrilă

Elkizer și Farniai. Akzad și discipolii săi dăduseră dovadă de un curaj enorm urmându-și instrucțiunile din partea Comitetului și cerând capitularea Convocării chiar dacă cele două escadrile prietenoase se aflau la distanță de patru zile de accelerație intensă și se îndreptau în direcția greșită, în timp ce toate rachetele rămase deasupra erau încă în posesia flotei.

Puterea militară lipsind, lordul Akzad s-ar fi putut gândi să se înarmeze el însuși sau discipolii săi. Dar armele nu fuseseră pomenite în instrucțiuni, iar Comitetul nu intenționase niciodată masacrarea convocărilor. Voiau supunere, și se așteptau s-o capete. Gândul că lorzii convocați ar fi putut să li opună cu violență nu le trecuse niciodată prin minte.

Și astfel, până la urmă, Akzad înfruntă Convocarea înarmat numai cu îndrăzneala și cu o vergea placată cu aramă. Când lordul Saïd păși de-a lungul culoarului și aruncă scaunul în Lordul Suprem, Akzad pierdu în întregime controlul situației.

— Cer să vă întoarceți la locurile voastre! strigă el. Cei care nu se supun vor fi pedepsiți!

Dar puțini îl băgară vreun pic în seamă. Alte scaune îl urmară pe primul. Chiar și lordul Chen, deși stăpânit în tot acest timp de un sentiment neîncrezător de irealitate, își luă scaunul, se duse până în față și-l aruncă în naxidul cu robă de brocart, cel care stătea pe podium, care-și flutura vergeaua și chema zadarnic la ordine. Nici măcar naxizii care stăteau în fața podiumului în semn de solidaritate față de conducătorul lor nu știau cum să reacționeze — rămâneau tăcuți, nemișcați, cu nimic mai capabili să creadă ce se petrecea decât oricare alții.

Lordul Suprem dădea ordine, și nu erau ascultate. Nici unul dintre ei nu mai văzuse așa ceva până atunci. Nimeni nu știa cum să reacționeze.

Din pur noroc, scaunul lordului Chen fu cel care-l lovi pe Lordul Suprem, izbindu-l pe Akzad într-o parte a capului și făcându-l să cadă în genunchi. Un vuiet de aprobare se înalță dinspre mulți dintre convocați, iar loialiștii se năpustiră înainte.

La această amenințare, naxizii răspunseră în sfârșit. Lordul Chen, stând în fața amfiteatrului și contemplându-și uimit succesul, se trezi brusc strivit de un naxid pornit la atac. Lovi podeaua și simți impactul dureros al ghetelor naxidului în timp ce patru pedul îl călca în picioare. Durerea îl fulgeră când își mușcă limba.

Tot sentimentul de irealitate se spulberă. Cu gustul propriului său sânge fierbinte în gură, lordul Chen începu să lupte pentru viața lui.

Chiar dacă cel puțin jumătate din convocați fie că rămăseseră pe scaune, fie că fugiseră, naxizii erau încă depășiți numeric de loialiști. Scaunele erau arme inefficiente, dar erau mai bune decât mâinile goale ale naxizilor.

Lordul Chen aproape că se înecă din cauza mirosului copleșitor de carne în putrefacție, chiar dacă acea carne aparținea daimongului care-l dăduse la o parte pe naxid de pe el. Se auzeau răcnete, strigăte, țipătul strident al unui torminel, clopoței agitați ai vocilor de daimongi. Lordul Chen reuși să se pună cu greu pe picioare, iar apoi apăsarea trupurilor îl lipi de podium.

Akzad se ridicase, strigând și învărtind vergeaua, fără să-și dea seama de sângele care-i curgea din rana de la cap. Totul scăpase de mult de sub controlul lui sau al oricui altcuiva. Chiar și aprodul rămăsese perplex: ar fi trebuit să păzească Convocarea împotriva intrușilor, nu să ia parte la încăierarea unui grup de convocați cu altul.

— Pe terasă!

Lordul Chen mai auzea încă baritonul magnific al lui Saïd plutind pe deasupra zgomotului răzmeriței.

— Duceți-i pe terasă!

Bătuți ca să se supună și apucați de convocații furioși, naxizii fură trași pe ușile largi, din lateral, ale amfiteatrului. Mobilierul de pe terasă fu izbit și împins la o parte când naxizii fură trași până la parapetul de piatră și aruncați peste margine, ca să cadă o sută cincizeci de pași în râpa de piatră. Akzad, cu veșmântul de ceremonie sfâșiat, fu aruncat odată cu restul, ca și o duzină de convocați loialiști, împinși accidental de mulțime sau trași spre moarte de naxizii care se agătau cu disperare de ei.

Lordul Chen, luptându-se să-și recapete răsuflarea, se rezemă de parapet ca să se sprijine. Capul i se învârtea când se uita la măcelul de dedesubt, la trupurile centauroide împrăștiate, zăcând frânte pe pietre. Furia violentă care-l stăpânise se stinsese, și se uită în jos la colegii morți cu o uluire din ce în ce mai mare, nu numai la ceea ce tocmai se întâmplase, ci și la rolul lui în toate astea.

Era Maurice, lord Chen, din clanul Chen, care se aflase pe culmea societății imperiale vreme de mii de ani. Familia Chen slujise în Convocare în tot acest timp, reprezentându-se pe sine și interesele clienților săi, cu toții sub puterea stabilizatoare a Praxisului.

Nici măcar unul dintre ei nu participase vreodată la o revoltă în sala Convocării. Nimeni nu omorâse vreodată, cu mâinile goale, un coleg convocat. În toată istoria îndelungată a imperiului, nu se petrecuse nimic asemănător cu ceea ce se întâmplase astăzi. Acest act era absolut fără precedent.

Lordul Chen se gândi că ceea ce vedea dedesubt, zdrobit de pietre, nu erau doar corpurile legislatorilor, ci și vechea ordine însăși.

— Trebuie să ne întrunim din nou!

Saïd striga iar.

— Convocarea trebuie să se reformeze!

Lordul Chen se prezentă împreună cu ceilalți în sala Convocării. Mobila zdrobită și împrăștiată zăcea pe podiumul pentru discursuri și în jurul lui, ca niște oase vechi. Convocații recuperară mobilierul care mai putea fi folosit și împrumutară altul de la colegii care fugiseră sau muriseră. Lordul Saïd fu proclamat președinte temporar, deși fu silit să conducă ședința fără vergeaua Lordului Suprem, care dispăruse și nu avea să mai fie găsită niciodată.

Convocarea trecu imediat să voteze verbal o măsură de scoatere în afara legii a Comitetului pentru Salvarea Praxisului, oricine și oriunde ar face parte din el. Un alt vot proclamă ca pedeapsa pentru a aparține organizației să fie dezmembrarea. Apoi altcineva sugeră jupuirea, și fură dezbătute meritele jupuirii și ale dezmembrării. După care o doamnă convocată terestră, cu o tunică de uniformă sfâșiată și un ochi învinețit, se ridică să sugereze că, din moment ce primul grup fusese aruncat de pe o stâncă, și cu restul ar trebui să se facă la fel.

Convocații descoperiră o asemenea fascinație în această dezbateră și în cele vreo zece legi pe care le votară în acea zi, încât trecu o oră întreagă înainte ca cineva să se gândească să sune la Comandament și să informeze flota despre amenințarea la adresa imperiului. Și, odată ce comandantul de flotă Jarlath fu informat, trecu încă o oră până când cineva să se ostenească să-i spună despre nesupunerea escadrilelor naxide.

Imperiul era la fel de lipsit de experiență în înăbușirea revoltei, pe cât fusese și Elkizer în pornirea ei.

Jarlath ordonă imediat celor trei escadre de crucișătoare ale sale să pornească în urmărirea lui Elkizer. Acestea plecară

de pe inel și țâșniră spre Vandrith la o accelerație de peste 10 g, având la bord doar echipaje parțiale, dar trecu mai puțin de o oră până când Jarlath să-și dea seama că urmărirea era zadarnică și să recheme navele.

Jarlath începuse să-și dea seama că s-ar putea să se afle într-o poziție mult mai periculoasă decât presupusese. Ajunseseră la el câteva informații despre ceea ce spusese Akzad în legătură cu Comitetul pentru Salvarea Praxisului, și înțelese că erau implicați un număr mare de naxizi. Și-l aminti de asemenea pe Elkizer defilând de-a lungul inelului cu un grup de ofițeri superiori și de polițiști militari și, cu o explozie de uimire, își dădu seama că Elkizer repetase abordarea și capturarea tuturor navelor non-naxide.

Existau trei sute patruzeci și una de nave în flotă. Dintre acestea, șaiszeci și opt, sau aproape douăzeci de procente, aveau comandanți și echipaj naxid — opt escadrile întregi de șase până la zece nave fiecare, plus nava fără soț aflată ici și colo, detașată pentru serviciu. Dintre aceste escadrile, două fuseseră postate pe Zanshaa cu flota locală, două pe Magaria cu flota a doua, una cu flota a patra la Felarus, o escadrilă pe lumea de baștină a naxizilor, Naxas, iar ultima la Comador.

Comunicațiile laser izbucniră imediat cu mesaje urgente îndreptate către comandanții de flotă și de escadrile de pe Harzapid, Felarus și Comador. Mesaje suplimentare se îndreptară spre navele de la stații mai îndepărtate. Urma să fie nevoie de zile întregi pentru ca unele dintre răspunsuri să se întoarcă, chiar și transmise la viteza luminii prin stațiile de releu de la porțile găurilor de vierme, iar Jarlath bănuia că, atunci când vor sosi răspunsurile, n-or să-i placă.

Șovăi înainte de a trimite mesaje către Fanaghee pe Magaria și către comandantul de pe Naxas. Dar dacă se gândea mai bine, ajunse la concluzia că n-avea nimic de câștigat dacă

tăcea. Întrebă Naxus-ul despre situația sa, și îi trimise un mesaj lui Fanaghee spunându-i despre rebeliunea celor două escadrile, ordonându-i să le intercepteze.

Apoi adună din nou cifrele în minte și nu-i plăcură cu nimic mai mult decât prima oară.

Magaria era cheia, hotărî el. Dacă Fanaghee și forțele ei rămâneau loiale, atunci imperiul avea să supraviețuiască încercărilor care aveau să vină.

Dacă *nu*... Ei, se gândi Jarlath, avea să încerce să păstreze un aer de încredere.

Abia atunci, la nouă ore după ce Elkizer încălcase ordinele și ocolise Vandrith, își aduse aminte Jarlath că rămăsese o navă de război naxidă la stație, crucișătorul nou-nouț *Destinul*, care mai avea zece zile până să fie terminat — sau cel puțin așa susținuse superintendentul șantierului de peste o lună. *Destinul* avea echipajul și ofițerii la bord, dar încă mai trebuia remorcat până în secțiunea de finisare, pentru a-și primi rachetele și armele defensive și pentru a-i fi testate sistemele de propulsie cu primele încărcături de antimaterie.

Jarlath ordonă ca poliția militară să confiște nava. Aceștia fură întâmpinați cu focuri de arme mici din partea ofițerilor navei. Echipajul de pe *Destinul* ieși în fugă de pe navă către șantier, unde începură să arunce explozivi și proiectile incendiare improvizate. Trecură două ore până când fură adunați cu toții și împușcați. Depozite și utilaje de șantier în valoare de opt milioane de zeniți trebuiră trecute la pierderi.

La scurtă vreme după ce făcu raportul asupra incidentului, Jarlath primi o muștrare prin care era acuzat că împușcase rebelii în loc să-i arunce de pe o stâncă, așa cum prevedea noua lege votată în acea după-amiază de către Convocare.

Așa se sfârși prima zi.

Mesajul de la Comandament către Fanaghee, pe Magaria, avu nevoie de douăzeci de ore să ajungă. Răspunsul avu nevoie de încă douăzeci de ore ca să se întoarcă pe Zanshaa. Fanaghee își exprima îngrijorarea în legătură cu rebeliunea lui Elkizer și Farniai și anunța că trimite flota a doua să intercepteze rebelii.

— Foarte bine, lord comandant, zise lordul convocat Maurice Chen, care, în virtutea faptului că demonstrase talent marțial pocnindu-l pe șeful rebelilor cu scaunul în cap, fusese considerat demn de promovare, de la oceanografie și silvicultură în Comitetul de Control al Flotei.

— Trebuie să fie o ușurare să știi că Magaria e în siguranță, îi spuse el comandantului de flotă Jarlath.

— Nu știu, replică Jarlath.

Degetele lui răsuceau mici noduri furioase în blană.

— Nu știu dacă să dau crezare raportului lui Fanaghee sau, în fond, dacă doresc s-o fac.

Îi ordonă lui Fanaghee să furnizeze rapoarte detaliate cu privire la situația fiecărei nave de sub comanda ei, și ca rapoartele să-i fie prezentate în formă video, de către căpitaniile fiecărei nave, în persoană. Ceea ce ar trebui să clarifice, se gândi el, dacă acești căpitani puteau vorbi fără să fie influențați.

Așa cum se temea, nu sosi nici un răspuns la acest mesaj. Dacă naxizii le controlau pe toate, forțele lui Fanaghee ar fi acum egale ca număr cu cele cinci escadrile rămase în flota locală, și odată ce Elkizer și Farniai i se alăturau, ar fi avut un avantaj.

În care caz, știa că putea la fel de bine să renunțe la speranța de a mai recaptura Magaria. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să păstreze Zanshaa.

Următorul buletin veni de la flota a treia de pe Felarus. Escadrila naxidă plecase pe neașteptate de pe stație în ceea ce comandantul pretinsese că era un exercițiu de antrenament, apoi deschisese focul asupra restului flotei a treia, încă ancorată la stația inelului. Raze de antiprotoni, menite să fie folosite ca apărare antirachetă, fuseseră folosite în ofensivă, de la distanța de tragere directă. Navele de luptă fură zdrobite, la un loc cu părți critice ale stației de pe inel. Atacul naxizilor nu fusese atât de sever pe cât putea fi, ceea ce indica faptul că se stăpâneau într-o oarecare măsură, poate din compasiune pentru colegii lor, poate pur și simplu pentru că aveau intenția să se întoarcă și să captureze mai târziu inelul Felarusului. În ciuda reținerii rebelilor, jumătate din navele flotei a treia fuseseră distruse, iar restul grav avariate. Din cauza pagubelor suplimentare la instalațiile de reparații de pe stația inelului, aveau să treacă multe luni până când vreuna dintre navele flotei a treia avea să poată fi folosită împotriva rebelilor.

Un mesaj nedumerit veni de la comandantul stației inelului de la Comador. Escadrila naxidă postată aici plecase de la stație și pornise pe traiectoria de ieșire din sistem, refuzând comunicarea. Comandantul stației dorea să știe dacă escadrila pleca într-un exercițiu despre care nu i se spusese.

Jarlath trebuia de asemenea să presupună că escadrila de la Naxas era și ea pierdută.

Numai de pe Harzapid sosiră vești bune. Comandantul singurei escadrile naxide, la fel de lipsit de experiență în privința punerii la cale a unei revolte ca oricine altcineva din flotă și departe de sfaturile consiliului conducător de pe Naxas, intrase cu discipolii săi în comandamentul inelului și lansase un

anunț public potrivit căruia el era acum la conducere. După ce-și revenise din surpriză, comandantul flotei a patra organizează grupuri de atac și recucerii comandamentul inelului. Din nefericire, asta stârni încă o bătălie directă cu raze de anti-protoni, dar de data asta loialiștii nu mai fură prinși nepregătiți. Navele naxizilor fură distruse, cu prețul unei treimi din cele loialiste avariate sau distruse. Rămâneau destule nave pentru a forma două escadrile.

Jarlath ordonă ca orice rebel capturat să fie aruncat de pe o stâncă, dacă exista vreuna la îndemână, altfel să fie împușcat.

Victoria de la Harzapid îi oferi lui Jarlath încă două escadrile, de data asta navele avariate fură reparate, iar Jarlath mai prinse curaj. Nu numără mai mult de nouăzeci de nave în flota inamică, iar acestea includeau și navele singure detașate pentru serviciu și escadrila de pe Comador, o stație atât de îndepărtată, încât escadrila renegată ar avea nevoie de luni de zile până când să ajungă în apropierea unei scene de bătălie de o oarecare perspectivă. Acest total includea de asemenea cele trei escadrile capturate la Magaria, care nu erau echipate pentru naxizi și astfel vor avea nevoie de un oarecare timp pentru ca cerințele speciale ale unei specii de centauroizi să fie îndeplinite.

Odată ce Jarlath chema escadrila daimongilor de la Zerafan — la numai zece zile distanță, dacă ordona o accelerație brutală, maximă — urma să aibă cincizeci și patru de nave în flota locală, ceea ce devenea suficient pentru a apăra Zanshaa până la sosirea altor ajutoare. Escadrila lai-own a comandantului Do-Faq de la Preowin putea ajunge în patruzeci de zile, necesare la o accelerație mult mai blândă, din cauza fizicului lai-own mai puțin robust. Nave individuale puteau fi de asemenea chemate, destule pentru a face până la urmă o escadrilă de aparate mici.

Din nefericire, flota a patra de la Harzapid se afla la cel puțin trei luni distanță. Dar după ce treceau aceste trei luni și sosea flota a patra, Jarlath putea fi rezonabil de sigur că orice ofensivă ar lansa asupra Magariei ar avea șanse bune de succes.

Între timp, Magaria îl rodea încontinuu. Inelul ei era un arsenal enorm de rachete, componente, șantiere și baze de antrenament, un complex mult superior oricărui altul pe care-l posedau rebelii. Magaria avea și șapte porți de găuri de vierme, care puteau trimite forțe inamice către o mare parte a imperiului. Dacă ar fi putut recuceri Magaria, Jarlath știa că ar fi retezat din fașă revolta.

În schimb, luă măsuri pentru a apăra Zanshaa. Urcându-se personal la bordul uriașei sale nave-amiral, chemă toate echipajele și umplu toate navele cu arme, combustibil și provizii, lansa escadrilele rămase ale flotei locale, la cinci zile după revolta eșuată a lui Akzad, și apoi începu să accelereze spre Vandrith. Aceasta nu era o urmărire a escadrilelor fugare ale lui Elkizer, care nu mai puteau fi ajunse, ci o încercare de a oferi flotei locale o viteză inițială, astfel încât, dacă inamicul ataca, apărătorii să nu fie ținte sigure și masacrați.

În primele câteva zile ale stării de urgență, Sylla se trezi păzind iar un terminal de lift spațial, deși de data asta detașamentul ei era înarmat cu puști automate în loc de bastoane paralizante, și un subofiter mustăcios se ocupa de un tun cu antimaterie montat pe un trepied, menit să lichideze vehicule blindate sau orice altceva. Numai personalul militar cu acte de identificare valide avea permisiunea să urce în cabine, iar naxizilor le era complet interzis să urce în liftul spațial, indiferent de împrejurări.

Poveștile oficiale transmise erau confuze și contradictorii, indicând că se întâmplase un lucru pe care cenzorii nu știau cum să-l întoarcă. Povestea la care se hotărâră în sfârșit era cea că Lordul Suprem și un grup de discipoli încercaseră să pună mâna pe guvernare și uciseseră un număr oarecare de convocați, dar că fuseseră aruncați rapid de pe o stâncă de către legislatorii indignați. Două escadrile ale flotei locale se răsculasera și ele, dar acum fugeau. Comandantul de flotă Jarlath și restul flotei locale aveau să plece curând să se răzbune în numele ordinii consacrate.

Sylla presupunea că cea mai mare parte era adevărată, sau destul de adevărată, în afară de partea cu eroicii convocați omorând trădătorii cu mâna lor. Convocarea nu-și făcuse niciodată singură treburile murdare, își zise; de ce să înceapă tocmai acum? Dar uitându-se cu mai multă atenție pe rapoarțele de presă, Sylla își dădu seama că era posibil să tragi alte concluzii.

Știa că cele două escadrile răsculate aveau echipajele formate din naxizi. Lista convocaților trădători cuprindea numai naxizi, în timp ce acei convocați martirizați de trădarea lor erau cu toții non-naxizi. Din toate acestea, se puteau trage anumite concluzii.

Sylla era mai rapidă la matematică decât Jarlath, și nici ei nu-i plăcea cum se adunau numerele.

După două zile de stat de pază la terminalul cel mai pustiu al liftului spațial, primi un apel pe ecranul de pe mânecă de la lordul căpitan Richard Li.

— Te sun ca să reînnoiesc oferta unui loc pe *Neînfricatul*, spuse el. Completăm echipajul, și mă aștept să plecăm de pe stație în câteva zile.

Șovăi, apoi adăugă:

— N-am auzit încă nimic oficial, dar sunt zvonuri că rezultatele de la examene urmează să fie anulate. Dacă vrei să ieși din nou examenele, va trebui să aștepti luni de zile și să te reînscree.

O amărăciune deznădăjduită puse stăpânire pe Sylla.

— Înțeleg, răspunse ea.

Asta nu-i lăsa prea multe opțiuni, în afară de a accepta oferta lordului Richard și de a pleca la război. Era clar că cei cu experiență de luptă vor avea șanse mai mari de a fi observați și promovați; să rateze războiul ar însemna să-și arunce cariera la gunoi.

Lordul Richard surâse.

— Înainte de a răspunde cu da sau nu, trebuie să-ți spun și restul de vești rele. Nu te pot lua ca locotenent. Lordul comandant Jarlath a insistat ca toate echipajele să fie completate cu ofițeri cu experiență — nu vrea ca cineva să învețe la post, nu când atâtea vieți ar putea depinde de asta. Trebuie să spun că sunt de acord cu el. Așa că, dacă vii la bord, o să fie ca pilot de șalupă.

De pe ecranul de la mânecă al lui Sylla, îi aruncă o privire despre care el credea probabil că este încurajatoare.

— *O să am grijă să fii promovată cât mai curând posibil, zise el. Data viitoare când unul dintre locotenenții mei este transferat sau promovat pe altă navă, postul e al tău.*

Asta, desigur, dacă supraviețuia carierei de pilot de șalupă. Ceea ce, într-un război adevărat, în care se trăgea, nu era deloc sigur.

Totuși, o numire sub comanda unui tânăr ofițer în ascensiune, cu promisiunea unei avansări viitoare, era cea mai bună ofertă pe care urma probabil s-o primească. Cu siguranță, era mai bine decât să păzească un lift spațial, în timp ce-și făcea gânduri negre despre rezultatele la examen, acum pierdute.

Reuși să zâmbească.

— Sigur, răspunse. Unde mă prezint?

Măcar avea să scape de nesfârșitul proces Blitsharts, care, cu apelurile lui, ar fi putut continua tot deceniul următor.

Indiferent ce sarcină îi dădea flota lui Sylla, în ultima vreme, îi dădea și o armă pentru ea. Prima sa îndatorire la bordul *Neînfricatului* fu să transforme în sclavi muncitorii civili. Jarlath, aflat de două zile în toiul revoltei, își amintise cu furie de experiența de la docuri — își amintise *Disciplina! Ordinea! Supunerea!* pe care le promisese drept cuvinte de ordine ale administrației sale — și-și dădu seama că are nevoie de *Necruțătorul* și de capturatul *Destinul* mai mult decât avea nevoie de bunăvoința personalului șantierului. Ca urmare, ordonă căpitanilor să țină la bord muncitorii civili, fără să le îngăduie să plece sau să ia legătura cu prietenii sau cu familiile, până când treaba era terminată, spre mulțumirea căpitanului.

Lordul Richard, aproape copleșit de bucurie la auzul acestui ordin, puse gărzi înarmate la intrările pentru personal și marfă, și le spuse muncitorilor că, dacă nu-și terminau sarcinile înainte de a ordona comandantul de flotă ca *Destinul* să părăsească stația, vor trebui pur și simplu să vină la război. Așa că Sylla își petrecu jumătate din fiecare zi făcând de gardă înăuntrul trapei de mărfuri, cu un pistol la șold, în timp ce asculta litaniiile motivelor triste, disperate, pentru care o persoană sau alta trebuia să părăsească nava. Succesiunea nesfârșită de scuze plângărețe îi toci răbdarea și nu-i lăsă nici o urmă de milă pentru muncitorii prizonieri; până la urmă, le aruncă doar o privire rece cu ochii ei verzi.

— Există destule șanse să mor în luptă, le zise. De ce să nu iau vreo câțiva dintre voi cu mine?

După asta, o ocoliră.

Jarlath dădu flotei înștiințarea cu mai puțin de o zi înainte de a pleca de pe Zanshaa, un anunț care-i făcu pe muncitori să fie cuprinși de frenezie. Ultima sarcină a lui Sylla înainte de plecare fu să supravegheze muncitorii care duceau cutiile cu plăcile de gresie ale căpitanului în depozit, acolo unde urmau să rămână până când *Neînfricatul* mai prindea câteva săptămâni la docuri. Lordul Richard părea melancolic în timp ce le privea trecând pe lângă el; dalele ultimului căpitan, din material de asteroid, umplute cu pete țipătoare de pirită scli-pitoare, chiar nu erau pe gustul său, iar panourile din cabină, în care lemnul galben de *chesz* era subliniat cu o bordură de pastă stacojie de *amma*, nu erau nici ele în stilul lui.

Nu trecu mult până ca Sylla să ajungă la concluzia că lordul Richard era un bun căpitan. Vizitase fiecare departament de pe navă și vorbise politicos cu toată lumea, iar când zâmbea i se vedeau ridurile din jurul ochilor. Avea un talent să deosebească lucrurile importante de cele neimportante, și rareori își hăituia echipajul pentru acestea din urmă. Era complet diferit de ultimul ei căpitan, Kandinski, care încerca să pretindă că echipajul nu exista decât ca niște mecanisme imperfecte menite să-i păstreze panourile și argintul lustruite, și care nu vorbea niciodată cu echipajul decât pentru a face reproșuri.

Neînfricatul reuși să plece de la inelul planetei Zanshaa conform programului, odată cu restul flotei locale. Sylla descoperi că nu regreta că pleacă de pe Zanshaa. Capitala nu-i purtase noroc.

Nu că *Neînfricatul* s-ar fi arătat cu ceva mai bun.

— Convocarea dorește să știe când plănuiești să lansezi atacul asupra Magariei.

Cel care vorbea era mai vârstnicul comandant de flotă senior Tork, un daimong a cărui față prelungă, melancolică, dezmințea râvna care adăuga o asprime monotonă clopoțelilor din vocea lui. Tork era președintele Comitetului de Control al Flotei, unul dintre cei cinci militari activi sau în retragere care serveau alături de cei patru politicieni din Comitet.

Jarlath se înclină în cușeta de accelerație de la bordul navei *Gloria Praxisului*, în timp ce imaginile holografice al Comitetului de Control al Flotei pluteau în fața ochilor lui. Suferind din cauza accelerației intense de patru zile, cu blana vopsită în alb începând să-și arate rădăcinile negre și cenușii, Jarlath știa că nu se prezenta sub cea mai bună înfățișare superiorilor săi.

— Inamicul ne depășește ca număr, zise el. Odată ce ni se alătură escadronul de pe Zefaran, o să am cincizeci și patru de nave. Dar când Elkizer i se va alătura lui Fanaghee, ea o să aibă cincizeci și nouă, plus că putem fi siguri că escadrilele de pe Naxas și Felarus vor veni și ele.

— Presupui că Fanaghee va reuși să convertească toate escadrilele capturate pentru a fi folosite de naxizi, până când ajungi tu...

— *My lord*, replică Jarlath, nu-mi pot permite să cred altceva.

— Și mai presupui de asemenea că va reuși să asigure un echipaj pe toate navele capturate.

O durere de cap pulsa monoton în spatele ochilor lui Jarlath. Trecuse prin asta de zeci de ori cu statul său major.

— Personalul ei va fi suprasolicitat și prea încordat, dar se poate face, explică el. Dacă lasă o mare parte din stația de pe inel fără personal, ar avea echipe de luptă corespunzătoare, deși controlul pagubelor nu va fi la fel de eficient ca al nostru.

— Dar dacă lasă stația inelului fără personal, replică Tork, nu va avea destui muncitori la docuri ca să reechipeze navele capturate.

— Poate aduce muncitori de pe planetă. Cei mai mulți dintre locuitorii de pe Magaria sunt naxizi, și trebuie să presupunem că vor simpatiza cu consiliul inamic.

— Uți că ai escadrila de luptă.

Jarlath închise ochii obosiți.

— N-am uitat.

— Ai șase nave de clasa *Praxis* contra una singură a inamicului. Un ton metalic de triumf se simțea în vocea lui Tork. Fiecare navă de luptă este egala unei escadrelor!

Atunci să trimitem navele de război singure, să câștige o victorie glorioasă, își zise Jarlath răutăcios, dar își înăbuși mânia. Mușchii obosiți îi deschiseră pleoapele.

— O lovitură a unei rachete cu antimaterie va distruge o navă de război la fel de ușor pe cât va distruge o fregată, spuse el.

— Ești prea prudent, *my lord* comandant.

Jarlath lăsă accelerația de 2 g să-i tragă buzele de pe colți. Gata, ajunge.

— Dacă Domniile Voastre îmi dau un ordin direct să atac imediat, spuse el, un ordin în *scris*, o să mă supun, desigur.

Urmă o tăcere îndelungată din partea membrilor comitetului. Apoi lordul Chen vorbi.

— Îți cer să înțelegi că e multă neliniște în Convocare. Căderea Magariei ne-a separat efectiv de o treime de imperiu. Mulți dintre noi au prieteni, clienți și alte interese în zona controlată de rebeli.

Lordul Chen arăta destul de neliniștit. Jarlath își aduse aminte că deținea o companie de transport, una care avea probabil multe nave și încărcături în spațiul controlat de inamic.

— Și eu am prieteni dincolo de Magaria, replică Jarlath. Irosirea flotei n-o să le facă nici un bine.

După ce se încheie întâlnirea, Jarlath se întreabă dacă el se înșela și ceilalți aveau dreptate. O lovitură puternică la Magaria ar putea foarte bine să pună capăt revoltei. Naxizii s-ar putea să nu fie gata. Jarlath *voia* să pornească acel atac. Dar șansele îl făceau prudent.

Opt zile mai târziu, motoarele ardeau și sporeau accelerația în timp ce Jarlath își rotea navele în jurul planetei Vandrith pentru călătoria de întoarcere pe Zanshaa. Zbura cu a paisprezecea parte din viteza luminii, și avea să continue să accelereze și să facă manevre de praștie în jurul planetelor sistemului până când avea să ajungă la cel puțin jumătate din viteza luminii, destul de repede ca să evite distrugerea imediată de către oricare dintre navele lui Fanaghee care plecau de pe Magaria cu optzeci la sută din viteza luminii.

Atunci primi vești despre *Corona* și despre locotenentul Martinez. După ce scăpase de pe Magaria în sistemul Paswal, Martinez reușise măcar să-și trimită raportul printr-o stație-releu a unei găuri de vierme pe care Fanaghee n-o controla.

Convocarea răspunse la vești cu o adevărată încântare. Pentru Martinez, *Corona* și echipajul ei fură votate Mulțumirile Convocării. Fiecare membru al echipajului avea să fie decorat, iar Martinez avea să primească Globul de Aur, decorația cea mai înaltă a imperiului, care nu mai fusese acordată de opt sute de ani. Lui Martinez și descendenților lui le fu acordat dreptul de a le fi înmormântată cenușa în Culcușul Eternității, alături de Marii Maeștri. Iar un monument al *Coronei* va fi ridicat undeva în Orașul Înalt, într-un loc care urma să fie stabilit.

Convocarea reexamină și problema salvării căpitanului Blits-harts, și hotărî că participarea lui Martinez merita Medalia de

Merit clasa întâi. Pentru că această decorație nu intra în atribuțiunile lor, recomandă ca decorația să fie acordată de Comitetul de Control al Flotei.

Convocarea transmisă de asemenea Comitetului recomandarea ca lord Gareth Martinez să fie promovat imediat și să i se dea o funcție de comandă corespunzătoare noului său grad.

— Ei bine, zise lordul Chen, îl putem confirma pe *Corona*. E un post vacant, la urma urmei.

— Dar l-ai auzit *vorbind*? protestă lordul comandant Pezzini, singurul membru terestru al comitetului în afară de el. Sună ca cineva... cineva nepotrivit pentru un post de comandă. Un accent ca ăsta n-are ce căuta decât în sălile motoarelor.

— E un pair, indiferent cum vorbește, declară lordul comandant Tork, și toți pairii sunt egali în fața Praxisului.

Pezzini își luă o înfățișare posacă auzind asta, dar învățase să nu-l contrazică pe Tork în domeniul Praxisului. Ideile lui Tork despre Praxis erau, la fel ca Praxisul însuși, ferme, neschimbătoare și de neclintit, la fel de asemănătoare cu ideile lui Tork despre orice altceva.

— În plus, zise lordul Chen, văd din dosar că ultimul lui superior, lordul comandant Enderby, l-a recomandat în testamentul lui final pentru avansare. Din câte înțeleg, este obiceiul acestui comitet să dea curs unor asemenea recomandări de câte ori este posibil.

— Ar fi stânjenitor, rosti o altă voce, dacă *nu* l-am promova. Cum ar putea atunci să-i mai dea cineva un post? Ce căpitan o să vrea un locotenent care deține Globul de Aur?

— Să votăm cu privire la recomandările Convocării și ale lordului comandant Enderby, ceru Tork. Să propunem ca lordul locotenent Gareth Martinez să fie avansat la gradul de căpitan-locotenent, în vigoare de la data revoltei.

Nu există nici un vot împotrivă, deși Pazzini ridică plictisit din sprâncene.

— Nici unul dintre strămoșii lui nu s-a ridicat vreodată atât de departe în flotă, zise el. Stabilim un precedent aici.

Tork înălță o mână, trimițând spre comitet mirosul slab al cărnii sale permanent în putrefacție. Chen ridică meditativ o mână la bărbie și inspiră pe ascuns colonia pe care și-o aplicase pe interiorul încheieturii.

— Să votăm atunci dacă lordul căpitan-locotenent Martinez să primească *Corona*? întrebă Tork. Sau mai discutăm?

— Să-i dăm nava, dacă trebuie, răspunse Pezzini. Am putea însă să-l postăm departe de capitală? Nu vreau să mai aud vreodată vocea aceea, nu dacă pot s-o evit.

Ceilalți ignorară comentariul și votară afirmativ.

Comitetul de Control se ocupă repede cu celelalte treburi. Lordul Chen încercă să voteze cu membrii Comitetului care fuseseră cel mai mult pe locurile lor, deși începea să capete o bănuială că nici ei nu prea înțelegeau ce fac.

Bănuiala era dublă pentru lordul Chen, pentru că, spre deosebire de cei mai mulți dintre ofițerii flotei din Comitet, el făcea parte și din Convocare. Convocarea fusese în sesiune aproape continuă încă din ziua rebeliunii, și legi semnificative erau votate aproape în fiecare oră. Legiunea Sânguinței și forțele locale de poliție primiseră puteri masive de a aresta și interoga. Serviciul Antimateriei și Serviciul de Explorări fuseseră amândouă militarizate și plasate sub comanda flotei, care era mulțumită să-și mărească ponderea administrativă, dar nu se hotărâse încă ce să facă în privința acestor departamente.

Se acordau sume uriașe pentru noile contracte militare, nu numai pentru furnizarea de provizii și întreținere pentru nave, dar și pentru construirea de nave noi, care să le înlocuiască pe cele deja pierdute și care se vor mai pierde inevitabil în urma bătăliilor. Construirea atâtor nave noi cerea însă extinderea și întreținerea vechilor șantiere, plus crearea de noi baze pentru antrenarea echipajelor menite să urce la bordul respectivelor nave. În plus, urma să fie nevoie de noi instalații de întreținere și de muncitori care să întrețină instalațiile de întreținere, și cum o mulțime de treburi care erau făcute înainte de naxizi trebuiau acum făcute de altcineva, toate astea aveau drept rezultat o mulțime de angajări.

Flota abia dacă începea să facă față la toată această generozitate. Sume mari de bani se duceau *undeva*, și lordul Chen nu putea fi sigur decât că nimic din ei nu ajungea la *el*. Avea șantiere de construcții de nave perfect capabile să facă nave de război, dar toate se aflau în partea de imperiu despre care se presupunea că se află sub controlul naxizilor. Lumea pe care-o reprezenta în Convocare era acum controlată de rebeli, ca și cea mai mare parte dintre clienții și proprietățile sale.

Dacă Jarlath nu pornea curând la drum cu flota locală și nu recaptura ceea fusese pierdut, lordul Chen știa că îl așteaptă o situație care semăna a ruină.

— Pot să ridic problema petițiilor pe care le primim de la clienții și alegătorii mei? întrebă lady San-torath.

Era singura *lai-own* din Comitet, și reprezenta în Convocare lumea de origine a *lai-own*, Hone-bar.

— Hone-bar e la fel de aproape de Magaria ca și de Zanshaa, zise San-torath. Locuitorii de pe Hone-bar doresc cu disperare să rămână loiali Praxisului, dar se tem de inamic. Flota n-a făcut nimic ca să-i apere — există o singură navă de

război în sistemul Hone-bar, un crucișător ușor care trece printr-o revizie și nu va fi gata vreme de trei luni.

— Dacă apărăm Hone-bar, slăbim Zanshaa, spuse Tork.

— Dacă Hone-bar cade fără luptă, zise femeia lai-own, încrederea tuturor în Convocare și în administrația sa — și încrederea rasei lai-own în special — va fi grav zguduită.

— Nu e doar Hone-bar, zise lady Seekin. Dacă Hone-bar cade, atunci Hotarul Hone este vulnerabil.

Lordul Chen simți o furnicătură înghețată pe pielea spatelui. Clanul Chen investise multă vreme sume mari în Hotarul Hone, iar el era patronul câtorva dintre orașele sale mai mari. Dacă Hotarul Hone era pierdut, clanul Chen trebuia să se aștepte la o prăbușire uriașă.

— Hotarul trebuie protejat, zise lordul Chen automat. Nu putem lăsa Hone-bar să cadă.

— N-avem nici un indiciu că rebelii se deplasează spre Hone-bar, sublinie cineva.

— Cum o să știm până când se întâmplă? observă lady San-torath. Rebelii n-or să ne trimită un mesaj în care să ne spună unde se duc mai departe.

— Ar putea captura Hone-bar cu o singură navă, iar Hotarul cu o escadrilă mică, spuse lady Seekin. Cu siguranță ne putem dispensa de câteva nave pentru apărarea lor, în special din moment ce lordul comandant Jarlath nu face nimic cu ele.

Lordului Chen îi trecu prin minte că lady Seekin, membră a congregației torminel, era de pe Devajjo, chiar din Hotarul Hone. Își dădu seama că ei doi erau aliați naturali, împreună cu lady San-torath.

Și mai cine? se întrebă. Cine ne mai poate ajuta să apărăm Hotarul Hone?

Lordul comandant Pezzini, își dădu el seama. Nepotul lordului comandant, actualul lord Pezzini, era patronul a cel puțin unui oraș de pe Devajjo.

— Cred că ar trebui să-i cerem lordului comandant Jarlath să apere Hotarul Hone, vorbi lordul Chen. În special pentru că nu are intenția să atace Magaria prea curând.

Pezzini încuviință, loial familiei sale, dar nu mai aduse pe nimeni din Comitet alături de el. Deși patru voturi nu erau suficiente ca să obțină aprobarea Comitetului de nouă membri, Tork fu de acord să transmită îngrijorarea Comitetului lui Jarlath.

— Dacă rebelii trimit nave la Hotarul Hone, își slăbesc forțele la Magaria, sublinie Jarlath.

Vorbi cu Tork într-o pauză de masă, când accelerația *Gloriei* fusese redusă la 0,8 g, și în corpul și în mintea lui ușurarea se lupta cu oboseala și durerea. Stătea pe un scaun confortabil în sufrageria aparținând parcă unui palat, mâncând într-o singurătate binecuvântată, un fel rafinat din carne slabă, cu o garnitură de ficat și alta de rinichi tăiați cubulețe, servite la temperatura corpului, în propriul lor sânge aburind.

Tork apăru în formă holografică deasupra umărului drept al lui Jarlath, un mic spectru enervant. Încă și mai enervant era intervalul de trei minute dintre cuvintele lui Tork și propriile lui răspunsuri. Trebuia să-l privească pe Tork cum se foiește, în timp ce Tork îl vedea pe Jarlath înfulecând carne crudă. Nu era prea comod pentru nici unul dintre ei.

— Rebelii s-ar putea să fie slabi la Magaria și așa, zise Tork. Locotenentul Martinez a fost la un pas să lovească toată flota lui Fanaghee cu o rachetă. Poate că a provocat pagube decisive.

— Nu-i nici o dovadă pentru asta.

Tork nu așteaptă să audă răspunsul lui Jarlath înainte de a-l anticipa și de a adăuga propriul lui post-scriptum.

— Forțele lui Fanaghee n-au răspuns la atacul lui Martinez vreme de zile întregi. Nici una dintre nave n-a ieșit de la doc.

— Când au acționat în sfârșit, au tras peste două sute de rachete, replică Jarlath. Asta nu e o acțiune a unei forțe schilodite.

— Numai cele două escadrile inițiale ale lui Fanaghee au tras. Navele capturate nu erau gata.

— Nu putem presupune că n-ar fi gata *acum*.

Până când sosi răspunsul lordului comandant Tork, Jarlath își terminase felul principal și trecuse la desert, niște oase suculente cu măduvă. Supse conținutul și ronțai ce mai rămăsese cu molarii din spate. Avea dinți încă puternici, se gândi; mai avea mulți ani înainte.

— Lord comandant Jarlath...

Se simțea un clinchet amenințător, discordant în vocea lui Tork.

— Trebuie să faci *ceva*. Am servit în flotă peste patruzeci de ani, și îți înțeleg motivele, chiar dacă nu sunt de acord cu ele. Dar convocaii nu gândesc la fel ca noi. Vor acțiune *acum*, și dacă nu le-o oferi, s-ar putea să *ordone*, și cine știe ce formă vor lua ordinele lor? Vulnerabilitatea planetei Hone-bar i-a făcut pe unii să intre în panică, și mă tem că o parte dintre ei — și chiar dintre cei din Comitet — s-ar putea să nu gândească corect. În după-amiaza asta se aflau la un singur vot distanță de ordinul de a detașa o parte a flotei ca să păzești Hone-bar.

Tork se aplecă spre microfonul camerei, cu chipul imobil, cenușiu melancolic, dar vocea îi răsuna cu pasiune înăbușită.

— Hone-bar ar putea trece de partea rebelilor din pură groază, iar Hotarul Hone va fi următorul, dacă Hone-bar

cedează. Pentru numele lui Dumnezeu, trimite o escadrilă să apere Hotarul, sau lansează atacul asupra Magariei și ai încredere că navele tale de clasă *Praxis* vor anihila inamicul. Aș prefera ultima variantă, dar las la latitudinea ta.

Jarlath cugetă la această rugămintă, în timp ce molarii lui zdrobeau un os cu măduvă, deosebit de delicios. Graviția încântător de joasă și mâncarea bună îi dăduseră o senzație de bine, și se gândi că ar putea foarte bine să-i lase lui Tork impresia că realizase ceva.

— Vreau să-l întreb chiar eu pe Martinez despre stricăciunile pe care le-ar fi putut provoca, zise el. Între timp, o să ordon o accelerație mai mare. Dacă mă duc spre Magaria, o să mă apropiu *repede*.

Jarlath dădu ordinele, fără să-și dea seama că tocmai trecuse o linie invizibilă, linia dintre a refuza total să meargă la Magaria și a fi dispus să ia în considerare atacul.

Odată ce traversase acea linie, Jarlath găsi din ce în ce mai dificil să se întoarcă.

Treisprezece

Cea mai mare parte a traversării *Coronei* spre Zanshaa fu destul de plăcută. La început existase puțină încordare, când Martinez își trimisese raportul stației de retransmisie din partea îndepărtată a sistemului Paswal și ceruse toate știrile recente. Trecuseră multe ore până la sosirea buletinelor despre revolta eșuată de pe Zanshaa, împreună cu informația că flota locală stătea încă între naxizi și capitală.

Corona avea o casă la care să se întoarcă. Odată ce află asta, Martinez simți că se putea bucura de noua lui funcție de comandă.

Organiză carturi și menținu nava la gravitație parțială în primele șase zile, acordând fiecăruia o șansă de a-și reveni din epuizarea de după cincisprezece zile de accelerație disperată.

În afară de echipajele singuratice de la cele două stații de întreținere și releu de la găurile de vierme, Paswal era un sistem nelocuit, planete moarte înconjurând o stea strălucitoare, cu energie ridicată, în mijlocul unui roi globular. Nu fusese stabilit niciodată cu exactitate unde se afla Paswal în relație cu orice alt loc din imperiu sau cu orice moment din timp,

practic. Imaginile video ale exteriorului erau spectaculoase, milioanele de stele ale roiului fiind atât de înghesuite, încât arătau ca un perete strălucitor de diamante. Paswan nu avea parte de nimic asemănător cu adevăratul întuneric, numai de un fel de amurg, cu stelele cele mai apropiate arătând ca niște mari nestemate arzătoare pe fundalul de briliante. Martinez dormea uneori cu un dispozitiv virtual care îi proiecta imaginea exterioară în minte, astfel încât adormirea și trezirea se petreceau amândouă sub semnul nopții, și un milion de stele hoinăreau prin visele lui liniștite.

Trecură trei zile până când cedă tentației de a se uita în dosarul său confidențial. Cheia lui Tarafah îl deschise, ca și pe ale tuturor celorlalți, și îi trecu prin minte că, dacă avea să fie căpitanul *Coronei*, ar trebui să cunoască bine dosarele echipajului său. Așa încât, conștiincios, începu cu cadeții, apoi trecu la aspiranți și subofițeri și mai departe la recruți. Nu avu prea multe surprize, deși îl uimi să descopere că Vonderheydt fusese însurat și divorțase de două ori de-a lungul scurtei sale cariere care abia însuma trei ani.

După această manifestare de corectitudine, Martinez accesă propriul lui dosar, și descoperi că Tarafah îl descrisese ca pe un „ofițer excelent, sânguincios, având totuși nevoie să se mai cizeleze în societate”.

Evaluarea îl enervă. Când se aflase el *vreodată* în societate împreună cu căpitanul? se întrebă. Unde își formase Tarafah o asemenea judecată? Se gândi să șteargă ultimul fragment, apoi decise că era prea periculos. Cineva ar putea să se uite la data marcată pe document și să descopere că raportul fusese modificat într-un moment când Tarafah se afla în mâinile inamicului.

Iritat, trecu la raportul lui Enderby, care era mai lung și mai amănunțit. „Un ofițer cu talent și aptitudini excepționale”,

conchidea acesta. „Va avea o carieră excelentă dacă își poate stăpâni ambiția de a unelti pentru a obține recompense care i-ar reveni în mod firesc la timpul cuvenit.”

Ei, *asta*, trebui să recunoască, era corect.

Martinez radia totuși când citi ultimul testament al lui Enderby, în care acesta cerea Comitetului de Control al Flotei să-l promoveze pe Martinez de îndată ce devenea vacant un post de comandă potrivit. Bătrânul îl *plăcuse*, făcuse tot ce-i stătuse în putință să se asigure că o să fie avansat... *la timpul cuvenit*. Poate chiar și transferul în flota a doua, la bordul *Coronei*, avea ca scop să-i îmbunătățească șansele; locurile vacante aveau tendința să apară mai des la stațiile mai îndepărtate. Cuprins de iubire pentru tot universul, Martinez ajunsese la concluzia că trebuia să fie adevărat.

Valul de plăcere adus de această descoperire îl însoți în primele câteva zile la comandă.

În cea de-a șaptea zi, hotărî că vacanța echipajului s-a terminat. Mări accelerația până la 1 g și porni o serie regulată de inspecții, în fiecare departament al navei, pe rând. Stabili pedepse pentru Zhou, Ahmet și Knadjian, băieții răi ai navei — trebuiau să repare toate stricăciunile aduse cabinelor căpitanului și primului locotenent. Cum încăperile fuseseră distruse sistematic în timpul căutării cheilor de comandă, reparațiile aveau să dureze cel puțin până la sfârșitul drumului — și desigur că-i puse să facă și carturile obișnuite, așa că reparațiile aveau loc în ceea ce altfel ar fi fost timpul lor liber. Îl numi pe Saavedra, secretarul căpitanului, să răspundă de cei trei pentru această reabilitare, pentru că știa că pedantul și pretențiosul Saavedra era exact genul de persoană ale cărei metode dificile îi vor sâcăi cel mai mult pe infractori.

După câteva zile cu noul regim, fu informat că îi fusese acordat de către Convocare Globul de Aur. Alikhan și

Maheshwari se strecurară pentru câteva ore în atelierul mecanic al fregatei, iar la cină, în după-amiaza aceea, îi organiză lui Martinez o festivitate de prezentare.

Martinez văzuse un Glob de Aur în sala de onoare a muzeului flotei din Orașul de Jos de pe Zanshaa: un baston ornamentat, în vârful căruia era montată o sferă transparentă umplută cu un lichid dens, auriu, care se învoluta și se învârtea ca reacție la mișcare, chiar și la mișcarea unui cadet care trecea pe lângă vitrină. Desenele din interiorul sferei erau fascinante, complicate, vârtejuri de nori ale unui gigant gazos în miniatură, modele înfășurate în alte modele, o regresie infinită de fractali.

Ceea ce-l impresionase cel mai mult pe Martinez totuși era faptul că ofițerii superiori — chiar și *convocații* — trebuiau să ia poziție de drepti și să salute un Glob de Aur când purtătorul lui trecea pe lângă ei. *Āsta* era genul de putere de care, bănuia el, se putea folosi, de care putea abuza sau de care se putea bucura.

— Dorim să vă prezentăm asta ca mulțumire pentru că ne-ați salvat pe noi și nava!

Astfel vorbi Maheshwari, oferindu-i globul lor făcut de mână pe o pernă prea umflată. Acesta nu era globul ornamentat, magic, pe care îl văzuse Martinez în muzeul flotei, ci o sferă simplă în vârful unei vergele aurite, dar chiar și așa, simți un val de încântare când echipajul se ridică în picioare și izbucni în aplauze.

— Cred că e obiceiul să se țină un discurs într-o asemenea ocazie, *my lord*, zise Alikhan, cu un surâs enervant de senin, despre care Martinez bănuia că ascunde un impuls sadic.

Așa că Martinez se ridică și ținu un discurs, mai întâi abia știind ce spune. Își exprimă mulțumirile față de echipaj pentru ceremonia lor generoasă și atentă. Le spuse că, chiar dacă

obiectul autentic i-ar fi prezentat de către Convocare în adunarea în plen, n-ar însemna atât de mult ca aceasta. Le mulțumi de asemenea și pentru că îi ascultaseră ordinele când el, ca ființă rațională, ar fi putut trage concluzia că e nebun.

— *Am crezut că sunteți nebun, my lord*, exclamă Dietrich. Dar aveți pistolul ăla mare și grozav, nu-i așa?

Cu toți răseră la o asemenea observație.

— Ei, replică Martinez neconvincător, dacă nu puteți respecta ofițerul, măcar respectați-i pistolul.

Alte râsete. Din fericire, era un public îngăduitor.

Martinez se hotărî că venise timpul pentru complimentele directe. Vorbi mai pe larg despre calitățile unui echipaj de luptă, în legătură cu care experiența lui nu era mai puțin teoretică decât a ascultătorilor săi, calități care, considera el, erau curajul, talentul, perseverența și hotărârea în fața unor șanse copleșitoare și a morții aproape sigure. Sugeră că echipajul *Coronei* poseda aceste calități din belșug. Spuse că n-ar fi putut realiza niciodată nimic fără sprijinul echipajului, că nu va uita niciodată pe nici unul dintre ei și că era mândru să-i numească pe toți camarazii săi.

— Chiar și pe *tine*, îi spuse lui Ahmet, spre râsul general.

Termină spunând că spera ca echipajul *Coronei* să poată rămâne laolaltă destul de mult ca să apuce să vadă sfârșitul războiului pe aceeași navă, că spera că se vor întoarce cu toți pe Magaria, îi vor alunga de pe stație pe naxizii rebeli și-și vor elibera căpitanul și pe ceilalți de pe *Corona*.

Se auziră aplauze și mai puternice în timp ce se așeza la loc pe scaun, apoi se întoarse spre Alikhan și ordonă să fie deschis din nou dulapul cu băuturi, pentru ca toți să poată toasta pentru întoarcerea pe Magaria.

În ziua următoare, Martinez primi vestea că fusese avansat la gradul de căpitan-locotenent și că i se dăduse comanda

Coronei. Alikhan făcu rost de epoleți de la uniforme de rezervă ale lui Tarafah și-i puse la una dintre jachetele de uniformă ale lui Martinez, pe care i-o prezentă la cină.

— Cred că e obiceiul să se țină un discurs într-o asemenea ocazie, *my lord*, vorbi el, din nou cu surâsul senin, sinistru.

Am spus deja totul, se gândi Martinez, dar nu avea de-ales decât să se ridice în picioare și să spună din nou. Făcu echipajul *Coronei* încă și mai viteaz și mai sclipitor decât în seara dinainte, primejdiile pe care le înfruntaseră și mai mari, iar întoarcerea pe Magaria și mai glorioasă. Apoi, epuizat, ordonă deschiderea dulapului cu băuturi.

În ziua următoare, sosi o nouă veste: Comitetul de Control al Flotei îi acordase Medalia de Merit clasa întâi pentru rolul jucat în salvarea căpitanului Blitsharts și a *Călătorului Noptii*.

— Nu este obiceiul să se țină un discurs în asemenea ocazii, îi zise cu fermitate lui Alikhan, însă ordonă oricum deschiderea dulapului cu băuturi, ceea ce stârni aplauze generale.

Ca nu cumva să aibă cineva impresia că transforma *Corona* într-un bârlog de bețivi și leneși, scoase la apel tot echipajul în dimineața următoare, făcu inspecție în cabinele lor și acordă muștrări fără zgârcenie.

Felicitările se revărsară din partea familiei și prietenilor, retransmise toate prin comunicații laser din capitală. Sosi un mesaj demn de la lordul Pierre Ngeni, felicitări de familie de la Vipsania, Walpurga și de la fratele lui, Roland, un video aiurit de la P.J. și o felicitare oarecum mai caldă de la Amanda Taen. Scrisoarea video a lui Sempronia avea un ton diferit.

— Mă gândeam să te iert, din moment ce te-ai dovedit un asemenea erou, spuse ea, apoi însă a trebuit să petrec o oră cu P.J. și m-am răzgândit.

Ridică o mână și flutură vârfurile degetelor.

— La revedere.

Nimic de la Caroline Sylla. Când nu veni nici un mesaj, își dădu seama că se așteptase la unul, și-i simți absența cu o putere care-l surprinse.

Ca să se învioreze, Martinez își întoarse gândurile spre patronaj. Un căpitan-locotenent avea permisiunea să promoveze în fiecare an un cadet sau un aspirant la gradul de locotenent. Se gândi la Vonderheydt sau la Kelly, și-și dădu seama că nu-i cunoștea pe nici unul dintre ei destul de bine ca să-i avanseze, în ciuda faptului că lucrase alături de unul dintre ei vreme de două luni și că se culcase cu celălalt.

Kelly, își dădu seama dintr-o privire aruncată în dosarul ei, era necorespunzătoare pentru funcția de locotenent. Deși arătase un talent neașteptat ca ofițer de armament, *Corona* era primul ei post, și avea nevoie de încă un an sau doi de maturizare înainte de a fi capabilă să se descurce cu îndatoririle de locotenent.

Vonderheydt era mai calificat. Servise ca pilot-navigator și la departamentul motoarelor, înainte de a trece la comunicații ca secund al lui Martinez. Când Martinez fusese supraveghetorul lui, nu avusese nici un motiv să se plângă de Vonderheydt, și, după cât se părea, nici ceilalți ofițeri. Era potrivit să susțină examenele, și suficient de calificat să stea de cart.

Singurul neajuns al lui Vonderheydt era că provenea dintr-un clan provincial, la fel ca Martinez, și încă unul de pe Comador, așa că era puțin probabil ca familia Vonderheydt să poată vreodată să recompenseze clanul Martinez pentru favoarea făcută vlăstarului lor.

Iar lui Kelly ar putea să-i displacă avansarea lui Vonderheydt. Ar fi putut să creadă că el îi datora o considerație

specială pentru că împărțiseră patul, din motive sentimentale sau din cauza ambiției sau...

Lucrurile se schimbaseră atât de mult. Când el și cu Kelly își avuseseră recreația, erau doi proscriși care fugeau de anihilarea din urma lor. Acum, el era căpitan, iar ea era ofițerul lui cu cea mai mică vechime.

Mintea lui Martinez se învârtea printre toate aceste argumente, când își dădu seama la cine ar fi trebuit să se gândească de la început. Îl convocă pe Alikhan în cabina lui și-i oferă locotenența.

— M-am retras, *my lord*, îi atrase atenția Alikhan. Am treizeci de ani vechime. Îți servesc de ordonanță doar pentru a mai câștiga niște bani în plus, și ca să am ceva de făcut.

— Bănuiesc că orice cătană bătrână la pensie, fără invalidități, o să fie rechemată în serviciu. Așa că nu se pune problema dacă să servești sau nu, ci când și cu ce grad. Dacă primești postul de locotenent, ai putea pune în formă *Corona* cu biciul, iar când te hotărăști să te retragi o dată pentru totdeauna, vei fi la un nivel mai mare de plată.

Pentru o clipă, Alikhan păru să cugete la ofertă, apoi însă clătină din cap.

— Cu tot respectul, lord *elcap*, nu mă văd la masa de la popotă cu toți acei tineri ofițeri. Nu m-aș simți în largul meu, și nici ei.

— *Corona* are nevoie și de un maestru armurier.

— Nu, *my lord*.

Alikhan vorbi mai ferm de data asta.

— Am petrecut treizeci de ani în calele de arme. M-am retras.

— Ei bine, se ridică Martinez, sper cel puțin că o să rămâi în calitate ta actuală.

— Desigur, lord *elcap*.

Umbra unui zâmbet trecu pe sub mustățile lui Alikhan.

— Ce m-aș face fără hobby-urile mele?

Martinez, nesigur în legătură cu ce să înțeleagă că ar fi hobby-ul lui Alikhan, îi oferi după aceea postul de locotenent lui Maheshwari, dar inginerul refuză oferta după și mai puțină gândire decât Alikhan.

— Ofițerii trebuie să aibă de-a face cu prea multe rahaturi, răspunse el, retezând categoric ultimul cuvânt cu dinții albi și egali.

Ceea ce-l lăsă pe Martinez cu Vonderheydt, presupunând, desigur, că urma să avanseze pe cineva.

Îl chemă pe cadet în cabina lui ca să discute despre așteptările și capacitățile lui Vonderheydt. Acesta se aștepta să-și dea examenele în viitorul apropiat, dacă îi vor permite exigențele serviciului, și până la rebeliune studiasse materiile la care era slab. De atunci, fusese prea ocupat.

— Credeți că or să mai fie examene de vreun fel, *my lord*? întrebă el.

— Nu știu. Dar poate că ar fi mai bine să presupunem că vor fi.

Martinez se oferi să-l ajute pe Vonderheydt să-și organizeze un program de studii și să-l ajute la orice materie la care nu se simțea destul de bun, apoi îl lăsă să plece fără să se hotărască în legătură cu promovarea. În schimb, o chemă pe Kelly pentru aceeași conversație, în mare parte, și sugeră ca ea și cu Vonderheydt să încerce să-și facă timp să studieze împreună.

Surâsul ei orbitor îi lumină fața.

— Când? Facem de cart unul după altul.

— Adevărat, recunosc Martinez și adăugă: o să vă ajut când pot. Șovăi, apoi adăugă: din nefericire, cu atât de multe

locuri libere, nu te pot avansa sublocotenent, pur și simplu nu ai destulă experiență.

— Oh, bine, înălță ea din umeri. Păcat că rebelii n-au așteptat încă un an...

Ridică ochii spre el.

— Te gândești să-l avansezi pe Vonderheydte?

— Nu sunt sigur că-l cunosc destul de bine. Tu ce părere ai?

Fuse pe *Corona* încă de la absolvire, și-l cunoștea pe Vonderheydte mai bine decât el.

— Von ar fi un bun locotenent, răspunse ea. E destul de conștiincios, și te admiră.

— Așa?

Martinez simți un val de vanitate. Apoi se gândi la cele două foste soții ale lui Vonderheydte și întrebă:

— Știi ceva despre viața lui personală? Despre căsătoriile lui?

— Mai mult de una?

Kelly era surprinsă.

— Vorbește numai despre ultima, bănuiesc.

Începu să vorbească, apoi șovăi.

— Aș prefera să nu repet nimic din ceea ce mi-a spus în mod confidențial, zise ea.

— Nu ți-aș cere să-i înșeli încrederea, spuse Martinez. Dar nimic din ce ți-a spus nu s-ar opune avansării?

Ea păru ușurată să nu fie silită să continue cu asta.

— Nu, lord *elcap*, răspunse ea.

— Bine, zise Martinez. Mulțumesc.

Și înainte de a apuca să se gândească prea mult la asta, adăugă:

— Ar trebui probabil să stăm de vorbă... Despre recreația de acum câteva zile.

Ea zâmbi, cu buzele lipite, ca pentru ea însăși.

— Mă întrebam dacă tu... — ei bine, continuă.

— Dacă eu ce?

Kelly clătină din cap.

— Începeți dumneavoastră, *my lord*.

El se uită la ea.

— Păi, întrebă el, vrei s-o facem din nou?

De data asta se declanșă surâsul, alături de hohotul neîncrezător de râs pe care-l mai auzise când o întrebase prima oară. Apoi se stăpâni, luându-și o înfățișare solemnă.

— Păi, lord *elcap*..., începu ea. Așa cum cred că am mai pomenit, am un tip pe Zanshaa. Și ne apropiem de el.

— Așa e.

— Și acum sunteți căpitan, și...

Își mușcă buza.

— Asta-i altceva, nu?

— Da, este.

Urmă un interval de tăcere.

— Credeți-mă, sunt tentată, continuă ea. Dar mai bine nu.

Mândria rănită se amestecă în inima lui Martinez cu ușurarea. Prefera să se socotească irezistibil, și nu-i plăceau dovezile contrarii. Îi plăcea Kelly, dar o iubită la bord ar fi provocat probabil mai multe complicații decât ar fi vrut cu adevărat.

— Câștigi puncte la maturitate, cred, replică el.

Dă dovadă de multă maturitate, scrise mai târziu Martinez în dosarul ei. Exercitându-și puterea de patronaj pentru prima oară, trimise și o recomandare către flotă ca Kelly să fie decorată pentru sângele rece și curajul cu care doborâse rachetele, și sugeră Premiul pentru Vitejie.

Încă nu luă nici o hotărâre în legătură cu postul de locotenent. Caroline Sylla dăinuia în gândurile lui. Avea nevoie de promovare și de un patron în Serviciu, iar dosarul ei era exemplar.

Dar era greu să promovezi pe cineva care nu vorbea cu tine. Se gândi să-i trimită oferta, dar era îngrozit de refuzul ei, sau, mai rău, de tăcere.

Până la urmă, flota îi forță mâna. Primi vestea că îi numiseră un efectiv complet, mai ales soldați vechi, rechemați de la pensie, și recruți noi, proaspăt ieșiți din școlile de antrenament, dintre care cei mai mulți nu absolviseră încă, de fapt. Cu toții se adunau acum pe Zanshaa și urmau să vină la bord de îndată ce ancora. Martinez nu știa nimic despre doi dintre cei trei locotenenți care-i fuseseră repartizați, dar îl cunoștea pe al treilea, Sibbaldo, alături de care servise când era cadet. Îl cunoștea ca pe un om certăreț, neprietenos și sarcastic, ignorant în privința îndatoririlor sale și cu un talent de a face greșeli și de a arunca apoi vina asupra altora.

Martinez trimise un mesaj flotei că tocmai îl avansase pe cadetul Vonderheydte la gradul de locotenent și că, deși ar fi încântat să-i accepte pe primul și al doilea ofițer, regreta că nu avea loc pentru locotenentul Sibbaldo. Apoi se duse în cabina de comandă ca să-l informeze pe Vonderheydte despre noua lui poziție.

În după-amiaza aceea, Vonderheydte fu cel care ținu discursul. Martinez păru extrem de încântat. Nu deschise dulapul cu băuturi, dar se dovedi că nu conta.

— Cred că Thou și Ahmet au un alambic, *my lord*.

Raportul lui Alikhan sosi în dimineața următoare, când împacheta rufăria lui Martinez.

— Cumpără rămășițe de la bucătari și le pun la fermentat.

— Folosind profiturile de la jocul de zaruri...

Lui Martinez i se spusese deja despre acea ocupație.

— Fără îndoială, *my lord*.

— Mă întreb când mai dorm.

Martinez cugetă pentru o clipă la zurbagiii *Coronei*.

— În afară de cazul în care beția devine o problemă, sugerez să nu găsim alambicul decât spre sfârșitul călătoriei. Atunci o să împărțim pedepse și amenzi cu severitate, iar profiturile jocului de zaruri or să intre la fondul de relaxare.

Zâmbetul lui Alikhan părea să-l aprobe.

— Foarte bine, *my lord*.

— Dacă găsești o cale să-i ușurezi pe bucătari de câștigurile lor ilicite, anunță-mă.

Surâsul se amplifică.

— O să vă anunț, *my lord*.

Mai trecură douăzeci și una de zile până când sfera găurii de vierme numărul doi din sistemul Paswal să înghită *Corona*, iar ultima parte a călătoriei fu petrecută în decelerare. Martinez plănuia o întoarcere pe Zanshaa mult mai blândă decât plecarea pe care fusese silit s-o execute de pe Magaria și, în afară de cazul în care flota ordona altfel, urma să zboare cu o decelerare plăcută de 1 g tot drumul.

Din sistemul Paswal, *Corona* trecu în Loatyn, un sistem locuit de opt miliarde de cetățeni răspândiți pe două planete și trei sateliți. *Corona* se află în sistem vreme de numai opt zile, de care avu nevoie ca să traverseze de la gaura de vierme numărul doi la numărul trei, și în acest scurt interval reprezintă singura forță loialistă înarmată din sistem, din moment ce fregata *Mentor* plecase spre Zanshaa la începutul situației de urgență.

În timpul ultimei ore de tranzit către gaura de vierme numărul doi, *Corona* fu martora invaziei inamice, când opt nave de război apărură din gaura de vierme numărul unu. Navele sosiseră de fapt cu paisprezece ore mai devreme — distanța de la gaura de vierme unu la doi depășea puțin paisprezece ore-lumină — și se apropiau repede, cu aproape patruzeci la sută din viteza luminii. O privire la harta găurilor

de vierme arată că nou-veniții trebuiau să fie escadrila naxidă de pe Felarus, cartierul general al flotei a treia.

Cenzorii împiedicaseră răspândirea veștilor despre ceea ce se întâmplase cu flota a treia, dar acum, că Martinez vedea escadronul naxid, simțea că ar putea ghici.

Sosirea lor fu un șoc dureros, dar calculă că nu-l puteau prinde decât dacă l-ar fi urmărit pe tot drumul spre Zanshaa, în care caz s-ar fi trezit în luptă cu flota locală, care-și mărea viteza acum în accelerări frenetice în jurul sistemului. Prin stațiile de releu ale găurilor de vierme trimise vestea către Zanshaa despre sosirea escadrilei de pe Felarus.

Corona se cufundă în gaura de vierme numărul doi și se trezi în Protipanu, un alt sistem nelocuit. Protipanu era o pitică brună abia detectabilă în spectrul vizibil. Într-un stadiu mai timpuriu, de gigantă roșie, își înghițise planetele interioare, transformase planetele mediane în pietriș din cauza tensiunii gravitaționale și evaporase atmosfera înghețată a celor patru planete exterioare, lăsând în urmă doar pietre goale. Rezultatul era un sistem interior absolut pustiu și niște inele de pietre și gheață, risipite la hotarele îndepărtate.

Lucrul cel mai impresionant legat de Protipanu era totuși norul de un roșu strălucitor, cu nuanțe de violet și albastru, care ocupa o întreagă treime din cer. Acesta era rămășița unei supernove care se extindea spre Protipanu și care era așteptată să ajungă peste încă opt mii de ani. Norul forma pe cer un gigantic cerc de flăcări, ca o gură deschizându-se să consume pitica brună, și fusese numit Mâncăciosul.

Corona se afla în sistemul Protipanu pentru numai patru ore, timpul scurt de care avea nevoie ca să treacă de la o gaură de vierme la alta. Personalul de pe cele două stații de releu ale găurilor de vierme fu avertizat că veneau naxizii, deși numai cei de la gaura de vierme numărul doi, de la capătul

îndepărtat, ar fi avut o șansă să scape din sistem înainte ca naxizii să-i copleșească. Martinez nu știa ce făceau naxizii cu stațiile de releu, dar presupunea că le ocupau, când era posibil, ca să folosească sistemul de comunicații care ținea imperiul laolaltă.

De la Protipanu, *Corona* mări viteza, petrecând două zile în Seizho înainte de a se îndrepta, prin gaura de vierme numărul patru din Seizho, către Zanshaa, către flota locală și către siguranță.

Martinez hotărî atunci că era momentul să găsească alambicul ilicit de pe *Corona*.

Vor sosi în treizeci de ore, se gândi Shushanik Severin. Am acest timp ca să le pregătesc o surpriză neplăcută.

— Aici aspirant Severin de la Protipanu doi, răspunse el prin comunicațiile laser. Mulțumesc pentru avertisment, căpitane Martinez. Felicitări dumneavoastră și *Coronei*, și mult noroc tuturor.

Severin nu-l putea învinui pe Martinez că fugea din fața unei escadrile inamice care-l depășea cu opt la unu. Era păcat totuși că el însuși rămânea la pândă.

Severin avea douăzeci și opt de ani și comanda stația de releu a găurii de vierme. El și echipa lui de șase oameni întrețineau puternicele lasere de comunicații care transmiteau mesaje prin sistem, ca și giganticele lansatoare de masă care mențineau stabilă gaura de vierme. De obicei, petreceau patru luni pe stație și patru luni acasă, și tocmai își începuseră noul tur, când izbucnise rebeliunea. Acum, programele se năruiseră complet, așa că nu era prea limpede cât timp aveau să rămână.

Stațiile găurilor de vierme aparțineau de Serviciul de Explorări, o organizație cu o istorie glorioasă, dar care nu prea mai explora nimic, cu bugetele reduse încetul cu încetul de-a lungul secolelor, pe măsură ce shaa îmbătrâneau și mureau și-și pierdeau interesul în expansiunea imperiului. Întreținerea găurilor de vierme și a sistemului de comunicații erau acum principalele sarcini ale Serviciului, iar cele două aparate de explorare rămase aveau echipajele formate din cadeți care-și oțeleau spiritul reconstituind descoperirile eroice ale trecutului.

Lui Severin i-ar fi plăcut să comande trimiterea unei sonde prin nou-descoperita gaură de vierme, dar adevăratul motiv pentru care intrase în Serviciul de Explorări era mătușa lui, un comandant care îi putea garanta promovarea rapidă. Salariul era bun și putea economisi ușor bani, din moment ce nu avea cheltuieli în timpul perioadelor de patru luni din stație. Era un serviciu bun, și toți cei postați la Seizho se cunoșteau și se simpatizau între ei.

Severin nu știa ce să creadă despre faptul că Serviciul fusese militarizat și anexat la flotă pe durata situației de urgență. Socotea că ar fi putut trăi cu asta dacă n-ar fi trebuit să primească prea multe ordine idioate de la un cârd de pairi inutili.

Cele mai multe găuri de vierme, aceste rămășițe stranii de pe urma formării universului, erau sferice, având înfățișarea familiară de peisaj stelar inversat într-un acvariu rotund care constituia ilustrația standard din textele elementare. Alte găuri de vierme erau tetraedrice, octaedrice sau cilindrice. Proti-panu doi era singura gaură de vierme toroidală, cu un gol în mijloc, care chiar era folosit. Faimosul pilot de iaht își cufundase cândva aparatul de mai multe ori în mijloc, înfășurându-se prin ea ca și cum ar fi cusut o butonieră gigantică. Lui Severin îi plăcea să se uite prin hublourile mari ale centrului de comandă la priveliștea stranie, la cercul ciudat format de

stelele unui alt sistem care plutea în spațiu. Era într-un fel mândru, fiind paznicul unei găuri de vierme unice în tot imperiul.

Totuși, acum, că exista o urgență, Severin descoperi că abia aștepta să-și facă partea. În zilele de demult, Serviciul de Explorări ar fi fost în primele rânduri la orice acțiune împotriva rebelilor. Așa încât, când semnalul *Coronei* îl anunță că naxizii erau pe drum și cât timp mai avea până soseau, convocă o ședință a echipei sale.

— Cred că ar trebui să atacăm inamicul, zise el. Cred că ar trebui să facem ceva demn de tradițiile Serviciului.

— Cum ar fi?

Aspirantul clasa a doua Gruust era sceptic.

Severin îi oferi lui Gruust o bucatică din cârnatul cu usturoi din care mânca atunci când sosise mesajul.

— Cred că ar trebui să mutăm gaura de vierme, zise el.

O parte din misiunea stației de la gaura de vierme era s-o mențină stabilă. Găurile de vierme se puteau destabiliza cu timpul, dacă trecea o masă mai mare într-o direcție decât în alta, o problemă care nu prea existase la vremea când prin ele nu trecea decât vântul solar și câteva fărâme de praf cosmic. Navele, totuși, erau o altă problemă. Dacă treceau mai multe nave într-o direcție, atunci gaura de vierme se putea deforma, se putea deplasa în derivă sau chiar putea să colapseze.

Din fericire pentru stabilitatea imperiului, remediul era simplu: trebuia pur și simplu să arunci destulă materie în cealaltă direcție pentru a restabili echilibrul. Fiecare stație de gaură de vierme era echipată cu un lansator de masă, care putea arunca bucăți colosale de material de asteroid învelit în oțel, prin gaură și pe orbită în jurul stelei celuilalt sistem, de unde putea fi recuperat la nevoie și lansat înapoi. Proiectilele erau atât de masive, încât lansatorul nu le mișca prea repede,

dar viteza nici nu era foarte necesară — se cerea doar un grad oarecare de sincronizare, pentru ca o navă care se îndrepta spre gaura de vierme să nu întâlnească un bolovan venind din cealaltă direcție.

— Să mutăm gaura de vierme? întrebă Gruust. Putem să facem asta?

— Mă aștept să putem.

Gruust mestecă melancolic din cârnatul cu usturoi.

— Asta chiar le-ar da programul peste cap. Ar rata gaura de vierme, și nu sunt planete acolo în jurul cărora să se rotească. Le-ar lua luni de zile să decelereze și să se întoarcă.

Severin trecea deja la pasul următor.

— Ce-ar fi să te duci cu ceilalți să pregătești naveta de salvare, iar eu o să încălzesc bobinele.

Examenele pe care le luase Severin ca să-și câștige gradul incluseseră o mulțime de teorie a găurilor de vierme, și acum porni să o folosească. Începu să tragă cu bilele lui grele și lente de bowling către torul uriaș, și abia după aceea se apucă să calculeze unde-ar trebui să lovească pentru a face să alunece gaura de vierme pe cer. Își imagina că primele câteva lovituri vor destabiliza gaura de vierme numai puțin și vor face restul sarcinii mai ușoară.

Odată ce termină de calculat efectele și știu unde să țin-tească, începu un baraj regulat, lansând un bolovan după altul. Abia atunci luă legătura cu superiorii săi din sistemul Seizho ca să ceară permisiunea pentru ceea ce făcea.

Fu nevoie de patru ore pentru ca superiorii din Seizho să răspundă, interzicându-i categoric lui Severin să destabilizeze gaura de vierme. Până atunci, aruncase sute de mii de tone de materie densă prin tor, și începuse să detecteze mișcarea.

Mirosul de usturoi i-o luă înainte lui Gruust în centrul de comandă.

— Naveta de salvare e gata, raportă el.

Se uită prin uriașele ferestre plane ale lansatorului de masă când un alt bolovan uriaș țâșni de pe șine către entitatea spectrală în formă de inel din depărtare.

— Ce-ar fi să te ocupi tu de lansator pentru o vreme, zise Severin. Vreau să fiu sigur că obiectele mele personale sunt pe navetă.

Naveta nu era atât de înghesuită cum ar fi putut sugera numele; era proiectată să ducă în mod confortabil un echipaj întreg pe drumul înspre și dinspre stație, o călătorie care putea să ia o lună sau mai mult. Există o bucătărie complet aprovisionată, aparate de exerciții și o bibliotecă cu filme, cărți, muzică și alte distracții.

Severin adăugă o rezervă de haine izolante, de păături termice și de șosete călduroase, apoi se întoarse la centrul de comandă.

— Gaura de vierme se mișcă! exclamă Gruust.

— Știu.

Când Severin termină de lansat se mișcase cu șapte diametre pe o traiectorie în diagonală față de planul eclipticii, iar mesajele de la superiori, care detectau uriașii bolovani de mărimea unor trenuri de marfă zburând în sistemul lor, erau din ce în ce mai înnebunite. Până la urmă mesajele se stinseră; cu gaura de vierme mișcându-se, laserele de comunicații nu mai erau aliniat.

Severin și echipajul lui luară ultima masă în stație, tăiței în sos tomat foarte picanți datorită ardeilor iuți uscați, însoțiți de o bere neagră, cu gust de prăjit, pe care unul dintre membrii echipajului o făcuse din orz adus pe stație.

Serviciul de Explorare compensa de obicei singurătatea cu mâncare bună.

— Știi, zise Severin, încep să cred că n-ar trebui să plecăm din sistemul Protipanu.

— Dacă rămânem, replică Gruust, or să ne ia pur și simplu prizonieri.

— Nu vreau să rămân *aici*, continuă Severin. Nu pe stație. M-am gândit să luăm naveta de salvare și să o agățăm de unul dintre bolovanii aceia mari de pe orbită. În felul ăsta putem ține inamicul sub observație și, dacă flota se întoarce, le putem da informațiile. Iar dacă rebelii pleacă, putem pur și simplu să reocupăm stația.

— Vorbești de luni de zile, comentă cineva.

Urmă o discuție despre asta. Severin nu voia să petreacă trei sau patru luni cu un echipaj căruia nu-i plăceau ordinele care-l țineau acolo. Până la urmă însă, obținut ce voia și fără să facă apel la grad; ceilalți erau obișnuiți să petreacă timpul împreună, în izolare, și fură de acord că încurcarea planurilor inamicului merita disconfortul și timpul suplimentar.

— O să fie frig, din nefericire, continuă Severin. Ca să evităm detecția, o să trebuiască să pornesc sistemele navei cât mai puțin posibil.

— Ar trebui să luăm la bord păături termice, sugeră cineva.

— Am adus deja.

Urmă un moment de tăcere.

— Ei, măcar la întoarcere o să ne aștepte un teanc mare de bani, zise Gruust plin de speranță.

Mutară în navetă provizii pe șase luni și decolară. Severin alesese deja bolovanul, un asteroid de fier numit 302948745AF — bulgării mai mici de piatră și metal din sistemul Protipanu erau bine cartografați, din moment ce toți constituiau potențiale surse de muniție pentru lansatoarele de masă.

Flotila naxidă făcu saltul în sistem înainte ca naveta de salvare să se fi agăţat de noua lui casă, dar Severin prevăzuse asta şi făcuse decelerarea principală înainte de sosirea lor. Acum plutea încetişor către 302948745AF. Ştia că ar trebui să reuşească să se lipească strâns de asteroid doar cu propulsoarele de manevră, fără să atragă atenţia prin pornirea motorului cu antimaterie.

Plutind în imponderabilitate în staţia de control a navetei, urmări jeturile lungi de antimaterie gonind către gaura de vierme. Naxizii veneau în viteză, decelerând dar având încă aproape jumătate din viteza luminii. Severin calculează traiectoriile şi descoperi că erau pe traseu... către locul unde *fusesse* gaura de vierme.

Era perfect posibil pentru ei să afle că gaura de vierme se mutase. O puteau detecta vizual sau puteau scana curbura spaţio-temporală. Dar gaura de vierme fusese în acelaşi loc încă de la descoperire, iar naxizii n-aveau nici un motiv să suspecteze că fusese trasă de acolo.

Totuşi, pe măsură ce minutele se scurgeau şi impulsurile se apropiau rapid, Severian îşi simţi gura uscată şi fu cuprins de crampe la mâinile încheştate de barele de stabilizare de pe panoul de control. Ar fi fost nevoie doar de o corecţie minusculă a cursului ca să nimerească gaura de vierme, una pe care-o puteau face în orice clipă...

Îşi ţinu răsufierea. Iar escadrila naxizilor trecu pe lângă gaura de vierme, ratând-o clar. Echipajul miciei navete de salvare izbucni în urale. Severin îşi putea doar închipui consternarea din centrele de comandă ale rebelilor, când îşi dădură seama ce li se întâmplase.

În timp ce naxizii intensificau decelerarea, Severin îşi dădu seama că le întârziase planurile, oricare-ar fi fost ele, cu cel puţin trei luni, dacă nu cu mult mai mult.

Simți un triumf tăcut. Adusese o pagubă inamicului, o făcuse fără să aibă o singură armă cu care să tragă și, cu puțin noroc, se va afla în postura să le mai aducă una.

În zilele care urmară discuției cu Tork, Jarlath și echipa lui lucrară fără încetare la planurile pentru atacul Magariei, și cu cât contempla posibilitățile mai intens, cu atât mai puțin reușea să le reziste.

Raportul video al lui Martinez, livrat după o întârziere de transmisie de câteva zile, oferea puține informații solide despre pagubele loviturii sale cu racheta, dar îl convinse pe Jarlath că racheta trebuie să fi făcut *ceva*. Aproape toate scuturile de pe o stație de inel erau pe marginea exterioară, îndreptate spre soare în timp ce inelul se rotea, pentru a proteja locuitorii de radiația solară, iar racheta *Coronei* lovise nordul marginii interioare. Fluxul de neutroni și razele gamma puternic încărcate energetic, eliberate de explozie, probabil că nu provocaseră pagube durabile navelor, dar echipajele și personalul inelului care nu se aflaseră într-un adăpost întărit absorbiseră în mod sigur o doză fatală de radiații.

Martinez ar fi putut provoca un masacru în rândurile inamicului, ca și în ale personalului civil de la bordul inelului. Pierderile printre muncitorii de la docuri și alți specialiști de care depindea flota ar fi putut fi ridicate. Deși echipamentul militar întărit supraviețuise probabil destul de bine, aparatura electronică obișnuită de pe stația inelului ar fi putut foarte bine să fie topită — totul, de la comunicații la lumină și la energia pentru vagonetele electrice folosite la transportul proviziilor spre nave și dinspre ele. Asemenea pagube ar fi afectat grav încercările naxizilor de a reechipa navele capturate.

Dacă intra repede, se gândea Jarlath, dacă flota locală se năpustea atât de iute încât Fanaghee să nu aibă timp să-și modifice ordinele, ar putea foarte bine s-o prindă adormită. Singurul mod în care ar putea ține piept sosirii bruște și devastatoare a flotei locale ar fi să-și supună echipajele la aceleași accelerații necruțătoare la care își supusese și el propriul personal. Dar Jarlath avea echipaje complete — oamenii lui avuseseră măcar parte de puțină odihnă —, în timp ce dacă Fanaghee pusese pe navele capturate echipaje luate de pe cele naxide, atunci *toate* navele ei ar fi avut numai un schelet de echipaj. Până să-i întâlnească în luptă, își zise Jarlath, aveau să fie striviți într-o protoplasmă nediferențiată din cauza a peste o lună de accelerații intense și de carturi continue, incapabili să întrecă soldații lui în eficiență și pregătire de luptă. Nu vor avea nici o capacitate reală de control al pagubelor. La urma urmei, cele trei escadrile constau în nave ce fuseseră adaptate abia de curând la specia lor, și ale căror comenzi și posibilități nu le erau familiare.

Pe de altă parte însă, ar avea avantajul poziției, două planete mari din sistemul Magaria, Barbas și Rinconell, ajunseseră din întâmplare de-o parte și de alta a găurii de vierme Magaria unu, cu un interval de patruzeci de minute-lumină între ele. Fanaghee își putea ține escadrilele în manevre permanente de praștie între cele două planete, sau între Barbas, Rinconell, Magaria și soarele Magariei, menținându-și navele la viteză mare și într-o poziție din care să se năpustească asupra flotei lui, odată ce ieșea din gaura de vierme.

Echipa lui Jarlath calculase totuși o serie de manevre care să reducă la minimum acest avantaj.

Principală lui îngrijorare, după cum vedea el lucrurile, era că ar putea fi depășit numeric. Dar apoi Jarlath auzi de la Martinez că escadrila inamică de la Felarus nu se afla la Magaria

ci la Protipanu, și își dădu seama că nu toate navele inamice i se alăturau lui Fanaghee. Naxizii păreau să-și disperseze forțele în loc să le concentreze.

Acum părea mai important ca niciodată să captureze Magaria, pentru a împiedica inamicul să se concentreze.

Apariția escadrilei de la Felarus în sistemul Protipanu aruncă întreaga Convocare într-o stare paroxistică. Dacă rebelii își dispersau forțele, atunci totul era amenințat. Convocarea ceru Comitetului de Control al Flotei să ia măsuri.

— Să protejeze *totul*, mormăi Tork, și continuă observația cu o obscenitate.

În consecință, se decise să fie trimise trupe la Hone-bar, ceea ce ar reduce la tăcere măcar unii dintre critici. Escadrila lai-own de la Preowin, care nu ajunsese încă pe Zanshaa, fu însărcinată cu această misiune, ca și escadrila improvizată obținută prin rechemarea navelor singuratice împrăștiate în vecinătatea capitalei. Aveau să fie conduse de crucișătorul naxid capturat *Destinul*, acum adaptat pentru echipajul torminel care urma să fie îmbarcat în curând.

La acest escadron avea să se alătore și *Corona*, aparținând eroicului și până acum mult-decoratului căpitan-locotenent Martinez.

Paisprezece

Martinez stătea în fața Convocării și lăsa uralele și aplauzele să se reverse asupra lui. Ridică Globul de Aur — de data asta obiectul autentic, bastonul greu cu lichidul învolburat care sclipea și curgea în capcana lui de sticlă — iar Convocarea vui din nou ca răspuns la salutul lui.

Globul îi fusese înmănat, într-o casetă sclipitoare acoperită cu pietre prețioase, de către lordul comandant de flotă Tork, președintele Comitetului de Control al Flotei, urmat de un discurs de prezentare din partea patronului familiei sale, lordul Pierre Ngeni. Familia Martinez, fratele și surorile lui, stăteau în galeria vizitatorilor și aplaudau împreună cu ceilalți.

Martinez încercă să nu-și lase zâmbetul, despre care spera că radiază încredere și înțelepciune, să se transforme într-un rânjel larg și imbecil; credea că izbutise, în cea mai mare măsură.

Cu timpul, aclamațiile se stinseră, iar Martinez își dădu seama dintr-odată cât de tare îi bătea inima. Trase aer în piept, și apoi își adună curajul. Se întoarse spre noul Lord Suprem, lordul Saïd.

— Cred că este obiceiul să se țină un discurs în asemenea ocazii, *my lord*.

În închipuirea lui, auzea echipajul *Coronei* ovaționând la cuvintele familiare.

Lordul Saïd păru surprins de existența unui asemenea obicei, dar consimți politicos.

— Lord Gareth, ești binevenit să te adresezi acestei adunări de pairi.

Martinez se întoarse cu fața spre public, convocații în uniforme de culoarea vinului, familia și ofițerii flotei de la galerie, Lordul Suprem și comandantul de flotă Tork stând în așteptare chiar în fața lui, cu toții transformați în siluete întunecate de către reflectoarele strălucitoare înșirate deasupra platformei. În spatele tuturor acestora, desigur, se aflau miliardele nevăzute care urmau să privească acest moment pe video.

După ani de străduință, după toată munca și schemele și pericolele, Martinez atinsese în sfârșit acest moment de glorie. Momentul în care tot imperiul îl aștepta doar pe el.

Și nu putea scoate un cuvânt. Frazele elegante pe care le avusese în minte cu o clipă în urmă dispăruseră, și tot ceea ce simțea era greutatea copleșitoare a așteptării, prezența personajelor importante ale imperiului, cu toții pândindu-l să vadă dacă face vreo greșală, dacă se dovedește a fi nulitatea provincială care era.

Tăcerea zăbovea în fața lui în timp ce inima îi bubuia în urechi. Își sili gura să se deschidă și sunetele să iasă pe gât.

— Lorzilor convocați, începu el, iar ochii lui căutară cu disperare în public să dea peste Saïd și peste comandantul de flotă Tork.

— Lord Suprem, reuși să rostească, *my lord* comandant... Ochii îi fugiră către galerie.

— Prieteni..., continuă.

Și apoi, odată ce se convinsese că putea cu adevărat să vorbească în fața acestui public, cuvintele i se eliberară în minte. La început, numai câteva fraze plutiră către suprafață, dar, odată ce le rosti, urmară altele, apoi mai multe. Avea noroc că ținuse deja discursul de două ori — asta îl ajuta să intre în ritm. Nu era greu să-și exprime aceleași sentimente pentru Convocare; ascultătorii lui purtaseră propria lor bătălie, chiar în acest loc, și le putea atribui același curaj, aceeași iscusință și același geniu rar pe care le acordase echipajului *Coronei*.

Spre sfârșit, frazele îi curgeau firesc de pe buze, ca și cum s-ar fi adresat Convocării toată viața.

— Știu asta în adâncul inimii, încheie el. Cu înțelepciunea și îndrumarea acestei adunări și cu un asemenea curaj și pricepere cum au fost demonstrate de echipajul *Coronei*, nobila noastră cauză nu poate pierde!

Sala erupse în ovații și aplauze care ținură mai mult decât prima oară. Martinez încercă să suradă în felul lui înțelept, încrezător, și îi salută din nou cu globul.

Iar dacă nu vă place accentul, își zise, n-aveți decât să-l înghițiți pe nemestecate!

După aceea, avu loc o recepție la palatul Ngeni. Locul era înmiresmat cu parfumul a sute de buchete de flori și strălucea de atâtea ornamente luminoase în formă de fulgi de zăpadă, între care nu existau două la fel, atârând dedesubtul tavanului înalt și aruncând raze argintii peste mulțimea adunată. Zăpada, cea adevărată, pudra pervazurile geamurilor pe dinafară și sclipea viu pe arborii din curte. Convocații, membrii de rang înalt ai flotei și funcționari superiori ai administrației umpleau camerele și galeriile.

Nimeni nu mai era în doliu. Convocarea hotărâse să anuleze perioada de doliu pentru ultimul Mare Maestru și, odată

cu aceasta, restricțiile obișnuite în legătură cu amploarea evenimentelor sociale. Oficial, asta se întâmpla din cauză că revolta avea prioritate față de tristețe, deși, dacă Martinez ar fi fost convocat, ar fi vrut să anuleze doliul din motive de confuzie, pentru că nu mai era posibil să știi dacă țineai doliu pentru Marele Maestru, pentru victimele de război, pentru rebelii naxizi morți sau pentru stabilitatea și pacea vechii ordini imperiale.

Nemaitrebuind să-și facă griji în legătură cu *care* douăzeci și două de persoane să fie invitate la fiecare recepție, societatea își scoase fericită corsetele și începu să se bucure pe cât putea de iarnă și de revoltă.

În orice caz, Martinez era încântat să poarte din nou verde.

— Nu știam că o să ții un discurs, comentă lord Roland, fratele mai mare al lui Martinez.

— Plănuiesc să fiu chiar eu convocat într-o zi, replică Martinez. M-am gândit să le fac cunoscut că pot vorbi în public, și că pot fi folositor, și că laredanii nu vorbesc prostii, nu se foiesc și nu intră în criză când sunt nervoși.

— De fapt, *eu* plănuiam să fiu primul convocat cooptat de pe Laredo, zise Roland.

Era puțin mai înalt decât Martinez, ca urmare a picioarelor lui mai lungi. Avea un accent pronunțat de pe Laredo.

— Sper că vei ține cont de vârstă.

— Poate că da, răspunse Martinez. Dar dacă nu, o să muncesc mult să te aduc și pe tine. Acum e momentul; sunt locuri libere.

Nu știa cât de mult să-și ia în serios propriile cuvinte. Lord convocat căpitan-locotenent Martinez? Părea cu siguranță posibil, într-o zi ca asta. Convocarea era într-o dispoziție generoasă. Dăduse deja șantierelor de pe Laredo o comandă de trei

fregate și garantase un profit substanțial pentru clanul Martinez și pentru cei care depindeau de ei.

Poate că, după atâta timp, planurile tatălui său dădeau cu adevărat roade. Marcus Martinez fusese luat peste picior în flotă și pe Zanshaa, și se întorsese pe Laredo hotărât să devină atât de bogat, încât nimeni să nu îndrăznească să-l mai ia peste picior vreodată. *Devenise* ridicol de bogat, chiar și după standardele pairilor, iar copiii făceau parte din schema de a lua cu asalt orașul și de a-i doborî pereții sociali. Dar până acum, Martinez nu se gândise că era posibil să *cumpere* respect, nu de la familii atât de vechi ca Ngeni și Chen.

Până acum. De la revoltă încoace, tot soiul de lucruri păreau posibile.

Sosi lordul Ngeni și ridică paharul către Martinez, în semn de salut al Globului de Aur. Martinez înălță globul în semn de răspuns, apoi observă o bucată din carnea comandantului de flotă Tork atârând de baston, o desprinse și o lăsă să cadă.

— Discutam, zise Martinez, despre felul în care primul convocat de pe Laredo ar trebui să fie unul dintre clienții dumneavoastră.

Lordul Pierre șovăi. *El* reprezenta teoretic Laredo în Convocare, prin intermediul relației patron-client cu clanul Martinez, deși, desigur, lordul Pierre nu fusese niciodată pe Laredo și n-avea să se ducă niciodată.

— Sunt sigur de asta, zise el în sfârșit.

— Nu puteți avea niciodată prea mulți aliați în Convocare, zise Martinez.

Lordul Pierre se întoarse spre Roland.

— Acum, că șantierele voastre au căpătat contractele alea, întrebă el, o să te întorci acasă?

— Mi-ar lua trei luni să ajung acolo, răspunse Roland, iar până atunci fregatele vor fi pe jumătate terminate. Nu-i

nevoie să mă aflu la fața locului — tatăl meu se poate descurca și singur cu toate astea. Nu, surâse Roland, voi rămâne în capitală pentru destulă vreme. Probabil pentru câțiva ani...

Lordul Pierre nu părea prea încântat de idee. Se întoarse spre Martinez.

— Dar tu, lord căpitan, trebuie să pleci în curând.

— În două zile, să completez escadrila asta nouă. Abia dacă mi-am cunoscut noii ofițeri.

Și ceea ce văzuse nu-l încurajase: o femeie locotenent căruntă, care nu mai fusese avansată de șaisprezece ani, și un tânăr cu caș la gură, cu o vechime doar cu puțin mai mare decât a lui Vonderheydt. Era clar că urma să aibă multă bătaie de cap.

— Crezi că Jarlath o să atace Magaria? întrebă lordul Pierre. Toată lumea pare să creadă c-o s-o facă.

— Nu cred că are numărul de nave necesar, răspunse Martinez.

Roland zâmbi ușor.

— Credeam că ai zis că nu putem pierde.

— Putem, dacă *încercăm*.

Mai târziu, în timp ce muzica plutea către mulțime dinspre orchestra din sala de bal, Martinez se trezi cu o dorință puternică de a o ține în brațe pe Amanda Taen. Dar aspirantul Taen era plecată cu nava ei, reparând sateliți pentru toată luna următoare, iar Martinez nu avea timp să-și facă o nouă relație, nu dacă n-o făcea acum.

În timp ce se îndrepta către sala de bal, Martinez ajunsese lângă P.J. Ngeni. Melancolia părea să fi devenit un accesoriu permanent pe fața lungă a lui P.J., iar Martinez socoti că aceasta era o consecință a contactului frecvent cu surorile lui. Știa, mai mult sau mai puțin, cum trebuie să se simtă.

— Ascultă, Gareth, vorbi P.J.

— Da?

— Grozav discurs ai ținut azi-dimineață.

— Mulțumesc.

— M-a făcut să vreau... să *fac* ceva, dacă știi ce vreau să spun. Să fac ceva folositor în război.

Martinez se uită la el.

— Să te înrolezi în flotă?

— Nu prea cred că eu...

Șovăi.

— Ei, să fac *ceva*.

P.J. își atinse gulerul cu mâna.

— Mă întreb dacă ți-aș putea cere sfatul. Într-o problemă mai importantă.

Martinez ridică din sprâncene.

— Desigur.

— Mă întreb dacă este normal ca cineva de pe Laredo — o tânără, de exemplu — să păstreze, ăă, un soi de independență socială și emoțională.

Martinez își ascunse un zâmbet.

— Desigur, răspunse el. Laredanii sunt renumiți pentru independența lor, atât a gândurilor cât și a caracterului.

— A, mă întrebam... Pentru că, știi..., se încruntă P.J. abia dacă apuc s-o văd vreodată. Pe Sempronia, adică. La ocazii oficiale, da, și-mi dă un sărut pe obraz și...

Vocea i se stinse, apoi relua.

— Dar are propriii ei prieteni, își petrece timpul cu ei, iar eu niciodată...

Încercă din nou.

— E la școală, desigur, și spune că vrea să se bucure de prietenii de școală cât mai poate. Nu pot să am nimic împotriva, pentru că am avut și eu prieteni de-a lungul anilor, și...

Sprâncenele i se uniră în semn de nedumerire.

— Dar atât de mulți dintre prietenii ei sunt ofițeri... Iar *ei* nu sunt la școală.

Pentru o clipă, Martinez aproape că simți o umbră de părere de rău pentru P.J. Ngeni. Apoi își aduse aminte cu cine vorbea, iar părerea de rău se risipi ca florile de cireș primăvara.

— Cred că ar trebui doar să ai răbdare, îi zise el. Sempronie e răsfățata familiei, e obișnuită să facă numai ce vrea ea.

Îl bătu ușor pe braț pe P.J., consolator.

— Cât despre ofițeri — ei, sunt sigur că nu vrea decât să profite de compania lor înainte ca ei să plece la război.

— Hmm...

Aceste gânduri traversau unul după altul fața lui P.J.

— Bine. Presupun...

Martinez află mai multe despre cel puțin unul dintre ofițeri în dimineața următoare, după micul dejun. Își împacheta trusa de noapte, pregătindu-se să plece la o întâlnire solicitată de noul lui comandant de escadrilă, căpitanul Farfang de pe *Destinul*, când auzi o bătaie nesigură în ușă.

— Da?

— Eu sunt.

Vocea lui Sempronie, înăbușită de ușa din lemn de tek.

— Intră.

Sempronie, cu nesiguranță pe chip, împinse spre interior ușa groasă și intră. Îl văzu în tunică descheiată și se apropie să-i încheie nasturii de argint, cu dinții mușcând ușor din buza de jos și cu ochii căprui încrucișați în mod comic, în timp ce se concentra asupra a ceea ce făcea. Termină cu ultimul nasture, îi îndreptă gulerul, apoi făcu un pas în spate ca să examineze rezultatul.

— Mulțumesc, zise Martinez.

— Cu plăcere.

Ea încrucișă brațele și se încruntă în direcția lui. El se duse la măsuța de toaletă și luă de pe ea discul auriu agățat de o panglică pe care îl putea purta dacă n-avea de gând să care după el Globul de Aur.

— N-o să iei globul cu tine?

Martinez își puse discul la gât.

— Să iau globul în alte împrejurări decât cere oficiale ar însemna vanitate.

— Dar, Gareth, protestă Sempronia, tu *ești* vanitos.

Martinez decise că înțelepciunea superioară consta în a nu răspunde la o asemenea acuzație. Se întoarse spre ea.

— Și motivul pentru care ai venit aici, Proney...?

— O, șovăi ea. Voiam să vorbesc cu tine despre unul dintre ofițerii tăi.

— Unul dintre ofițerii *mei*?

— Nikkul Shankaracharya.

— A...

Acesta era al doilea locotenent, pe care-l cunoscuse doar cu două zile în urmă și cu care schimbase probabil treizeci de cuvinte. Un sublocotenent cu mai puțin de șase luni vechime, cu o mustăcioară subțire și o comportare șovăitoare. La prima întâlnire, Shankaracharya nu prea făcuse impresie, deși Martinez avea un sentiment puternic că acesta, probabil, avea să ceară multă muncă.

— E un prieten de-al tău? întrebă Martinez.

O nuanță slabă de roșu aprinse obrajii lui Sempronia.

— Da. Speram că ai putea, ei bine, să ai grijă de el.

— Asta-i treaba mea, zise Martinez. Dar se poate ca Shankaracharya să aibă nevoie de prea multă grijă?

Îmbujorarea lui Sempronia se accentuă.

— Cred că e foarte talentat. Dar e timid și nu se pune în valoare. Ai putea să calci peste el pe punte, fără măcar să observi că e acolo.

— Ei, îți promit să nu calc peste el pe punte.

Se întoarse cu mintea spre trecut, descoperi o amintire despre Sempronia vorbind cu un ofițer brunet la recepția familiei pentru Caroline Sylla.

Ochii ei se mutau de la un colț al încăperii la celălalt.

— Te admiră foarte mult. A tras sforile prin patronul lui, lordul Pazzini, ca să ajungă la bordul *Coronei*.

Strâmbă din buze.

— Sigur, el nu te cunoaște la fel de bine ca mine.

Martinez se apropie de Sempronia, întinse o mână să-i ridice bărbia, astfel încât să-i poată vedea ochii nemișcați.

— Este Shankaracharya *foarte* important, Proney?

Buzele ei se subțiară până rămaseră doar o linie și dădu din cap. El o sărută pe frunte.

— Foarte bine atunci, promise el. O să fac tot ce pot pentru ofițerul tău.

Brățelele ei îl înconjurară scurt, într-o îmbrățișare înflăcărată.

— Bine atunci, zise ea. Dacă ai grijă de Nikkul, *s-ar putea* să te iert pentru P.J.

Țâșni apoi afară din încăpere, iar el termină de împachetat și chemă servitorii să-i care bagajele la taxiul care trebuia să-l ducă la stația trenului cu levitație magnetică. Alikhan nu era disponibil — lui Martinez îi plăcea să creadă că avea grijă de *Corona* în absența lui. Aruncă haina de iarnă pe un braț, luă Globul de Aur în caseta lui de voiaj, coborî scara lată către hol și-și luă la revedere de la familie.

Afară, zăpada licărea albă sub cerul verde-închis de pe Zanshaa. Inelul de antimaterie se arcuia deasupra, cu docurile și

escadrila improvizată din care făcea parte și *Corona*. Escadrila urma să plece mâine, în misiune specială. Martinez nu știa încotro se îndreptau, știa doar că nu vor face parte din flota locală, pentru că fuseseră repartizați sub comanda lai-own-ului Do-faq, și nu a lui Jarlath. Presupuse că vor urma multe zile de accelerație până când va afla, în afară de cazul în care căpitanul Farfang prefera să-și informeze căpitanii la întâlnirea din ziua aceea.

Dar se dovedi că Farfang nu le putea spune nimic, pentru că era mort.

— *Destinul* termina convertirea dintr-o navă naxidă într-una pentru un echipaj torminel...

Informațiile veneau de la Dalkieth, primul lui locotenent, femeia între două vârste. Glasul ei emoționat era ascuțit și totuși plăcut, aproape sâsâit, un glas de copil care contrasta cu fața ridată.

— Lucrul s-a încheiat lăsând cabinele echipajului la sfârșit, așa încât cușetele fuseseră depozitate pe stație și au venit la bord abia aseară ca să se facă ultimele reglaje la mediul navei. Și știți că torminelii preferă o temperatură mai scăzută decât naxizii, din cauza blăunii.

— Deci n-a fost sabotaj?

— Dacă a fost, sabotorul făcea parte din echipaj și a murit odată cu toți ceilalți. Pentru că atunci când au programat noile temperaturi, cineva a uitat undeva o virgulă la zecimale, și mediul de pe *Destinul* a fost răcit la o zecime din cât trebuia să fie.

Martinez era năucit.

— Dar schimbarea de temperatură trebuie să fi fost destul de treptată pentru ca... Oh!

— Da, spuse Dalkieth. Torminelii au un reflex de hibernare. Când se face frig, intră pur și simplu într-un somn adânc.

Dar nici chiar hibernarea nu-i apără de un mediu sub temperatura de îngheț.

Martinez se cutremură.

— Au murit cu toții?

— Toți. O sută douăzeci și ceva, morți în paturile lor.

— Și garda de la ecluză?

— *Destinul* nu trebuia să intre în serviciu până astăzi. Gărzile erau furnizate de Biroul Poliției, nu de nava însăși. Nimeni n-a intrat sau n-a ieșit din *Destinul* până azi-dimineață devreme...

Când au găsit pereții acoperiți cu gheață și torminelii congelați, cu chiciura sclipindu-le în blană... Martinez ar fi vrut să se rezeme în scaun și să se minuneze, înfiorat, de lovitura oribilă, capricioasă, a sortii care lipsise escadrila atât de nava cea mai mare, cât și de comandant. Dar erau prea multe de făcut; două treimi din echipaj erau străini, o cifră care includea și ofițerii. Până acum, din câte știa, *Corona* și escadrila ei încă pleca din stație mâine.

— Cine e la comanda escadrilei? întrebă.

— Kamarullah e căpitanul senior. Nu s-a spus totuși nimic oficial.

El se ridică din spatele biroului, conștient de trofee de fotbal care erau încă fixate de peretele din spatele lui. Apartamentul lui Tarafah fusese în sfârșit reconstituit, iar el se mutase acolo, după ce insistase asupra unor lacăte și zăvoare de rezistență triplă la dulapul de băuturi.

— Bine, zise el, inspecția departamentului la 26:01.

— Foarte bine, lord căpitan-locotenent.

Luă cu el la inspecție Globul de Aur — nu pe cel pe care i-l înmânase Convocarea cu o zi în urmă, ci versiunea mai primitivă pe care-o făcuseră Maheshwari și Alikhan în atelierul mecanic al fregatei. Dacă echipajul trăgea concluzia că

aprecia darul lor mai mult decât pe cel al Convocării, el n-ar fi fost dezamăgit.

Rezultatele inspecției fură puțin mai bune decât se aștepta, dar nu terminase decât jumătate când Vonderheydt îl informă că un mesaj urgent, personal, fusese primit de la comandantul de escadrilă Do-faq. Martinez lăsă cocârjații să plece, inclusiv pe cei pe care nu apucase să-i inspecteze, și preluă comunicarea în birou.

Comandantul de escadrilă junior Do-faq comanda escadrila de crucișătoare lai-own care se îndreptase spre Zanshaa dinspre Preowin de la începutul revoltei. Oasele goale ale lai-own nu puteau suporta mult mai mult de 2 g, și accelerase toată ziua. Acum, că Do-faq ajunsese pe Zanshaa, nu avea intenția să încetinească; avea să continue un circuit larg, excentric al sistemului până când se va repezi către ce gaură de vierme îl trimitea flota, iar între timp avea să comande escadrila lui ușoară, care includea *Corona*, de la distanță.

Cum avea să-și coordoneze Do-faq escadrilele dacă ar fi trebuit vreodată să lupte, rămânea o întrebare deschisă, având în vedere caracteristicile lor de performanță complet diferite. Pe de altă parte, se presupunea că lai-own erau tacticieni diabolic de subtili, așa cum arătaseră performanțele lor în războiul lai-own, iar Martinez își spuse că oricum nu era treaba lui să-și facă griji pentru asta.

Martinez își folosi cheia de căpitan ca să decodeze mesajul comandantului de escadrilă, care traversase cele șase minute-lumină dintre Zanshaa și escadrila lai-own. Când imaginea se limpezi pe ecran, văzu că Do-faq era un lai-own tânăr pentru funcția lui, așa cum era demonstrat de părul negru cu aspect de fulgi de pe o parte și de alta a capului turtit, păr pe care lai-own îl pierdeau la deplina maturitate. Ochii depărtați erau aurii, iar gura largă, garnisită cu dinți ascuțiți,

arăta ridurile obosite care vorbeau despre aproape treizeci de zile de accelerație continuă.

— Lord căpitan Martinez, vorbi el. Îngăduie-mi să te felicit pentru avansare și pentru primirea Globului de Aur. Sper să am onoarea de a te întâlni personal într-o zi, dacă restricțiile serviciului o vor permite.

Martinez descoperi că aceste politețuri îl încălzeau. Era întotdeauna plăcut să descoperi că ofițerii tăi superiori aveau o părere bună despre tine și erau dispuși s-o declare. Era mai obișnuit cu superiori care pretindeau că el nu exista.

Do-faq închise membranele nictitante peste ochi.

— Pierderea *Destinului* m-a silit să iau un număr de decizii dureroase, printre care și concluzia, fără tragere de inimă, că lordul căpitan Kamarullah nu este potrivit pentru comanda escadrilei.

Martinez se uită fix la ecran, copleșit de surpriză, și atinse tasta de control.

— Membrul echipajului Alikhan în biroul căpitanului...

Do-faq continuă, cu voce obosită:

— Ceilalți căpitani cu vechime mai mare decât a ta ar fi, sunt siguri, destul de potriviți pentru sarcină. Dar le lipsește experiența de luptă — *tuturor* ne lipsește o asemenea experiență. Tuturor, în afară de tine.

Membranele nictitante se ridicară de pe ochii lui Do-faq, și Martinez se trezi privind în ochii aurii strălucitori ai lordului comandant.

— Sunt dispus să te numesc la comanda escadrilei ușoare, lord căpitan Martinez, continuă Do-faq. Îmi dau seama că ai putea socoti asta ca pe o povară nemeritată, având în vedere problemele cu care te confrunți probabil acum pe *Corona*, cu atâția membri noi în echipaj și cu celelalte greutăți ale unei funcții noi de comandă. Poți refuza funcția fără nici un prejudiciu...

Martinez întrerupse mesajul când auzi un ciocănit la ușă. Îi spuse lui Alikhan să intre și, când ordonanța intră, întrebă:

— Ce e între Do-faq și Kamarullah?

Alikhan se opri o clipă, apoi închise fără zgomot ușa în urma lui.

— Asta datează de la manevrele din șaptezeci și trei, *my lord*, răspunse el. A fost o neînțelegere a unui ordin care a dus la eșecul manevrelor. Flota a dat vina pe Do-faq, iar Do-faq a dat vina pe Kamarullah, care la vremea aceea era ofițer tactic pe *Gloria*.

Iar acum eu sunt la mijloc, se gândi Martinez. Gândul nu reuși să-l deprime.

Și nici gândul la echipajul său nou și neîncercat, la ofițerii pe care nu-i cunoștea, la perspectiva de a supăra căpitanii pentru că se trecuse peste ei și la mânia sigură a lui Kamarullah. Simțea în schimb un val de entuziasm, clocotul sângelui și al minții când începu să evalueze provocările presupuse de oferta lui Do-faq.

— Mulțumesc, Alikhan, spuse.

Și după ce Alikhan plecă, ceru panoului de comunicații:

— Răspuns, personal comandantului de escadrilă Do-faq, și apăsă cheia de cifrare.

Se aprinse lumina care arăta că este înregistrat, și privi în cameră cu o față care spera că transmite sinceritate.

— Deși mă tem că-mi acordați mult prea multă încredere, vorbi el, sunt cu toate acestea onorat să accept numirea. Eu și cu escadrila vă vom aștepta ordinele.

Aproape că spusese escadrila *mea*, dar se opri în ultima clipă.

Asta, decise el, ar însemna vanitate.

Următorul apel veni de la căpitanul locotenent Kamarullah. Avea chipul pătrătos, mustăți și tâmplele încărunțite care sugerau că mânia lui Do-faq trebuie să-i fi afectat cu adevărat cariera — căpitanii-locotenenți erau în general promovați mult înainte de a avea șansa să încărunească.

— Puteai refuza comanda, zise Kamarullah.

— Îmi pare rău, căpitane, replică Martinez, dar știi că Do-faq ar numi pur și simplu pe altcineva.

— Puteați să refuzați *toți*, insistă Kamarullah. Dacă toată escadrila ar fi rămas unită împotriva lui, n-ar fi avut de ales.

— Regret situația, continuă Martinez, dar am acceptat oferta lordului comandant.

Buzele lui Kamarulla se strâmbară.

— *Regret*, repetă el. Nu mă îndoiesc.

Martinez se uită la el cu răceală.

— Întâlnirea căpitanilor la micul dejun, pe *Corona*, la 06:01, spuse el. Îți poți aduce locotenentul senior.

Avea să scoată Globul de Aur din cutie, se gândi el, pe cel adevărat, ca să-și demonstreze autoritatea.

Și dacă *asta* nu mergea, l-ar fi putut folosi ca să-l pocnească pe Kamarullah în cap.

Cu două ore înainte de întâlnirea de la micul dejun, Martinez fu trezit de un mesager care avea ordine sigilate de la Comitetul de Control al Flotei. Își puse halatul, semnă pentru ordine, rupse sigiliul și citi destinația escadrilei.

Hone-bar. Do-faq ducea două escadrile la Hone-bar, la peste o lună distanță. Asta avea să-i dea timp să-și pună la punct nava și escadrila, să le aibă pe amândouă gata în momentul în care ajungeau cu toții.

Îl chemă pe intendent și comandă cafea.

Apoi începu să facă planuri.

Flota locală își continua colosalele ei curse de accelerare, descriind circuite între Zanshaa și Vandrith, apoi făcând rotații încă și mai largi pentru a include alte planete și Shaamah, soarele sistemului. I se alătură escadrila daimongilor de la Zerafan, care zbura deja cu viteză la sosire și care fu integrată fără probleme în forțele lui Jarlath.

Sosi și escadrila lai-own a lui Do-faq de pe Preowin, care urma să servească la apărarea capitalei cât timp flota locală era plecată. După o lună de accelerări brutale amestecate cu ședințe de planificare cu echipa și (prin video) cu căpitanii săi, lui Jarlath nici nu-i mai trecea prin minte să-și rețină răzbunătorii înarmați. Gândul că toată munca și suferința s-ar fi putut pierde degeaba era prea revoltător ca să fie luat în considerare. Ceru permisiunea să atace Magaria, iar permisiunea îi fu acordată cu plăcere.

La patruzeci și patru de zile după plecarea de pe Zanshaa, zburând cu 0,56 din viteza luminii, flota locală se roti în jurul planetei Vandrith pentru ultima oară și se îndreptă spre gaura de vierme numărul trei din sistemul Zanshaa, în drum spre Magaria. Avea să continue să accelereze tot drumul și ar fi trebuit să ajungă la peste 0,7 din viteza luminii când avea să izbească prima oară flota lui Fanaghee.

Jarlath era obosit și avea dureri, dar era mulțumit de planurile sale. Știa că îl aștepta o luptă grea, dar toate îndoielile dispăruseră, iar el știa că victoria avea să-i aparțină.

Ceea ce el și toți ceilalți informați despre planurile lui nu-și dădeau seama era faptul că planurile flotei locale contau pe greșelile făcute de inamic, pe presupusele pierderi critice de

personal și de echipamente pe care le-ar fi suferit, sau pe incapacitatea de a reechipa navele și de a le asigura echipaje.

Toate acestea erau presupuneri periculoase, în special când îți aminteai că naxizii își plănuiseră rebeliunea de foarte multă vreme.

Fanaghee se descurcase bine cu timpul pe care-l avusese la dispoziție. Lovitura la limită a rachetei lui Martinez o afectase grav, dar nu fatal. Impulsul electromagnetic provenit de la explozie se abătuse asupra rețelei de comunicații de pe stația inelului și o topise. Toate navele în afară de *Ferogash* se aflaseră în dană și erau conectate prin cabluri la comunicațiile stației, iar impulsul arsesse cablurile pe toată lungimea și defectase și dispozitivele de comunicații ale navelor.

Rețeaua de comunicații militare ar fi trebuit să fie întărită împotriva unui asemenea atac, iar stația *fusesse* întărită la vremea când fusese construită. Dar secolele de improvizații ale întreținerii ocoliseră multe dintre sistemele de siguranță, iar rezultatul îi lăsă pe naxizi literalmente fără cuvinte.

Proiectul sigur al comandamentului inelului fusese compromis mai recent, la o reparație care lăsase o țevă de răcire conectată la exterior fără protecții potrivite împotriva exploziilor. Deși comandamentul inelului era înconjurat de plăci de ecranare antiradiație care ar fi trebuit să protejeze pe toată lumea, rezervorul de răcire și radiatorul se aflau în afara comandamentului propriu-zis și nu aveau nici o apărare împotriva valului de neutroni și de raze gamma de înaltă energie generat de racheta cu antimaterie a lui Martinez. Lichidul de răcire se evaporă instantaneu, explodează în comandamentul inelului și pârjoli mortal fiecare persoană prezentă, inclusiv pe

căpitanul senior Deghbal. Catastrofa fu descoperită cu multe ore mai târziu, când personalul naxid, incapabil să ia legătura cu comandamentul inelului după ce reparaseră sistemele de comunicații, intraseră în adăpostul întărit și îi descoperiseră pe Deghbal și pe oamenii ei întinși pe locul unde-i prinsese erupția de otravă.

Totuși, doar asta fu lucrul cel mai rău. Stația era în stare de alertă, tot personalul esențial se afla în adăposturi întărite fie pe stație, fie la bordul navelor, și nici unul dintre celelalte adăposturi nu avea aceleași erori de proiectare care făcuse comandamentul inelului vulnerabil. Victimele radiațiilor se re-zumară la câțiva civili răzleți, la prizonieri de pe vehiculele capturate, care fuseseră mânați la bazele liftului spațial și așteptau să fie transportați la suprafață și la paznicii lor. *Ferrogash* își pierdu senzorii dar nu și comunicațiile, deși, din moment ce nu era nimeni care să răspundă, mesajele luară în curând un ton plângăreț.

Fanaghee însăși nu suferi nimic altceva decât umilire. Se afla într-un vagon de lift spațial, gonind dinspre planetă spre inel, când comenzile se defectară, blocând-o fără comunicații în troposfera Magariei vreme de unsprezece ore.

Dar comunicațiile cu restul flotei sale se reluară în numai câteva ore. După câteva zile, cele trei nave trimise de Premierul Axiom de pe Naxas ancorară la stația inelului, debarcând sute de naxizi pentru echipajele navelor capturate. Majoritatea erau tineri și relativ lipsiți de experiență sau veterani rechemăți de la pensie, și li se spusese doar cu câteva ore înainte că acum nu mai serveau Comandamentul sau Convocarea, ci Comitetul pentru Salvarea Praxisului.

La sosirea recruților, echipele lucrau deja la convertirea navelor capturate pentru folosirea lor de către naxizi. Era vorba de mai mult decât să smulgă scaune și să le înlocuiască

cu canapele; încăperile protejate contra radiației care urmau să adăpostească echipajul în timpul luptei trebuiau să fie complet reproiectate pentru a găzdui forma naxizilor.

Fanaghee și cele două escadrile inițiale se separară de stație la două zile după sosirea întăririlor și, începând din acel moment, ea controlă treburile din nava-amiral, *Măreția Praxisului*. Ea și cu escadrilele din subordine începură o serie de accelerații intense între Magaria, Barbas și Rinconell, cu intenția de a furniza un bastion împotriva oricăror represalii din partea flotei locale de pe Zanshaa. Cele două escadrile de sub comanda lui Elkizer sosiră și ele, deja zburând cu mare viteză. Și, una câte una, escadrilele capturate își terminară reechiparea și se alăturară lui Fanaghee în cercul ei defensiv.

Escadrilele de pe Felarus și Comador aveau îndatoriri în altă parte, dar Naxas trimise jumătate din escadrila sa de zece nave pe Magaria, păstrându-le pe celelalte ca să apere capitala, și câteva nave mici, individuale veniră de pe unde fuseseră trimise în misiune, oferindu-i lui Fanaghee un total de șaptezeci de nave. Calculă că Jarlath avea probabil pe Zanshaa vreo cincizeci și cinci, dacă îi chemase pe daimongi de pe Zarafan, și se gândi să preia ofensiva. Asasinarea convocațiilor naxizi o jignise enorm, și voia să se răzbune pe răzvrătiții pe care inamicul îi proclamase eroi, iar pentru pedepsirea lor se gândea la ceva mai colorat decât aruncarea de pe o stâncă. Singurul lucru care-o ținea pe loc erau navele reechipate, pe care nu avusese timp să le aducă la aceeași viteză cu restul forțelor ei — odată ce avea să le aibă pe toate zburând cu aceeași viteză, avea să solicite Comitetului permisiunea de a captura Zanshaa.

Între timp, își pregăti apărarea. Fură lansate momeli și re-partizate astfel încât să imite escadrile întregi — pentru cineva care intra în sistem și se uita la ecranele radar, spațiul

dintre Rinconell și Barbas ar fi părut la început ocupat de o flotă de trei ori mai mare decât în realitate. Toate navele primă instrucțiuni să zboare fără radar — dacă un nou-venit voia să le găsească, trebuia să aștepte ca un impuls radar să le atingă și apoi să se reflecte, un proces care ar fi cerut ore întregi. Fanaghee își aranjă escadrilele pe traiectoriile lor circulare în așa fel încât orice inamic care ieșea din gaura de vierme numărul unu să fie prins între două focuri, o escadrilă în față, una în spate.

Navele capturate, cu noile lor echipaje, prinseră treptat viteză. Fanaghee voia să trimită Comitetului petiția pentru permisiunea de a lansa atacul asupra capitalei peste mai puțin de o zi, când sosi vestea de la stația de releu aflată în partea îndepărtată a găurii de vierme numărul unu că flota locală era pe drum, și se apropia rapid.

La puține ore după aceea, flota locală sosise, iar planurile lui Fanaghee erau puse la încercare.

Cincisprezece

Sylla se luptă să-și recapete cunoștința, cu un ton insistent răcnindu-i în urechi și cu inima cuprinsă de panică. Pentru o clipă, se zbatu, simțind perna sufocantă apăsată pe față, apoi mintea i se limpezi și-și dădu seama că se afla în șalupă, cu computerul cerându-i să ia o hotărâre. Își încleștă mușchii maxilarului, forțând sângele să urce la creier, și încercă să-și concentreze asupra ecranelor luciditatea care-i renăștea. Trecu pe virtual cu ecranul principal de navigație, și i se păru că universul îi fusese pictat pe dinăuntru craniului, un univers ciudat de gol, cu un singur soare și câteva planete și asteroizi, și cu niște mici impulsuri colorate, abstracte, ici și colo, care reprezentau nave, alături de pachetele de date care se derulau, informând-o despre direcție, viteză, masă și rata accelerației.

Spre surpriza ei, plutea imponderabilă în centuri. Motorul aparatului ei se oprise. Clipi, scutură din cap ca să și-l limpezească, încercă să priceapă ceea ce-i spunea computerul.

Momeli. Ea și barajul ei de douăzeci și patru de rachete fuseseră trase spre momeli, iar computerul, analizând

transferurile tot mai mari de date care se revărsau dinspre senzori, tocmai își dăduse seama de asta.

La naiba! Dacă era să moară — un eveniment extrem de probabil — i-ar fi plăcut să ia câțiva inamici cu ea.

În față, zbura stolul de rachete, accelerația lor mai mare asigurând faptul că se îndepărtau de ea chiar dacă motoarele li se opriseră atunci când se descoperise înșelătoria. Îi cereau instrucțiuni. Examină ecranele și încercă să găsească o altă țintă. Un număr uluitor de posibilități roia în fața ochilor ei. Câte dintre ele erau adevărate?

Mirosul acru al propriului corp devenise o prezență permanentă în costumul de vid. Aproape două luni de accelerare o zdrobiseră și o umpluseră de vânătaii, îi storseseră energia și o lăsaseră apatică. Ceilalți cadeți făceau glume pe seama ei pentru că-și administra medicamentele împotriva accelerației cu ajutorul plasturilor în loc să și le injecteze în gât; îi spuneau „Domnișoara Plasture”. Din fericire, Jarlath decretase două zile de zbor aproape în imponderabilitate la sfârșitul lunzii perioade de accelerare către Magaria, o șansă pentru ca personalul flotei locale să-și adune puterile și inteligența de care urma să aibă nevoie în bătălia ce se apropia. Sylla și le petrecuse între reverificarea obsesivă a diagnosticelor șalupei și simpla plutire extatică în pat, simțindu-și mușchii și ligamentele, încordate până atunci ca o funie răsucită, începând să se destindă încetul cu încetul, un proces aproape la fel de dureros ca și accelerația.

Acum nu prea erau destinse, nu după orele de accelerări care duseseră la saltul flotei prin gaura de vierme spre Magaria, doar pentru a fi urmate de accelerarea nemiloasă, aproape mortală, care urmase după lansarea ei de pe *Neînfricatul*. Acum, că imponderabilitatea îi trimitea din nou sânge în corp, membrele se trezeau de durere. Încercă să nu bage în seamă

durerea și să-și îndrepte în schimb mintea spre ecrane, dar îi venea greu să se concentreze asupra năucitorului val de date.

Ultima oară când se aflate într-o navetă, fusese încuiată vreme de multe zile nesfârșite cu un mort. Era greu de uitat așa ceva, chiar și în împrejurările actuale. Fusese un act de curaj să intre în șalupă și să închidă trapa după ea.

Își sili mintea să se îndrepte spre ecrane.

Escadrila de crucișătoare numărul doi, formată din nouă crucișătoare grele, printre care și *Neînfricatul*, conducea atacul flotei, și ieșea acum din câmpul de plasmă în expansiune creat de barajul inițial de acoperire al lui Jarlath — rachete trase prin gaura de vierme ca să explodeze în fața flotei și să înnebunească ecranele radarelor inamice. Barajul servea unui scop dublu: să împiedice rachetele rebele să depisteze navele și să ascundă manevrele de ultima clipă, care spera că îi vor lua pe naxizi prin surprindere. Jarlath voise nave cu mare putere de foc în față, așa încât crucișătoarele grele ale escadrilei a doua erau urmate de cele zece crucișătoare mai vechi din escadrila numărul unu, care tocmai se iveau și ele din norul de radiație, pe o traiectorie ușor divergentă față de escadrila a doua. În spatele lor, încă neieșită complet din norul de plasmă, restul flotei locale era încadrată de turnurile de flăcări reprezentând escadrila de nave de luptă numărul unu, cele șase nave de clasă *Praxis* cu care Jarlath spera să copleșească inamicul.

În față erau naxizii, un șir uluitor de formații intersectându-se și tăindu-și calea unele altora, între Barbas și Rinconell. Până acum, numai câteva apăreau limpede; naxizii nu foloseau radare active, iar loialiștii flotei locale trebuiau să aștepte ca propriile lor radare să găsească inamicul și ca semnalul să ajungă înapoi, abia după aceea putând să obțină o indicație clară a poziției dușmanului.

O mare parte din ceea ce detectau păreau să fie momeli, exact la fel cu aceea pe care Sylla fusese trimisă s-o urmărească. Trecu în revistă imaginile senzorilor, înapoi în timp, și descoperi că grupul ei de momeli făcuse manevre încă de când *Neînfricatul* și celelalte crucișătoare ieșiseră din ecranul de plasmă, iar ea și barajul său de rachete fuseseră lansate spre ceea ce părea o escadrilă de nave mici organizându-se pentru a se năpusti asupra flancului lor.

Radarele flotei locale dezvăluiau treptat formațiuni ale inamicului, iar Sylla calculă traiectorii către cea mai apropiată dintre ele. Dar cele două divizii de crucișătoare aruncau deja baraje de rachete către acești inamici, iar pentru ea părea oarecum redundant să adauge la acestea forța de care dispunea. Se hotărî să meargă mai departe pe traiectorie și să aștepte o ocazie. Singurul ordin pe care-l dădu fu ca mănunchiul propriu de rachete să se rotească și să aprindă pentru scurt motoarele, ca să se apropie de ea în loc să se îndepărteze.

Din poziția din care privea, văzu bătălia desfășurându-se, văzu tot mai multe escadrile inamice apărând pe ecrane și nori de plasmă și de radiații gamma arzătoare când rachetele începură să explodeze. Văzu nave și formațiuni de rachete mortale manevrând în spatele perdelelor tot mai întinse de radiații. Văzu rachete ieșind din spatele norilor și fulgerele scoase de fasciculele de antiprotoni traversând spațiul care le despărțea.

Cele două escadrile de crucișătoare grele manevrară greoaie, apropiindu-se de inamic, două escadrile naxide pe care senzorii lui Sylla le recunoșteau acum ca fiind cele optsprezece nave comandate de dezertorii din flota locală, Elki-zer și Farniai. Forțele adversare se aflau pe traiectorii care urmau să se intersecteze, amândouă îndreptându-se spre Barbas ca să execute manevra de praștie în jurul planetei gigant și să se îndrepte spre interiorul sistemului.

— Dispersie spațială, se trezi Sylla murmurând. Dispersie acum!

Dar crucișătoarele își menținură formația, la fel și inamicul. Spațiul dintre escadrilele pe cale să se întâlnească era un clocot continuu de radiații prin care radarele dușmane căutau în zadar. Fulgerele fasciculelor de antiprotoni și de lasere se transformară într-o pulsație constantă de foc, ca niște salve de focuri de artificii luminând cerul.

— Dispersie acum!

Ca și cum ar fi auzit-o, crucișătoarele începură să se despartă, navele să se rotească, cu motoarele arzând în direcții diferite. Sylla nu zări venind ultimul baraj de rachete, numai fulgerele strălucitoare care-i arseră toți senzorii de la tribord. Cea mai mare parte a simbolurilor de pe ecran se stinseră, înlocuite de simbolurile mai puțin viu colorate reprezentând o poziție pur teoretică. Pentru Sylla fu la fel de șocant ca o palmă peste față. Când o parte din universul schematic din capul ei se stinse, fu ca și cum jumătate din creierul ei ar fi murit.

— Computer, suprapune contorul de radiație! ceru ea.

Detectă în propria ei voce un strop de panică și încercă să o înăbușe.

Contorul de radiații măcar funcționa încă, și arăta valuri repetate de radiații gamma, de neutroni, și de mezonii pi cu viață scurtă, fructele stranii ale ciocnirii dintre antihidrogen și materia normală. Apărea o succesiune de vârfuri când explodau rachetele, zeci deodată.

Așteptă ca radiația să se risipească, apoi comută pe sistemele alternative de detecție — proiectanții șalupei *presupuseseră* că și-ar putea pierde senzorii și instalaseră sisteme multiple de rezervă. Senzorii arătau că șalupa ei era înghițită de norul de plasmă cumplit de fierbinte, în expansiune, provocat de loviturile numeroase ale rachetelor. Ar fi putut fi și

alte vehicule în nor, dar, dacă era așa, erau ascunse de furtuna electromagnetică din jurul ei.

Pulsul îi bubuia în urechi în timp ce încercă să-și forțeze simțurile, prin simpla putere a voinței, să pătrundă prin nor. Cu siguranță existau supraviețuitori. Cu siguranță existau nave prietene în nor, nave care poate că își pierduseră senzorii sau alte sisteme electronice, dar aveau echipajul încă la adăpost, în carcasele întărite...

Minutele treceau. Sylla își linse buzele uscate cu limba ca de glaspapir. Norul de plasmă se împrăștie, își pierdu densitatea și se răci, iar raza senzorilor crescuseră treptat. Și apoi șalupa ieși pe neașteptate din nor, iar universul creat de radar se aprinse brusc în craniul ei.

Inima ei își înteti bătăile când un alt vehicul apărură din nor, pe o traiectorie care trebuia să fie a escadrilei de crucișătoare numărul doi. Aparatul fu urmat de altul. Sylla trecu de la radar la imaginea optică și încercă să se uite cât mai de aproape la cele două nave. Privea cu o speranță și mai încordată decât mușchii ei chinuiți; cu siguranță una dintre ele era *Neînfricatul*.

Nu reușea să le recunoască. Detaliile optice erau neclare; computerul completa cu elemente bazate pe speculație acolo unde cele optice lipseau. Imaginea era stranie. Amândouă navele păreau să *licărească*, de parcă ar fi tras după ele cozi de cometă din scânteii pâlpâitoare.

Abia când trecu pe infraroșu deveni totul limpede. Cele două crucișătoare erau *fierbinți*: energia termică le făcuse să se încingă, într-un contrast absolut cu disperarea rece care începea să-i înfioare trupul. Nu cunoștea temperatura de topire a carcaselor dure, din materiale rășinoase, ale crucișătoarelor, dar bănuia că fusese depășită. Dacă ar fi existat oxigen în spațiu, carcassele ar fi fost în flăcări. Chiar dacă echipajul ar fi

fost în adăposturi, probabil că membrii acestuia fuseseră carbonizați de vii când fierbințelea radiase spre interior.

Sylla tresări când nava din frunte explodează și combustibilul de antimaterie împrășcă încă un nor de radiații gamma. Își opri senzorii la timp, pentru a împiedica avarierea lor și, când contorul arată că radiațiile scăzuseră, le porni din nou, cu prudență. Prima navă fusese nimicită, iar a doua fusese lovită de o sfărâmatură mare, sau poate doar de către barosul masiv de radiații gamma și de neutroni, pentru că se dădea acum peste cap, neîncetat.

Nimic altceva nu mai ieși din norul de plasmă pe cale să se răcească, în afară de rămășițe.

Nici un supraviețuitor, se gândi Sylla. Nouăsprezece nave ale flotei locale tocmai fuseseră nimicite. Că optsprezece dintre cele rebele fuseseră și ele distruse nu părea să conteze prea mult.

Sylla plutea în chingi și încerca cu disperare să asimileze această informație. Nu apucase să-și cunoască prea bine camarazii în cele câteva săptămâni în care fusese la bord, cu toată lumea legată în chingi în cușetele de accelerație și luptând pentru fiecare răsuflare. Nu putea pretinde că pierduse vreun prieten. Și totuși, *Neînfricatul* era lucrul cel mai apropiat de o casă pe care-l avea, iar acum se dusesse, împreună cu echipajul lui de patru sute de oameni.

Și lordul căpitan Richard Li se dusesse. Fusese omul cel mai apropiat de un patron pe care-l avusese, și putea să-și ia adio de la gradul de locotenent promis.

M-a suit pe primul meu ponei, își zise Sylla, apoi râse amar.

Uită de ponei și grade de locotenent. Nimic din toate astea nu va mai conta dacă nu supraviețuia îi următoarele câteva ore.

Chiar în timp ce lua această hotărâre, o parte a minții ei făcea calcule. Cele cincizeci și patru de nave ale flotei locale

scăzuseră acum la treizeci și cinci. Inamicul începuse cu ceva între șaizeci și nouăzeci de nave — cu radarul limitat la viteza luminii, nu apăruseră încă toate pe ecrane — și acum fusese redus undeva între patruzeci și șaizeci. Să zicem deci cincizeci, în medie.

Cincizeci și patru împotriva a șaptezeci însemna șanse mai mari decât treizeci și cinci împotriva a cincizeci. Sylla nu putea să alunge sentimentul că tocmai văzuse flota locală intrând în agonia morții.

În fața ei, pornindu-și rotația în jurul lui Barbas, se afla o escadrilă grea a naxizilor prezentând un impuls radar suspect de mare, despre care Sylla presupunea că era nava-amiral a inamicului, *Măreția Praxisului*. Acum decelerau, cu intenția evidentă de a lăsa ce mai rămăsese din flota locală să-i ajungă din urmă și să provoace o confruntare. Sylla se gândi să-și trimită rachetele după ei, dar bănuia că ar fi inutil. Nu putea ataca o escadrilă întreagă de una singură, iar flota locală se afla undeva în urma ei, ascunsă de norul de plasmă tot mai împrăștiat, pe cale să se răcească, care marcase distrugerea *Neînfricatului*.

Programă o accelerare modestă de 2 g, atât pentru ea cât și pentru rachetele ei, având intenția să se apropie de flota locală, în timp ce încerca să se lămurească ce să facă mai departe.

În timp ce se desfășura accelerarea, două escadrile de nave mici, fregate și crucișătoare ușoare, ieșiră din norul de plasmă din spatele ei. Senzorii înregistrară bombardamentul radarelor lor pe suprafața aparatului ei. Apoi un crucișător ușor aruncă rachete în spațiu. Rachetele chimice pâlpâiră și se stinseră; făcliile strălucitoare de antimaterie se aprinseră. Sylla le urmări traiectoriile, și văzu că un baraj se îndrepta spre momelile care fuseseră inițial ținta ei. Un alt baraj se îndrepta spre un alt grup de momeli.

Și un al treilea se îndrepta direct spre ea.

Scoase un strigăt de protest surprins, în timp ce inima îi bubuia epuizant. Fără să se gândească, smuci șalupa în jurul centrului de greutate și forță motorul la o accelerație constantă de 6 g. Carcasa gemu când motoarele se luptară cu inerția, iar costumul i se strânse cu blândețe în jurul brațelor și picioarelor. Abia atunci trimise un mesaj, prin comunicațiile laser, către nava care trăsesse, un crucișător ușor care conducea o divizie de fregate.

— Aici lady cadet Sylla de pe *Neînfricatul*! vorbi ea. Ați deschis focul asupra mea! Dezactivați rachetele!

Încercă să-și ascundă isteria din voce, dar se îndoia că reușise.

Rachetele continuau să se apropie, strâns înmănunchete într-o accelerație furioasă pe care șalupa fugară nu o putea egala. Și mai multe rachete zburară dinspre escadrilă, țintite asupra a orice puteau detecta senzorii, indiferent de raza de acțiune. Oricine era pe postul de ofițer la controlul tactic își pierduse, evident, capul.

Sylla se puse în mișcare, vocea și mâinile dând ordine propriilor ei rachete. Trei dintre cele douăzeci și patru ale sale porniră în forță să intercepteze amenințarea. Oricine le controla, văzu pericolul pentru barajul lui și ordonă rachetelor atacatoare să se împrăștie. Ea contraatacă, ordonând celorlalte rachete să se îndepărteze în viteză de flota locală, apoi începu o accelerare despre care știa că o va face să-și piardă cunoștința. În timp ce gravitația o sufoca, își putu simți inima bătând neregulat, cuprinsă de panică. Reuși să-și scoată senzorii din funcțiune înainte ca ea și groaza care-o cuprinsese să piardă amândouă lupta împotriva leșinului.

Când accelerarea programată se încheie, o amintire reziduală a fricii o ajută să se agațe de abisurile de catifea neagră

ale inconștienței. Costumul îi eliberă treptat brațele și picioarele. Contorul de radiație arăta urmările unor explozii masive, iar indicațiile aparatelor arătau că și carcasa șalupei era foarte fierbinte. Sylla auzea zumzetul sistemului de răcire al cabinei. Din cauză că nu vedea nimic, ordonă încă o accelerație brutală și, când se trezi din nou, atât radiația cât și căldura scăzuseră. În acest moment, îndrăzni să activeze câțiva senzori și văzu în urmă masa imensă și fierbinte a unei explozii care părea să ocupe jumătate din spațiu. Nu părea s-o urmărească nici o rachetă din nor, și singurele rachete pe care le putea găsi pe ecran erau ale ei.

Lăsă motorul să meargă până când norul începu să se risipească, moment în care îl opri, în speranța că o șalupă fără accelerație nu merita osteneala de a trage în ea. Simțea urme de transpirație la subraț, între picioare și între sâni, iar inima încă îi bătea în piept, ca și cum ar fi îndemnat-o să fugă de acolo cât mai repede posibil.

Aparatele din fruntea flotei locale apărură încet prin ceața risipită de radiații. Crucişătorului-amiral i se alăturase întreaga escadrilă la aruncarea de baraje de rachete, de data asta spre escadrila grea a naxizilor din fața lor. Sylla nu avea o părere prea bună despre șansa lor de succes, în special pentru că rachetele o luau pe drumul cel mai lung, în jurul lui Barbas, urmărind inamicul prin spate în loc s-o ia pe scurtătură, ceea ce ar fi putut de fapt să aibă vreun sens.

Și apoi o altă salvă de rachete săltară de pe șine și-și luară zborul.

Spre Sylla. *Din nou.*

O furie sumbră, hotărâtă, străbătu nervii lui Sylla când își programă din nou rachetele pentru interceptie. De data asta mesajul ei era transmis fiecărei nave din cele două escadrile ușoare, șaisprezece nave în total.

— *Ascultă, imbecil nenorocit!*

Cuvintele ieșeau cu forța din diafragmă, în timp ce puterea accelerației creștea.

— Aici lady Sylla de pe *Neînfricatul*, iar tu tocmai ai tras asupra mea *pentru a doua oară!*

Se uită cu furie în cameră și răcni:

— *Arăt ca un blestemat de naxid, rahat de șoarece ce ești?* Încetează să mai intri în panică, stăpânește-te și recheamă-ți rachetele! Cu o mână, făcu un gest obscen către cameră.

— *Sper să supraviețuiesc destul ca să mă trimiți la curtea marțială pentru asta, ticălos bun de nimic!*

Se simți mai bine pentru că-și vărsase mânia, dar rachetele tot mai veneau. Programă o accelerare puternică și opri senzorii. În timp ce capul îi pulsa pe căptușeala din spatele căștii și simțea văturele ciocănindu-i spatele, își încleștă dinții și luptă împotriva beznei înăbușitoare care pornise să i se târască prin minte...

Cunoștința îi reveni mai încet de data asta, o ridicare lentă din uitarea înrudită cu moartea. Sylla avu nevoie de un timp ca să se concentreze asupra ecranelor, chiar dacă erau proiectate asupra centrilor vizuali. Contorul de radiații arăta valori mari, și la fel era și temperatura carcasei, dar nici una atât de intensă ca după primul baraj.

Totuși, era recunoscătoare pentru panourile de ecranare față de radiații care înconjurau cabina de comandă.

Când porni senzorii, văzu norul de plasmă în spate, ascunzându-i din nou priveliștea luptei. Nu venea nici o rachetă spre ea, și îi mai rămăseseră optsprezece. Când norii se risipiră în sfârșit, escadrilele ușoare păreau să-și fi pierdut interesul pentru ea; acum toate navele trăgeau asupra naxizilor din față. Zona din partea îndepărtată a planetei Barbas era o

fierbere continuă, pentru că rachetele naxide se întâlneau cu cele ale loialiștilor.

Sylla își programă propria rotire în jurul planetei Barbas, dar accelerația violentă pentru a scăpa de rachetele care o atacau o aruncase de pe ruta cea mai eficientă. Describe un cerc larg și fu nevoită să forțeze intens ca să ajungă pe linia spre soarele Magariei, următorul pas în bucla din jurul sistemului.

Trecuseră peste două ore de când traversase gaura de vierme. Își îngădui o înghițitură de apă și mănca jumătate de baton din rație. Era aromat cu ceva ce reprezenta ideea unui chimist despre căpșuni, iar gustul n-o încurajă să termine a doua jumătate. Trebui să deschidă vizorul de la cască pentru ca să mănânce, iar interiorul cabinei mirosea a încins, ca și cum cineva uitase să oprească o sobă de metal.

Cele două escadrile ușoare, luând-o pe traseul interior în jurul lui Barbas, i-o luaseră înaintea. În spatele lor veneau cele șase nave uriașe ale lui Jarlath, iar după ele o divizie de crucișătoare grele și ușoare, toate confruntându-se cu urmăritori, judecând după exploziile de rachete din urma lor.

Escadrilele ușoare trăgeau acum mai puțin regulat, ceea ce sugera că trebuie să-și fi dat seama că munițiile nu erau nelimitate, dar spațiul dintre ele și escadrila lui Fanaghee era încă opac din cauza exploziilor, o răbufnire de plasmă după alta.

Dezastrul se produse atât de repede, încât Sylla abia avu timp să înregistreze ce se întâmpla înainte ca escadrilele loialiste să fie înghițite de flăcări, o succesiune de explozii colosale înăuntrul lor și printre ele.

Nimic nu apără pe partea cealaltă a sferelor de plasmă care se dilatau. Șaisprezece nave tocmai fuseseră făcute bucăți.

Uluirea coplesitoare a lui Sylla fu urmată de o izbucnire de mânie. Îi venea să țipe, să izbească cu pumnul pereții blindati

ai cabinei. În schimb, își sili mintea să se ocupe de ceea ce tocmai se întâmplase.

Se părea că rachetele zburaseră nedetectate prin ecranul de plasmă. Apoi ajunse la concluzia că nu asta se întâmplase. Rachetele nu acceleraseră. Erau lansate, aprindeau motoarele pentru scurtă vreme, cât timp semnătura lor era ascunsă de exploziile de plasmă, iar apoi așteptau doar, plutind în derivă către navele care se apropiau. Dacă escadrilele ușoare le-ar fi văzut cât de cât, ar fi văzut ceva ce arăta ca niște rămășițe. Rachetele lăsau escadrilele ușoare să treacă peste ele, apoi detonau.

Așa lovise Martinez inelul Magariei, își aduse aminte Sylla, lăsase rachete cu motoarele oprite să plutească în timp ce nu se uita nimeni. Fanaghee învățase o șmecherie de la inamic.

Acum șansele se întorseseră complet împotriva flotei locale, nouăsprezece nave împotriva a aproximativ cincizeci, iar Jarlath trebuia să-și dea seama. Escadrila de nave de război se separă în două divizii de câte trei nave și începu accelerări masive pentru a o ajunge din urmă pe Fanaghee, a cărei navă *Măreția* sprijinea opt crucișătoare grele. Sylla privi uluită în timp ce calcula viteza crescândă; toată lumea de la bordul navelor de război trebuia să fie fără cunoștință, iar computerele pilotau.

Ceea ce încerca Jarlath părea demn de ajutorul ei. Divizia de nave de război trebuia să elimine escadrila grea a inamicilor, sau nimeni nu mai scăpa viu din sistemul Magaria. Sylla își programă propria accelerație și porni un curs de interceptie către escadrila naxidă, cu rachetele răspândindu-se într-un val în fața ei. Din nou, motoarele cu antimaterie se aprinseră, tur-tind-o în cușetă. Din nou, luptă împotriva leșinului până când se prăbuși în beznă.

Fu trezită de un vuit în urechi și de o durere în piept. În timp ce încerca cu lăcomie să respire, își dădu seama că durerea era provocată de încercarea de a respira în ciuda apăsării gravitației.

Treptat, redeveni conștientă de ceea ce o înconjură. Se uită la luminile roșii de pe ecran și văzu că înregistrau propriile ei semne vitale.

Sylla se ridică înjurând, uitând că ecranele erau în capul ei și că nu se putea uita mai bine la ele aplecându-se. Așteptă să i se limpezească mintea, apoi citi că accelerația fusese oprită când costumul ei detectase un vârf al tensiunii sanguine, mult peste nivelul periculos chiar și pentru cineva cu sănătate bună. Corpul ei ceda sub apăsarea accelerației prea puternice.

Se uită la indicațiile prezente și le găsi în intervalul normal. Imponderabilitatea pusese capăt stării primejdioase, deși cu siguranță n-ar fi trebuit să-și pună norocul la încercare prea curând, cu o accelerație ridicată. Apoi verifică situația din afara aparatului și își descoperi rachetele încă arzând în față, în direcția inamicului.

Dar rachetele păreau în plus acum. Jarlath și escadrila de nave de război intraseră deja în luptă cu dușmanul, și aruncau valuri uriașe de rachete. Fiecare navă din clasa *Praxis* avea peste șaiszeci de lansatoare, și trăgeau toate, scoțând salvele teribile una după alta din magaziile gigantice.

Navele lui Fanaghee trăgeau și ele. Era imposibil să ții vreo socoteală a rachetelor — trebuiau să fie sute, și pe sute de traiectorii diferite, unele directe, altele ocolind ca să atace din unghiuri ciudate.

Sylla puse rachetele ei să înceteze accelerația. Avea să le țină în rezervă pentru o lovitură finală împotriva inamicului, dacă era nevoie de un asemenea lucru.

Flancurile navelor lui Jarlath pulsau cu strălucirea fasciculelor de antiprotoni, iar navele începură să facă manevre separat unele de altele. Învățase ceva din pierderea celor două escadrile, și tot ce arăta a sfârșământuri în calea sa era spulberat.

Două dintre navele lui Jarlath muriră primele, iar Sylla scoase un strigăt de furie și de disperare când văzu mingile de foc erupând în jurul lor. Dar nava-amiral a lui Fanaghee succombă următoarea, îngropată într-un val de lovituri de rachete, și trei dintre crucișătoarele din apropierea ei fură distruse în aceeași salvă necruțătoare.

După aceea, ambele părți își pierdură capacitatea de a se apăra împotriva atacurilor. Rachetele se revărsau spre ele. Furia, triumful, tristețea și disperarea o hărțuiau pe Sylla în timp ce exploziile de antimaterie nimiceau prieteni și dușmani laolaltă.

Până la urmă, nu mai rămase nimic. Escadrila de nave de război numărul unu încetase să existe, și la fel și navele grele ale lui Fanaghee. Se părea că numai Sylla mai rămăsese, ea și cu cele optsprezece rachete ale sale, plutind spre soarele Magariei.

Era clar că venise timpul să părăsească bătălia. Mai rămăseseră cel puțin patruzeci de nave ale naxizilor, și nu mai mult de treisprezece supraviețuitori în flota locală — poate mai puțini, din moment ce în urma ei se zărea o vâlvătaie continuă stârnită de luptă. Trebuia să se rotească în jurul soarelui Magariei, apoi în jurul planetei Rinconell, în drum spre gaura de vierme numărul unu și spre Zanshaa. Singura ei contribuție la bătălie, se părea, avea să rămână folosirea a șase rachete pentru a se apăra împotriva unui atac inutil lansat de propria ei tabără.

Ura trezită de propria-i inutilitate îi înțepa gâtul. Clipi, stăpânindu-și lacrimile de frustrare și de furie. Totul în jur era numai moarte și ruină, la care nu fusese participantă, ci doar

o martoră mândrie. Într-un fel, era mai rău decât moartea. Chiar și anihilarea îi fusese refuzată.

Trecură ore nesfârșite. Sylla mănca batoane din rație ca să-și păstreze forțele și bău un supliment electrolitic ca să înlocuiască ceea ce pierduse prin transpirație. Alunecă la marginea inconștienței în accelerarea din jurul soarelui, dar reuși să rămână trează, gândindu-se cu amărăciune că nu folosea la nimic.

Bătălia din spatele ei se stinse. Poate că toți cei implicați rămâneau fără rachete. Detectorii îi arătară șase nave ale florei locale supraviețuitoare, urmărite de un roi de inamici.

Șase nave, se gândi, din cincizeci și patru. Lumi întregi se sfârșeau astăzi.

Inclusiv a ei. Detestase flota cel puțin la fel de mult pe cât o iubise, dar aceasta îi oferise siguranță, stabilitate, continuitate și tradiție, pe lângă lucruri mai lumești ca mâncarea și un salariu modest. Toate dispăruseră acum. Sylla era suspendată deasupra vidului, înconjurată numai de o cochilie subțire și precedată de un roi de optsprezece rachete mortale, bune de nimic.

O disperare neagră o acoperi. Îi putea simți degetele reci atingându-i fața. Tot ceea ce făcuse, tot ceea ce fusese, era doar pentru asta.

Moartea îi era *datoare*, se gândi ea. Moartea îi datora mai mult decât această cursă solitară, acest circuit în jurul unei pustietăți a nimicirii.

Ea și cu Moartea se cunoscuseră de multă vreme. I se părea că Moartea ar trebui să-i fie o prietenă mai bună de-atât.

Când Gredel se întoarse, după ce deschisese contul pe numele lui lady Sylla, o găsi pe Caro băjbâind cu o mână tremurătoare

după prima ceașcă de cafea. După ce Caro luă cafeaua în baie, pentru timpul îndelungat pe care avea să-l petreacă în cadă ca să-și dizolve alcoolul răsuflat din pori, Gredel înlocui portofelul lui Caro, apoi deschise conexiunea la computer și transferă puțin din banii lui Caro, doar zece zenți, în noul ei cont, numai ca să se asigure că mergea.

Mergea perfect.

Tocmai am comis un act criminal, se gândi. *Un act criminal care poate fi urmărit până la mine.*

Orice-ar mai fi făcut înainte, nu fusese așa ceva.

După ce Caro își termină baia, ea și cu Gredel se duseră la o cafenea pentru micul dejun, iar Gredel îi vorbi despre Lamey, care era fugar, și întreabă dacă se putea muta cu Caro, astfel încât el să poată trimite după ea. Caro era extaziată. Nu mai auzise niciodată în viața ei de ceva atât de romantic.

Romantic? se întreabă Gredel. Era sordid mai presus de orice închipuire.

Dar Caro nu fusese în cămăruța sufocantă din cartierul lai-own, cu mirosul de amoniac în nări în timp ce sudoarea lui Lamey se scurgea pe ea. Las-o să-și păstreze iluziile, își spuse Gredel.

— Mulțumesc, zise ea. Dar știa că, odată ce s-ar afla alături de Caro, n-ar dura prea mult până când Caro s-ar plictisi de ea, ar deveni nerăbdătoare, sau furioasă. Orice-ar vrea să facă, trebuia să facă repede.

— Nu știu cât de des o să trimită Lamey după mine, zise ea. Dar sper că n-o să fie de ziua ta. Mi-ar plăcea ca tu și cu mine să sărbătorim împreună.

Chipul lui Caro se încruntă imediat, așa cum prevăzuse.

— Ziua mea? Ziua mea a fost astă-iarnă.

Se încruntă și mai tare.

— Atunci a fost ultima oară când Sergei și cu mine am fost împreună.

— Ziua ta? continuă Gredel, cu accentul ei de pe Pământ. Am vrut să spun ziua ta *terestră*.

Și când fruntea lui Caro începu să arate primejdios, adăugă repede:

— Ziua ta în ani pământești. Am făcut calculele, vezi tu, e un fel de joc. Iar ziua ta terestră e săptămâna viitoare — o să împlinești cincisprezece ani.

Gredel zâmbi.

— Aceași vârstă ca și mine. Am împlinit cincisprezece ani tereștri chiar înainte de a te cunoaște pe tine.

Nu era adevărat, nu chiar — ziua terestră a lui Caro era peste trei luni — dar Gredel știa că prietena ei n-o să calculeze niciodată, poate că nici nu știa *cum* să facă.

Erau atât de multe lucruri pe care Caro nu le știa. Această cunoaștere îi provoca lui Gredel o plăcere crudă. Caro nu știa *nimic*, nu știa nici măcar că cea mai bună prietenă a ei o ura. Caro nu știa că îi furase banii și identitatea numai cu o oră în urmă, și că putea s-o facă din nou ori de câte ori voia.

Zilele treceau, și erau chiar plăcute, într-un fel straniu, detașat. Gredel crezu că înțelege în sfârșit cum era să fii Caro, să nu ai nimic care să te atașeze de ceva, să ai ore lungi de umplut și nimic cu care să le umpli, în afară de cine știe ce impuls îi rățăcea prin minte. Gredel se simțea și ea la fel — din punct de vedere mental, cel puțin, își reteza propriile legături, toate, plutind liberă de tot ce cunoscuse.

Ca să scape de necazuri, Gredel se dădea peste cap s-o mulțumească pe Caro, iar Caro reacționa la asta. Era într-o dispoziție fericită, râdea și glumea și o îmbrăca pe Gredel ca pe o păpușă, așa cum făcuse întotdeauna. În spatele măștii sale

dornice să placă, Gredel o disprețuia pe Caro pentru că era atât de ușor de manipulat. *Ești atât de proastă*, gândea ea.

Dar încercarea de a o mulțumi pe Caro aducea necazurile ei, pentru că atunci când băiatul lui Lamey veni după Gredel, ea stătea în ploaie, într-un cartier torminel, încercând să-i cumpere lui Caro un cartuș cu analog de endorfină — cu afacerea lui Lamey în eclipsă, nu mai putea face rost de substanță de la Panda.

Când Gredel intră în sfârșit în legătură cu cel care trebuia s-o ducă și ajunsese în locul unde se ascundea Lamey — măcar se întorsese în Fabricile terestre — el o aștepta de ore întregi, și răbdarea îl părăsise. O trânti în pat și o plesni o vreme, spunându-i că era vina ei, că trebuia să fie acolo unde o putea găsi când avea nevoie de ea.

Gredel stătea întinsă pe spate în pat, lăsându-l să facă ce voia, și se gândea: *asa o să fie toată viața mea, dacă nu plec de-aici*. Se uită la pistolul pe care Lamey îl lăsase pe noptieră, așteptând pe oricine ar fi putut doborî ușa, și se gândi să apuce arma și să-i zboare creierii lui Lamey. Sau propriii ei creieri. Sau doar să iasă cu pistolul pe stradă și să zboare creieri la întâmplare.

Nu, își zise. Ține-te de plan.

Lamey îi dădu după aceea cinci sute de zenți. Poate că era o scuză.

Stând mai târziu în mașină, cu obrazul învinețit, cu banii mototoliți în mână și cu murdăria lui Lamey încă prelingându-i-se pe coapsă, se gândi să sune Legiunea Sânguinței și să-i informeze unde se ascundea Lamey. În schimb, îi ceru băiatului s-o ducă la o farmacie de lângă locuința lui Caro.

Găsi o cutie de plasturi care avea să-i absoarbă vânătăile și o duse la ghișeu pentru medicamente din spate. Femeia mai

în vârstă din spatele ghișeului se uită la chipul ei cu simpatie de cunoscător.

— Altceva, drăguțo?

— Da, răspunse Gredel. Două fiole de fenildorfin-z.

I se ceru să semneze în registrul narcoticelor pentru analogul de endorfină, și numele pe care-l mângăli fu *Sylla*.

Caro fu indignată de vânătăile lui Gredel.

— Dacă mai vine Lamey pe-aici, o să-i dau un picior în boașe! exclamă ea. O să-l lovesc cu un scaun!

— Las-o baltă, răspunse Gredel obosită.

Nu voia demonstrații de loialitate din partea lui Caro în momentul ăsta. Sentimentele ei erau destul de confuze; nu voia să înceapă să trebuiască să-i placă din nou de Caro.

Caro o trase pe Gredel în dormitor și îi curăță fața, apoi tăie plasturii ca să se potrivească pe vânătăile lui Gredel și îi aplică. În ziua următoare, când plasturii fură scoși, vânătăile dispăruseră în cea mai mare parte, lăsând doar o decolorare ușor de acoperit cu farduri. Pe Gredel o durea totuși toată fața, la fel și coastele și plexul solar, acolo unde o lovise Lamey.

Caro îi aduse micul dejun de la cafenea și rămase pe lângă ea până când lui Gredel îi veni să țipe.

Dacă vrei să ajuți cu ceva, își îndreptă gândul spre Caro, ia-ți locul la academie și scoate-ne pe amândouă de aici.

Dar Caro nu răspunse la comanda mentală. Iar solitudinea ei se potoli până după-amiază, când deschise prima sticlă a zilei. Era vodcă parfumată cu iarba-zimbrului, ceea ce explica izul straniu de alcooluri aromatice pe care le simțise Gredel pe pielea lui Caro în ultimele câteva zile. Până la jumătatea după-amiezii, Caro consumase cea mai mare parte a sticlei și se prăbușise adormită pe canapea.

Gredel simți un mic triumf înghețat. Era bine să-și aducă aminte de ce își ura prietena.

În ziua următoare era falsă zi terestră a lui Caro. *Ultima șansă*, gândi Gredel către ea. *Ultima șansă să pomenesci de academie.*

Dar cuvântul nu trecu niciodată de buzele lui Caro.

— Vreau să mă revanșez pentru tot ce-ai făcut, spuse Gredel. Ziua ta terestră e pe socoteala mea.

Își puse brațul în jurul lui Caro.

— Am totul plănuit.

Începură la barul lui Godfrey pentru tratamentul complet — masaj, tratament facial, păr, de toate. Apoi, prânzul la un bistrâu cu grilaje de alamă, la sud de galerii, brânză frământată la grătar pe o friptură rară de *vash* și pâine crocantă, cu salată de flori marinate. Spre surpriza lui Caro, Gredel ceru o sticlă de vin și turnă din el în propriul ei pahar.

— *Bei*, exclamă Caro, încântată. Ce te-a apucat?

— Vreau să toastez de ziua ta terestră, răspunse Gredel.

Ar putea să fie mai ușor dacă sunt beată, își zise.

Gredel umplu continuu paharul lui Caro, în timp ce sorbea dintr-al ei, apoi o duse pe Caro la galerii. Îi cumpără o rochie de vară de mătase cu un model cu păsări și flori exotice, o jachetă sclipitoare cu paiete aurii și verzi — asortate la părul și ochii lui Caro — și două perechi de pantofi. Cumpără haine și pentru ea.

După ce duseră comorile acasă la Caro, unde aceasta luă câteva înghițituri de vodcă de iarba-zimbrului, se duseră să cineze la unul dintre cluburile-restaurant exclusiviste ale lui Caro. Din clubul acesta nu fusese încă aruncată, dar șeful de sală era avertizat și le așeză la distanță bunicică de oricine

altcineva. Caro comandă cocktailuri și două sticle de vin și băuturi de desert. Lui Gredel i se învârtea capul chiar și numai după cele câteva înghițituri mici pe care le luase; nu-și putea închipui cum trebuia să se simtă prietena ei. Caro avu nevoie de o doză de benzedrină ca să ajungă la clubul de dans pe care-l pusese Gredel pe listă după aceea, deși nu avu nici o problemă să se țină pe picioare, odată ajunsă acolo.

După ce dansară o vreme, Gredel spuse că era obosită; concediară admiratorii masculini pe care-i adunaseră și luară un taxi spre casă.

Gredel se cutremură când Caro se îndreptă din nou spre vodca de iarba-zimbrului. Benzedrina îi dăduse multă energie, pe care-o folosi ca să termine sticla. Gredel se schimbă în costumul de casă din mătase pe care i-l cumpărase Caro în prima zi pe care-o petrecuseră împreună, și puse cele două fiole de analog de endorfine într-un buzunar.

Caro era pe canapea, acolo unde-o lăsase Gredel. Avea ochii strălucitori, dar când vorbi cu Gredel, vorbele rostite erau neclare.

— Mai am un cadou, zise Gredel.

Băgă mâna în buzunar și scoase cele două fiole.

— Cred că sunt din cele care-ți plac. N-am fost prea sigură. Caro izbucni în râs.

— Ai grijă de mine toată ziua, iar acum mă ajuți să dorm! Se întinse și puse brațele în jurul lui Gredel.

— Ești cea mai bună soră, Pământeanco!

În îmbrățișarea lui Caro, Gredel putea simți mirosul de iarba-zimbrului, de sudoare și de parfum, toate amestecate, și încercă să-și stăpânească ura cu fermitate, chiar și când i se rupea inima în piept.

Caro își descărcă injectorul medical, puse în el una dintre fiolele de fenildorfin-z și o folosi imediat. Pleoapele i se zbătură în timp ce endorfina îi inunda creierul.

— Oh, ce bine, murmură ea. Ce soră bună...

Luă încă o doză după câteva minute. Scoase câteva vorbe moi, dar vocea i se îndepărta încet. Își administrea o a treia doză și adormi, cu părul auriu căzându-i peste față, în timp ce zăcea pe pernă.

Gredel luă injectorul dintre degetele inerte ale lui Caro. Întinse mâna și dădu la o parte părul de pe fața acesteia.

— Mai vrei? Întrebă. Mai vrei, soră Caro?

Caro scoase un murmur ușor, neclar. Buzele i se curbară într-un surâs. Când Gredel îi injectă încă o doză în carotidă, surâsul i se lărgi, și se ghemui între pernele canapelei ca un câțel fericit.

Gredel se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre computerul portabil al lui Caro. Apelă fișierele bancare ale lui Caro și pregăti un formular prin care să închidă contul și să-i transfere conținutul în contul pe care-l deschisese Gredel. Apoi pregăti încă un mesaj către fondul la termen al lui Caro de pe inelul planetei Spannan, dând instrucțiuni ca orice plăți viitoare să fie făcute tot în noul cont.

— Caro, zise Gredel, Caro, am nevoie de amprenta ta aici, bine?

O mângâie pe Caro ca să se trezească și reuși s-o facă să se aplece deasupra consolei destul cât să-i apese degetul mare. De două ori, pe cititorul de amprente digitale. Apoi Gredel îi dădu injectorul lui Caro și o privi cum își mai face o doză.

Acum chiar sunt o criminală, gândi ea. Lăsase o pistă formată din date care arăta direct spre ea.

Dar chiar și așa, nu se putea hotărî să se dedice complet acestui curs al acțiunii. Își lăsa o cale de ieșire. *Caro trebuie să vrea, își zise. N-o să-i mai dau dacă spune nu.*

Caro oftă, se cufundă și mai mult în perne.

— Ți-ar mai plăcea? întrebă Gredel.

— Mmm, mormăi Caro, și zâmbi.

Gredel îi luă injectorul din mână și îi mai dădu o doză.

După o vreme, termină prima fiolă și o începu pe a doua. Înainte de fiecare doză, o scutura pe Caro și o întreba dacă mai vrea. Caro ofta, sau râdea, sau murmură, dar nu spunea niciodată nu. Gredel injecta doză după doză.

După ce a doua fiolă se termină, începu sforăitul. Răsuflarea lui Caro se înălța către cerul gurii, plămânii pompau cu greutate, câteodată cu un fel de sughiț. Gredel își aduse aminte de sunetul din ziua în care Caro luase prea multă endorfină, și amintirea o făcu să sară de pe canapea și să pășească foarte repede prin apartament, frecându-și brațele ca să lupte împotriva fiorului brusc.

Sforăitul continuă. Gredel simțea nevoia să facă ceva, așa că se duse la bucătărie și pregăti o cafea. Apoi sforăitul se opri.

Un fior de gheață alunecă de-a lungul nervilor lui Gredel. Se duse la ușa bucătăriei și se uită către camera din față, la părul auriu răvășit care atârna peste marginea canapelei. *S-a terminat*, se gândi ea.

Apoi capul lui Caro se rostogoli, și lui Gredel îi îngheță inima când îi văzu mâna ridicându-se și pieptănându-și părul cu degetele. Urmă un geamăt bolborosit, apoi sforăitul se reluă.

Gredel stătea în ușă, și o groază rece îi pulsa prin vine. Dar își spuse: *Nu, nu poate să mai dureze mult.*

Și, dintr-odată, nu mai putu să stea liniștită; se mișcă repede prin apartament, aranjând și făcând ordine. Hainele cele noi fură puse în dulap, pantofii pe rafturile lor, sticla goală la

gunoi. Oriunde se ducea, sforăiturile o urmăreau. Câteodată se opreau pentru câteva secunde paralizante, apoi reîncepeau.

Pe neașteptate, Gredel nu mai putu suporta să stea în apartament. Își puse o pereche de pantofi, se duse la ascensorul de marfă și îl luă până la subsol, unde căută unul dintre cărucioarele cu motor pe care le foloseau ca să care bagaje și mobilă. Erau o mulțime de lucruri în apartament, lucruri care fuseseră abandonate sau uitate, iar Gredel găsi niște frânghie solidă din fibre vegetale și un compresor vechi, o piesă masivă de bronz, destul de grea ca să ancoreze o ambarcațiune mărișoară.

Puse toate acestea în cărucior și îl împinse către ascensor. Apropiindu-se de ușa lui Sylla, auzi sforăiturile lui Caro prin oțelul emailat. Degetele lui Gredel tremurau când apăsă butoanele codului la încuietoare.

Caro zăcea pe canapea, și încă respira. Gredel aruncă o privire insistentă spre ceas. Nu mai rămăseseră prea multe ore de întuneric, și avea nevoie de întuneric pentru ceea ce se întâmpla mai departe.

Gredel se așeză la picioarele lui Caro, strânse la piept o pernă și o privi respirând. Pielea lui Caro era palidă și părea lipicioasă.

— Te rog, o imploră Gredel în șoaptă. Te rog, mori acum. Te rog.

Dar Caro nu murea. Răsuflările hârâiau în continuare, până când Gredel începu să le urască cu o ranchiună amară. Era atât de *tipic*, gândi ea. Caro nu putea nici măcar să *moară* fără să facă totul greșit.

Gredel se uită la ceasul de pe perete, și acesta o fixă ca țeava unui pistol. Apar zorile, își zise, și pistolul se declanșează. Sau putea sta toată ziua în apartament cu un cadavru, iar acesta era un gând pe care nu-l putea înfrunta.

Răsuflarea lui Caro rămase din nou suspendată, iar Gredel simți propria ei răsuflare oprindu-se timp de o clipă lungă de încordare. Apoi Caro trase în piept o altă înghițitură de aer, prelungă, hârâită, și Gredel simți că i se strânge inima. Știa că uneltele o trădaseră. Avea să fie nevoită să termine singură asta.

Toată mânia dispăruse până acum, toată ura, toate emoțiile, în afară de o greață obosită, o dorință de a termina odată. Ținea deja perna la piept, o alinare caldă în camera plină doar cu sforăiturile chinuite, exasperante, ale lui Caro.

Îi aruncă lui Caro o ultimă privire, i se adresă în gând încă o dată: *Te rog, mori*, dar Caro nu răspunse mai mult decât răspunsese la oricare dintre dorințele neexprimate ale lui Gredel.

Gredel se întinse brusc peste canapea, cu corpul mișcându-se fără vreo comandă conștientă, parcă din instinct. Apăsă perna pe fața lui Caro și apoi se lăsă cu toată greutatea ei.

Te rog, mori, gândi ea.

Caro abia dacă se luptă. Trupul i se contorsionă pe canapea și i se ridicară amândouă mâinile, dar acestea nu se luptară, căzură doar peste spatele lui Gredel ca într-o îmbrățișare fără tragere de inimă.

Gredel s-ar fi simțit mai bine dacă prietena ei s-ar fi luptat. Ar fi dat urii sale ceva de care să se agațe.

În schimb, din cauza apropierii dintre trupurile lor, simți pulsația presantă a diafragmei lui Caro când încerca să tragă aer, pulsația repetată la nesfârșit. Repede, apoi încet, apoi repede. Picioarele lui Caro fură cuprinse de un spasm. Gredel simți mâinile lui Caro tremurând pe spatele ei. Lacrimi i se revărsau din ochi.

Spasmele încetară. Tremurul se opri.

Gredel apăsă pe pernă încă o vreme, doar ca să fie sigură. Perna era udă de lacrimi. Când dădu în sfârșit perna deoparte,

aceasta dezvălui un obiect palid, rece, care nu semăna câtuși de puțin cu Caro.

Acum, Caro era o greutate, nu o persoană. Asta făcu mult mai ușor ceea ce urmă.

Manevrarea unui corp inert era mult mai dificilă decât și-ar fi închipuit Gredel vreodată. Până când reuși să o urce în cărucior, începu să găfâie, cu răsuflarea tăiată, și ochii o usturau de transpirație. O acoperi pe Caro cu un cearșaf și adăugă în cărucior și câteva valize goale. Duse căruciorul la liftul de marfă, apoi ieși pe platforma de încărcare din spatele clădirii.

— Sunt Caroline, lady Sylla, rosti ea cu voce tare, repetându-și povestea. Mă mut altundeva pentru că iubitul meu mă bate.

Ar fi avut nevoie de actul de identitate ca să-și dovedească afirmația, de ceea ce rămăsese din vânătăi și de valizele care să arate obișnuit alături de obiectele acoperite care nu erau la fel de obișnuite.

Gredel nu avu nevoie să-și folosească povestea. Străzile erau pustii în timp ce coborî panta alături de căruciorul care scotea un zgomot, către râul Iola.

Străzile mergeau mult mai sus de nivelul râului pe ambele părți, cu rampe care coborau către cheiul întunecat, de jos, de lângă râu. Gredel conduse căruciorul în josul rampei, către mal. Aceasta era partea cea bună a orașului Maranic, și nu existau aici nici ambarcațiuni locuite, nici cerșetori, oameni fără adăpost sau — la această oră — pescari. Singurele întâlniri de care se temea erau cu îndrăgostiții adăpostindu-se sub poduri, dar acum era atât de târziu, încât până și îndrăgostiții se duseseră la culcare.

Fu la fel de greu s-o dea jos din cărucior pe Caro cum fusese și s-o urce. Dar când ajunsese în sfârșit în râu, legată de compresor, apele întunecate se închiseră deasupra ei aproape

fără nici o undă. Într-o dramă video, Caro ar fi plutit puțin, chinuitor, luându-și rămas-bun de la lume, dar aici nu se întâmplă nimic asemănător, doar scufundarea tăcută, întunecată și undele care se stinseră repede, duse de curent.

Caro nu fusese niciodată amatoare de despărțiri lungi.

Gredel merse alături de cărucior înapoi la Volta. Câteva mașini încetiniră și șoferii o priviseră, dar trecură mai departe.

În apartament, încercă să doarmă, dar parfumul lui Caro umplea patul, și fu imposibil să doarmă acolo. Caro murise pe canapea, iar Gredel nu voia să se apropie de ea. Prinse câteva ore de odihnă intermitentă pe un scaun, apoi femeia pe nume Caroline Sylla se ridică și-și începu ziua.

Primul lucru pe care-l făcu fu să expedieze confirmarea înscrierii la academia Cheng Ho.

Împachetă două valize, le duse în portul Maranic, la bacul pe pernă de aer care urma s-o ducă dincolo de marea Krassow, către Vidalia. De acolo, luă trenul expres în sus pe coasta Hayakh, până pe platoul Quaylah, unde altitudinea ridicată îmblânzea arșița subtropicală a continentului ecuatorial. Inelul de antimaterie al planetei se arcuia aproape drept deasupra capului.

Paysec era o stațiune de iarnă, dar ninsoarea nu avea să înceapă înainte ca musonul să se mute spre nord-est, așa încât găsi un preț bun pentru un mic apartament în Lus'trel și îl închirie pentru două luni. Își cumpără câteva haine — nu veșmintele extravagante care se vindeau în galeriile din orașul Maranic, ci haine practice de țară și ghetе pentru umblat. Găsi un croitor și începu să adune garderoba bogată de care urma să aibă nevoie pentru academie.

Nu voia ca dispariția lui lady Sylla din orașul Maranic să provoace vreo neliniște oficială, așa că trimise un mesaj tutorului oficial al lui Caro, Jacob Biswas, spunându-i că găsea că Maranic îi distrăgea prea mult atenția și că venise în Lus'trel ca să se concentreze asupra pregătirii pentru academie. Îi spuse că renunța la apartamentul din Maranic și că putea strânge tot ce lăsase acolo.

Din cauză că nu avea încredere că ar fi reușit să se dea drept Caro față de cineva care-o cunoștea bine, nu folosi videoul; tipări mesajul și-l trimise doar pe hârtie.

Biswas o sună înapoi aproape imediat, dar ea nu-i primi apelul, nici pe celelalte care urmau. Răspundea cu mesaje tipărite, spunând că-i părea rău că fusese plecată când o sunase, dar că petrecea foarte mult timp în bibliotecă, tocind.

Asta nu era departe de adevăr. Cerințele pentru Serviciu erau postate pe rețeaua de computere, și cele mai multe dintre cursuri erau disponibile în fișiere video, și știa că avea lip-suri mari aproape la fiecare materie. Muncea din greu.

Răspunse la un singur apel când se întâmplă să fie acasă, ascultă robotul care răspundea și își dădu seama că cel care suna era Sergei. Răspunse și-i trânti toate cuvintele murdare la care se putea gândi, iar după ce furia inițială i se risipi, începu să-și aleagă cuvintele mai atent, biciuindu-l de viu cu fraze bine alese, una după alta. La sfârșit, plângea, înghițindu-și hohotele care răsunau în receptor.

Îi prindea bine, își zise.

Lamey o îngrijorase mai mult decât Sergei sau Jacob Biswas. În fiecare zi aproape că se aștepta să se năpustească pe ușă și să-i ceară să i-o arate pe Pământeană. Nu apărui niciodată.

În ultima zi pe Spannan, Biswas insistă să se întâlnească cu ea, împreună cu alți membri ai familiei, la liftul spațial. Își tăie părul foarte scurt, îmbracă uniforma de toate zilele de la

Cheng Ho și-și acoperi practic fața cu farduri. Dacă lui Biswas îi părea o altă fată, n-ar fi fost de mirare.

El fu amabil și plin de căldură și nu puse nici o întrebare. Îi spuse că arăta foarte matură și că era mândru de ea. Ea îi mulțumi pentru bunătate și pentru că avusese grijă de ea. Îi îmbrățișă, pe el și pe fiicele lui prezente la despărțire.

Soția sa, sora lui Sergei, avusese bunul-simț să rămână deoparte.

Mai târziu, când liftul spațial o duse pe inelul lui Spannan și accelerația constantă o apăsă în scaun, își dădu seama că era ziua terestră a lui Caro, cea adevărată. Ziua terestră pe care Caro n-o va vedea niciodată.

Sylla se trezi tresărind dintr-un vis dătător de fiori, și pentru o clipă mirosul lui Caro păru să umple șalupa. În ochii lui Sylla erau lacrimi, și când și-i șterse, văzu ceva nou pe ecrane.

Cinci obiecte, făcând rotația dinspre partea îndepărtată a planetei Barbas. Cinci nave cu accelerație intensă, venind pe lângă planeta cea mare într-un unghi neobișnuit. Sylla se întreabă dacă se îndreptau spre Magaria. Nu — trecuseră de acel punct.

— Aha, își zise ea.

Înconjurau Barbas pentru a zbura spre Rinconell. Și în acest moment, Sylla își dădu seama ce intenționau.

Voiau să intre între gaura de vierme numărul unu și cei șase supraviețuitori ai flotei locale. Ar urma o coliziune arzătoare când drumurile li s-ar încrucișa, iar ultimele nave din flota locală ar fi anihilate. Cele cinci nave naxide ar putea fi și ele distruse, dacă loialiștilor le mai rămăseseră destule

rachete, dar în orice caz ultima rămășiță din flota locală ar fi distrusă.

Frenetic, Sylla începu să calculeze traiectorii. Propriile ei rachete se aflau la o treime de minut-lumină în fața ei, și ar fi nevoie de timp ca instrucțiunile să ajungă la ele. Nu voia să manevreze unde inamicul le-ar fi putut vedea, și singurul mod de a face asta era să pornească motoarele când se aflau în spatele uriașului gigant gazos Rinconell.

Avu nevoie de aproape trei ore ca să calculeze traiectoriile, să verifice de trei ori și să transmită instrucțiunile rachetelor, prin laserele de comunicații. Apoi își calculă propria traiectorie și propria accelerație. Din cauză că nu putea suporta accelerațiile imense ale rachetelor, nu putea rămâne pe același curs — urma să fie din nou spectator, orice s-ar fi întâmplat.

După care așteptă. Trecură nouă ore până când roșiaticul gigant gazos Rinconell deveni o semilună mare pe ecranele ei, înainte ca cele optsprezece rachete să execute pivotări precise și să se lanseze în accelerația violentă care le puse pe noile traiectorii. Și mai multe secunde trecură până când propriul ei motor o izbi și o aruncă într-un somn de coșmar.

Dar așteptarea merită. În rotația lor turbată în jurul lui Barbas, navele naxide ieșiră cu o viteză de aproape 0,7 din viteza luminii. Viteza de apropiere fu atât de mare, încât naxizii nu-și dădură probabil niciodată seama de ce se îndrepta spre ei și avură cel mult câteva secunde de avertizare, nu destule ca să-și activeze defensiva.

O bucurie sălbatică, furioasă o inundă pe Sylla când privi cele optsprezece rachete explodând în navele naxide și printre ele. Nu rămase nimic din inamic în afară de ioni răzlețiți care luminară orbitor și scurt în noaptea adâncă, pustie, și-apoi se stinseră.

Întinse mâna spre comunicator și deschise radioul cu un pumn, transmițând pe canalul internave către naxizi, către supraviețuitorii flotei locale, către atomii risipiți și reci care fuseseră *Neînfricatul* și *Gloria Praxisului*, și toate celelalte presărate și pierdute în moartea și mânia de la Magaria.

— *Sylla!* strigă în emițător. Sylla a făcut asta! *Amintiți-vă numele meu!*

Își programează accelerația către gaura de vierme, către scăpare.

Şaisprezece

Cinci ore după ce traversase gaura de vierme numărul unu dinspre Magaria, şalupa lui Sylla fu recuperată de *Bombardamentul oraşului Delhi*. Ieşi obosită din micul vehicul şi, când oamenii de la întreţinere o ajutară să iasă în camera de serviciu, văzu în lumina slabă de urgenţă că o aştepta cineva. Inima îi tresăltă când îl recunoscă pe Martinez, şi apoi îşi dădu seama că o amintire se suprapusese peste mintea ei istovită, o amintire a momentului când Martinez o întâmpinase, după salvarea *Alergătorului Noptii*.

Persoana făcu un pas înainte, şi în faţa ei văzu o altă amintire, cea a lui Jeremy Foote.

— *Tu!* exclamă ea, şi începu să râdă.

Foote se uită la ea cu nerăbdare. Era considerabil mai puţin imaculat decât ultima oară când îl văzuse Sylla, la petrecerea pe care-o dăduse pentru a-şi sărbători promovarea; era fără jacheta de la uniformă, iar cămaşa îi era murdară şi ruptă. Coama de păr părea unsuroasă. Avea mânecile suflecate, iar pe unul dintre braţe era mânjit cu ceva, o pată care-şi avea perechea pe frunte, unde se ştersese de sudoare.

Muncitorii îi luară casca și-i desigilară mănușile.

— Am nevoie de filele tale de date, vorbi Foote, cu vorba mai puțin târăganată decât de obicei. Primul locotenent m-a trimis.

— Le-am uitat în șalupă, răspunse Sylla. Scuză-mă.

Se întoarse să intre din nou în tubul de andocare.

— Le iau eu, se offeri Foote. Nu-i nimic.

Se lăsă să alunece în tubul de andocare și dispăru pentru câteva clipe. Muncitorii îi ridicară brațele lui Sylla deasupra capului și-i scoaseră jumătatea de sus a costumului. Nasul i se strâmbă simțind mirosul înțepător al propriului ei corp, toată respirația stătută și groaza și adrenalina arsă. Muncitorii începură să lucreze la jumătatea de jos a costumului de vid.

Foote apăru din tubul de acces.

— Întoarce-te cu spatele, îi ceru Sylla.

Foote o privi supărat.

— Am mai văzut femei până acum, comentă el.

— Nu m-ai văzut niciodată *pe mine*, sublinie Sylla, și nici n-o să mă vezi.

— Se spune „*Întoarce-te cu spatele, my lord*”, rosti târăganat Foote, dar se întoarse oricum.

Muncitorii tăcuți îi scoaseră costumul lui Sylla și îi dădură o pereche de indispensabili sterili.

— Am uitat despre promovarea ta, *my lord*, scuză-mă.

Sylla îmbracă indispensabilii și strânse șnurul din talie.

— Trebuie să fie de vină emoția de a te revedea.

Fu răsplătită cu o reacție pe chipurile inexpressive ale muncitorilor de la întreținere. Îi făcu cu ochiul celui mai apropiat și fu răsplătită în continuare cu un zâmbet surprins.

Foote aruncă o privire iritată peste umăr, văzu că era îmbrăcată și se întoarce cu fața la ea.

— Primul ofițer spune că te propune pentru o decorație, o anunță el. Spune că ne-ai salvat.

— Transmite-i mulțumirile mele, zise Sylla. Dar nu căpitanul e cel care face recomandările?

— Căpitanul e mort, replică scurt Foote.

Căpitanul mort trebuie să fi fost căpitanul Foote, pilotul de iaht, care i-ar fi asigurat tânărului Jeremy promovarea continuă.

— Îmi pare rău pentru unchiul tău, Foote.

El dădu energic din cap.

— Suntem destul de rău loviți, zise el. O să avem nevoie de tine la controlul pagubelor, dacă nu ești rănită.

— Am nevoie de niște pantofi, răspunse Sylla, apoi îți stau la dispoziție.

Bombardamentul orașului Delhi își pierduse căpitanul, pe al doilea și al treilea locotenent, și pe toți ceilalți din cabina de comandă. Treimea din față a navei își pierduse aerul, mai erau doar vreo douăsprezece rachete rămase în magazie și o singură șalupă — a lui Sylla.

Dar Sylla își aduse aminte că *Delhi* era totuși în formă mai bună decât toate celelalte nave ale flotei locale, în afară de cinci dintre ele.

Vreme de două zile, lucră încontinuu la peticit, reparat, înlocuit și testat. Către sfârșitul celei de-a doua zile, grupul ei reuși să refacă presiunea în zona din jurul cabinei de comandă și să pătrundă în cabina de comandă să recupereze cadavrele căpitanului Foote și ale celorlalți. Muriseră din cauza focului — nu prin asfixiere, pentru că aveau căștile pe cap, ci din cauza căldurii necruțătoare. Nimic din cabina de comandă nu era inflamabil, dar chiar și fierul ardea dacă era suficient de

încins, iar cabina de comandă se încinsese chiar foarte mult. O ploaie de metal încins brăzdase pereții ca niște lacrimi.

Rămășițele rigide ale morților, ca niște coji de carbon ghemuite în poziție de fetuși, fură băgate în saci și duse la ecluza de mărfuri. Sylla se simțea ciudat de în largul ei printre morți. Se uită la cărbunele din palme. Scoate apa, se gândi ea, și asta-i tot ce suntem...

Găsi descoperirea consolatoare.

— Viața e scurtă, dar Praxisul e etern, citi primul locotenent din serviciul funerar. Să ne găsim cu toții mângâierea și siguranța în înțelepciunea faptului că tot ceea ce este important este cunoscut.

Morții fură aruncați în spațiu. După aceea, primul locotenent o luă deoparte pe Sylla și-i spuse că fusese promovată la gradul de sublocotenent de către comandantul de escadrilă, pentru a umple unul dintre locurile libere de pe *Delhi*.

Adevărat, se gândi ea, sunt răsplătită pentru cele mai extraordinare lucruri.

O zi mai târziu, zăcând epuizată în pat, auzi din întâmplare pe unul dinte ceilalți cadeți, o femeie, vorbind despre rezultatele de la teste. Cadetul se descurcase bine și era mulțumită că va fi avansată în curând și că nu va mai trebui să fie invidioasă pe Sylla.

Sylla se uită la femeie și crezu că și-o amintește.

— Stai puțin, zise ea. N-ai dat examenele odată cu mine, pe Zanshaa? Cele care n-au nici o importanță?

Cadetul se uită surprinsă la ea.

— N-ai auzit anunțul? Consiliul a hotărât că examenele *vor conta*. Au prea mare nevoie de ofițeri. În loc de examenul la Praxis, se bazează pe declarațiile de loialitate din partea superiorilor.

— Aha, comentă Sylla.

Se aruncă în fața celui mai apropiat ecran de computer, solicită rezultatele și descoperi că obținuse primul loc.

Se gândi la Caro Sylla alunecând în râul Iola, la apele brune și reci ridicându-se în jurul ei, înecându-i nasul și gura, și se întrebă dacă ecuația se echilibrase acum. O carieră exemplară și câteva mii de naxizi morți erau echivalente cu o fată bogată și inutilă, care murise?

Toate lucrurile importante sunt cunoscute. Cumva, acesta nu părea să fie unul dintre ele.

Mai târziu în acea zi, supraveghea un grup care întindea la loc cablurile electrice scurtcircuitate în timpul bătăliei. Fuseseră nevoiți să scoată parchetul căpitanului Foote de pe un întreg coridor ca să ajungă la spațiul instalațiilor de dedesubt, apoi trebuiau să fie foarte atenți când pășeau în echilibru pe grinzile punții, pentru a evita contactul cu țeava de lichid de răcire supraîncălzit, care se întindea alături de mănunchiurile de cabluri. Lichid de răcire care ducea căldura motoarelor la compresoare și la schimbătorul de căldură...

Sosi prânzul și treaba nu era terminată. Sylla își trimise grupul la masă, apoi se lăsă în jos pe una dintre grinzi. Dogoarea se înălța din țeavă și o făcu să simtă usturimea transpirației pe față. Stătu acolo în echilibru pentru o clipă și se uită la mâna dreaptă, la spiralele amprentelor trădătoare, periculoase, ale lui Gredel.

Sudoarea i se prelingea pe obraz. Trase adânc aer în piept, se aplecă și-și apăsă pe țeavă degetul mare de la mâna dreaptă.

M-am împiedicat pe grinzi și am căzut, făcu ea repetiție. A fost un accident.

Își țină degetul pe țeavă până când simți mirosul cărnii arse, și abia atunci își îngădui să țipe.

Cenzorii nu erau obișnuiți cu nenorocirile și nu știau cum să manevreze veștile de pe Magaria. Raportul inițial pe care-l primi Martinez spunea că bătălia fusese un triumf glorios în care Magaria se întâmplase să nu fie capturată, și asta făcuse Zanshaa să se mobilizeze la maximum. Trimise un mesaj către Comitetul de Control al Flotei spunându-le că, în calitate de comandant de escadrilă angajat într-o acțiune ofensivă, avea nevoie să știe ce se întâmplase cu adevărat.

Îi spuseră. După ce-și reveni din șoc, făcu vreo câteva calcule și află de cât timp vor avea nevoie naxizii să ajungă pe Zanshaa. Vor trebui să decelereze și să ancoreze la inelul Magariei ca să îmbarce noi provizii de armament și combustibil, apoi să accelereze din nou.

Trei luni. Trei luni, poate ceva mai mult, până ce flota naxidă putea începe bătălia pentru Zanshaa.

Corona și escadrila lui ușoară erau dincolo de jumătatea drumului spre Hone-Bar. Ar fi luat prea mult ca să decelereze și să se întoarcă. În schimb, escadrila putea să se rotească în jurul soarelui sistemului Hone-bar și al planetelor mari și să execute o manevră de praștie, pentru a ajunge înapoi pe drumul spre capitală.

Și să ajungă chiar înaintea naxizilor, după cât se părea. Ale căror nave cunoscute depășeau ca număr întreaga flotă loialistă.

Trimise un mesaj îndemnându-i pe Roland și pe surorile lui să se îmbarce pe următoarea navă spre Laredo, după care se concentră asupra organizării escadrilei. Decretase o

întreagă serie de manevre virtuale, cu echipajele fiecărei nave conectate simultan la același scenariu. Îi făcu să lupte unii împotriva altora, împotriva unor escadrile naxide ipotetice. Îi puse să muncească foarte mult, destul de mult încât Kamarullah să înceapă să se plângă de el celorlalți căpitani. Poate că ceilalți căpitani se puteau consola cu faptul că totuși *Corona*, cu echipajul său nou, neobișnuit cu nava sau cu ofițerii, nu reușea de obicei să se distingă în aceste exerciții, executând manevrele destul de prost pentru a-l face pe Martinez să scrâșnească din dinți. Nici nu era singurul membru al echipajului atât de afectat; îl auzi pe Ahmet plângându-se lui Knadjian de blestemații de nou-veniți care cârpăceau totul, stând în drum și făcând nava să arate prost.

Măcar dacă Dalkieth ar fi fost un locotenent mai energic, mai ambițios... Măcar dacă Shankaracharya și Vonderheydt ar fi avut mai multă experiență... Măcar dacă n-ar fi trebuit să se împartă atât între a conduce nava și a face pe șeful escadrilei...

Ceea ce puse capac la toate fu descoperirea lui Saavedra că două tone de făină destinate popotei, pentru care Martinez semnase, erau de fapt ulei de mașină folosit, în mare nevoie de a fi reciclat. Cineva scotea profituri frumoase, după cât se părea, vânzând provizii flotei, dar acea persoană nu era Martinez.

Martinez își pierdu mințile pentru scurt timp. Urletele de mânie, în timp ce defila din birou până la magazia de alimente și înapoi îi alungau până și pe cocârjații oțeliți din calea lui, făcându-i să caute un loc unde să se ascundă până când trecea el, tropăind.

Când își făcu însemnarea de seară în jurnal, văzu lumina pentru mesaje clipind și descoperi, spre surpriza lui, că era un video de la Sylla.

Purta epoleți de sublocotenent, observă el; trebuie să fi luat examenul. Avea o mână bandajată și sprijinită pe celălalt braț.

Avea chipul ușor îmbujorat și fără cusur, și asta îi tăie răsufarea. În ochii ei verzi se simțea o intensitate stranie, un soi de febră. Poate că avea dureri.

— Așadar, vorbi ea, sunt în viață. Sunt singura supraviețuitoare de pe nava mea. Am fost culeasă de *Delhi*, și ei au pierdut o mulțime de oameni.

Făcu o pauză, și, cu un șoc, Martinez își dădu seama că ea trebuie să fi fost pilotul de șalupă care distrusese o întreagă escadrilă inamică. Raportul pe care-l primise de la flotă nu pomenise nici un nume.

Sylla își linse buzele cu limba, și apoi continuă:

— Așadar, iată ce am aflat: sunt a doua cea mai norocoasă persoană din univers. Și știi cine-i cea mai norocoasă?

Ochii de un verde intens licăriră.

— Tu ești, zise Sylla. Tu ești, Gareth Martinez. Tu. Comandant al *Coronei*, deținător al Globului de Aur. Tu.

Buzele i se strânsură într-un surâs.

Nici măcar n-a auzit că sunt comandant de escadrilă, nu s-a anunțat. Martinez reuși să formuleze acest gând, în ciuda uimirii.

— Când mi-am dat seama de asta, mi-am zis că trebuie să iau niște hotărâri, vorbi Sylla mai departe. Și iat-o pe prima: *gata cu văicărelile*. Gata cu plângerile despre superiorii mei sau despre lipsa unui patron sau despre faptul că nu am prea mulți bani în comparație cu oricare alt ofițer din flotă. Gata cu văicăreala despre... — șovăi — despre trecutul meu. De ce m-aș plânge? Sunt cea de-a doua persoană norocoasă din imperiu.

Se aplecă spre cameră.

— Și nici tu n-ar trebui să te plângi. Ești foarte amuzant când o faci, și râd, dar n-ai avut nici un motiv înainte, și, naiba să te ia, n-ai nici unul acum. Ești cea mai norocoasă persoană din univers, așa că pentru ce te-ai plânge?

Se rezemă, iar mișcarea trebuie să-i fi provocat durere, pentru că tresări puțin și-și susținu mâna rănită cu mai multă grijă. Aruncă spre cameră o privire indescifrabilă.

— A doua mea hotărâre, spuse, este să vin să te caut în clipa în care soarta și flota îmi vor îngădui. Doi oameni norocoși ca noi ce n-ar putea face?

Ochii i se întoarseră puțin de la cameră, și rosti:

— Sfârșitul transmisiei.

Nereușind să-și stăpânească gândurile destul de repede, Martinez privi pentru multă vreme simbolul de *Sfârșitul Transmisiei*. Întinse o mână ca să salveze mesajul video și să-l ruleze din nou, apoi și-o trase înapoi.

Se gândi să răspundă, dar nu avea nici cea mai mică idee ce să spună.

Comunicatorul îi semnaliză.

— Aici Martinez, zise el, și se uită la chipul hărțuit al lui Kelly.

— E un adevărat măcel în cala armelor, *my lord*. Chau a zăpăcit complet unul dintre roboți în timpul unei reîncărcări și acum e arestat pentru că i-a tras un pumn lui Tippel peste fălci, dar tot nu știm ce să facem cu robotul, blochează totul și e prea mare ca să-l împingem din drum.

Și ce naiba ar trebui să fac eu în legătură cu asta? ar fi vrut Martinez să strige.

Apoi însă își zise: *gata cu văicărelile*, se ridică de la birou și se duse la treabă.

Mâncăciosul se căsca larg și roșu, și dădea o nuanță de sânge dantelei fine a gheții care urcase până la jumătatea ferestrei cabinei din naveta de salvare. Aspirantul Severin se obișnuise

cu frigul, se obișnuise cu răsuflarea înghețându-i în față și cu faptul că îi curgea nasul tot timpul. Se obișnuise să poarte straturi de haine chiar și în pat și să se înfășoare într-o pătură termică ori de câte ori se ridica, așa că arăta ca un cort ambulant. Era obișnuit cu umezeala care se condensa pe pereții navei și cu activitățile escadrilei naxide din sistemul Protipanu.

Cele opt nave își terminaseră foarte lungă decelerare și reîntrau în sistem, rotindu-se tacticos pe orbită în jurul piticei brune și al planetelor exterioare. Știau unde era acum gaura de vierme, dar nu arătau nici un semn că ar fi vrut să treacă prin ea. Orice planuri ar fi avut cândva, acum se schimbaseră.

Naxizii primiseră întăriri. Încă două nave de luptă și două nave bondoace de marfă, care aruncaseră containere mari pe orbită în jurul soarelui, pentru ca navele de război să leculeagă, containere despre care presupunea că erau pline cu mâncare și combustibil. Navele de marfă plecaseră apoi să se întâlnească cu cele două stații de releu și să le ocupe. Severin n-avea să scoată prea curând mesaje din sistem.

Naxizii lansaseră momeli; un tipar complicat fusese trimis pe orbită în jurul sistemului Protipanu. Oricine ar fi intrat, ar fi avut o perioadă confuză până să distingă țintele adevărate de cele false, o perioadă poate fatală.

Naxizii puneau ceva la cale. Severin privea totul pe ecrane și lua notițe.

Dușmanul avea planuri. Și Severin trebuia să descopere care erau.

Măcar dacă ar fi reușit să nu înghețe...

O notă despre calendar

„Anul” shaa este, din câte știe toată lumea, o perioadă de timp arbitrară, fără legătură cu orbita oricărei planete sau cu măsurarea a orice din lumea naturală. Constă în 0,84 ani tereștri sau cu 306,6 zile terestre. Caroline Sylla, în vârstă de douăzeci și trei de ani după măsura shaa, are douăzeci după socoteala vechiului Pământ.

Planetele din imperiul shaa au fiecare propriul lor calendar local după care stabilesc anul local și anotimpurile; dar toate treburile oficiale sunt dirijate în raport mai curând cu calendarul imperial decât cu cel local.

Anul shaa este împărțit în unități la fel de arbitrară care demonstrează dragostea shaa pentru numere prime. Anul shaa este împărțit în unsprezece luni de câte 27,9 zile terestre fiecare, și fiecare lună este împărțită în douăzeci și trei de zile shaa, fiecare având 1,21 zile terestre. Ziua shaa este împărțită în douăzeci și nouă de ore, fiecare a câte 59,98 minute; iar orele sunt împărțite în cincizeci și trei de minute, fiecare lung de câte 67,9 secunde terestre. Un minut shaa constă în 101 secunde, fiecare a câte 0,67 secunde terestre.

Nu există un echivalent shaa pentru „săptămână”, deși multe planete au o asemenea perioadă în propriile lor calendare locale.

Măsurile de timp, în această lucrare, în afară de cazul în care se specifică altfel, sunt numai în măsuri shaa. Cititorii ar putea să se consoleze cu faptul că, deși ziua shaa este puțin mai mare decât ziua de douăzeci și patru de ore a Pământului, orele și minutele sunt aproximativ echivalente.

TOTUL TREBUIE SĂ SE ÎNCLINE ÎN FAȚA ADEVĂRULUI PERFECT PROCLAMAT DE PRAXIS

Vreme de milenii, creaturile shaa au subjugat Universul, forțând nenumărate rase să se plece în fața tiraniei lor. Dar, în curând, extratereștrii shaa vor dispărea. Odată cu prăbușirea iminentă a Imperiului Groazei, apare perspectiva unei noi ordini galactice... Și a unui haos sângeros.

Un tânăr ofițer terestru al flotei, marcat de originea lui modestă, locotenentul Gareth Martinez, este primul care recunoaște complotul perfid al naxizilor – insectoizi puternici, războinici, înrobiți înaintea tuturor celorlalte societăți. Aceștia urmăresc să devină următorii stăpâni. Abia reușind să scape dintr-un atac-surpriză dramatic, Martinez și Caroline Sylla, o femeie pilot al cărei chip frumos ascunde un secret fatal, sunt acum ultima speranță de libertate pentru fiecare ființă care a suferit vreodată în lanțurile rasei shaa, în momentul când începe bătălia interstelară împotriva unui dușman nemilos, al cărui unic scop este anihilarea totală.

Despre WALTER JON WILLIAMS:

„Remarcabil de versatil... un competitor pentru un rol major de vedetă.”

— WASHINGTON POST BOOK WORLD

„Unul dintre numele cele mai renumite ale SF-ului.”

— ST. PETERSBURG TIMES

Lei

49,90

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrația copertei: Alex Popescu (www.alexpopescu.net)

SCIENCE-FICTION

ISBN: 978-973-102-309-0

9 789731 023090

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro